REFUGIUL DRAGOSTEI

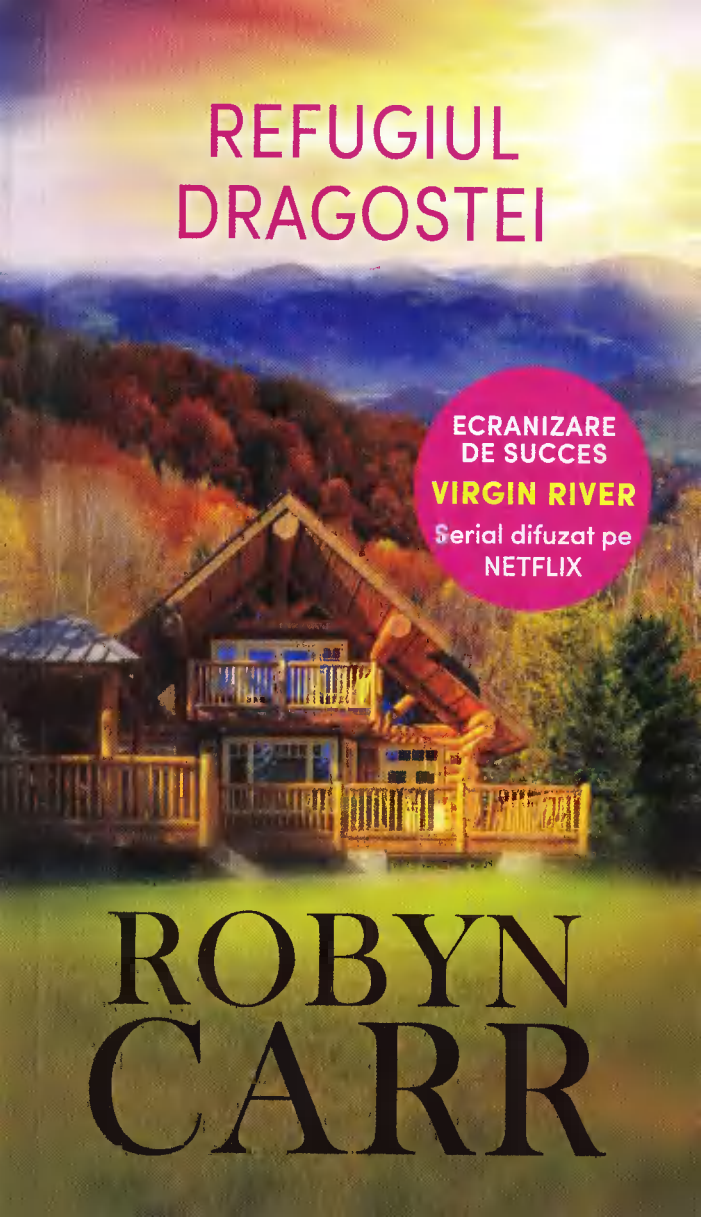

ROBYN CARR

SERIA „VIRGIN RIVER"

John „Preacher" Middleton se pregătește să închidă barul, când o tânără și fiul ei de trei ani apar la ușă în noaptea ploioasă de septembrie. Ca fost pușcaș marin, lui Preacher nu-i este străină durerea și recunoaște o situație de criză când vede una – iar tânăra plină de vânătăi este evident că a trecut printr-o întâmplare îngrozitoare.

Preacher este cuprins brusc de dorința de a-l pedepsi pe cel care a provocat toate astea, însă își dă seama foarte repede că această dorință de a proteja înseamnă, de fapt, mult mai mult. Căci Paige Lassiter a trezit niște emoții stranii în inima blândului uriaș – emoții pe care nu și-a îngăduit niciodată să le simtă.

Însă, când fostul soț al lui Paige își face apariția în Virgin River, Preacher știe că propriul viitor atârnă acum în balanță. Și dacă mottoul pușcașilor marini, *Semper Fidelis* – întotdeauna credincios –, l-a învățat ceva este că în viață există lucruri pentru care merită să lupți. Iar dragostea este unul dintre ele.

◆

„Romanele din seria *Virgin River* sunt atât de captivante, încât am simțit imediat conexiunea cu personajele – și am vrut să aflu tot mai mult despre viața lor!"

Debbie Macomber

◆

Robyn Carr a scris 41 de romane, traduse în 19 limbi și publicate în 30 de țări, în 27 de milioane de exemplare. Printre numeroasele premii se numără și cel pentru întreaga activitate, acordat în 2016 de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Lira

eBook disponibil

Shelter Mountain
Robyn Carr
Copyright © 2007 by Robyn Carr
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.
Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.
Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și
întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite
fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate,
companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Refugiul dragostei
Robyn Carr

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARR, ROBYN
Refugiul dragostei / Robyn Carr
trad. din lb. engleză: Laura Berteanu –
București: Litera, 2021

I. Berteanu, Laura (trad.)

ROBYN CARR
Refugiul dragostei

Traducere din limba engleză
Laura Berteanu

LITERA
București

capitolul 1

Un vânt neobișnuit de rece și de puternic pentru luna septembrie făcea picăturile de ploaie să se izbească în geam. Preacher șterse barul. Deși era abia 19.30, se întunecase deja. Nimeni din Virgin River n-o să iasă într-o seară ca asta. După cină, oamenii rămâneau de obicei acasă în serile ploioase și reci. Pescarii și excursioniștii veniți cu corturile o să se adăpostească și ei de furtună.

Era sezon deschis la căprioare și urși, dar era puțin probabil ca vreun vânător să treacă pe acolo în drumul dinspre sau către cabană la ora asta și pe o astfel de vreme. Jack, partenerul lui și proprietarul localului, știind că nu va avea prea multe de făcut, se cuibărise frumușel cu noua lui soție în cabana lor din pădure. Preacher îl trimisese acasă și pe Rick, ajutorul lui care avea numai 17 ani. Imediat ce focul mai scădea puțin, Preacher avea de gând să oprească firma luminoasă pe care scria „Deschis" și să încuie ușa.

Își turnă un pahar mic de whisky și se așeză la masa cea mai apropiată de foc, apoi își întoarse scaunul spre șemineu și-și ridică picioarele. Serile astea liniștite erau pe sufletul lui. Era un tip singuratic.

Dar nu-i era sortit să aibă parte de liniște. Cineva trase de ușă, făcându-l să se încrunte. Se deschise puțin. O rafală de vânt o prinse și o trânti cu zgomot de perete, făcându-l pe Preacher să sară numaidecât în picioare. Persoana care intră și încercă apoi să închidă la loc ușa era o femeie tânără, cu un copil în brațe. Avea o șapcă pe cap și o geantă matlasată aruncată peste umăr. Preacher se duse repede să prindă ușa. Femeia se întoarse, ridică privirea și amândoi săriră speriați. Ea era probabil speriată pentru că Preacher era intimidant - avea aproape doi

metri, era chel și avea sprâncene stufoase și negre, un cercel cu diamant și umeri lați cam cât o coadă de topor.

Sub cozorocul șepcii, Preacher văzu un chip drăgălaș de femeie, cu o vânătaie pe obraz și buza spartă.

– Îmi... Îmi pare rău. Am văzut că e deschis...

– Da, intră! Nu mă așteptam să mai vină nimeni în seara asta.

– Închideai? întrebă ea.

Își poziționă mai bine greutatea din brațe – un băiețel care nu putea să aibă mai mult de trei sau patru ani și care dormea cu capul pe umărul ei și cu picioarele atârnându-i pe lângă corp.

– Pentru că... Închideai? repetă ea.

– Intră, spuse el, dându-se la o parte ca să-i facă loc să treacă. E-n regulă. Nu am alt loc mai bun în care să mă duc.

Întinse un braț înspre o masă.

– Stai acolo, lângă foc! Încălzește-te! Usucă-te!

– Mulțumesc, spuse ea, cu voce ștearsă.

Se duse la masa de lângă foc și, când văzu paharul, întrebă:

– Aici stăteai tu?

– Haide, ia-l! zise el. Îmi turnasem un pahar înainte de închidere. Dar nu e nici o grabă. Oricum nu închidem în mod normal atât de devreme, dar, cu ploaia asta...

– Voiai să te duci acasă? îl întrebă ea.

Preacher zâmbi.

– Locuiesc aici. Foarte convenabil pentru orele de lucru.

– Dacă ești sigur...

– Sunt sigur, spuse el. Pe vreme bună, ținem deschis cel puțin până la 21.00.

Se așeză pe scaunul poziționat cu fața spre foc, trecând picioarele băiețelului peste talia ei. Lăsă geanta de umăr să cadă pe podea și strânse mai tare copilul în brațe, mângâindu-l pe spate.

Preacher dispăru în bucătărie, lăsând-o să se încălzească câteva minute. Se întoarse cu două perne din patul lui și cu pledul de pe canapea. Puse pernele pe masa de lângă ea și spuse:

– Poftim, întinde copilul aici! Probabil că e greu.

Ridică spre el ochii ce păreau că vor să plângă. Oh, spera că nu o să facă asta. Nu-i plăcea când plângeau femeile. Nu avea habar ce să facă. Jack se descurca. El avea spirit cavaleresc. El știa exact cum să se poarte cu o femeie, în orice situație. Preacher nu se simțea bine în preajma femeilor, decât abia după ce ajungea să le cunoască. La drept vorbind, era cam lipsit de experiență în domeniul ăsta. Deși nu o făcea intenționat, de cele mai multe ori speria femeile și copiii doar din cauza felului în care arăta. Ei nu știau că în spatele fizicului intimidant se ascundea o fire timidă.

– Mulțumesc, spuse ea din nou.

Mută copilul pe pernele de pe masă. Băiețelul se făcu numaidecât ghem și-și băgă un deget în gură. Preacher rămase în picioare, cu pledul în mână. Femeia nu i-l luă din mână, așa că îl puse peste copil și îl strânse în jurul corpului micuț. Observă că obrajii băiețelului erau trandafirii și buzele roz aprins.

După ce se așeză înapoi pe scaun, tânăra privi în jur. Observă capul de cerb de deasupra intrării și se înfioră. Roti privirea și văzu blana de urs de pe perete și sturionul de deasupra barului.

– E un fel de cabană de vânătoare? întrebă ea.

– Nu chiar, dar trec mulți vânători și pescari pe aici, spuse el. Partenerul meu a împușcat ursul în autoapărare, dar peștele l-a prins intenționat. Unul dintre cei mai mari sturioni din râu. Cerbul l-am împușcat eu, dar îmi place pescuitul mai mult decât vânătoarea. Îmi place liniștea.

Ridică din umeri.

– Eu sunt bucătarul aici. Tot ce omor ajunge în farfurie.

– Carnea de căprioară se mănâncă, spuse ea.

– Așa este. Și am mâncat. Am avut o iarnă întreagă cu vânat în meniu. Poate că ar trebui să bei ceva, spuse el, încercând să-și păstreze vocea blândă, neamenințătoare.

– Trebuie să găsesc un loc în care să stau. Chiar așa, unde sunt?

– În Virgin River. E un loc destul de izolat. Cum ne-ai găsit?

Tânăra clătină din cap și un râs scurt îi scăpă din gâtlej.

– Am ieșit de pe autostradă și m-am uitat după un oraș cu un hotel.

– Ai ieșit de ceva timp de pe autostradă.

– Nu sunt prea multe locuri suficient de largi cât să poți să întorci, spuse ea. Apoi am văzut locul ăsta, firma voastră. Fiul meu... cred că are febră. A trebuit să ne oprim.

Preacher știa că nu exista nici un loc în apropiere unde să poată găsi o cameră. Femeia din fața lui avea probleme. Nu trebuia să fii geniu ca să-ți dai seama.

– Îți găsesc eu ceva, zise el. Dar, mai întâi, vrei ceva de băut, de mâncare? Am o supă bună în seara asta. Fasole cu costiță. Și pâine. Am făcut-o azi. Îmi place să fac pâine în casă în zilele reci și ploioase. Ce-ai zice de un brandy mai întâi, ca să te încălzești?

– Brandy?

– Sau orice altceva vrei.

– Ar fi bun un brandy. Și o supă ar fi. N-am mai mâncat de câteva ore. Mulțumesc.

– Stai aici!

Se duse la bar și turnă o măsură de Remy într-un pahar prea sofisticat pentru localul lor. Foarte rar folosea setul ăsta pentru clienții obișnuiți, dar voia să facă ceva special pentru fată. Era sigur că se găsea într-o situație foarte dificilă.

Îi duse paharul de brandy, apoi se întoarse în bucătărie.

Strânsese deja supa, dar o scoase din frigider, măsură un polonic și bägă bolul la microunde. Cât timp se încălzea, îi aduse un șervețel și tacâmuri. Când se întoarse în bucătărie, supa era gata. Scoase pâinea – era una dintre cele mai bune care îi ieșiseră vreodată, moale și consistentă –, tăie două felii și le bägă la microunde câteva secunde. Le puse pe o farfurie, împreună cu puțin unt.

Când ieși din bucătărie, o văzu chinuindu-se să-și scoată geaca, ca și cum brațele i-ar fi fost înțepenite sau ar fi durut-o. Se opri preț de-o clipă și se încruntă. Tânăra îi aruncă o privire peste umăr, de parcă ar fi fost prinsă făcând ceva rău.

Preacher îi așeză mâncarea în față. Gândurile i se învârteau în cap. Avea cam un 1,65 și era subțirică. Era îmbrăcată cu o pereche de blugi, iar părul creț îi era trecut prin gaura din spate a șepcii, ca și cum ar fi fost prins în coadă. Părea o puștoaică, dar Preacher își imagina că avea probabil vreo 20 și ceva de ani. Poate că avusese un accident, dar era mai probabil că cineva o lovise. Numai gândul ăsta fu îndeajuns ca să-i încingă sângele.

– Arată grozav, spuse ea, acceptând supa.

Preacher se întoarse în spatele barului în timp ce ea mânca. Termină supa din câteva înghițituri, întinse untul pe pâine și înfulecă cu o foame de lup. Cam pe la jumătatea mesei, îi adresă un zâmbet timid, cerându-și parcă scuze.

Vânătăile de pe fața ei, buza spartă, foamea... făceau parcă ceva să se rupă înăuntrul lui.

Când termină ultima lingură de supă și ultima bucată de pâine, se întoarse la masa ei.

– Îți mai aduc.

– Nu. Nu, e-n regulă. Cred că o să-mi beau brandy-ul acum. Apreciez faptul că te-ai deranjat pentru mine. O să plec numaidecât...

– Relaxează-te! spuse el.

Spera că nu vorbise prea aspru. Dura o vreme până ce oamenii se obișnuiau cu el. Duse bolul și tacâmurile la bar, apoi îi șterse masa.

– Nu ai unde să găsești o cameră pe aici, spuse el, când se întoarse. Se așează în fața ei și se aplecă spre ea. Drumurile nu sunt prea bune, mai ales când plouă. Crede-mă, nu vrei să te întorci pe șosea. Cred că ai rămas blocată aici.

– Oh, nu! Ascultă, dacă-mi poți spune doar unde e cel mai apropiat motel... Trebuie să găsesc ceva...

– Liniștește-te! Am o cameră în plus. Nu e nici o problemă. E o noapte urâtă.

Așa cum era de așteptat, ochii ei se măriră.

– E-n regulă, se încuie.

– N-am vrut să...

– E-n regulă. Știu că sperii lumea.

– Nu. Doar că...

– Nu-ți face griji! Știu cum arăt. Înfățișarea mea are un efect grozav la bărbați. Dau imediat înapoi.

Îi zâmbi, fără să-și arate dinții.

– Nu trebuie să faci asta, spuse ea. Am o mașină...

– Dumnezeule! N-aș suporta să știu că dormiți în mașină! spuse el. Scuză-mă, uneori vorbesc la fel cum arăt. Dar, fără glumă, dacă puștiul nu se simte bine...

– Nu pot, spuse ea. Nu te cunosc...

– Da, știu. Probabil că te pune pe gânduri, nu? Dar sunt mult mai inofensiv decât arăt. Ai fi în siguranță aici. Categoric mai mult decât în cine știe ce motel de pe autostradă. Fără doar și poate în mult mai mare măsură decât ai fi pe drumurile de munte pe furtuna asta.

Îl privi intens timp de un minut întreg. Apoi spuse:

– Nu. O să plec mai departe. Te rog să-mi spui cât...

– Urâtă vânătaie ai acolo, spuse Preacher. Să-ți aduc ceva pentru buza spartă? Am o trusă de prim ajutor în bucătărie.

– Sunt bine, spuse ea, scuturând din cap. Ce-ar fi să-mi faci nota și...

– Nu am nimic pentru febra băiatului. Doar o cameră. O cameră care se încuie pe dinăuntru, ca să te simți în siguranță. Nu trebuie să refuzi o ofertă ca asta pe o astfel de vreme, cu un copil care e posibil să se îmbolnăvească. Arăt eu mare și rău, dar n-o să găsești un băiat mai inofensiv ca mine. Nu împușc decât animale sălbatice.

Rânji spre ea.

– Nu pari rău, spuse ea, timidă.

– Știu că intimidez femeile și copiii – nu-mi place deloc. Fugi de ceva? o întrebă.

Tânăra coborî privirea.

– Ce crezi? Că o să sun la poliție? Cine ți-a făcut asta?

Începu numaidecât să plângă.

– Ah! Hei! Nu...

Își puse capul pe brațele împreunate pe masă și suspină.

– Oh! Haide, nu plânge! Nu știu niciodată ce să fac.

Timid, ezitând, îi atinse spatele. Fata tresări. Îi atinse o mână, foarte încet.

– Haide, nu plânge! Poate pot să te ajut.

– Nu. Nu poți.

– Nu se știe, spuse el, bătând-o ușurel pe mână.

Ridică privirea.

– Scuze, spuse ea, ștergându-și ochii. Cred că sunt foarte obosită. A fost un accident. O prostie, sincer, dar mă zbăteam cu Chris...

Se opri brusc și privi agitată în jur, ca și cum s-ar fi temut să nu o audă cineva. Își umezi buza de jos.

– Încercam să-l bag pe Christopher în mașină, cu bagajele în mână, și am deschis portiera direct peste față. Tare. Știi vorba aia, graba strică treaba? A fost doar un accident. Sunt bine.

Își ridică șervețelul la nas.

– Mda, făcu Preacher. Sigur. Mare ghinion! Cred că doare.

– O să fiu bine.

- Sigur că da. Deci cum te cheamă?

După ce trecu mult timp fără să-i răspundă, zise:

- E-n regulă. N-o să spun nimănui. Dacă vine cineva să întrebe de tine, nu o să spun că te-am văzut.

Ochii ei se măriră, iar gura i se deschise ușor.

- Of, la naiba! Am spus ce nu trebuia, nu-i așa? Tot ce vreau să zic e că, dacă te ascunzi sau dacă fugi, e-n regulă. Poți să te ascunzi aici. N-o să te dau de gol. Cum te cheamă?

Femeia întinse mâna și-și trecu degetele prin părul băiețelului.

Tăcere.

Preacher se ridică, întoarse semnul pe care scria „Deschis" și trase încuietoarea.

- Gata, spuse el, așezându-se din nou lângă ea - băiețelul ocupa aproape toată masa de alături. Încearcă să te relaxezi, spuse el blând. Nimeni n-o să-ți facă vreun rău. Îți pot fi prieten. Cu siguranță nu mi-e frică de un nenorocit care poată să facă așa ceva unei femei. Scuze!

Fata coborî privirea, ca să evite să se uite în ochii lui.

- M-am lovit în portiera mașinii...

- Nici de vreo mașină mare și rea nu mi-e frică, spuse el.

Tânăra râse ușor, dar tot nu reușea să îl privească în ochi. Luă paharul de brandy cu o mână care tremura ușor și îl duse la gură.

- Da, așa e mai bine, spuse Preacher. Dacă ți se pare că băiatul are nevoie de un doctor în seara asta, avem unul chiar peste drum. Pot să mă duc să-l chem. Sau să te duc acolo.

- Cred că e doar o răceală. O să fiu atentă.

- Dacă are nevoie de medicamente sau de ceva...

- Cred că e bine...

- Prietenul meu, proprietarul barului... soția lui e asistentă. Cu statut special - poate să dea medicamente, să consulte pacienți... Se ocupă foarte bine de femeile de pe aici. Ar putea veni în zece minute. Poate că ai prefera o femeie, ținând cont de circumstanțe.

– Circumstanțe? întrebă ea, iar o expresie de panică îi cuprinse trăsăturile.

– Povestea cu portiera...

– Nu. Sincer. A fost doar o zi lungă. Știi cum e.

– Mda, sunt sigur că a fost. Și ultima oră de când ai ieșit de pe autostradă trebuie să fi fost îngrozitoare. Dacă nu ești obișnuită cu drumurile astea.

– M-am speriat puțin, recunoscu ea, cu voce înceată. Mai ales că nu aveam idee unde mă aflu.

– Ești în Virgin River acum, asta contează. Sunt doar câteva căsuțe la marginea drumului, dar oamenii sunt de treabă. Te ajută atunci când pot. Știi?

Îi zâmbi timid, dar își plecă iar ochii.

– Cum te cheamă? o întrebă din nou.

Își strânse buzele și clătină din cap. Ochii i se umplură iar de lacrimi.

– E-n regulă, spuse el blând. Chiar este.

– Paige, șopti ea și o lacrimă i se rostogoli pe obraz. Paige, repetă, cu voce stinsă.

– Da, asta e bine. E un nume frumos. Poți să-ți spui numele aici fără să-ți fie frică.

– Și pe tine?

– John, spuse el, apoi se întrebă de ce făcuse asta – probabil că avea ea ceva, își spuse. John Middleton. Dar nimeni nu-mi spune așa. Toată lumea îmi zice Preacher.

– Ești pastor[1]?

– Nu, spuse el râzând scurt. Nici pe departe. Dar mama a fost singura care mi-a spus vreodată John.

– Și tatăl tău cum îți spunea? îl întrebă ea.

– *Puștiule*, spuse el și zâmbi. *Hei, puștiule!* mai exact.

– De ce ți se spune Preacher?

– Oh, făcu el, ridicând timid din umeri. Nu știu. M-am ales cu porecla asta demult, pe când eram la Pușcașii Marini. Băieții spuneau că eram prea bățos și prea respectam toate regulile.

– Serios? Așa ești?

[1] Preacher – predicator, pastor

– Nu, nu chiar, zise el. Nu înjuram niciodată. Mă duceam la slujbă, când se făceau slujbe. Am crescut printre preoți și călugărițe – mama era foarte devotată. Nici unul dintre băieți nu se ducea vreodată la slujbă, din câte-mi amintesc. Și mă țineam deoparte când ei se duceau la băut sau la agățat. Nu știu... Mie nu-mi venea niciodată să fac asta. Nu mă pricep la femei...

Zâmbi dintr-odată.

– Dar cred că este evident, nu? Iar partea cu băutura nu m-a atras niciodată.

– Dar ai un bar? întrebă ea.

– E barul lui Jack. El are mare grijă de oameni. Nu lăsăm pe nimeni să plece de aici, dacă nu e în siguranță. Îmi place să beau un pahar la sfârșitul zilei, dar nu trebuie să se transforme într-o durere de cap, înțelegi?

Îi zâmbi larg.

– Să-ți spun John? întrebă ea. Sau Preacher?

– Cum vrei.

– John, zise ea. E bine?

– Dacă vrei. Da, spuse el. Da, îmi place. A trecut ceva timp de când nu mi-a mai zis nimeni așa.

Tânăra își plecă ochii preț de câteva clipe, apoi îi ridică din nou.

– Sincer, apreciez ce faci, John. Faptul că ai ținut deschis pentru mine și tot restul.

– Nu e mare lucru. În cele mai multe seri avem deschis până mai târziu.

Preacher înclină capul înspre băiat.

– O să-i fie foame când o să se trezească?

– Poate, spuse ea. Am avut niște unt de arahide și jeleu în mașină, dar le-a mâncat foarte repede.

– Bine. E o cameră în plus la etaj, chiar deasupra bucătăriei. Ia ce vrei din bucătărie – o să-ți las lumina aprinsă. Orice vrei. Găsești lapte în frigider. Și suc de portocale. Ai cereale, pâine, unt de arahide, supa din care ai mâncat și un cuptor cu microunde. Bine?

– E foarte drăguț din partea ta, dar...

– Paige, arăți de parcă ai avea nevoie de odihnă și, dacă pe băiat îl încearcă o răceală, nu vrei să-l scoți în frig și în ploaie.

Paige se gândi câteva clipe, apoi întrebă:

– Cât mă costă?

Preacher începu să râdă, dar își dădu seama că nu era cazul și se opri repede.

– Scuză-mă, n-am vrut să râd. Doar că... e fosta mea cameră. Nu-i vreo cameră de hotel sau cine știe ce... Am locuit acolo timp de doi ani, apoi Jack și Mel s-au căsătorit și mi-a rămas mie apartamentul din spate. Camera de deasupra bucătăriei... miroase puțin a costiță și a cafea dimineața, dar e încăpătoare și are o baie mare. Bună pentru o noapte.

Ridică din umeri.

– Sunt doar un bun vecin, nimic altceva.

– Ești foarte generos, zise ea.

– Nu mă dau cu nimic peste cap – o cameră goală. Mă bucur că te pot ajuta.

Își drese vocea.

– Ai vreun geamantan pe care vrei să ți-l car sus?

– Unul singur, pe bancheta din spate.

– Ți-l aduc eu. Tu stai aici și bea-ți brandy-ul, spuse el. Mai toarnă-ți un pahar dacă ai nevoie. Eu aș avea, în locul tău, după ce aș fi condus prin ploaie pe dealurile astea.

Se ridică.

– Ia-l cu tine și hai să-ți arăt camera! De sus. Ăăă, vrei să duc eu copilul?

Paige se ridică și ea.

– Mulțumesc.

Își îndreptă umerii – ca și cum îi amorțiseră după un drum lung la volan.

– Dacă nu te superi.

– Câtuși de puțin, spuse el. Ascultă, ca să nu-ți faci griji, camera ta și apartamentul meu nu sunt nici măcar

legate... ne despart bucătăria și scările. Încuie ușa și odihnește-te în liniște!

Ridică băiatul în brațe cu gesturi blânde și stângace. Capul copilului îi căzu pe umăr. Era o senzație ciudată. Preacher nu era obișnuit să ducă copii în brațe, dar îi plăcea cum se simțea. Mângâie spatele băiețelului cu gesturi lungi și încete.

– Pe aici.

O luă înaintea ei prin bucătărie, apoi urcă scara din spate. Deschise ușa și spuse:

– Scuze, e cam dezordine. Am mai lăsat câteva lucruri aici, cum ar fi greutățile. Dar cearșafurile sunt curate.

– Arată foarte bine, spuse ea. O să plec mâine, la prima oră.

– Nu-ți face griji! Dacă ai nevoie de câteva zile, găsim noi o soluție. Cum spuneam, nu facem nimic cu camera asta. Stă pur și simplu goală. Vreau să spun, dacă puștiul a luat vreun microb sau ceva...

Întinse băiatul ușurel pe pat. În mod ciudat, îi părea rău să-l lase din brațe. Căldura copilului pe pieptul lui era reconfortantă. Nu rezistă impulsului de a-i atinge părul pleoștit și blond. Era un băiețel frumos.

– Îmi dai cheile de la mașină? Să îți aduc geamantanul ăla...

Paige căută prin geanta care arăta cam ca o geantă de scutece, deși băiatul era prea mare pentru asta. Îi dădu cheile.

– Durează doar un minut, spuse el.

Preacher se duse la mașină, o Honda micuță, și urcă la volan. Trebui să împingă scaunul în spate până la capăt și genunchii încă mai atingeau volanul. Duse mașina în spatele clădirii și o parcă lângă camioneta lui, unde să nu poată fi văzută din drum, în cazul în care o căuta cineva. Nu știa exact cum să explice, dar... nu voia să-i fie frică.

Luă geamantanul din spate; era mult prea mic pentru cineva plecat în excursie. Era exact cât bagajul unei femei care fuge doar cu hainele de pe ea.

Când se întoarse în camera de la etaj, o găsi stând încordată pe marginea patului, cu fiul ei întins în spate. Lăsă geamantanul jos, așeză cheile pe măsuța de lângă ușă și rămase fâstâcit în prag.

Paige se ridică și se întoarse spre el.

– Hei, ți-am mutat mașina... am dus-o în spate, lângă camioneta mea. Am luat-o din stradă. Acum nu poate s-o vadă nimeni de pe drum. Așa că, dacă te trezești și o cauți, să știi – e în spate. Îți recomand să stai potolită, să aștepți să se oprească ploaia și să călătorești pe lumină. Dar, dacă... dacă ți se face frică... barul se încuie doar pe dinăuntru și poftim cheile tale. Nu e nici o problemă dacă... Dacă nu poți să te relaxezi și simți că trebuie să pleci, nu e o problemă dacă barul rămâne deschis. Virgin River e un loc foarte liniștit și sigur. Oricum, uneori mai uităm și noi să încuiem. Dar n-o să uit în seara asta, cu copilul aici. Ăăă... Paige... nu trebuie să-ți faci griji. Sunt un om de încredere. Altfel Jack nu mi-ar lăsa barul în grijă. Bine? Hai să ne odihnim!

– Mulțumesc, spuse ea, abia auzindu-se.

Preacher trase ușa după el. O auzi trăgând zăvorul, protejându-se. Pentru prima oară de când sosise în orășelul ăsta, se întrebă de ce fusese pus zăvorul ăla pe ușă.

Rămase acolo preț de un minut. Nu-i trebuiseră decât cinci secunde ca să ajungă la concluzia că cineva – 98 la sută iubitul sau soțul – o lovise peste față și că fata fugea acum, împreună cu copilul. Nu era ca și cum n-ar fi știut că se întâmplau astfel de lucruri. Se întâmplau tot timpul. Doar că nu putuse niciodată să înțeleagă ce satisfacție găsea un bărbat în momentul în care lovea o femeie. Nu avea nici un sens pentru el.

Dacă ai o femeie frumușică, așa ca Paige, te porți frumos cu ea. O ții în siguranță lângă tine, o aperi.

Se duse la bar, stinse luminile, verifică bucătăria, lăsă o lumină aprinsă gândindu-se că poate Paige o să vrea să coboare, apoi se duse în apartamentul lui din spatele bucătăriei.

Nu trecuseră decât vreo câteva minute când își dădu seama că nu mai erau prosoape curate în camera de sus – golise baia și mutase totul la parter.

Se duse în baie, luă un vraf de prosoape albe curate și se duse din nou la etaj.

Ușa era crăpată. Poate că fusese deja în bucătărie. Văzu un pahar de suc de portocale pe măsuța de lângă ușă și se bucură să vadă că se dusese să-și ia. Prin deschiderea de câțiva centimetri, îi văzu reflexia din oglindă. Era cu spatele și își trăsese hanoracul larg peste umeri și încerca să-și vadă spatele și partea de sus a brațelor în oglindă. Era *plină* de vânătăi. Multe vânătăi mari pe spate, una pe umăr și pe partea superioară a brațelor.

Preacher era uluit. Preț de câteva clipe, ochii îi rămaseră lipiți de petele acelea vineții.

– Dumnezeule! șopti el, cu răsuflarea tăiată.

Se trase repede de lângă crăpătura ușii și se lipi cu spatele de peretele de afară, ca să nu poată fi văzut. Avu nevoie de câteva clipe ca să-și revină. Era șocat. Oripilat.

Singurul lucru la care se putea gândi era ce fel de animal putea face așa ceva? Gura îi rămăsese căscată pentru că nu își putea imagina. El era un războinic, antrenat să lupte, și era sigur că nu lovise niciodată în asemenea hal un bărbat de mărimea lui, într-o luptă dreaptă.

Instinctul îi spuse că n-ar trebui să se dea de gol că o văzuse. Biata fată deja era speriată de orice, inclusiv de el. Își dădea seama în același timp că femeia asta nu fusese doar lovită. Fusese ruptă în bătaie. Nici măcar nu o cunoștea, dar în momentul de față nu-și dorea altceva decât să-l omoare pe nenorocitul care îi făcuse asta. După ce-l bătea zilnic preț de vreo câteva luni.

Ea nu trebuia să știe ce simțea. Ar fi speriat-o de moarte. Trase de câteva ori adânc aer în piept ca să se adune. Apoi bătu ușor în ușă.

– Ha? o auzi răspunzând speriată.

– Doar niște prosoape, spuse el.

– O clipă, te rog!

– Nu te grăbi!

Peste câteva clipe, deschise ușa o idee mai mult. Hanoracul era la locul lui.

– Am uitat că am luat toate lucrurile din baie, spuse el. O să aveți nevoie de prosoape. Vi le las acum. Nu te mai deranjez.

– Mulțumesc, John.

– Pentru nimic. Paige. Odihnește-te!

Paige trase cu grijă, încercând să facă cât mai puțin zgomot, măsuța în fața ușii. Spera din tot sufletul că John nu auzise, dar, din câte își putea da seama, bucătăria era chiar sub camera în care se afla acum.

Deși, dacă bărbatul ar fi vrut să le facă vreun rău ei sau lui Christopher, ar fi putut să o facă până acum. Ca să nu mai spunem că un zăvor și o noptieră goală nu l-ar fi oprit.

Oricât de mult i-ar fi plăcut să se bage într-o baie fierbinte, se simțea prea vulnerabilă ca să se dezbrace. Nu se putu convinge nici să facă un duș – dacă nu auzea clanța zdrăngănind sau pe Christopher strigând-o? – așa că se spălă la chiuvetă și-și puse niște haine curate. Apoi, lăsând lumina aprinsă în baie, se întinse cu grijă pe pat, pe deasupra cuverturii.

Știa că nu o să poată dormi, dar, după o vreme, se liniști. Își fixă ochii în tavan, la grinzile care se îmbinau într-un V perfect deasupra capului ei. Îi trecu prin minte faptul că era a treia oară în viață când stătea întinsă într-un pat și se uita la un tavan ca acesta.

Prima oară fusese în casa în care crescuse – grinzile erau goale și izolația roz ieșea dintre ele. Era o casă mică, cu doar două dormitoare și deja veche când

ai ei se mutaseră în ea. Dar cartierul fusese curat și liniștit atunci, cu douăzeci de ani în urmă.

Mama ei o mutase în pod când împlinise nouă ani. Împărțea spațiul cu tot felul de obiecte de prin casă, depozitate lângă perete. Dar era spațiul ei, în care se refugia ori de câte ori putea. Din patul ei, își putea auzi părinții certându-se. După ce taică-său murise, când ea avea 11 ani, îl auzise pe fratele ei, Bud, certându-se cu maică-sa.

Din câte aflase în ultimii ani despre abuzurile domestice, înțelesese că era de așteptat să ajungă cu un bărbat violent, deși tatăl ei nu o lovise niciodată nici pe ea, nici pe maică-sa, iar Bud nu făcuse nimic mai mult decât să o împingă sau să o tragă de braț. Dar, Dumnezeule, cum țipau bărbații din familia ei! Atât de tare, atât de furios, încât se mira cum de nu se spărgeau ferestrele. Jigniri, pretenții, insulte, acuzații, îmbufnări, cuvinte crude și umilitoare. Era doar o chestiune de măsură; abuzul e tot abuz.

A doua oară când privise astfel un tavan fusese când plecase de acasă. Urmase o școală de cosmetică și coafură după ce terminase liceul și rămăsese acasă, cu mama ei, cu chirie, până ce împlinise 21 de ani. Împreună cu două prietene – și ele cosmeticiene și coafeze – închiriaseră jumătate dintr-o casă veche. Paige acceptase bucuroasă dormitorul din pod, deși era chiar mai mic decât cel din copilăria ei și în cea mai mare parte a timpului trebuia să fie atentă să nu dea cu capul în pereții înclinați. Ochii i se umplură de lacrimi fiindcă își amintea cei doi ani petrecuți împreună cu Pat și Jeannie drept cei mai fericiți din viața ei. Uneori îi era atât de dor de ele, că o durea sufletul. Trei coafeze-cosmeticiene, aproape falite după ce plăteau chiria, mâncarea și hainele, i se păruseră raiul pe pământ. Când nu-și permiteau să iasă în oraș, cumpărau popcorn și vin ieftin și dădeau petrecere la ele acasă, bârfeau despre femeile

pe care le tundeau și le aranjau, despre iubiți și despre sex, râdeau până când nu se mai țineau pe picioare.

Apoi Wes apăruse în viața ei, om de afaceri de succes, cu șase ani mai mare. Era un șoc să-și dea seama că avusese vârsta pe care o avea ea acum - 29 de ani. I se păruse atât de matur, atât de cunoscător într-ale vieții. Era clientul ei doar de două luni când o invitase în oraș și o dusese la un restaurant atât de sofisticat, încât fetele de la intrare erau mai bine îmbrăcate decât ea. Conducea un Grand Prix nou-nouț, cu scaune din piele și geamuri fumurii. Și conducea prea repede, lucru care, la 23 de ani, nu i se păruse periculos. Era palpitant. Deși țipa și înjura ceilalți participanți la trafic, părea îndreptățit - era puternic. Bogat, după standardele ei. Avea deja o casă, pe care nici măcar nu trebuia să o împartă cu alte persoane. Vindea și cumpăra acțiuni și mărfuri - o meserie epuizantă, pentru care era nevoie de o minte sclipitoare și de multă energie. Voia să iasă în fiecare seară, îi cumpăra lucruri, scotea portofelul din buzunar și zicea:

- Nu știu ce-ți dorești cu adevărat, ce flecușteț te-ar face să strigi: „E perfect!" Așa că vreau să te duci să-ți cumperi singură. Pentru că tot ce contează pe lume este ca tu să fii fericită.

Scotea două bancnote și-i întindea 200 de dolari, o adevărată avere.

Pat și Jeannie nu-l plăceau, dar nici nu era de mirare. Nu era deloc drăguț cu nici una din ele. Le trata ca pe niște piese de mobilier. Le răspundea monosilabic atunci când putea. De fapt, nu-și amintea ce-i spuseseră despre el când încercaseră să o avertizeze.

Apoi venise nebunia în care viața îi scăpase de sub control și care, până în ziua de azi, părea de necrezut: o lovise înainte să se căsătorească și tot se măritase cu el.

Erau în parcare, în mașina lui elegantă, și se certau în legătură cu locul în care trăia - el era de părere că i-ar fi fost mai bine acasă, cu maică-sa, decât în jumătatea aia de casă dintr-un cartier dubios, pe care o împărțea

cu două cretine. Cearta devenise urâtă. Îi spusese și ea destule lucruri urâte. Wes spusese ceva de genul:

– Vreau să te știu cu maică-ta, nu într-un bordel din ghetouri!

– Cine dracu' te crezi să-mi numești casa bordel?

– Cum îți permiți să-mi vorbești mie așa?

– Tu mi-ai făcut prietenele cretine și curve și ai o problemă cu felul în care vorbesc eu?

– Mă gândesc doar la siguranța ta. Ai spus că vrei să ne căsătorim într-o zi și mi-ar plăcea să mai fii pe-aici când va veni ziua aia.

– Ei bine, du-te dracului! Pentru că-mi place să locuiesc acolo și nu poți să-mi spui ce să fac! Și nu mă mărit cu un bărbat care vorbește așa despre prietenele mele cele mai bune!

Urmaseră altele. Și altele. Își amintea vag că îl jignise, că spusese că e un măgar sau un dobitoc. El spusese că e afurisită. Dificilă și afurisită. În orice caz, contribuiseră amândoi, de asta era sigură.

O plesnise, cu palma deschisă. Apoi se prăbușise imediat, începuse să plângă ca un copil, spusese că nu știa ce-i venise, ce se întâmplase cu el, dar poate că era din cauză că nu iubise niciodată atât de mult pe cineva. Era greșit, știa că greșise, și nu era bine să reacționeze așa. Era nebun, îi era rușine. Dar... voia să o țină în brațele lui în fiecare seară, să aibă grijă de ea până la sfârșitul vieții, să nu o piardă niciodată. Își ceruse scuze pentru ce spusese în legătură cu colegele ei de apartament – poate că era gelos pe loaialitatea ei față de ele. În mintea lui, el nu vedea dincolo de ea; nimic din viața lui nu valora atât cât valora ea. O iubea atât de mult, încât își pierdea mințile, spusese. Era prima persoană pentru care simțise așa ceva. Fără ea, nu era *nimic!*

Îl crezuse. Dar nu mai înjurase niciodată în fața lui.

Nu le spusese lui Pat și lui Jeannie pentru că, deși, ca o proastă, era dispusă să treacă cu vederea ce se întâmplase, știa că nu ar fi făcut decât să le întărească părerea

proastă pe care o aveau deja despre el. Nu-i trebuiseră decât vreo două zile ca să-i ierte palma pe care i-o dăduse. Nu fusese mare lucru. Nu-i luase mai mult de o lună să uite că se întâmplase și să aibă din nou încredere în el. Îl găsea frumos, interesant, sexy. Era încrezător. Deștept. Bărbații pasivi nu puteau obține succesul la care ajunsese el. Ea nu era atrasă de bărbați pasivi.

Apoi îi spusese:

– Paige, nu vreau să mai aștept. Vreau să ne căsătorim imediat ce te simți pregătită. O nuntă frumoasă – dă-le dracului de costuri, îmi permit orice îți dorești. Și Pat și Jeannie pot să fie martori. Și poți să-ți dai demisia – nu trebuie să mai lucrezi.

O dureau picioarele. Începuse să facă bătături. Nu era ușor să tunzi și să coafezi șase zile pe săptămână, deși îi plăcea ce făcea. Întotdeauna se gândise că i-ar fi plăcut mult mai mult dacă ar fi putut să lucreze doar șase ore, patru zile pe săptămână. Dar asta părea un vis imposibil. Și așa de-abia dacă se descurca de pe o zi pe alta, iar mai-că-sa avusese câte două servicii deodată de când murise tatăl ei. Se uita la mama ei și-și vedea viitorul – singură, slăbită și terminată de muncă. Apoi în minte i se formă o imagine cu prietenele ei în rochii frumoase de satin la nunta ei, zâmbind, invidioase pe norocul ei și pe viața răsfățată pe care o s-o ducă. Și spusese da.

O lovise din nou în luna de miere.

În următorii șase ani încercase orice – apelase la consilieri, la poliție, încercase să fugă. Ieșea imediat din închisoare, atunci când se oboseau să-l aresteze. O găsea și totul era și mai rău. Nici măcar sarcina și venirea pe lume a lui Christopher nu opriseră abuzurile.

Descoperise din întâmplare că era posibil să mai fie ceva în toată ecuația – ceva care îi dădea atâta energie cât să lucreze ore în șir și să se țină mereu după ea, crizele euforice, crizele de furie necontrolabilă – un praf alb într-o fiolă mică.

Cocaină? Și mai lua ceva ce îi dădea antrenorul personal, deși jura că nu erau steroizi. Mulți brokeri foloseau amfetamine ca să țină ritmul cu cerințele meseriei. Cei care luau cocaină erau de obicei slabi băț, dar Wes era mândru de corpul lui și lucra mult ca să-și păstreze mușchii. Era o combinație de cocaină și steroizi, își dăduse seama, care îl făcea agitat și irascibil, cu nervii întinși la maximum. Nu știa cât de mult folosea sau de cât timp. Dar știa că e nebun.

Fusese ultima ei șansă. La un adăpost, cunoscuse o femeie care îi spusese că putea să o ajute să scape, să-și schimbe identitatea și să fugă. Exista o rețea subterană pentru femei abuzate și copii în situații disperate. Dacă ea și Christopher puteau ajunge până la primul contact, aveau să fie duși dintr-un loc în altul, unde să primească alte acte, alte nume, alte vieți. Partea bună - mergea foarte bine. Avea aproape întotdeauna succes atunci când femeia urma instrucțiunile și copiii erau suficient de mici. Partea proastă - era ilegal și *pe viață*. O viață ca asta, acoperită de vânătăi și speriată în fiecare zi că s-ar putea să moară - sau o viață în care să fie altcineva, dar să nu fie lovită?

Începuse să strângă mărunțișul care îi rămânea din banii de cumpărături pentru casă și-și pregătise o valiză pe care o ascunsese la un contact de la adăpost. Reușise să adune aproape 500 de dolari și era ferm hotărâtă să-l ia pe Christopher și să fugă înainte să se producă un nou episod urât. La ultima bătaie, știuse că era aproape prea târziu.

Și iat-o acum, uitându-se la al treilea tavan în formă de V. Știa că nu o să doarmă. Abia dacă mai dormise în ultimii șase ani. Nu-și făcea griji în legătură cu drumul - cu toată adrenalina care îi pompa în vene, o să reușească.

Apoi însă se trezi scăldată în lumina soarelui, cu un zgomot ritmic auzindu-se de afară. Cineva tăia lemne.

Se ridică precaută în capul oaselor și simți miros de cafea. Până la urmă, dormise.

La fel și Christopher.

Noptiera era încă lipită de ușă.

capitolul 2

Preacher abia dacă dormi. Își petrecu jumătate din noapte la calculator. Parcă mașinăria asta fusese inventată anume pentru el, fiindcă-i plăcea să caute tot felul de lucruri. Încerca de multă vreme să-l convingă pe Jack să treacă inventarul și rețetele pe calculator, dar Jack avea un clipboard care parcă îi era lipit de mână și nici nu voia să audă de tehnologia lui Preacher. Mergea încet, pentru că nu aveau rețea prin cablu acolo, dar Preacher era un om răbdător. Și-și făcea treaba.

Restul nopții îl petrecu încercând să doarmă, însă nu reuși. Se ridică de mai multe ori din pat și se uită pe fereastra din spate, ca să vadă dacă Honda micuță mai era acolo. În cele din urmă se sculă de tot la ora 5.00, când afară era încă întuneric beznă. Se duse în bucătărie, porni filtrul de cafea și făcu focul.

Nu se auzea nimic de la etaj.

Ploaia se oprise, dar era înnorat și frig.

I-ar fi plăcut să iasă și să spargă niște bușteni, să-și verse furia pe ceva, dar știa că lui Jack îi plăcea să taie el lemnele, așa că renunță.

La 6.30, Jack intră în bar cu fața numai zâmbet. De când se însurase, era cel mai fericit bărbat din Virgin River. Parcă rânjetul i se lipise de față.

Preacher stătea în spatele barului, cu cana de cafea în mână, și-și salută prietenul cel mai bun ridicând bărbia.

– Hei! spuse Jack. Bună ploaie.

– Jack, spuse el. Ascultă. Am făcut ceva...

Jack își scoase geaca și o atârnă în cuiul de pe ușă.

– Iar ai făcut pipi în supă, Preacher?

– Am adus o femeie la etaj...

O expresie de șoc total apăru pe fața lui Jack. Preacher nu aducea femei la el. Nu umbla după ele, nu flirta, nu făcea nimic în direcția asta. Firește, Jack nu știa de ce trăia așa, dar așa era Preacher. Când băieții împreună cu care fusese înrolat la Pușcașii Marini plecau seara în căutare de femei cu care să-și petreacă noaptea, Preacher se ținea deoparte. I se spunea în glumă Marele Eunuc.

– Oh, da? întrebă acum.

Preacher luă o cană și o umplu cu cafea pentru Jack.

– A venit aseară, în timpul furtunii, spuse el. Are un copil cu ea – mic, adăugă, măsurând cu mâinile lui uriașe. E posibil ca pe puști să-l încerce ceva. Spunea că are febră. I-am dat fosta mea cameră pentru că nu avea pe unde să stea pe aici...

– Hm, făcu Jack, luând cafeaua. Foarte drăguț din partea ta. Presupun. Și ce, ne-a furat argintăria?

Preacher trase o strâmbătură. Nu aveau argintărie. Tot ce merita furat erau banii, care erau bine încuiați. Sau băutura – mult prea complicat pentru o femeie cu un copil.

Nu că i-ar fi trecut vreo clipă prin minte așa ceva.

– Probabil că e într-o situație delicată, spuse Preacher. Are... Arată ca și cum ar fi trecut prin ceva urât. Poate că fuge sau ceva de genul ăsta.

Din nou, Jack era șocat.

– Ha?

Preacher se uită fix în ochii lui Jack.

– Cred că are nevoie de ajutor, spuse el, deși *știa* că fata avea nevoie de ajutor. Are o vânătaie pe față.

– Of, frate! făcu Jack.

– Mel se duce azi la Doc? întrebă el.

– Desigur.

– Trebuie să se uite la puști – să se asigure că nu e bolnav. Înțelegi. Și femeia – Paige –, ea zice că e bine, dar poate... Poate că Mel – nu știu – ar fi bine să se asigure.

– Da, spuse Jack, sorbind din cafea. Și apoi?

Preacher ridică din umeri.

– O să vrea să plece de aici, cred. E foarte agitată. Pare speriată. Vreau măcar să o vadă Mel.

– Probabil e o idee bună.

– Da. Așa o să facem. O s-o rugăm s-o lase pe Mel să o consulte. Dar eu nu pot s-o conving, înțelegi? Cred că ar trebui să încerci tu. Vorbește cu ea, sugerează-i să...

– Neah, Preach, te descurci tu și singur. E treaba ta – eu nici măcar nu am văzut-o. Vorbește cu ea! Încetișor și blând. Încearcă să n-o sperii.

– Deja e speriată. Așa mi-am dat seama că are probleme. Dar puștiul nu m-a văzut încă. Dormea. Probabil c-o s-o rupă la fugă.

La 7.30, Preacher pregăti o tavă cu niște cereale în două boluri, pâine prăjită, cafea, suc de portocale și lapte. Urcă pe scara din spate și bătu încet în ușă. Se deschise imediat. Paige făcuse duș și se îmbrăcase. Purta aceiași blugi și o cămașă cambrată, cu mâneci lungi. Un punct vinețiu se zărea prin gulerul deschis, iar Preacher simți cum îl cuprinde un val de furie, însă încercă să nu lase să se vadă. Se concentră în schimb asupra ochilor ei, verzi ca smaraldul, și asupra părului umed care îi cădea în șuvițe cârlionțate pe umeri.

– Bună dimineața, spuse el, încercând să vorbească încetișor și blând, așa cum ar fi făcut Jack.

– Hei, spuse ea. Te-ai trezit devreme.

– M-am trezit de mult, zise el.

– Mamă? se auzi o voce din spatele ei.

Preacher privi de lângă Paige și văzu băiețelul, pe Christopher, așezat cu picioarele încrucișate în mijlocul patului.

Paige deschise ușa, iar Preacher intră și așeză tava pe noptiera de lângă ușă. Rămase acolo și înclină capul înspre copil. Încercă să-și relaxeze trăsăturile, să le facă să pară mai blânde, dar nu știa cum să facă asta.

– Hei, prietene! Vrei să mănânci ceva?

Puștiul ridică din umeri, dar ochii lui rotunzi erau mari și fixați asupra lui Preacher.

– Nu se simte în largul lui pe lângă bărbați, șopti Paige. E timid.

– Da? făcu Preacher. Și eu la fel. Nu te teme – o să mă țin deoparte.

Se uită la copil și încercă un zâmbet. Apoi puștiul arătă spre capul lui Preacher și spuse:

– *Tlebuie* să te *lazi* în cap?

Îl făcu să râdă pe Preacher.

– Da. Vrei să vezi cum se simte?

Se apropie de pat încet, cu grijă, aplecându-și capul chel înspre copil. Simți o mână micuță frecându-i creștetul și râse din nou. Ridică privirea și spuse:

– Tare, nu?

Și puștiul dădu din cap.

Preacher se întoarse spre Paige.

– Soția prietenului meu, Melinda, vine la Doc în dimineața asta și vreau să vă duc până acolo. Să se uite la băiat, să se asigure că e bine, să vadă dacă are nevoie de medicamente sau de ceva. O să se ocupe imediat de voi.

– Zici că e asistentă?

– Da. Asistentă specială. E și moașă. Aduce copii pe lume și chestii de-astea.

– Oh, făcu Paige, ceva mai interesată. Probabil că e o idee bună. Dar nu am prea mulți bani...

Preacher râse.

– Pe la noi nu se pune problema de bani, atunci când cineva are nevoie de puțin ajutor. O să fie în regulă.

– Dacă ești sigur...

– Totul e bine. Coborâți când sunteți gata. Mel ajunge pe la 8.00, dar nu vă grăbiți! Nu se îmbolnăvește prea multă lume pe aici, nu e aglomerație la doctor.

– Bine. După care plecăm.

– Ăăă, dacă e nevoie, puteți să mai stați vreo două zile. Vreau să zic, dacă băiatul nu se simte bine. Sau dacă ești obosită de atâta condus.

– Probabil că o s-o iau din loc.

– Unde vă duceți? întrebă el. Nu mi-ai spus.

– Ceva mai departe. Am un prieten... mergem să vizităm un prieten.

– Ah, făcu el, dar știa că, dacă ar fi fost doar ceva mai departe, nu s-ar fi oprit. Ei bine, gândește-te, zise el. Oferta e deschisă.

În timp ce Christopher stătea cu picioarele încrucișate în pat și mânca cereale, Paige se aplecă spre oglindă și-și acoperi obrazul vânăt cu machiaj, încercând să ascundă ce se putea. Cel puțin vânătaia se mai decolorase o idee. Dar nu putea face nimic cu buza spartă, care se umflase.

Christopher avea obiceiul să o atingă și să spună: „Buba lui mami".

Mintea i se întoarse la ultima bătaie primită. Partea care o șoca era că nu putea să-și amintească de la ce plecase. Ceva în legătură cu jucăriile lui Christopher, care erau aruncate prin toată camera, apoi costumul lui Wes, pe care nu-l luase încă de la spălătorie. Nu-i plăcuse nici ce pregătise la cină. Sau îl enervase ce spusese despre jucării? „Pentru Dumnezeu, Wes, are jucării – se joacă cu ele. Lasă-mă puțin..." Atunci o lovise?

Nu, imediat după aceea, când mormăise pe sub barbă: „Nu te enerva, nu fi rău, lasă-mă să strâng..."

Cum putuse să nu-și dea seama că o să reacționeze așa?

Pentru că nu știa niciodată cum o să reacționeze. Treceau luni întregi fără nici un fel de violență. Dar îi văzuse ochii când se întorsese de la birou. Era deja pregătită – ochii lui spuneau: „O să te lovesc, și o să te lovesc, și o să te lovesc iar și nici unul din noi n-o să știe exact de ce". Ca de obicei, când zărise în sfârșit scânteia periculoasă era deja prea târziu.

Începuse apoi să sângereze, risca să piardă copilul – copilul cel nou, despre care îi spusese recent. Mare surpriză, ținând cont că o lovise cu piciorul!

Așa că se târâse jos din pat și se dusese să-l ia pe Christopher de la grădiniță. Fata de la recepție, Debbie, scosese un strigăt de uimire când îi văzuse fața. Apoi, bâlbâindu-se, spusese:

– Do... Domnul Lassiter ne-a rugat să-l sunăm dacă veniți după Christopher.

– Uită-te la mine, Debbie! Poate uiți să-l suni. De data asta. Măcar o vreme.

– Nu știu...

– Pe tine nu o să te lovească, spusese ea, cu îndrăzneală.

– Doamnă Lassiter, n-ar fi mai bine să chemați poliția?

Paige râsese scurt.

– Presupun că îți imaginezi că nu am făcut asta.

Cel puțin ieșise din oraș. Cu geamantanul de dinainte pregătit, cu aproape 500 de dolari și o adresă în Spokane.

Și iat-o acum, trezindu-se sub un alt tavan în formă de V. Încă speriată de moarte, dar, cel puțin pentru moment, aparent în siguranță.

În timp ce Christopher mânca, se uită prin jur, fără să atingă nimic. Nu era o cameră foarte mare, dar era destul spațiu pentru banca și greutățile lui Preacher. Se uită la două gantere de pe podea – 30 de kilograme fiecare. Pe presă erau așezate 200; Wes se lăuda la nesfârșit cu cele 125 ale lui.

Lipită de perete era o bibliotecă de dimensiuni medii, plină, și mai erau cărți stivuite pe jos, lângă rafturi și puse deasupra. Paige își prinse mâinile la spate; din obișnuință – lui Wes nu-i plăcea să-i atingă lucrurile, doar hainele murdare. Erau titluri ciudate – *Biografia lui Napoleon, Avioane din al Doilea Război Mondial, Armate medievale. Mein Kampf*, a lui Hitler – asta îi dădu fiori. Cele mai multe erau destul de uzate, vechi. Unele erau noi. Nu putu găsi nici un titlu de ficțiune – doar nonficțiune, numai subiecte militare sau politice. Poate că fuseseră ale tatălui lui sau ale vreunui unchi. Preacher

nu arăta precum cineva care citește mult, dar arăta precum cineva care ridică greutăți.

Când Chris își termină micul dejun, îi puse geaca, apoi se îmbrăcă și ea și își trecu geanta peste umăr. Lăsă geamantanul strâns pe pat și, când coborî, luă cu ea tava în care fusese micul dejun.

John era în bucătărie, cu un șorț pe el, învârtind plăcințele cu cârnați și omletă într-o tigaie deasupra unei flăcări înalte.

– Pune tava pe blat și așteaptă-mă câteva clipe, spuse el. Te conduc.

– Pot să spăl vasele, spuse ea, cu voce stinsă.

– Neah, mă ocup eu.

Paige îl privi apăsând plăcințelele cu spatula mare, apoi presărând cașcaval ras peste omleta pe care o împături cu dexteritate și o întoarse pe cealaltă parte. Două felii de pâine săriră din prăjitor, fură unse cu unt și puse pe o farfurie mare și ovală. Preacher își scoase șorțul și-l agăță într-un cuier. Purta blugi și un tricou negru care i se întindea atât de tare pe pieptul larg, încât părea că stă să crape.

Avea bicepșii mari cât niște pepeni galbeni. Dacă ar fi purtat un tricou alb, ar fi arătat ca Mr. Proper.

Luă o geacă de blugi dintr-un cui și își strecură brațele în ea. Luă farfuria, spuse „Vino!" și ieși din bucătărie. Puse farfuria în fața unui bărbat așezat la bar, îi umplu repede la loc cana de cafea și spuse:

– Mă întorc în câteva minute. Ai cafea aici. Jack e în spate dacă ai nevoie de ceva.

Paige aruncă repede o privire pe geamul ușii din spate și văzu un bărbat în blugi și cămașă de flanel ridicând un topor deasupra capului, apoi prăvălindu-l cu putere ca să despice un buștean. Ăsta era sunetul care o trezise. Observă umerii musculoși și spatele lat – nu la fel de pronunțat ca al lui John, dar totuși impresionant.

Wes nu era nici pe jumătatea acestor doi bărbați; avea cam 1,82 și era în formă bună, dar mușchii

nu i se puteau compara cu ai lor, nici măcar cu ajutorul steroizilor.

Dacă John ar fi ridicat pumnul asupra unei femei așa cum făcuse Wes, aceasta n-ar mai fi trăit să povestească ce se întâmplase. Se cutremură involuntar.

– Uite, mami! spuse Chris, arătând spre capul de cerb de deasupra ușii.

– Văd. Uau!

Localul arăta într-adevăr ca o cabană de vânătoare.

John scoase capul pe ușa din spate și strigă:

– Jack! Mă duc până la Doc. Mă întorc repede.

Apoi se întoarse spre ea și dădu din cap. Îi deschise ușa și-i făcu semn să vină după el.

– Cum se simte băiatul în dimineața asta? întrebă.

– A mâncat. Asta e bine.

– E bine, aprobă John. Și febra? șopti el.

– Nu am termometrul la mine, așa că nu sunt sigură. Mi se pare cam călduț.

– Bine faci atunci că o lași pe Mel să se uite la el, zise Preacher, mergând pe lângă ea, dar având grijă să nu se apropie prea mult.

Paige își ținea fiul de mână, dar Preacher își băgă propriile mâini în buzunare. Se uită la băiat. Băiatul se uită pe lângă maică-sa, la el. Se măsurară reciproc, cu precauție.

– O să fie bine, îi spuse lui Paige. Mel e cea mai bună, o să vezi.

Paige ridică privirea, zâmbi dulce și-l făcu să simtă că totul se topește înăuntrul lui. Ochii ei erau atât de triști, atât de speriați!

Nu avea ce-i face, înțelegea asta. Dacă nu i-ar fi fost frică, poate că ar fi luat-o de mână, ca să-i dea curaj – dar ei nu-i era frică numai de bărbatul care o lovise. Îi era frică de tot și de toate, inclusiv de el.

– Să nu ai emoții, îi spuse. Mel e foarte blândă.

– Nu am emoții, spuse ea.

– După ce vă prezint, mă întorc la bar. Sau poate vrei să stau? În caz că aveți nevoie de ceva?

– O să fim bine. Mulțumesc.

Melinda stătea pe treptele din fața casei lui Doc, cu cafeaua de dimineață în mână, ascultând zgomotul asurzitor al toporului lui Jack despicând bușteni. O sunase când ajunsese la bar și îi spusese:

– Pregătește-te, scumpo! Preacher are un pacient pentru tine.

– Oh, da? întrebase ea.

– O femeie a apărut aseară la bar, în timpul furtunii și a găzduit-o peste noapte. Zice că are un puști cu puțină febră. Și mai crede și că femeia ar putea avea ceva probleme...

– Oh? Ce fel de probleme? întrebase Mel.

– Habar nu am, spusese el. Eu nici măcar nu am văzut-o încă. I-a dat fosta lui cameră, de la etaj.

– Bine, vin imediat.

Din instinct, băgă în geantă camera digitală. Acum, privind intrarea barului, văzu ceva ce nu se așteptase să vadă vreodată.

Preacher ținu ușa deschisă pentru o femeie cu un copil, și-i ajută să traverseze strada. Părea să îi vorbească cu voce blândă, aplecat spre ea, cu o expresie îngrijorată pe față. Uimitor.

Preacher era un bărbat care vorbea extrem de puțin. Mel își amintea că era de o lună în oraș când i se adresase în sfârșit cu o propoziție întreagă. Să adăpostească în felul ăsta o necunoscută era deopotrivă tipic pentru el și fără precedent.

Când se apropiară, Mel se ridică. Femeia părea să aibă 20 și ceva de ani și avea o vânătaie urâtă pe obraz, pe care încercase să o acopere cu machiaj. Dar nu putuse să ascundă și buza spartă. Astea erau problemele pe care le ghicise Preacher. Mel se înfioră. Însă zâmbi și spuse:

– Bună. Eu sunt Mel Sheridan.

Tânăra păru să dea înapoi.

– Paige, spuse ea în cele din urmă, apoi privi agitată peste umăr.

– E-n regulă, Paige, spuse Preacher. Ești în siguranță cu Mel. Tot ce-i spui ei rămâne strict secret. Este de-a dreptul ridicolă în privința asta.

Mel râse, ca și cum ar fi fost amuzată.

– Nu, nu sunt ridicolă. Acesta este biroul unui doctor, o clinică medicală. Păstrăm confidențialitatea pacienților, asta e tot. E foarte simplu. Standard.

Îi întinse mâna lui Paige.

– Îmi pare bine să te cunosc, Paige.

Paige luă mâna care îi fusese întinsă și se uită peste umăr, la Preacher.

– Mulțumesc, John.

– John? făcu Mel, apoi râse ușor. Nu cred c-am auzit să-ți spună cineva John.

Își lăsă capul pe-o parte.

– Sună drăguț. John.

Apoi spuse:

– Vino cu mine, Paige!

Și o luă înainte.

Odată intrați în casă, trecură pe lângă Doc, care stătea la biroul de la recepție, în spatele unui computer. Ridică o clipă privirea, dădu scurt din cap, apoi se întoarse la treaba lui.

– Acesta este Doc Mullins, spuse Mel. Pe aici.

Deschise ușa unui cabinet și o lăsă pe Paige să intre înaintea ei. Închise apoi ușa și spuse:

– Sunt asistentă practiciană și moașă, Paige. Pot să-l examinez pe fiul tău, dacă vrei. Înțeleg că suspectezi că are febră?

– E ușor călduț. Nu prea are energie...

– Ia să ne uităm, spuse Mel, preluând controlul.

Se aplecă și-l întrebă pe băiețel dacă mai fusese la doctor. Îl ridică pe masa de examinare, îi arătă termometrul digital și-l întrebă dacă știa ce se face cu el. Băiatul arătă spre ureche, iar Mel râse veselă.

– Se pare că ești expert, spuse ea.

Luă apoi stetoscopul și îl întrebă:

– Pot să-ți ascult inimioara?

Băiatul dădu din cap.

– O să încerc să nu te gâdil, dar o să-mi fie cam greu, pentru că gâdilatul e amuzant. Îmi place la nebunie să aud chicote de râs.

Ca la un semnal, copilul râse, deși încetișor. Mel îl lăsă să-și asculte propria inimă, apoi pe a ei. Îi palpă nodulii limfatici, în timp ce el își asculta pieptul, piciorul, mâna. Se uită în urechile și în gâtul lui și de acum băiatul se simțea deja în largul lui lângă ea.

– S-ar putea să fi luat un virus – nu pare prea grav. Temperatura e doar 37,7. I-ai dat ceva?

– Tylenol pentru copii, aseară.

– Ah, atunci e în formă bună. E puțin roșu în gât. Continuă cu Tylenol și multe lichide. Nu cred că ai motiv de îngrijorare. Dacă starea lui se înrăutățește, desigur...

– Atunci, putem să plecăm mai departe?

Mel ridică din umeri.

– Nu știu, Paige. Vrei să vorbim despre tine? Sunt aici să te ajut, dacă pot.

Paige coborî pe dată privirea, iar Mel știu tot ce era de știut. Știa încotro se îndreptau. Petrecuse ani buni în camera de urgență a unui spital dintr-un mare oraș și văzuse destule victime ale violenței domestice. Vânătaia de pe fața tinerei, buza spartă, faptul că voia să plece mai departe... cât mai departe...

Paige ridică privirea.

– Sunt însărcinată. Și sângerez.

– Și ai și câteva vânătăi? întrebă Mel.

Paige își feri privirea și dădu din cap.

– Bine. Vrei să mă uit?

Paige privi în jos.

– Te rog, spuse ea încet. Dar ce facem cu Chris?

– Oh, nu-ți face griji! Suntem acoperite.

Se aplecă în față și zâmbi privind în ochii căprui și frumoși ai lui Christopher.

– Îți place să colorezi, micuțule? Fiindcă am o grămadă de cărți de colorat și de carioci.

Băiatul dădu timid din cap.

– Bun. Hai cu mine!

Îl ajută pe micuț să se dea jos de pe masă și, cu mâna liberă, trase o cămașă de consult din dulap și i-o întinse lui Paige.

– Pune-ți cămașa! Revin în câteva minute. Și încearcă să te liniștești. O să mă mișc încet, ușor.

– Ăăă... Îl lași singur? întrebă Paige.

– Mai mult sau mai puțin, râse Mel. Îl las cu Doc.

– Este puțin cam... timid... cu bărbații.

– O să fie bine. Doc se înțelege cu copiii, mai ales cu cei timizi. O să aibă grijă ca șmecherul ăsta să nu facă vreo operație și să n-o șteargă. Dincolo de asta, doar o să coloreze. La masa din bucătărie.

– Dacă ești sigură...

– Facem asta tot timpul, Paige. O să fie bine. Încearcă să nu-ți faci griji!

Mel îl duse pe Christopher în bucătărie și, după ce-i dădu cărți de colorat și carioci, își umplu la loc cana de cafea. Fără cofeină. Nu-i mai plăcea cafeaua nici pe jumătate cât altă dată în ultima vreme. Se duse apoi în birou și scoase o fișă de pacient nouă. Ținând cont de situația cu care credea că se confruntă, o să examineze mai întâi pacienta, înainte să o sperie cu hârtiile. Cu un clipboard în mână, îl rugă pe Doc să supravegheze copilul în bucătărie, cât timp ea efectua un examen pelvian.

Fiind la rândul ei însărcinată în câteva luni, lui Mel i se făcea rău numai la gândul că cineva putea lovi o femeie gravidă. O uluia, pur și simplu, faptul că un bărbat se mai putea suporta pe sine însuși după ce făcea așa ceva.

Cu formularele prinse pe clipboard, cu aparatul digital micuț în buzunarul cămășii, cu stetoscopul la gât

și cu cafeaua în mână bătu la ușă și o auzi pe Paige răspunzând încet:

– Intră!

Puse clipboardul și cafeaua pe masă și spuse:

– Bine atunci... să-ți luăm mai întâi tensiunea.

Luă aparatul de tensiune și, când vru să prindă manșonul pe brațul lui Paige, înlemni. Un hematom uriaș îi acoperea aproape toată partea de sus.

Mel lăsă aparatul deoparte și ridică încetișor cămașa de pe spatele lui Paige. Trebui să facă un efort să se controleze și să-și înăbușe exclamația șocată. Îi trase cămașa jos de pe umeri, scoțând la iveală vânătăile de pe spate, de pe braț și de pe piept. Cu grijă, ridică și partea de jos a cămășii, ca să-i vadă picioarele. Alte vânătăi.

Se uită la fața tinerei. Lacrimile îi luceau pe obraji.

– Paige, șopti Mel. Dumnezeule!

Paige își acoperi fața cu mâinile. Era rușinată că lăsase să se întâmple așa ceva.

– Ai fost violată? o întrebă Mel blând.

Scuturâ din cap, lăsând lacrimile să curgă șuvoi.

– Nu.

– Cine ți-a făcut asta? întrebă Mel.

Paige coborî doar privirea și clătină din cap.

– E-n regulă. Ești în siguranță în momentul ăsta.

– Soțul meu, răspunse ea șoptit.

– Și acum fugi de el?

Paige dădu din cap că da.

– Hai, dă-mi voie să te ajut să te întinzi! Încet. Ai grijă! Ești bine?

Paige dădu din cap, fără să o privească în ochi, și se întinse pe masa de examinare. Mel îi îndepărtă cămașa cu gesturi blânde. Pieptul, sânii, brațele și picioarele ei erau toate acoperite de vânătăi. Îi palpă abdomenul. Paige tresări.

– Doare aici? Aici?

Când Paige răspundea cu da sau nu clătinând din cap, Mel trecea mai departe.

– Aici? Aici?

Mel o rostogoli încet de pe o parte pe alta. Și fesele îi erau acoperite de vânătăi, la fel și partea de jos a spatelui și coapsele.

– Ai sânge în urină? O întrebă ea, iar Paige ridică din umeri.

Nu știa.

– Dacă ai sângerări, nu pot să iau o mostră curată de urină decât cu un cateter, Paige. Vrei să fac asta? Ca să fim sigure?

– Oh, Doamne! Chiar trebuie?

– E-n regulă. Să vedem mai întâi ce putem face. Ai apucat să faci vreo ecografie de când ai rămas însărcinată?

– Nici n-am ajuns încă la un doctor, spuse ea.

„Alt simptom", își spuse Mel. Femeile abuzate nu aveau grijă de ele sau de sarcinile lor, de teamă.

Paige își prinse între dinți buza lovită, privind tavanul cu ochi sticloși în timp ce Mel o examina.

– Bun, hai să te ajut să te ridici! Ușurel.

Mel îi ascultă inima lui Paige, se uită în urechile ei, îi masă și-i cercetă cu atenție capul, căutând cucuie sau tăieturi.

– Ei, Paige, s-ar părea că nu ai nimic rupt. Cel puțin nimic detectabil la prima vedere. Mi-ar plăcea să-ți fac o radiografie toracică, ca să fim sigure, pentru că simți dureri în zonă, dar ținând cont că ești însărcinată... Sincer, dacă ar fi după mine, te-aș duce la spital și te-și interna.

– Nu. Fără spitale. Nu pot să apar înregistrată pe nicăieri...

– Îmi dau seama, dar înțelege că felul în care arăți mă sperie. Cât de abundentă e sângerarea?

– Nu este prea rău. Mai puțin, să zicem, decât la menstruație.

– Bine, întinde-te pe spate și lasă-te în față! O să încerc să fiu cât mai blândă.

Când Paige se așeză în poziția corectă, Mel își puse mănușile și se așeză pe taburet. Îi atinse mai întâi partea interioară a coapselor.

– Nu o să folosesc un speculum acum, Paige. Fac doar un examen pelvian, ca să estimez mărimea uterului. Dacă simți orice fel de disconfort, te rog să-mi spui.

Introduse două degete, apăsându-i ușor partea inferioară a abdomenului cu cealaltă mână.

– Și cât de avansată e sarcina?

– Puțin peste opt săptămâni.

– Bine. După ce terminăm, o să te rog să faci un test. Dacă fătul era încă viabil – în viață – acum o zi, ar trebui să iasă pozitiv. Dar mă tem că nu ne va spune prea multe despre ce s-a petrecut în ultimele 24 de ore. Nu am aparat ecograf aici, dar există unul la două orașe distanță, pe care îl folosim la nevoie. Uterul este normal pentru o sarcină de opt săptămâni.

Mel scoase un geamăt.

– Paige, ai trecut prin atât de multe!

Își scoase mănușile și-i întinse mâna.

– Poți să te ridici, te rog?

Paige se ridică în șezut, iar Mel se așeză la loc pe taburet, privind în ochii ei.

– Câți ani ai?

– 29.

– Înțeleg cât de greu este să găsești ajutor într-o situație ca a ta, dar mă întreb dacă ai încercat să contactezi poliția.

– Am făcut asta, spuse ea foarte încet. Am făcut totul. Poliția, ordine de restricție, adăposturi... m-am mutat, am fost la consiliere...

Apoi râse.

– *Consiliere!* A făcut-o pe consilieră să se îndrăgostească de el în primele cinci minute.

Trase aer în piept.

– Nu a fost prea bine după aceea.

– Înțeleg perfect.

– O să mă omoare într-o bună zi. Și asta curând.

– Te-a amenințat că te omoară?

– Oh, da.

Coborî privirea.

– Oh, da, repetă ea încet.

– Cum ai ajuns în Virgin River? întrebă Mel.

– Cred că... cred că m-am rătăcit. Am ieșit de pe autostradă ca să găsesc un loc în care să stau peste noapte, să mănânc. Și m-am rătăcit. Tocmai mă pregăteam să întorc când am văzut orașul vostru, barul.

Mel trase aer în piept. Trebuia să revină la realitate. Nu doar că era greu pentru femeile abuzate să facă vreo schimbare dacă poliția nu era chemată numaidecât la fața locului, dar jumătate dintre victime își scoteau abuzatorii din închisoare pe cauțiune, sub amenințarea cu moartea. Și nu erau amenințări deșarte – abuzatorii își ucideau victimele. Se întâmpla tot timpul.

– Paige, am lucrat la o unitate medicală de urgențe din Los Angeles înainte să vin aici și, din nefericire, am ceva experiență cu situațiile precum cea în care te afli tu acum. Trebuie să găsim pe cineva să te ajute.

– Încercam să fug, spuse ea, simțind cum o sufocă emoția pe care încerca cu atâta disperare să o controleze. Apoi m-am pierdut, Chris nu se simțea bine... Mă durea tot corpul... Atât de tare încât nu mai puteam să conduc...

– Unde te duceai? întrebă Mel.

Paige lăsă capul în jos, îl clătină și spuse:

– La un prieten despre care el nu știe.

– Rămâi aici câteva zile. Hai să vedem cum te simți înainte să...

Paige ridică brusc privirea spre Mel.

– Nu pot! Mă grăbesc acum! Deja am întârziat. Trebuie să...

Se opri brusc. Păru că face un efort să se adune și vorbi controlat:

– Trebuie să ajung acolo unde mă duc înainte să poată să mă dea dispărută. Înainte ca mașina mea să fie...

– Nu, e-n regulă, spuse Mel calmă. Ești bine, Paige. Lasă-ți mașina în spatele barului, unde nu poate fi văzută. Când va veni vremea să pleci, ia un cuțit din bucătărie și desfă șuruburile plăcuțelor de înmatriculare. Schimbă-le cu cineva. Dacă nu depășești viteza, nu conduci aiurea sau nu ești implicată în vreun accident, nimeni n-o să aibă motiv să-ți verifice numărul.

Ridică din umeri.

– Și nimeni de-aici n-o să observe că are alte numere preț de câteva săptămâni. Poate chiar luni. Eu nu mă uit niciodată.

În timp ce Mel vorbea, Paige o privea uimită. Gura i se deschise ușor, de mirare.

– Tocmai mi-ai sugerat să fur...

Mel zâmbi.

– Oh, am gândit cu voce tare? Ar trebui să fiu mai atentă.

– Te porți de parcă ai ști...

– Hai să nu vorbim despre ce faci tu, spuse Mel. Am lucrat o vreme ca voluntar la un adăpost. Am crezut că mor, spuse ea. M-a sfâșiat pe dinăuntru. Dar am învățat câte ceva. Îți spun doar atât – e mai rău dacă te grăbești. Dacă nu ești atentă. Riști să conduci prea repede, să fii prea obosită. Ia-ți o pauză de câteva zile, fă-te bine puțin, așteaptă să treacă febra băiatului. Apoi fii deșteaptă! Locul ăla spre care te duci – o să fie tot acolo peste câteva zile sau peste câteva săptămâni. Ești rănită.

– Dacă mă găsește aici?

– Oh, Doamne, dacă te găsește aici mai că-mi pare rău pentru el.

– Are și o armă. Deși a ținut-o mereu încuiată.

– Armă de mână? întrebă Mel, iar Paige încuviință din cap.

Mel practic se auzi răsuflând ușurată. Mel, care avusese oroare de arme înainte să vină în Virgin River. Nu erau prea multe arme de mână pe-aici, dar erau

multe arme care puteau doborî un urs dintr-un singur foc. Sau spulbera un om în două.

– Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre bărbații de-aici. Și acum, cu permisiunea ta, aș vrea să fac niște fotografii.

– Nu!

Mel îi atinse brațul.

– Doar ca să rămână, Paige. Îți promit că orice o să se întâmple cu ele o să depindă exclusiv de tine, dar ar trebui să păstrăm niște dovezi, în caz că o să vrei până la urmă să le folosești. Nu o să te întreb cum te cheamă sau de unde vii, bine? O să fac o fișă fără nume de familie, dar o să trec data. O să fac niște poze cu aparatul digital. Și, dacă te conving să rămâi aici o zi sau două, te duc până în Grace Valley să faci o ecografie – ca să vedem ce face bebelușul. Rămâi doar atât cât să ne asigurăm că loviturile tale nu sunt mai grave decât pot eu să-mi dau seama dintr-un consult ca ăsta. Și cred că ți-ai dat seama – cât timp ești în grija lui Preacher, nimeni nu se poate atinge de tine.

– A spus... John a spus că pot să rămân vreo două zile. Dar e...

– Cum e? întrebă Mel, încruntându-se.

– E puțin cam înfricoșător.

Mel râse.

– Nu, e foarte înfricoșător. Când te uiți la el. Prima oară când l-am văzut, mi-a fost frică să mă mișc. Dar este cel mai bun prieten al soțului meu de aproape cincisprezece ani și e partenerul lui de afaceri de mai bine de doi. E blând ca un mielușel. Durează puțin până te obișnuiești cu el... dar e un om atât de bun!

Adăugă apoi încetișor:

– Inima lui... e atât de mare! La fel de mare ca el.

– Nu știu...

– Poți să vii să stai la noi, se oferi Mel. Mai putem găsi un pat. Sau să rămâi aici, la clinică. Avem două paturi de spital la etaj, pentru pacienți. Dar Preacher te poate

apăra mai bine decât mine sau Doc, asta ți-o garantez. Tu hotărăști - dar să fii mulțumită. Acum, o să-ți dau puțin jos cămașa de pe umeri, spuse Mel, scoțând camera din buzunar. O să încercăm să facem în așa fel încât să doară cât mai puțin.

Îi trase încetișor cămașa în jos.

- Așa, spuse ea încet și făcu o poză.

Ridică la loc cămașa.

Trecu apoi la celălalt umăr. Se mișca încet și blând, făcând fotografii. Fiecare parte a corpului pe rând - spatele, coapsele, brațele, pieptul deasupra sânilor. Ultima oară îi fotografie fața și atunci Paige ținu ochii închiși.

După ce termină cu fotografiile, Mel îi ceru un istoric medical complet.

- Dar fără nume de familie. E doar pentru scopuri medicale, ca să poți fi tratată, dacă va fi necesar. După ce terminăm, ar trebui să te odihnești puțin. Unde vrei să mergi?

- Și ce să fac cu Christopher?

- Poate o să tragă și el un pui de somn. Sau putem să avem noi grijă de el. Împreună - eu, soțul meu, Preacher și Doc - îl ținem noi ocupat. Scumpo, spuse ea, nu ai idee ce noroc ai avut că ai nimerit în Virgin River. Nu e cine știe ce dacă te uiți după tehnologie sau magazine, dar n-o să găsești nicăieri oameni mai inimoși.

Zâmbi.

- Sau mâncare mai bună.

- Nu vreau să vă împovărez orășelul cu problemele mele, spuse ea, cu vocea stinsă.

- Hei, spuse Mel blând, atingându-i mâna. Nu ai fi prima.

capitolul 3

Când Paige și Christopher intrară în local, Jack își bea cafeaua în spatele barului, în timp ce unul dintre

clienții obișnuiți lua micul dejun. Paige se opri în ușă, privind timidă în jur.

Jack zâmbi ușor și înclină capul.

– Preacher e în bucătărie, spuse el.

Își ținu privirea plecată în timp ce trecu pe lângă el, îndreptându-se spre bucătărie.

Jack îi lăsă câteva minute, îi umplu la loc cana lui Harv, apoi se duse în bucătărie. Preacher era singur. Tocmai scosese niște pahare din mașina de spălat vase.

– Dacă ești de acord, o să mai stea câteva zile. Până se simte mai bine puștiul, spuse Preacher.

– Asta e tot? întrebă Jack. Are probleme?

Preacher ridică din umeri și puse paharele pe blat.

– Nu o cunoști, Preacher. Nu știi cine i-a aranjat fața în felul ăsta.

– Nu mă îngrijorează pe mine *cine*, spuse el. Dumnezeule! Tare aș vrea să aflu *cine*.

– Dacă tu vrei să rămână, rămâne. Spun doar...

– Este casa ta, zise Preacher.

– Așa te fac să te simți? Că stai în casa mea? Pentru că...

– Nu, zise Preacher. Ești foarte de treabă, chiar dacă este, într-adevăr, casa ta. Dar nu vreau să o faci... să îi faci... să se simtă prost.

– Nu fac eu așa ceva. Hai, nu face pe nebunul cu mine! Știi că te consider partenerul meu. Locul ăsta e și al tău. Aia e camera ta.

– Bine atunci.

Preacher luă paharele să le ducă la bar. Jack veni după el.

– Dacă totul e ok aici, eu o să plec puțin.

– Sigur.

– Mă întorc repede, zise Jack.

Traversă strada și intră în clinica lui Doc. Nu erau pacienți, dar Doc și Mel erau în față, în spatele biroului de la recepție. Doc stătea jos, privind intens computerul. Mel era în spatele lui Doc, cu capul pe umărul lui. Ridică privirea în clipa în care intră Jack și lăsă ușor capul într-o parte, făcându-i semn să vină lângă ei.

Ochii ei erau atât de tulburați și de furioși, încât Jack se duse numaidecât. Mel privi din nou ecranul computerului.

Jack nu mai făcuse niciodată ceva de genul ăsta; Mel nu-l implicase niciodată în chestiunile ei medicale, deși Jack putea păstra confidențialitatea pacienților la fel de sigur ca oricare dintre ei. Mel nu discuta cu soțul ei despre pacienți pentru simplul motiv că era o etică pe care o urma cu strictețe.

Pe ecran erau fotografiile făcute cu camera digitală. Trupul învinețit al lui Paige era expus din multe unghiuri diferite. Vânătăile erau uluitor de urâte. Dacă el, unul, ar fi văzut asemenea vânătăi pe trupul lui Mel, i-ar fi fost imposibil să nu-l scoată definitiv din joc pe cel care i le făcuse.

– Dumnezeule mare! murmură el.

Se întrebă dacă Preacher știa că oaspetele lui avea pe corp urme mult mai multe și mai urâte decât ce i se vedea pe față.

Mel ridică privirea spre soțul ei și îi văzu maxilarul încordat și vena pulsându-i la tâmplă. Ochii îngustați.

– Nimeni să nu mai știe, spuse ea.

– Firește.

– Înțelegi de ce ești aici și te uiți la aceste imagini împreună cu noi?

– Cred că da. E la bar. Preacher vrea să rămână aici.

– Ei bine, ar trebui să știi că i-am spus că poate să stea și cu noi, dacă vrea. Cred că se simte bine la barul tău, mai ales de când am garantat pentru Preacher. Trebuie să o ajutăm, altfel animalul ăsta o s-o omoare.

– Desigur. Crezi că Preacher știe cât e de rău?

– Habar nu am. Nu o să-i arăt și lui pozele, dar tu trebuie să știi ce se petrece, dacă o să stea sub acoperișul tău.

– Acoperișul nostru, spuse el.

Mel și copilul erau viața lui. Nu-și putea imagina cum ar fi putut să o atingă altfel decât cu dragoste.

– Știi ceva despre ea? Pentru că nu vreau să se folosească de Preacher. Sau să-l rănească.

Mel ridică din umeri.

– Nu știu nici măcar de unde a venit. Dar nu cred că pentru Preacher ar trebui să ne facem griji în momentul ăsta.

– Deja e prins în toată povestea. S-a implicat.

– Ei, atunci bravo lui! Fata asta are nevoie de cineva. Iar Preacher e în stare să-și poarte singur de grijă.

– Da, tocmai am vorbit despre asta.

Mel se sprijini de Jack, iar acesta o cuprinse cu brațul.

– Nu am mai văzut niciodată așa ceva și am văzut multe, spuse ea, cu răsuflarea tăiată. Nenorocitul ăsta este periculos.

– Nu vreau să te implici nici tu mai mult decât e cazul, zise el.

– Scutește-mă! Trebuie să-mi fac meseria.

– Povestea asta e foarte urâtă, Mel, zise el.

– Un motiv în plus să-mi fac meseria așa cum trebuie.

Preacher fu surprins că Paige se întoarse de la Mel hotărâtă să mai stea vreo două zile. Păruse absolut hotărâtă să plece mai departe.

Îl dusese pe Christopher la etaj de dimineață și nu se mai auzise nimic de atunci.

Ratară prânzul cu totul. Dar, se gândi Preacher, dacă puștiul nu se simțea bine, poate că dormea mai mult, iar asta însemna că și mama lui, epuizată și sleită de puteri, avea mai mult timp să se odihnească.

Liniștea după-amiezii era de obicei momentul în care pregătea cina, însă astăzi scoase una din cărțile vechi de bucate. Avea o mare admirație pentru Martha Stewart, deși cele mai multe dintre rețetele ei erau prea sofisticate pentru un bar.

Îi plăceau însă foarte mult cele de altă dată – Betty Crocker, Julia Child –, de dinainte ca toată lumea să înceapă să mănânce dietetic și să aibă grijă la colesterol.

Se uită la *fursecuri*.

Preacher nu știa prea multe despre copii și nu era cerere prea mare de fursecuri într-un bar, dar avea amintiri dragi cu mama lui făcând fursecuri. Fusese o mână de om. Mititică, dar cu principii înalte, cu voce blândă, dar fermă, și foarte timidă – probabil că de la ea moștenise și Preacher timiditatea. Tatăl lui murise pe când el era mic, dar nici el nu fusese un tip masiv – doar obișnuit. Și din ei ieșise Preacher. Cu o greutate de peste 4,5 kilograme la naștere, aproape 1,80 până în clasa a șaptea.

Nu avea la îndemână ce-i trebuia pentru fursecuri. Dar avea făină, zahăr, unt și unt de arahide. Asta era bine. Putea măcar să facă niște fursecuri simple, moi și dulci. În timp ce frământa aluatul și forma biluțe rotunde, se surprinse amintindu-și de el și mama lui, așezați unul lângă celălalt la slujbă – umerii ei înguști, rochia închisă până sus, părul grizonant strâns frumos la spate, într-un coc la baza gâtului. Și el lângă ea, ocupând deja două locuri pe băncuță la vârsta de 15 ani.

În timp ce turtea biluțele de aluat cu o furculiță, râse în barbă amintindu-și ziua în care îl învățase să conducă. Fusese singura dată când o auzise ridicând vocea, când o văzuse enervată și supărată. Picioarele lui erau atât de mari și de lungi, încât apăsa în același timp și pe accelerație, și pe frână. „Sfântă Maică a Domnului! John! Trebuie să fii mai blând! Mai încet, cu mai multă grație. Ar fi trebuit să te dau la cursuri de balet, nu la fotbal!" Mare minune că nu făcuse atac de inimă în ziua aia.

Dar făcuse un atac de inimă și murise ceva mai târziu, în vara de dinaintea ultimului an de liceu. Nu părea genul de femeie care să aibă o inimă slabă, dar cum ar fi putut să știe? Nu se ducea niciodată la doctor.

Preacher era deja la cea de-a doua tavă, când ridică privirea și văzu căpșorul blond ițindu-se din capătul scărilor.

– Hei, zise el. Ai dormit?

Christopher dădu din cap.

– Grozav, zise el. Te simți mai bine?

Chris dădu iar din cap.

Privind chipul băiatului, Preacher împinse încet cu un deget un fursec proaspăt scos din cuptor, până la marginea blatului de bucătărie. Trecu aproape un minut întreg înainte ca Christopher să facă un pas înspre fursec. Aproape încă un minut până ce îl atinse cu mâna, însă nu îl luă. Îl atinse doar, apoi se uită la Preacher.

– Hai, ia-l! Spune-mi dacă e bun de ceva!

Chris trase încet fursecul de pe blat și îl duse la gură, apoi, cu mare grijă, luă o mușcătură mică.

– E bun? întrebă Preacher, iar băiatul dădu din cap în semn că da.

Așa că Preacher îi puse un pahar cu lapte tot acolo unde fusese și fursecul. Băiatul ronțăia fursecul încetișor, cu mușcături mici. Îi luă atât de mult să îl termine, încât Preacher scoase și a doua tavă din cuptor. Lângă blatul de bucătărie, în dreptul paharului cu lapte, era un scaun înalt și, în cele din urmă, Chris începu să încerce să se suie pe el. Dar strângea o jucărie de pluș în mână și nu reușea, așa că Preacher se duse și-l ridică de la spate. Apoi se întoarse la locul lui și mai împinse încă un fursec spre el.

– Nu-l lua încă, îl avertiză el. E fierbinte. Bea din lapte.

Preacher începu să facă bile din aluatul cu unt de arahide, pe care le punea apoi pe foaia de copt.

– El cine e? întrebă, arătând din cap înspre jucăria de pluș.

– Ursu.

Întinse mâna înspre fursec.

Preacher spuse:

– Ai grijă să nu fie prea fierbinte înainte să-l pui în gură. Carevasăzică, îl cheamă Ursu?

Christopher dădu din cap că da.

– Mi se pare mie că-i lipsește un picior.

Din nou, băiatul dădu din cap.

– Da, dar nu-l doare.

– Norocul lui. Chiar și așa, i-ar trebui unul. Vreau să zic, n-ar fi la fel precum cel vechi, dar l-ar ajuta să se miște. Atunci când are mult de mers pe jos.

Puștiul râse.

– Ursu nu merge. Eu merg.

– Nu merge, zici? Atunci, i-ar mai trebui un picior așa, de frumusețe.

Ridică una din sprâncenele lui stufoase.

– Nu crezi?

Christopher ridică ursulețul vechi și maro.

– Hmm, răspunse el gânditor.

Mușcă din biscuit, apoi deschise numaidecât gura și lăsă bucata să cadă pe blat. Preț de-o clipă, părul uluit. Poate chiar îngrozit.

– Fierbinte, nu? întrebă Preacher, fără să reacționeze.

Rupse o bucată dintr-un prosop de hârtie și șterse bucata scuipată.

– Poate c-ar trebui să-l mai lași un minut. Bea din lapte. E rece și o să-ți facă bine.

Rămaseră o vreme într-o tăcere amiabilă – Preacher, Chris, ursul cu trei picioare.

După ce umplu tava de biluțe din aluat, începu să le strivească cu furculița – trasând linii perfecte mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta.

– Ce faci acolo? întrebă Christopher.

– Fac fursecuri. Mai întâi amesteci aluatul, apoi îl faci biluțe, apoi strivești biluțele cu furculița, așa ușurel. Apoi le bagi la cuptor.

Se uită la Christopher pe sub sprâncenele lui stufoase.

– Pun pariu că ai putea să faci și tu partea asta. Dacă ești atent și apeși încetișor și cu grijă.

– Aș putea.

– Ar trebui să vii aici și să mă lași să te ridic.

– Bine, spuse el.

Își așeză ursulețul pe blat, coborî de pe scaun și veni lângă Preacher. Preacher îl ridică și-l așeză cu fundul

pe marginea blatului. Îl ajută să țină furculița în mână și-i arătă cum să apese. Prima încercare pe cont propriu a băiatului fu cam stângace, așa că Preacher îl ajută din nou. După care se descurcă destul de bine.

Preacher îl lăsă să termine tava, apoi o băgă la cuptor.

- John? întrebă băiețelul. Câte trebuie să facem?

Preacher zâmbi.

- Știi ceva, amice? O să facem cât de multe vrei.

Christopher zâmbi.

- Bine, zise el.

Paige se trezi greu și primul lucru pe care îl observă fu că dormise atât de adânc, încât murdărise perna de bale. Somnoroasă, se șterse la gură și se întoarse să se uite la Christopher, doar ca să constate că partea lui de pat era goală. Se ridică atât de brusc, încât trupul ei maltratat protestă din toate părțile.

Se dădu jos din pat și aruncă rapid o privire prin dormitor, dar copilul nu era acolo. Coborî la parter în șosete, fără să-și mai pună pantofii.

Când ajunse în capătul scărilor, se opri brusc.

Chris era pe blatul de bucătărie, cu John în picioare, lângă el. Făceau amândoi biluțe din aluat maro. Își strânse brațele la piept și rămase privind. John o auzise coborând și îi zâmbi. Îl înghionti ușor pe Chris și înclină capul înspre Paige, așa că băiatul se întoarse.

- Mami, zise el, facem fursecuri.

- Văd și eu, spuse ea.

- John zice că Ursu are nevoie de un picior...

- Se descurcă foarte bine și cu trei.

- De frumusețe, spuse Christopher.

Paige își spuse că Ursu nu mai era frumos de foarte multă vreme. Dar, pentru prima oară după mult timp, Christopher arăta bine.

Când Rick veni la muncă după școală, îl găsi doar pe Preacher în bucătărie, pregătind cina. Rick, acum

în vârstă de 17 ani, fusese umbra lui Jack din clipa în care acesta sosise în oraș. Preacher îi urma la mică distanță și formau o gașcă de trei băieți. Rick locuia cu bunica lui, care era văduvă. Părinții îi muriseră demult, iar băieții îl luaseră la ei, îl lăsaseră să-i ajute pe la bar, îl învățaseră să vâneze și să pescuiască, îl ajutaseră să-și cumpere prima pușcă.

Uneori era o pacoste - vorbea prea mult. Dar nu fusese pe atunci decât un puști la pubertate - pe a cărui față coșurile duceau o luptă cu pistruii - o idee cam prea agitat. Între timp se înălțase, se împlinise, se liniștise. După ce lucraseră cam un an să-l construiască, băieții deschiseseră barul și-i dăduseră de lucru acolo.

- Rick. Trebuie să fii pus în temă, îi zise Preacher.

- Da? Ce s-a întâmplat?

- Sus, în fosta mea cameră, sunt o femeie și un copil. Am grijă de ei. Puștiul nu se simte prea grozav în clipa de față - e posibil să aibă vreun virus. O să rămână aici o vreme. S-ar putea să... Vezi tu...

Preacher se chinuia să găsească cuvintele.

- Femeia are o vânătaie pe față și buza spartă. Cred că a avut ceva probleme și că acum fuge. Așa că... n-o să le spunem numele pe-aici, ca nu cumva să le audă cineva care poate îi caută. Și o să rămână cu mine până când o să se simtă mai bine. Înțelegi?

- Sfinte Sisoe, Preach! exclamă Rick. Ce faci?

- Ți-am spus. Am grijă de ei.

Preacher nu avea experiență cu copiii și nici nu avea de gând să devină tată. Avea 32 de ani și nu avusese niciodată o relație serioasă cu vreo femeie. Se gândea că el și Jack o să meargă la pescuit, o să se ocupe de bar, o să vâneze, o să meargă la reuniuni cu foștii camarazi, dar nu-și imagina că viața s-ar putea schimba prea mult. Faptul că Jack se îndrăgostise și se căsătorise nu-i deranjase planurile lui Preacher, pentru că o considera pe Mel cea mai tare. Iar viața lui nu se schimbase cu nimic. Era unul dintre motivele pentru care îi plăcea

Virgin River – era mai puțin evident că fusese întotdeauna singur.

Apoi viața lui începuse să se schimbe în câteva zile. De fapt, în câteva ore.

Christopher cobora în fugă scările în pijama, înainte ca mama lui să-l prindă și să-l oprească. Îi plăcea să mănânce micul dejun pe blatul de la bucătărie și să-l privească pe Preacher tocând legumele, dând cașcavalul pe răzătoare și amestecând ouăle pentru omletă. Urma apoi măturatul, iar lui Chris îi plăcea să aibă mătura lui. Mai erau și blana de urs, și capul de cerb – pentru care trebuia să fie ridicat în brațe ca să le atingă. Îi aduseseră niște cărți de colorat și creioane de la clinica lui Mel ca băiatul să aibă ceva de făcut în timp ce Preacher era ocupat cu prânzul sau cu cina. Și făceau mai multe fursecuri decât se mâncau – fursecurile nu erau tocmai potrivite într-un meniu de bar. Apoi, fără să fie rugată, Paige începu să-i ajute cu curățenia prin bucătărie – probabil ca să fie lângă Chris, care voia să fie cu Preacher și poate ca să plătească într-un fel camera pe care o ocupa. Iar Preacher găsea ajutorul ei nu doar bine-venit, ci și extrem de plăcut.

Paige avea nevoie să se odihnească, deși, la început, se codea să-și lase copilul în grija lui John. Însă părea din ce în ce mai relaxată în privința asta, probabil pentru că era de obicei prin apropiere, iar Chris părea foarte în largul lui. Iar în a patra zi de când stătea la barul lui Jack se lăsă convinsă de Mel și îl lăsă pe Chris cu Preacher, în timp ce ele două mergeau undeva. Preacher nu încercă să ghicească unde se duceau – se simțea doar flatat că ajunsese să aibă suficientă încredere în el încât să-l lase cu băiatul fără supravegherea ei.

Chiar și așa, folosi timpul în avantajul său.

Preacher căutase pe internet tot ce se găsea în legătură cu violența domestică și legea californiană în această privință. Făcuse asta noaptea târziu, pentru că erau lucruri pe care trebuia să le înțeleagă în legătură cu situația

ei, cu vânătăile ei înfiorătoare, cu fuga ei. În primul rând, nu conta dacă era vorba de un soț sau de un iubit, ambele situații erau la fel de periculoase.

Apoi găsise multe informații despre cum ar putea fi chemată în instanță pentru răpirea minorului de la părinte dacă-i luase copilul bărbatului, chiar și după tot ce-i făcuse nenorocitul. Aflase și că cel care o bătuse putea scăpa doar cu avertisment în primele două cazuri, dar că a treia oară fapta constituia infracțiune penală și atrăgea după sine condamnarea la închisoare.

Citise, de asemenea, despre psihologia sindromului, despre cum te puteai trezi prins, manipulat, îngrozit – apoi, dintr-odată, într-o situație în care îți era amenințată viața. Femeile bătute care erau amenințate cu moartea dacă spuneau cuiva ce se întâmpla, dacă fugeau sau dacă ripostau erau cel mai adesea ucise.

Preacher simțea fiori până în măduva oaselor.

Așa că, în timp ce Chris dormea și Paige era plecată undeva cu Mel, Preach își sună unul dintre cei mai buni prieteni din armată, unul dintre băieții care veneau în mod regulat în Virgin River atunci când se strângeau ca să meargă la pescuit sau la vânătoare ori pentru o partidă de poker.

Mike Valenzuela lucra la LAPD, departamentul de poliție din Los Angeles, era sergent la divizia de crimă organizată. Păcat că nu lucra la violență domestică. Preacher îl sună, apoi îi spuse despre Paige.

– Nu știe că am văzut din întâmplare, spuse Preacher. Ușa era crăpată și am văzut-o în oglindă și, Dumnezeule... Era atât de bătută, încât e o minune că nu e moartă. Fuge ca să-și salveze viața. A fugit ca să-și scoată copilul de trei ani de acolo. Așa că, spune-mi, cum poate ăsta să o acuze de răpire și să o aducă înapoi?

– Răpire parentală. Dar uite care-i treaba – dacă există dovezi că a mai bătut-o și altă dată, dacă are cazier, s-ar putea să fie nevoită să se întoarcă și să înfrunte acuzațiile de răpire, dar probabil că o să ajungă la o înțelegere sau

tipul o să renunțe, ținând cont de situație. Și probabil că în momentul ăla o să poată să obțină cel puțin custodia temporară, un divorț, un ordin de restricție - orice are nevoie ca să fie în siguranță.

- Dar va trebui să se *întoarcă!* spuse el, cu o notă de disperare în voce.

- Preacher. Nu va trebui să se întoarcă neapărat singură. Hei, cât de mult îți place femeia asta?

- Nu e nimic de genul ăsta. Încerc doar să o ajut. Puștiul ăla e un băiat bun. Dacă aș putea să-i ajut măcar puțin, aș simți că am făcut ceva care să conteze. O dată.

- Preach! râse Mike. Am fost cu tine în Irak! Pentru Dumnezeu, în fiecare zi făceai ceva care să conteze. Hei - de unde ai aflat toate chestiile astea despre violența domestică?

- Am un computer, răspunse Preacher. Nu are toată lumea un computer, în afară de Jack?

- Presupun că da, râse Mike.

- Doar un lucru nu pot să-l aflu de pe net - vreau să știu cine este, cât e de vinovată și ce ar trebui făcut în situația de față ca să fie cel mai bine. Nu îi știu decât numărul de înmatriculare al mașinii... din California...

- Ah, Preach! Nu am voie să fac asta.

- N-ai putea să fii curios? întrebă Preacher. Pentru că s-ar putea să fie chiar o treabă serioasă aici. Ceva ilegal. Nu trebuie decât să arunci o privire, Mike.

- Hei, Preacher, spuse Mike. Și dacă n-o să-ți placă ce găsesc?

- Dar o să fie adevărat? întrebă Preacher. Pentru că mi se pare că asta e foarte important aici.

- Mda, spuse Mike. S-ar putea să fie.

Preacher înghiți cu greu și speră că totul o să fie bine.

- Mulțumesc, zise el. Și grăbește-te, te rog!

Paige se dusese cu Mel în Grace Valley, unde dr. John Stone o examină și-i făcu o ecografie, arătându-i inima micuță care bătea într-o masă diformă, care nu semăna

căutași de puțin cu un copil. Dar îi dădu speranțe. Plecase la timp. În ultima clipă.

Sarcina era un accident, firește. Wes nu voia copii. Nu-l voise nici pe Christopher - îi distrăgea atenția de la ceea ce era important pentru el - slujba și posesiile lui, prima dintre ele fiind chiar Paige. Poate că acest nou copil precipitase bătaia; nu-i spusese decât cu două zile înainte. Pe de altă parte, dacă nu voia copilul, de ce s-o facă să treacă prin toate astea? De ce nu-i sugerase, pur și simplu, o întrerupere de sarcină?

Întrebarea cea mai mare însă era cum putea Paige să se simtă atât de ușurată să afle că bebelușul supraviețuise, când simpla atingere a lui Wes îi provoca repulsie? Pur și simplu, asta simțea. Pe de altă parte, ajunsese să-l considere pe fiul ei singurul lucru bun care putea ieși din cea mai mare greșeală a vieții ei. „Ai fost violată?" o întrebase Mel. Oh, nu - nu violată. N-ar fi îndrăznit să-i spună nu lui Wes...

Când se întoarse în Virgin River îl găsi pe Chris făcând pâine cu John, frământând și bătând aluatul cu pumnii, râzând.

O scenă atât de necomplicată, își spuse. De atâtea ori când Wes era stresat și agitat din cauza slujbei lui sau a presiunilor financiare ale vieții pe care o duceau, își spusese că ei uneia chiar i-ar fi plăcut mult să simplifice lucrurile. Nu, nu voia să fie săracă lipită și să muncească până cădea din picioare, dar ar fi fost mult mai mulțumită într-o casă mai mică, cu un soț mai fericit. Cu puțin timp înainte să se nască Chris, Wes cumpărase casa cea mare dintr-o comunitate ultraexclusivistă din L.A., împrejmuită și păzită. Era un spațiu mult mai mare decât le-ar fi trebuit vreodată și întreținerea lui îl omora. O omora.

Așa că iat-o acum aici! Copilul supraviețuise. Trebuia să plece la drum, să ajungă la adresa din Spokane, la primul punct din evadarea ei prin rețeaua subterană. Nu mai proptise ușa cu noptiera din prima noapte

și-și spuse că o să-și mai îngăduie 24 de ore de odihnă, apoi o să plece în liniștea nopții. Dacă nu ploua, drumurile n-o să fie dificile și o să-i fie mai ușor să călătorească noaptea, în timp ce Chris dormea.

O bătaie ușoară se auzi în ușă. Din instinct, întrebă cine este, deși nu exista decât o singură posibilitate.

Deschise ușa și îl văzu pe John cu o expresie fâstâcită. În ciuda înălțimii și musculaturii impresionante, arăta ca un adolescent. Era posibil să fi fost și roșu în obraji.

– Am închis barul. Mă gândeam să beau ceva înainte să mă retrag. Ce zici? Vrei să cobori puțin?

– Să bem ceva?

John ridică din umeri.

– Să facem ce vrei tu.

Se uită pe lângă ea.

– A adormit?

– Cum a pus capul pe pernă, în ciuda supradozei de fursecuri.

– Mda, probabil că i-am dat cam multe. Scuze!

– Nu-i nici o problemă – îi place foarte mult să le facă. Și, dacă le face, trebuie să le mănânce. Se distrează. Iar asta este uneori mai important decât nutriția.

– O să fac cum spui tu, zise Preacher. Pot să-i dau mai puține. Dar îi plac tare mult. Cel mai mult îi place să-și ardă gura cu ele. Așteptarea nu e punctul lui forte.

– Știu, spuse ea zâmbind. Ai... ceai?

– Sigur. În afară de pescari și vânători, clientela mea se compune în principal din doamne în vârstă.

Se opri cu o expresie șocată.

– N-am vrut să zic...

– Mi-ar plăcea o cană de ceai.

– Super, spuse el, apoi se întoarse și începu să coboare scările înaintea ei.

Aproape că părea ușurat să scape.

Își făcu de lucru cu ceaiul prin bucătărie, așa că Paige se duse în bar și se așeză la masa de lângă foc, pe care văzu paharul lui.

Când în sfârșit îi aduse ceaiul, o întrebă:

– Te-ai simțit bine azi, cu Mel?

– Da. Christopher ți-a dat mult de furcă?

Preacher clătină din cap și râse.

– Nu, e grozav. Vrea să le știe pe toate. În detaliu. „De ce pui un sfert de linguriță din aia?" „Ce face hârtia de pe tavă?"... Și, frate, drojdia îl dă pe spate. Cred că are stofă de savant.

Lui taică-său nu-i putea pune întrebări, își zise Paige. Wes nu avea răbdare să-i răspundă.

– John, tu ai familie?

– Nu mai am. Am fost singur la părinți. Și oricum, ai mei erau mai în vârstă – au crezut că nu o să aibă copii. Apoi am apărut eu și i-am luat prin surprindere. Și, frate, ce mai surpriză! Tata a murit când aveam șase ani – accident în construcții. Și mama când aveam 17 ani, cu un an înainte să termin liceul.

– Îmi pare atât de rău!

– Da, mulțumesc. E-n regulă. Am avut o viață bună.

– Ce ai făcut când ți-ai pierdut mama? Te-ai dus la vreo mătușă sau ceva?

– Nu am mătuși, spuse el, clătinând din cap. M-a luat antrenorul la el. Era bine – avea o soție drăguță, niște puști simpatici. Parcă aș fi fost de acolo. Oricum se purta de parcă eram al lui pe teren, spuse Preach, râzând. Dar, lăsând gluma la o parte, a făcut un lucru bun. E un om bun. Înainte ne scriam scrisori – acum ne trimitem e-mailuri.

– Ce s-a întâmplat cu mama ta?

– Atac de inimă.

După câteva clipe de tăcere în care stătu respectuos cu ochii coborâți, râse încetișor.

– N-o să-ți vină să crezi, a murit în timp ce se spovedea. M-a terminat, la început. Mă gândeam că poate a avut cine știe ce secret întunecat care a făcut inima să-i cedeze... Dar aveam o relație apropiată cu preotul, eram băiatul lui de altar. Și i-a fost greu, dar până la urmă

mi-a spus adevărul. Vezi tu, mama era secretara parohiei și era... cum să spun? Era o femeie foarte bisericoasă. Părintele Damien mi-a spus în cele din urmă că spovedaniile mamei mele erau atât de plictisitoare, încât de cele mai multe ori aținea. A crezut că adormiseră amândoi, dar ea murise.

Ridică sprâncenele.

– Mama mea a fost o femeie bună, dar nu a avut o viață prea interesantă. A trăit pentru slujba ei, a iubit biserica. Ar fi fost o călugăriță foarte bună. Dar știi ce? Era fericită. Cred că ea nu avea nici cea mai vagă idee cât era de plictisitoare și de neinteresantă.

– Îți lipsește mult, spuse Paige.

Paige sorbi din ceai în fața focului și încercă să-și amintească când avusese ultima oară o conversație ca asta. Fără să se grăbească, fără să se simtă amenințată, încălzită în fața unui foc prietenos.

– Așa e. O să pară stupid, mai ales că nu mai sunt copil – uneori îmi imaginez că e înapoi acolo, în căsuța în care am locuit, și că îmi fac bagajele ca să mă duc să o văd.

– Nu pare stupid...

– Ție îți este dor de cineva? o întrebă.

Întrebarea o făcu să se oprească brusc, cu cana ridicată în mână. Nu-i era dor de tatăl ei, atât de zgârcit și de temperamental. Nu-i era dor de mama ei care, fără să știe și fără să aibă intenția asta, o crescuse să fie o soție abuzată. Nici de Bud, fratele ei, un afurisit care nu-i întinsese o mână de ajutor la nevoie.

– Am avut două prietene foarte apropiate. Colege de apartament. Nu mai ținem legătura. Mi-e dor de ele uneori.

– Știi unde sunt? o întrebă el.

Paige clătină din cap.

– Amândouă s-au măritat și s-au mutat, spuse ea. Le-am scris de câteva ori... Apoi scrisorile mi s-au întors.

Nu voiau să ia legătura cu ea. Știau că lucrurile mergeau prost. Îl detestau pe Wes. Wes le ura pe ele. Încercaseră să o ajute, o scurtă perioadă, dar el le alungase, iar ea le respinsese ajutorul de rușine. Ce ar fi putut să facă?

– Cum ați ajuns tu și Jack atât de apropiați?

– Am fost amândoi pușcași marini, spuse el, ridicând din umeri.

– Ați intrat în armată împreună?

– Nu! zise el, râzând. Jack e mai mare decât mine – cam cu opt ani. Eu am arătat întotdeauna mai bătrân decât sunt, chiar și la 12 ani. Iar Jack – pun pariu că el a arătat mereu mai tânăr. A fost primul meu sergent în luptă, în Furtună în Deșert.

Și, preț de o fracțiune de secundă, fu înapoi acolo.

Schimba roata unui camion când cauciucul explodase și janta îl trântise trei metri în spate și nu se mai putuse ridica. Își amintea de parcă ar fi fost ieri – întotdeauna fusese uriaș, tare ca o stâncă, puternic... și nu se putea mișca.

E posibil să-și fi pierdut o vreme cunoștința, pentru că o văzuse pe maică-sa aplecată deasupra lui, privindu-l fix în ochi și spunându-i: „John, ridică-te! Ridică-te, John!" Era chiar acolo, în rochia dungată cu guler înalt, cu părul grizonant strâns la spate.

Dar nu se putea mișca, așa că începuse să plângă. Și plânsese.

– Mamă! strigase.

– Te doare rău, prietene? întrebase Jack, aplecându-se deasupra lui.

Și Preacher spusese:

– E mama mea! Vreau la mama. Mi-e dor de mama.

– O să te ducem înapoi la ea, prietene. Trage aer în piept.

– E moartă, spusese Preacher. A murit.

– E moartă de doi ani, îi spusese unul dintre camarazi lui Jack.

– Îmi pare rău, domnule sergent, nu m-am putut opri. Nu am mai făcut niciodată așa ceva. Nu am mai plâns așa. N-ar trebui să plângem... N-am mai plâns niciodată, jur!

Dar nu se putea opri și plângea chiar în timp ce rostea aceste cuvinte.

– Plângem după oamenii pe care îi pierdem, prietene. E-n regulă.

– Părintele Damien mi-a spus: „Amintește-ți că este cu Domnul și că e fericită și nu-i întina amintirea cu lacrimi".

– Preoții sunt de obicei ceva mai deștepți, spusese Jack, pufnind dezaprobator. Dacă nu plângi într-un astfel de moment, lacrimile se transformă în șerpi și te mănâncă pe dinăuntru. Partea cu plânsul este obligatorie.

– Îmi pare rău!

– Scoateți-o din sistem, prietene, sau o să fie și mai rău. Strig-o, strig-o pe mama ta, atrage-i atenția, plângi după ea. Pe toți dracii, e timpul!

Și așa făcuse. Plânsese cu suspine, ca un copil, cu mâinile lui Jack pe umerii lui, susținându-l. Jack îl legăna și-i spunea:

– Așa, așa...

Jack stătuse o vreme cu el, vorbind despre mama lui, și Preacher îi spusese că reușise să termine ultimul an de liceu, dur și tăcut. Apoi, fiindcă nu avea idee ce să facă sau încotro s-o apuce, se înrolase în armată. Ca să aibă frați, pe care îi avea acum, dar nu fusese îndeajuns ca să-i alunge nevoia de mama lui. Și afurisita aia de jantă aproape că-l despicase în două și parcă toată durerea pe care o simțea de când o pierduse se revărsase din el. Era umilitor să ai doi metri și să plângi după mămica ta de 1,60. Jack spusese:

– Ba nu, de asta ai nevoie. Dă totul afară!

După o vreme, Jack îl ridicase, îl sprijinise de umărul lui și îl cărase așa aproape doi kilometri, până dăduseră de convoiul lor. Și Jack spusese:

– Scoate totul din tine, prietene! După ce dai totul afară, ține-te după mine de parcă ai fi lipit cu scotch. Eu sunt mama ta acum.

– Nu e bine să pierzi legătura cu oamenii care înseamnă mult pentru tine, îi spuse acum Preacher lui Paige. Te gândești vreodată să încerci să le găsești?

– Nu m-am mai gândit de mult la asta, îi spuse ea.

– Dacă te hotărăști să încerci, te-aș putea ajuta... cred.

– Cum?

– Pe computer. Îmi place să caut tot felul de lucruri. Se mișcă încet, dar merge. Gândește-te!

Îi spuse că o să se gândească. Apoi îi spuse că era foarte obosită și că trebuia să se culce, așa că-și urară noapte bună. Ea se duse în camera de sus, iar el, în apartamentul lui din spate.

Atunci se hotărî că trebuia să o ia din loc. Nu-și permitea să se așeze prea confortabil aici. Gata cu discuțiile lenețe, cu întrebările puse noaptea târziu. Orice fel de atașament ieșea cu desăvârșire din discuție.

capitolul 4

Paige își pregăti bagajul. Dădu la o parte pătura de pe fiul ei adormit ca să-l caute pe Ursu, însă nu era acolo. Aproape că întoarse întreg patul pe dos, căutându-l. Se lăsă apoi în genunchi și se uită sub pat, în baie, în fiecare sertar gol al comodei – nu era nicăieri. O să caute și în bucătărie înainte să plece, dar, dacă Ursu se pierduse, va trebui lăsat în urmă.

Scoase 200 de dolari din portofel și-i puse pe noptieră, apoi se așeză, nemișcată ca o statuie, pe marginea patului, lângă Christopher. Cu palmele împreunate, cu mâinile între genunchi, aștepta. La miezul nopții, își puse geaca și se furișă fără zgomot la parter. Cabana era solidă, nici măcar o scândură nu scârțâia.

Îi lăsase o lumină aprinsă în bucătărie. Din seara în care sosiseră, era prima dată când cobora după ce se retrăgeau la culcare, dar bănuia că John îi lăsa lumina aprinsă în fiecare noapte. Se apropie în vârful picioarelor de ușa apartamentului său și ascultă. Nu se auzea nimic, nu se vedea lumină pe sub ușă.

Văzuse o lanternă în bucătărie în timp ce-l ajuta pe John la curățenie - mare noroc! Până atunci, cea mai bună idee pe care o avusese ca să lumineze plăcuțele de înmatriculare în bezna nopții fusese o cutie de chibrituri. După ce schimba numerele la mașină, o să aducă geanta, apoi pe Chris.

Luă un cuțit de întins untul din sertar și ieși în liniște pe ușa bucătăriei.

Odată ajunsă în spatele barului, fu ușurată să constate că nu se vedea nici o lumină în micuțul apartament al lui John. Se ghemui și începu să desfacă plăcuțele - o treabă ușoară chiar și atunci când îi tremurau mâinile. Apoi se duse la mașina lui John, îi dădu jos numerele și le înlocui cu ale ei. Apoi se întoarse la Honda și se aplecă să monteze plăcuța nouă.

- O iei din nou la drum, Paige? întrebă Preacher.

Sări, scăpă din mână plăcuța, lanterna și cuțitul. Se ridică, cu răsuflarea tăiată și inima bătându-i să-i spargă pieptul. Raza lanternei căzute îi lumina picioarele lui Preacher. Făcu apoi doi pași spre ea și îl putu vedea în întregime.

- Nu o să meargă cu astea, spuse el, aplecându-și capul înspre mașină. Sunt numere de camionetă, Paige. Dacă te vede șeriful sau orice polițist cu numere de camionetă pe mașina ta... O să se prindă imediat.

Își simți ochii umplându-i-se de lacrimi. Nu i-ar fi trecut niciodată prin minte așa ceva. Tremura în noaptea rece, iar mâinile îi tremurau și mai tare acum. Stomacul îi era strâns ca un nod.

– Nu intra în panică, spuse el. Nu cred că ai nevoie de alte numere, nu încă, dar putem rezolva. Connie are o mașinuță chiar peste stradă. Nici n-o să observe.

O lacrimă i se rostogoli pe obraz și se aplecă să ia de jos lanterna.

– Am... ăăă... am lăsat niște bani. Sus. Pentru cameră. Mâncare. Nu e mult, dar...

– Ah, Paige... Dacă faci o chestia ca asta, mă faci să mă simt prost. Știi doar că nu m-am gândit niciodată la bani.

Își înghiți lacrimile cu un sughiț și spuse:

– Atunci la ce te-ai gândit?

– Haide, spuse el, întinzând o mână spre ea. E frig afară. Hai înapoi înăuntru și o să-ți fac o cafea ca să nu adormi pe drum! După care îți schimb eu plăcuțele. Dacă asta te face să te simți mai în siguranță, deși nu ai nevoie de ele.

Se ținu la distanță de el, dar merseră alături.

– De ce spui asta? Că nu am nevoie de ele?

– Nu te caută nimeni, spuse el. Cel puțin nu în mod oficial. Încă ești în regulă.

– De unde știi? întrebă ea, gata să se prăbușească și să izbucnească în suspine neputincioase.

– O să-ți explic, spuse el. O să pun niște lemne pe foc, o să te încălzești puțin, apoi o să vorbim. După care o să-ți schimb plăcuțele, dacă vrei. Dar, după ce o să stăm de vorbă, probabil că o să vrei să te duci înapoi sus și să dormi până mâine-dimineață, ca să pleci pe lumină. În plus, spuse el, ținând deschisă ușa de la bucătărie, ursul e la mine. O să ți-l aduc, nu poți să pleci fără el.

Începu să plângă în clipa în care intră în bucătărie, apăsându-și degetele pe buze. Se simțea ca un infractor prins asupra faptului. Și era cu atât mai rău că se purta atât de drăguț cu ea.

– Am căutat afurisitul ăla de urs peste tot! spuse ea, într-un scâncet șters.

Preacher se întoarse spre ea. Cu mâna apăsată pe gură, cu ochii plini de lacrimi, părea să zvâcnească de efortul de a nu scoate și sunete. Apoi, încet și cu mare grijă, o trase de umeri și o apropie de el, o lipi de pieptul lui mare și o cuprinse blând cu brațele.

Și Paige se prăbuși din interior, plângând cu sughițuri pe umărul lui. Nu se mai stăpânea acum, era zguduită de suspine.

– Ah, ții de prea mult timp totul în tine, nu-i așa? Am trecut și eu prin asta. E-n regulă, Paige. Știu că ești speriată și că-ți faci griji, dar o să fie bine.

Ea nu credea, dar nu putea spune nimic în acel moment.

Nu putea decât să plângă și să clatine din cap. Încercă să-și amintească când o cuprinsese cineva cu niște brațe puternice și încercase să o facă să se simtă în siguranță. Cu mult timp în urmă. Cu atât de mult timp în urmă, încât nu putea nici să-și amintească. Nici măcar Wes în zilele de început, când era cel mai manipulator. Nu, *el* plângea. El o lovea, o bătea, apoi *el* plângea, iar ea trebuia să-l aline *pe el*.

Preacher o legănă în față și-n spate în lumina difuză a bucătăriei mult timp, până ce se liniști, apoi cu o mână pe spatele ei, o împinse înspre bar. O îndreptă spre același scaun de lângă șemineu, înteți focul și aruncă lemne noi, apoi se duse la bar să-i pregătească un brandy. Când i-l puse în față, Paige spuse:

– Trebuie să pot să conduc.

– Nu o să poți să conduci dacă nu te liniștești. Ia doar o gură, apoi, dacă vrei cafea, o să-ți fac.

Se așeză pe scaunul de lângă ea și, cu coatele pe genunchi, se aplecă spre ea.

– Când ai venit aici, nu aveam idee ce ți se întâmplase, dar am știut că nu era de bine. Și am știut că nu te loviseși de portieră. Ai numere de California. Așa că am sunat un prieten bun... o persoană în care sunt sigur că pot avea încredere. A verificat numerele, înregistrate

pe numele soțului tău. Nu e prima oară când a fost acuzat de violență domestică.

Preacher ridică din umeri.

– Nu aveam nevoie să știu mai multe, nu?

Paige închise ochii, apoi îi redeschise încet. Se concentră asupra feței lui. Ridică paharul de brandy la buze și sorbi încetișor, fără să confirme sau să nege.

Preacher continuă:

– Nu te-a raportat dispărută, așa că nu te caută nici o agenție guvernamentală. Nu știu care e planul tău, Paige, dar, dacă-l scoți pe Christopher în afara statului, încalci legea – și asta ar putea să-ți dăuneze când o să vrei să-l păstrezi. Mi-am imaginat că la asta te gândești, pentru că ai venit până aici tocmai din L.A. și aproape că ai ieșit din stat. Dacă te gândești să fugi pe cont propriu și să dispari... nu cred că e o idee prea bună. Nu știi ce faci... o să te încurci. Nu știi nici măcar să faci deosebirea între numerele de înmatriculare. Mintea ta pur și simplu nu știe să gândească în felul ăsta, tu nu ești așa.

Un râs amar îi scăpă de pe buze. Poate că asta fusese problema ei – nu era suficient de vicleană.

– Poate că ai un loc înspre care te îndrepți, unde niște oameni o să te ascundă și o să aibă grijă să fii în siguranță – asta e o idee mai bună. Sper doar că, oriunde ar fi, sunt acolo niște băieți mari, răi și furioși așa ca mine și ca Jack, pregătiți să-l înfrunte pe nenorocitul ăla, dacă o să-ți ia urma și o să te găsească.

– Nu am prea multe variante, șopti ea. Trebuie să scap.

– Sigur că trebuie, spuse el. Dar știi că poți face asta și altfel? Nu ai avea nici o problemă să obții custodia lui Chris, cel puțin temporar, ținând cont de ce se știe despre tatăl lui, chiar dacă acuzațiile nu au fost penale. Nu ai nevoie de aprobarea lui pentru divorț. Nu în statul ăsta. Nu ai nici o vină.

Scutura din cap. Închise din nou ochii și o altă lacrimă îi alunecă pe obraz. Dar Preacher continuă:

– Există ordine de restricție și, chiar dacă o să le ignore, legea va fi de partea ta. Te-ai gândit vreodată la toate astea, Paige?

– De unde știi tu atât de multe? Ți-a spus prietenul tău?

– Când vreau să aflu ceva, mă documentez, spuse el.

– Atunci știi că, în timp ce eu o să încerc să fac toate astea, o să mă omoare? E rău și e nebun. O să mă omoare.

– Nu și dacă rămâi aici, spuse Preacher.

Paige înlemni preț de câteva clipe, apoi spuse:

– Nu pot să rămân aici, John. Sunt însărcinată.

Fu rândul lui Preacher să intre în stare de șoc. Un șoc tăcut și întunecat. Îi privi ochii, apoi întreaga expresie încetul cu încetul. Se lăsă pe spătarul scaunului, apoi se ridică. Se duse la bar și își turnă un shot pe care îl dădu peste cap.

Când se întoarse la scaunul de lângă foc, o întrebă:

– Știa? Când te-a bătut, știa că ești însărcinată?

Dădu din cap și întoarse privirea, strângând din buze. Rațional, știa că nu era cu nimic vinovată, însă o latură emoțională din mintea ei îi striga: „Te-ai măritat cu el! Ai avut un copil cu el! Nu ai plecat la timp, ai lăsat să se întâmple toate astea! Ai dat-o în bară, ai rămas iar gravidă, nu ai fugit la timp, nu ți-ai dat seama ce-o să urmeze, deși era limpede ca lumina zilei!"

– Ai fost vreodată la un adăpost? o întrebă el.

Dădu din cap.

– Uite ce posibilități ai, spuse calm Preacher. Poți să rămâi aici și să încerci să pui lucrurile în ordine în așa fel încât, atunci când o să pleci, n-o să încalci legea și n-o să trebuiască să te ascunzi tot restul vieții tale. Poți să rămâi aici – avem personal medical de cealaltă parte a străzii în caz de nevoie, poți să mă ajuți în bucătărie dacă vrei, ca să nu ai senzația că profiți de bunătatea nimănui și, dacă nenorocitul ăla își arată mutra pe-aici, o să fim pregătiți. Consideră locul ăsta un adăpost ca orice alt adăpost – uneori oamenii vor pur și simplu să ajute.

Sau poți să pleci dacă vrei – să continui cu planul tău. Oricare ar fi el. Dar cel puțin nu fugi în toiul nopții. E mai sigur pe lumină. Ce zici?

Se ridică.

– Stai un minut, gândește-te, bea puțin brandy – o guriță de brandy n-o să-i facă rău copilului și cred că ai nevoie. Eu mă duc să schimb plăcuțele alea, după care mă duc să-ți aduc ursul. Orice ai hotărî, știi că nu poți să pleci fără urs.

Plecă prin apartamentul lui. Îl auzi ieșind pe ușa din spate. Probabil că găsise ursul în bucătărie și-l pusese într-un loc sigur. Un lemn din vatră căzu și Paige își strânse mai bine geaca pe trup. Luă o sorbitură din brandy-ul care îi alunecă arzând pe gât, apoi, în mod miraculos, îi calmă stomacul și nervii, chiar dacă doar o idee. Sau poate că o liniștise vestea că Wes nu trimisese poliția după ea.

Ceva mai târziu, John se întoarse tot prin apartamentul lui, cu geaca încă pe el și cu ursul în mână.

– Connie nici n-o să observe că are alte numere, spuse el, întinzându-i jucăria. În plus, dacă ar cunoaște situația, ți-ar spune chiar ea să le iei.

Paige privi ursul și se încruntă. Era schimbat. Avea un picior nou, cusut din stofă în carouri albastre și gri. Nu era chiar de aceeași formă ca piciorul supraviețuitor; era doar un tub de material umplut cu câlți, dar ursul era acum simetric.

– Ce ai făcut? întrebă, luând ursul.

Preacher ridică din umeri.

– I-am spus că o să încerc. Acum mi se pare cam caraghios, dar mi s-a părut o idee bună la momentul ăla.

Își băgă mâinile în buzunar.

– Crezi că te poți odihni puțin în noaptea asta? Tot mai crezi că trebuie să pleci chiar acum? Pot să-ți fac o cafea dacă vrei să o iei din loc. Cred că am un termos, aș putea...

Paige se ridică, lăsând brandy-ul pe masă și strângându-l pe Ursu în brațe.

– Mă duc înapoi la culcare, spuse ea. O să plec mâine-dimineață, după ce Chris mănâncă ceva.

– Dacă asta vrei, spuse el.

Paige se trezi în lumina difuză a dimineții, care pătrundea prin fereastra de sub acoperiș. Se auzea un topor lovind lemnul. Se rostogoli într-o parte și îl văzu pe Christopher dormind încă liniștit, strângând în brațe ursul cu piciorul din flanel albastru și gri și își dădu seama că trebuia să se gândească mai bine. O speria să își asume un asemenea risc. Dar nu mai mult decât o speria să meargă până la o adresă din Spokane și să înceapă o viață despre care nu știa absolut nimic, știind că poate nu era suficient de vicleană ca să reușească să păcălească sistemul. Ar fi vrut să creadă că învățase câte ceva din experiența ei de viață. Dacă simțea orice amenințare, oricât de mică, radarul i se activa și putea dispărea într-o clipită. Nu s-ar mai fi obosit să schimbe plăcuțele de înmatriculare și n-ar mai fi stat să-și ia rămas-bun.

Mai era apoi și sentimentul de vină – nu voia să-i atragă pe oamenii aceștia în calea lui Wes, să-i pună în pericol. Însă realitatea rămânea că, oriunde s-ar fi dus – fie la ai ei, fie la un adăpost, fie într-o ascunzătoare – oamenii care o ajutau își asumau un risc. Uneori, gândul ăsta o copleșea.

Se îmbrăcă încet, fără să-l trezească pe Chris, și coborî fără zgomot scările până la bucătărie. Preacher era în picioare, tăia și toca ingredientele pentru omletele de dimineață.

Când o văzu, mâna i se opri pe cuțit și așteptă.

– O să am nevoie să împrumut mașina ta de spălat, spuse ea. Nu ne-am adus prea multe lucruri.

– Sigur.

– Cred că are mai mult sens să rămânem aici. O vreme. M-aș bucura să dau o mână de ajutor. Dacă ești sigur.

Preacher începu din nou să taie legumele, cu mișcări încete.

– Asta e foarte simplu. Ce zici de salariul minim pe economie, plus cazare și masă? Ții singură socoteala, Jack te plătește așa cum vrei – nu contează. În fiecare zi, la săptămână, la lună. Nu contează.

– E prea mult, John. Ar trebui să vă ajut doar pentru cameră și mâncare.

– Deschidem la 6.00, închidem după 21.00, suntem doar noi doi plus Rick, după școală. După două zile, o să te plângi că te muncim ca pe o sclavă.

Paige zâmbi și clătină din cap.

– Nu sunt încă pregătită pentru restul – ordinul de restricție, custodia... Pentru astfel de documente în instanță trebuie să spun unde sunt și nu vreau încă.

– E de înțeles, spuse el.

– Până la urmă o să vină după mine. O să depună plângere, o să mă caute cu poliția, poate o să angajeze un detectiv. Dar o să încerce să mă găsească. N-o să mă lase să plec.

– Hai să luăm lucrurile pe rând, Paige, spuse Preacher.

– Ca să știi...

– Eu nu-mi fac griji. Vom fi pregătiți.

Paige trase aer în piept.

– Bine. Unde e mașina de spălat? întrebă ea.

– În apartamentul meu. Ușa nu e niciodată încuiată.

Se opri din nou din tocat, se uită la ea și o întrebă:

– Ce te-a făcut să te răzgândești?

– Piciorul nou al ursului. Materialul ăla vechi, în carouri albastre și gri...

– Vechi? întrebă Preacher, zâmbind din colțul gurii. Era o cămașă încă foarte bună.

Preacher le duse micul dejun lui Ron și Harv, care așteptau la bar, și, în timp ce se întorcea în bucătărie, îi aruncă o privire pe fereastră lui Jack, care tăia lemnele pe butuc. Auzi sunetul mașinii de spălat pornind în apartamentul lui.

Turnă două căni de cafea și ieși în spate.

Când îl văzu, Jack lăsă toporul înfipt în butuc. Preacher îi întinse o cană.

– Mi-ai adus cafeaua, zise Jack. Presupun că te preocupă ceva.

Sorbi din cafea, privindu-l pe Preacher peste marginea cănii.

– Mă gândeam că nu ne-ar strica puțin ajutor la bar.

– Chiar așa?

– Paige a spus că-și caută ceva de lucru. Puștiul e foarte cuminte.

– Hmm.

– Mie mi se pare o idee bună, zise Preacher. Oricum nu folosim la nimic dormitorul de deasupra bucătăriei. Poți s-o plătești din salariul meu.

– Barul aduce bani, Preach. Pot să mai angajez pe cineva. Doar nu vrea 50 000 de dolari, nu?

Preacher se strâmbă. Lui Jack i se părea amuzant.

– Probabil că o să fie doar ceva temporar.

– Responsabilitățile mele încep să se schimbe, spuse Jack. Cresc, adăugă el, cu un zâmbet mândru. Mi-ar prinde bine să am un ajutor în plus, în cazul în care o să am și altele de făcut.

– Bine atunci. O să-i spun.

Dădu să plece.

– Ah, Preacher, spuse Jack, iar Preacher se întoarse la loc.

Jack îi întinse cana, ca să o ducă înapoi în bucătărie.

– I-ai spus deja, nu-i așa?

– Posibil să fi menționat că s-ar putea să avem nevoie de ea.

– Mda. O întrebare. Și-a acoperit urmele când a venit în oraș?

– Nimeni nu știe că e aici, Jack. Nu că ar fi treaba ta...

– Nu încerc să mă amestec în treburi care nu mă privesc, Preacher. Vreau doar să fiu pregătit.

– Bine, spuse Preacher. Asta e bine. Îmi place. Dacă se schimbă ceva, o să te anunț.

Erau anumite aspecte în Virgin River care o linișteau pe Paige. Lucruri mărunte, ca de pildă mașina ei parcată în spatele barului, între două camionete mari, model pick-up – o mașină pe care nu avea nici un motiv să o ia și să plece nicăieri. Sunetul de lemne sparte la primele ore ale dimineții, răstimp care coincidea aproape perfect cu momentul în care începea să se simtă mirosul de cafea. Și munca – îi plăcea ce făcea. Începuse cu strânsul meselor și spălatul vaselor, dar, peste numai câteva zile, John îi arăta cum făcea supa, pâinea, plăcintele.

– Adevărata provocare aici este să utilizăm ceea ce avem, îi spuse el. Unul dintre motivele pentru care barul ăsta merge așa de bine și ne descurcăm binișor este faptul că gătim ce vânăm sau ce prindem, luăm de la Doc și de la Mel produsele sau carnea cu care unii pacienți își achită consultațiile și avem grijă ca toată lumea să aibă de câștigat. Jack spune că, dacă avem mai întâi de toate grijă de oraș, o să ne meargă bine și nouă. Și așa facem.

– Cum poți să ai grijă de un oraș? întrebă Paige, nedumerită.

– Ah, e foarte ușor, spuse el. Asigurăm trei mese bune pe zi, la un preț pe care să și-l permită, iar cei strâmtorați știu că rămâne întotdeauna câte ceva. Când mergem la cumpărături – pentru că tot ne ducem până la magazinele mari din orașele de pe coastă dacă tot avem camionetele –, trecem și pe la oamenii care nu ajung atât de departe – bătrâni, bolnavi, femei care au născut recent – și-i întrebăm dacă au nevoie de ceva. Oamenii apreciază gestul, vin să mănânce o masă sau două la bar. La ocazii speciale, deschidem pur și simplu localul. Femeile aduc mâncare în caserole și noi nu vindem decât tăria. Punem un borcan pentru donații pentru spațiu, pentru sucuri și bere, în care fiecare lasă cât vrea – și ieșim mai bine decât te-ai aștepta. Ținem lichior de calitate pentru

vânători și pentru pescarii care vin la concursuri, dar nu le cerem mai mult și ei sunt foarte drăguți cu noi.

Văzându-i expresia perplexă, adăugă:

– Ne lasă bacșiș, Paige. Știu cât costă un Johnny Walker Black. Le place că ne străduim să avem ce știm că o să ceară – și au bani. Îi lasă pe mese și pe bar.

Zâmbi larg.

– Genial, spuse Paige.

– Nu chiar. Eu și Jack... am fost vânători, pescuim. E bine să avem grijă de oamenii care ne susțin afacerea. Poate că cel mai important lucru este că ne aducem aminte de ei atunci când vin la bar – îi face să se simtă bine. Jack se pricepe la asta. Dar mai e și mâncarea. Suntem mici și nu avem prea multă experiență, dar mâncarea noastră începe să capete o reputație bună, spuse el, umflându-și pieptul.

– Da, zise Paige. Îngrașă rău, dar e bună.

Paige avea senzația că barul ăsta micuț de țară era ca un fel de cocon care o adăpostea de restul lumii.

Rick și Jack erau de treabă și nu păreau deranjați de prezența ei, amândoi îi dădeau mereu câte ceva de făcut. Paige nu avea senzația că ar fi avut o contribuție covârșitoare, dar amândoi se purtau ca și cum nu știau cum se descurcaseră înainte să apară ea.

Erau apoi clienții, care veneau aproape zilnic, uneori chiar și de două ori pe zi. Nu avură nevoie de mult timp ca să se poarte cu Paige ca și cum ar fi fost acolo dintotdeauna.

– În mod sigur avem mult mai multe fursecuri în ultima vreme, spuse Connie. A fost nevoie de o femeie în bucătărie ca să-i învețe pe băieții ăștia ce și cum.

Paige nu se obosi să-i mai explice că John făcea toate fursecurile, pentru Christopher. Nu erau pentru clienții de la bar, care ajunseseră să aprecieze fursecurile servite la cafea.

– Ce-a gătit în seara asta, Paige? întrebă Doc.

– Tocană de pește *bouillabaisse*, spuse ea. E grozavă.

– Ah, urăsc porcăria asta.

Doc se aplecă spre ea.

– A mai ascuns prin spate ceva din păstrăvul ăla umplut de ieri?

– O să mă uit, spuse ea, rânjind, simțind deja că face parte din acel loc.

Mel venea la bar cel puțin de două ori pe zi, uneori mai des. Când localul era liniștit și ea nu avea pacienți, stăteau o vreme de vorbă. Mel știa mai multe decât oricine despre situația specială a lui Paige și o întrebă cum se mai simțea.

– Mai bine, spuse Paige. Din toate punctele de vedere. Nu mai am sângerări.

– Se pare că a fost o idee bună pentru tine, spuse Mel, privind în jur, indicând barul.

– Nu a fost ideea mea, zise Paige. John a zis că pot să stau și să ajut pe la bucătărie, dacă vreau.

– S-ar părea că începe să-ți placă, zise Mel. Zâmbești mult.

Șocată de constatare, Paige răspunse:

– Așa e. Cine ar fi crezut? A fost o...

Se opri o clipă.

– O pauză bună, spuse ea, în cele din urmă. Cred că pot să mă descurc, cel puțin o vreme. Până o să...

Din nou, se opri.

– Până o să înceapă să se vadă, spuse, privind în jos.

– John știe? o întrebă Mel.

Paige dădu din cap.

– Nu puteam să nu-i spun... când mi-a făcut oferta.

– Ei bine, deși aproape nimeni nu cunoaște circumstanțele care te-au adus aici, cred că putem presupune că toată lumea înțelege că ai avut o viață înainte să apari în Virgin River. La urma urmei, ai un copil.

– Asta așa este, aprobă Paige.

– În plus, zise Mel, lăsându-se pe spate și punându-și mâinile pe abdomenul micuț, nu ești singura la care o să se vadă. Știi că sunt în patru luni acum?

– Așa arată, spuse Paige, zâmbind.

– Aha. Și sunt în orașul ăsta de șapte luni. Cu Jack sunt măritată de mai puțin de-o lună. Am mai fost măritată înainte. Eram văduvă și, din câte spuseseră experții, nu puteam avea copii.

Ochii lui Paige se măriră, gura i se căscă într-un „O" perfect.

Mel râse.

– În mod clar, am nevoie de niște experți mai buni. Oh, crezi că ești singura care a ajuns în orașul ăsta în urma unei întâmplări nefericite?

– Povestea e mai lungă? întrebă Paige, ridicând o sprânceană.

– Doar detalii, surioară. Avem destul timp.

Apoi Mel râse vesel.

Paige stătea de zece zile în camera cea mică de deasupra bucătăriei, iar în primele patru își plănuise plecarea. Preacher îi spusese că i se părea că treaba mergea foarte bine. Aveau o rutină plăcută. Imediat după ce Chris mânca de dimineață și ea își făcea un duș și se aranja, Paige trecea la treabă în bucătărie, unde strângea după micul dejun. Apoi, în timp ce Chris era cu John, fie colorând, fie jucând Război cu cărțile, măturând sau făcând alte treburi, Paige se ocupa de camera și de lucrurile lor.

Pentru că nu luase prea multe cu ea, spăla des rufele la mașina lui John – și în timp ce mașina bâzâia, Paige făcea câteva lucruri care spera că îi erau lui de ajutor: îi curăța baia, ștergea praful, îi făcea patul, îi mătura prin cameră.

– Pot să bag ceva la spălat și pentru tine? întrebă ea.

– Mă ocup eu de asta. Ascultă, nu trebuie să strângi după mine.

Paige râse.

– John, îmi petrec toată ziua în bucătărie, unde strâng oalele, cratițele și tigăile tale. Începe să devină un obicei.

Râse de expresia lui șocată.

– Tu ai grijă toată ziua de copilul meu – nu prea ai încotro, ținând cont că refuză să te lase în pace. Măcar cu puțin pot și eu să te ajut.

– Nu am grijă de Christopher, spuse John. Suntem tovarăși.

– Da, spuse ea.

Apoi își zise în gând – da, tovarăși.

Prânzul era de obicei un moment al zilei aglomerat, iar Paige servea la mese și se învârtea prin bar și bucătărie.

Cina, de la 17.00 la 20.00, era și ea agitată, mai ales în acest moment al anului – toamna, când vânătoarea și pescuitul erau la cote maxime. După ora 20.00, mai rămâneau câțiva clienți care să bea câte ceva la bar, dar nu se mai gătea. Atunci era momentul în care Paige putea să-l ducă sus pe Chris, să-i facă baie și să-l culce, după care nu mai trebuia decât să verifice dacă mai rămăsese ceva de făcut înainte să meargă și ea la culcare. Din când în când, stătea să bea un ceai cu John.

Lui Preacher îi plăcea acel moment al zilei, când nu mai erau clienți care trebuiau serviți, când bucătăria era curată, când auzea apa curgând la etaj, în baia lui Paige. Uneori o auzea cântând împreună cu Chris cântece de copii.

Înainte să-și toarne paharul de seară, se uita prin cărțile de bucate și planifica mesele pentru a doua zi sau poate pentru întreaga săptămână, făcând liste cu ce avea nevoie. Procesul îi lăsa senzația că gestiona totul în mod eficient. Preacher era foarte organizat.

Era aproximativ 20.30 și în bar mai erau vreo câțiva vânători. Jack se ocupa de ei. Buck Anderson îi adusese lui Mel două pulpe frumoase de miel, care ajunseseră direct în bucătăria lui Preacher. Citea o rețetă de raita de miel cu castraveți, când auzi o ușoară agitație. Privi peste blat și-l văzu pe Christopher la baza scării, gol pușcă, cu o carte sub un braț și cu Ursu în cealaltă mână.

Ridică una din sprâncenele lui stufoase.

– N-ai uitat ceva, prietene? întrebă el.

Chris întoarse capul și-și privi poponeața, strângând ursul în brațe.

– Îmi citești tu acum?

– Ăăă... ai făcut baie? întrebă Preacher.

Băiatul clătină din cap.

– Pari pregătit de baie.

Ascultă și auzi apa curgând la etaj. Chris dădu din cap și spuse din nou:

– Citești tu?

– Vino încoace! spuse Preacher.

Chris dădu fuga fericit și ridică mânuțele ca să fie luat în brațe.

– Stai puțin, spuse Preacher. Nu vreau fundulețde băiețel pe blatul meu curat de bucătărie. Stai o clipă!

Scoase un prosop curat dintr-un sertar, îl întinse, apoi ridică băiețelul și-l așeză pe blat. Se uită la micuț, se încruntă ușor, apoi scoase încă un prosop din sertar. Îl întinse în poala lui Christopher.

– Așa. Acum e mai bine. Ia să vedem, ce ai tu aici?

– Horton, spuse el, arătându-i cartea.

– Ceva-mi spune că mama ta n-o să fie de acord cu ideea asta, zise el.

Dar deschise cartea și începu să citească.

Nu ajunseseră prea departe când auzi apa oprindu-se, apoi pași grei alergând prin dormitorul de deasupra și pe Paige strigând:

– Christopher!

– Ar trebui să stabilim ce poveste să-i spunem, îi spuse Preacher.

– Povestea noastră! spuse Chris, arătând pagina din fața lui.

Peste câteva clipe, se auziră pași coborând în mare grabă scările. Când ajunse jos, Paige se opri brusc.

– A fugit de lângă mine în timp ce umpleam cada, spuse ea.

– Da. La cum e îmbrăcat, cred că abia a reușit să evadeze.

– Îmi pare rău, John. Christopher, treci încoace! O să citim după ce faci baie.

Băiețelul începu să se zbată și să scâncească:

– Îl vreau pe John!

Paige își pierdu răbdarea, veni lângă blatul de bucătărie și-l luă cu forța în brațe, în timp ce pușt iul se zvârcolea.

– Îl vreau pe John! protestă el.

– John e ocupat, Chris. Hai, fii cuminte!

– Ăăă, Paige? Nu sunt ocupat deloc. Dacă-i spui tu lui Jack că lipsesc o vreme din bucătărie, mă pot ocupa eu de baia lui Chris. Spune-i lui Jack ca să știe să încuie, dacă pleacă toată lumea.

Paige se răsuci pe călcâie în capătul scărilor.

– Știi să faci baie unui copil? întrebă ea.

– Ăăă, nu. Dar e greu? Mai greu decât să cureți un boiler?

Paige nu se putu abține și râse. Îl lăsă jos pe Chris.

– Te-aș sfătui să fii niței mai blând cu copilul. Nu folosești bureți de sârmă și nu freci. Și nu bagi săpun în ochi, dacă se poate.

– Pot să fac asta, spuse Preacher, apropiindu-se. De câte ori îl bag la fund?

Paige căscă gura îngrozită, iar Preacher rânji, arătându-și toți dinții.

– Glumeam. Știu că nu-l bag la fund decât de două ori.

Paige pufni.

– O să văd dacă Jack are nevoie de ceva, după care vin să vă supraveghez.

Când Jack intră în bucătărie, Paige curăța și felia mere, iar Preacher întindea coca de plăcintă.

– Mel e în față, le spuse. Se duce la mallul din Eureka, Paige – nu o mai cuprind pantalonii. A spus că poți să mergi cu ea, dacă ai nevoie de ceva.

Paige se uită la John și ridică întrebător sprâncenele.

– Du-te, Paige, spuse el. Chris o să mai doarmă cel puțin o oră și mă descurc la bucătărie. Probabil că ai nevoie de tot felul de lucruri.

– Sigur. Mulțumesc, spuse ea, punând cuțitul într-un bol și scoțându-și șorțul.

– Ascultă, zise Preacher, ștergându-și mâinile pe un prosop de bucătărie. Nu știu dacă ai cărți de credit, dar ar trebui să ai mare grijă cu așa ceva. Ar fi mai bine să cumperi cu bani gheață...

Își scoase portofelul, extrase câteva bancnote și începu să le întindă, mai întâi una, apoi alta, apoi...

Paige se albi la față, iar ochii i se măriră. În mod evident, era speriată. Începu să scuture din cap și să se retragă.

– Spune-i... Spune-i lui Mel că... că am treabă. Bine?

Jack lăsă capul într-o parte, încruntându-se.

– Paige? întrebă el.

Paige dădu înapoi până ce se lovi de perete. Își ținea mâinile la spate, fața-i era albă ca alabastrul.

Apoi o lacrimă i se rostogoli pe obraz.

Preacher puse portofelul pe blatul de bucătărie și spuse:

– Lasă-ne o clipă, Jack!

Apoi își scoase la rândul lui șorțul și se duse spre ea. Pe măsură ce se apropia, Paige se lăsă să alunece pe podea și-și acoperi fața cu mâinile.

Preacher îngenunche în fața ei și o apucă blând de mâini, trăgându-i-le la o parte de pe fața pe care o ascundeau.

– Paige, spuse el încet. Paige, uită-te la mine! Ce s-a întâmplat adineauri?

Avea o expresie de panică. Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar vocea îi devenise doar o șoaptă:

– Așa făcea el, spuse ea. Scotea bani din buzunar și-mi spunea: „Du-te și cumpără-ți ceva drăguț." Făcea asta

atât de des! Mai târziu arunca cu banii în mine și-mi spunea că nu-și permitea o soție care să arate ca o cerșetoare.

Preacher se așeză pe jos, lângă ea.

– Ai auzit ce-am spus eu? Eu nu am spus nimic de genul ăsta, nu? Am spus să ai grijă și să nu folosești cărți de credit.

– Te-am auzit, șopti ea. Ți-am spus că m-am măritat cu el pentru că mă dureau picioarele?

– Nu mi-ai spus nimic despre el, zise Preacher. Absolut nimic. E-n regulă – nu trebuie să spui nimic, decât dacă vrei.

– Eram coafeză. Tundeam și aranjam părul clienților. Uneori douăsprezece ore pe zi, pentru că se plătea foarte prost. Munceam foarte mult. Nu-mi ajungeau niciodată banii, iar eu și prietenele mele trăiam într-o dărăpănătură. Îmi plăcea, dar eram mereu obosită și lefteră. Mă durea tot corpul. Mă dureau picioarele, spuse ea din nou. Știam că nu e bun pentru mine, prietenele mele nu puteau să-l sufere, dar m-am măritat cu el pentru că mi-a spus că n-o să mai trebuiască să muncesc.

Începu să râdă și să plângă în același timp.

– Pentru că nu aveam nimic. Nu aveam nimic...

– Bărbații de genul ăsta știu exact ce momeală să folosească, zise Preacher. Au un al șaselea simț.

– Tu de unde știi?

Preacher ridică din umeri.

– Am citit.

Îi șterse o lacrimă de pe obraz.

– Nu a fost vina ta. Nimic din ce s-a întâmplat nu a fost vina ta. Te-a păcălit.

– Și iar nu am nimic, spuse ea. Un geamantan mic, o mașină cu plăcuțe de înmatriculare furate, un copil și încă unul pe drum...

– Ai *totul*, spuse el. O mașină cu plăcuțe furate, un fiu, un bebeluș pe drum, prieteni...

– Și înainte am avut prieteni, șopti ea. Le-a fost frică de el. I-a alungat și i-am pierdut pentru totdeauna.

– Par eu genul de prieten pe care să poată să-l sperie? Care să fugă?

O trase încet la el în brațe și-i puse capul pe pieptul lui.

– Nu știu de ce am rămas așa de speriată, murmură ea. El nu e pe aproape. N-o să se gândească niciodată să mă caute aici. Dar tot mi-e frică.

– Da, se întâmplă.

– Ție nu ți-e frică niciodată, spuse ea.

Preacher râse înfundat și o mângâie pe spate. Îi era frică de mai multe lucruri, cel mai tare de ziua în care Paige avea să-și rezolve problemele și să plece cu Christopher.

– Așa crezi tu? spuse el. La Pușcașii Marini ne-au învățat că toată lumea se teme, dar că trebuie să înveți să folosești frica în avantajul tău. Frate, dacă tu o să-ți dai seama vreodată cum să faci asta, să-mi spui și mie. Bine?

– Ce făceai când ți-era frică? întrebă ea.

– Una din două, zise el. Fie îmi udam pantalonii, fie mă enervam.

Își înălță capul de pe pieptul lui și râse puțin.

– Așa, vezi? spuse el, ștergându-i obrajii. Cred că ai nevoie să ieși puțin din Virgin River. Dar probabil că nu ești în cea mai nimerită formă să mergi azi la cumpărături.

Paige clătină din cap.

– Îmi pare rău. Am făcut o scenă.

– Suntem un bar micuț de țară, Paige. Scenele sunt deliciul nostru.

Rânji. Apoi redeveni serios.

– Ne-au mai spus și să privim frica în față. Să ne prefacem că suntem curajoși. Ne-au învățat să părem răi.

Paige se înfioră.

– Hai să lăsăm asta! Mâine mă duc eu să fac aprovizionarea în locul lui Jack. Poate să se ocupe și el o dată de prânz. Vă iau pe tine și pe Chris cu mine. Vă scot puțin din oraș. Poți să-ți cumperi câte ceva, dacă vrei.

Dar nu-ți dau eu banii pentru nimic. O să folosesc cardul de credit al barului, pe care avem câteva avantaje. Păstrează chitanțele și o să-mi plătești mai târziu, după ce-ți încasezi salariul.

Îi atinse nasul.

– Chris umblă prin bucătărie dezbrăcat. Asta indică o problemă de garderobă.

Jack ieșise încet din bucătărie, când Preacher îi ceruse câteva clipe. Cât putuse de încet, pentru că se petrecea ceva serios și era curios. Când se întoarse la bar, o găsi pe Mel așteptând cocoțată pe un scaun.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Jack își puse un deget pe buze, făcându-i semn să tacă.

– Se petrece ceva, șopti el.

– Da? întrebă ea, fără să înțeleagă.

Jack se întoarse și-și apropie capul de ușă, trăgând cu urechea.

– Jack! îl dojeni ea, cu o șoaptă furioasă.

Jack își duse din nou degetul la buze. Apoi, cu o expresie încruntată, se duse în spatele barului și se uită la soția lui tânără și drăguță.

– Paige a avut o cădere nervoasă...

– Oh? Preacher are nevoie de ajutor?

Jack clătină din cap.

– M-a rugat să-i las singuri. Am auzit câte ceva, din pură întâmplare.

– Am văzut...

– Are o mașină cu plăcuțe de înmatriculare furate.

Mel își îndreptă spatele și mări ochii.

– Nu mai spune! Cred că ar trebui să le verific și pe ale mele.

Apoi zâmbi drăgălaș.

– Și e însărcinată.

– Serios? întrebă ea.

– Nu mă păcălești, zise el. Tu știi ceva.

Mel se strâmbă de parcă ar fi spus: „Daah, evident că știu. E pacienta mea". Îi spusese despre vânătăile lui Paige ca să fie pregătit pentru orice și ca să poată s-o ajute și s-o apere, dar nu era gură-spartă.

Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ușa turnantă care dădea în bucătărie. Aruncă o privire. Preacher stătea pe jos și o legăna ușor pe Paige în brațele lui. Ah, probabil că era exact lucrul de care avea nevoie în momentul de față. Mai bun decât un sedativ.

Mel se duse în spatele barului și se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe Jack.

– Nu cred că vrea să meargă la cumpărături. Spune-i că am plecat – trebuie să mă pregătesc pentru copil.

– Așa să faci.

– Ăăă, Jack? Nu prea știu exact cum să-ți explic. Experiența noastră de viață e foarte diferită în privința asta.

– Pornind de la faptul că eu nu aș lovi *niciodată* o femeie.

– Minunat, Jack, dar nu la asta mă refeream. Hmm, făcu ea, ridicând privirea în sus. Poate că ți-ar fi mai ușor dacă te-ai gândi la Paige ca la un prizonier de război.

– Prizonier de război? întrebă el, părând surprins și confuz în același timp.

– E cel mai apropiat lucru la care mă pot gândi pe care l-ai putea înțelege. O să mă întorc de îndată ce o să umplu o sacoșă cu pantaloni elastici, bine?

– Sigur. În regulă.

Două ore mai târziu, când mai era încă mult timp până la cină, Jack stătea pe verandă și pregătea lansetele pentru pescuit. Paige apăru cu o felie de plăcintă cu mere pe o farfurie. O luă și spuse:

– Oooh, e caldă încă.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme, Jack. Mi-e puțin rușine.

Jack se uită la ea și văzu un chip dulce și docil – chipul unei tinere mame devotate, al unei femei însărcinate

care fugea ca să-și protejeze copilul încă nenăscut. Și, așa cum îi sugerase Mel, își imagină o baricadă forțată, restricții, lipsuri, bătăi regulate, teama de moarte - timp de ani întregi. Era nu doar greu să-și imagineze o tânără așa ca Paige, atât de drăguță și gata mereu să ajute, trecând prin așa ceva. Era *imposibil* să-și imagineze genul de bărbat care ar fi supus-o la asta.

- Nu-ți face probleme. Avem cu toții momentele noastre.

- Nu e adevărat. Doar că eu....

O întrerupse, râzând.

- Oh, să nu aud! Să nu te-aud că doar tu ai probleme. Întreab-o pe Mel - la puțin timp înainte să mă căsătoresc cu ea, am trecut printr-o perioadă groaznică. Dacă stau să mă gândesc, și ea la fel.

Apoi se încruntă ușor.

- Pe de altă parte, mai bine mă crezi pe mine pe cuvânt.

Paige lăsă capul într-o parte.

- Nu i-ar plăcea să fie întrebată despre asta?

- Nu, nu cred că ar deranja-o. Doar că mă enervează felul în care ea nu-mi spune niciodată nimic și eu dau totul pe gură. Nu știu cum reușește.

- E-n regulă, Jack, spuse Paige, râzând. N-o s-o întreb. Totuși, îmi cer scuze.

- Nu e nevoie, Paige. Sper doar că te simți mai bine.

John se duse cu lista de cumpărături, cu Chris și cu Paige în Eureka. Merseră mai întâi la Target, ca alimentele să nu se strice în mașină cât timp făceau celelalte cumpărături.

Paige cumpără câteva lucruri - lenjerie, blugi, cămăși. John îl ținu pe Chris de mână în fața cabinei în timp ce proba hainele. Se opriră la librărie. John petrecu o vreme în secțiunea de cărți istorice, de unde alese două cărți - același gen ca acelea pe care le văzuse pe etajera lui. Apoi, când se întoarse la secțiunea pentru copii

ca să vadă dacă erau gata de plecare, Paige puse la loc cărțile la care se uitau și spuse:

– Bine.

– Poate că ar trebui să luăm vreo două cărți noi, zise el.

– Avem cărțile lui preferate, spuse ea.

– Ne-ar prinde bine două noi. Pot să i le cumpăr? întrebă el.

– Sigur, spuse ea.

Poate că cea mai frumoasă parte a ieșirii fu drumul cu mașina. Sosise în Virgin River pe timp de noapte, pe ploaie și, cu excepția unei excursii rapide în Grace Valley pe drumuri pitite de munte, Paige nu apucase să vadă mare lucru din peisaj. John îi duse la o plimbare pe lângă stâncile spectaculoase care formau coasta Pacificului – atât de diferite aici, în nord, decât în Los Angeles. Trecură printr-o pădure de arbori de sequoia, apoi urcară muntele înspre Virgin River.

Se uită la el în timp ce conducea. Zâmbea larg.

– De ce zâmbești? îl întrebă.

Se întoarse să se uite la ea.

– Nu am mai fost niciodată cu o femeie la cumpărături, zise el. N-a fost chiar insuportabil.

capitolul 5

Paige își începuse șederea în Virgin River, în dormitorul de deasupra bucătăriei, temându-se să iasă din el. Coborâse apoi în bucătărie, apoi în bar, apoi începuse să-și petreacă serile în fața focului, de vorbă cu John. După care începuse să lucreze și ajunsese să cunoască localnicii. Treptat, cercul ei se lărgise și fusese de câteva ori până la magazinul de la colț, apoi se dusese la biblioteca micuță, deschisă marțea, ca să ia cărți cu poze pentru Chris și romane pentru ea.

Peste doar trei săptămâni, nu se mai simțea ca un musafir. Sigur, era încă nou-venită, dar, pentru prima oară în ani întregi, se simțea în largul ei. Zilele erau lungi, munca nu era ușoară. Picioarele o dureau din nou, dar de data asta era recunoscătoare pentru că avea ocazia să consume acest gen de energie fizică mai degrabă decât să fie încuiată în casă, secată emoțional de tensiunea și incertitudinea constantă din viața ei. Își pregătea singură micul dejun și prânzul, lua cina în bucătărie împreună cu Rick și John în pauzele când nu servea la mese sau nu spăla vase – și se simțea *bine*.

După ce Chris adormea, citea vreo câteva ore și se simțea captivată de poveste, lucru care nu i se mai întâmplase de ani buni.

Își lăsă băiețelul dormind și se duse să-și ia un pahar de lapte, zâmbind în timp ce cobora scările – întotdeauna era o lumină lăsată aprinsă în bucătărie pentru ea.

Observă acum o lumină la bar și aruncă o privire. John stătea la masa întunecată din fața focului, cu picioarele ridicate pe șemineul deschis.

Intră.

– Nu e foarte târziu pentru tine? întrebă ea.

Preacher sări surprins, lăsă picioarele jos și-și îndreptă spatele.

– Paige! Nu te-am auzit când ai coborât.

– Mă învârteam prin bucătărie, mi-am luat un pahar cu lapte. Ce s-a întâmplat? Nu poți să dormi?

– Da, nu prea reușesc. Plec într-un minut.

– Vrei să-ți țin de urât?

Avea o expresie ciudată.

– Oh, presupun că vrei să stai o vreme singur.

– E-n regulă... zise el.

– Nu, înțeleg. Ai stat atâta vreme singur aici și acum ai pe cineva pe capul tău. Ne vedem mâine di...

– Stai jos, Paige, spuse el pe un ton sumbru.

Nu era fericit.

– E totul în regulă? întrebă ea, trăgându-și un scaun.

John clătină din cap.

– Nu e bine. Nu voiam să fac asta acum. Voiam să o las pe mâine-dimineață.

– Am făcut ceva? întrebă ea, încruntându-se. Este cazul să...?

– Tu ești perfectă, spuse el. Nu e vina ta – tu ești perfectă. Am primit niște vești proaste mai devreme. Wes... a făcut ce te așteptai să facă. În sfârșit, a făcut-o. V-a raportat dispăruți pe tine și pe Chris. Acum aproape două săptămâni.

Preț de câteva clipe, Paige rămase mută din cauza șocului. Se lăsă să cadă pe un scaun. În timp ce se acomoda și începea să se simtă confortabil în noul mediu, cu noii ei prieteni, se gândise adeseori la el. Privise peste umăr – nu se putea abține. Un fior o trecea din când în când și adeseori inima începea să-i bată mai repede și trebuia să facă un efort conștient ca să respire regulat, să-și aducă aminte că el nu era aproape și că o să treacă.

Închise o clipă ochii.

– Trebuie să mă duc să-mi fac bagajele, zise ea încet. Trebuie să plec, să mă întorc la planul meu...

– Nu-ți face încă bagajele, Paige, zise el. Hai să vorbim despre asta!

Paige clătină din cap.

– Nu avem despre ce să vorbim, John. Mă caută – trebuie să fugim. Nu-mi permit să-mi asum riscul.

– Dacă fugi, îți asumi un risc și mai mare. Dacă te găsesc autoritățile, o să îl ducă pe Chris la el și pe tine o să te aresteze. Trebuie să o faci, Paige. Trebuie să-l înfrunți, zise Preacher. O să te ajut. O să găsesc o cale să te ajut să treci prin asta.

– Nu există decât o singură cale – trebuie să plec de aici. Chiar tu ai spus, e mai deștept ca mine.

– Nu am spus niciodată asta, o contrazise el. Am spus că tu nu ești vicleană. Dar cred că poți să câștigi. Cunosc niște oameni... prietenul meu polițistul, pentru început. Mai e un judecător din Grace Valley cu care mai merg

uneori la pescuit – știu că o să ne ajute, dacă poate. Sora mai mică a lui Jack, Brie, e procuror – procuror de succes în capitală – și ea cunoaște pe toată lumea. Brie e atât de deșteaptă că mă sperie. Trebuie să-i mai întrebăm și pe alții cum poți să ieși din încurcătura asta și să ai o viață adevărată. O să stau lângă tine, până când o să fii liberă și în siguranță.

Paige se aplecă spre el.

– De ce faci toate astea? Cu ce crezi că o să te alegi?

– Eu? Cu un somn liniștit! Când o să se termine povestea asta, o să pot dormi noaptea știind că nu te bate nimeni, că băiețelul tău n-o să ajungă un om rău când o să crească, că nu o să învețe să bată femei. Paige, am văzut. În prima seară, când ți-am adus prosoape curate, ușa era puțin deschisă și aveai cămașa ridicată...

Se opri și lăsă capul în jos. Apoi îl ridică, o privi fix în ochi și spuse:

– Aia nu era o palmă. Nu era o ceartă minoră.

Paige coborî privirea. Nu suporta gândul că el o văzuse în halul ăla.

– Ascultă-mă, spuse el, ridicându-i bărbia cu un deget. Eram mulțumit cu viața mea până în seara în care ai intrat pe ușă, cu copilul în brațe și acoperită de vânătăi. Eram mulțumit să pescuiesc, să gătesc și să curăț – nu mă deranja să fiu singur. Eu nu o să mă însor niciodată, nu o să am copiii mei, știu. Dar pot să fac ceva în legătură cu asta.

– *Asta* nu este treaba ta!

– Este acum. Chiar dacă tu nu te bazezi pe mine, puștiul tău o face. Se bazează pe mine în fiecare zi, din clipa în care coboară fuga în bucătărie îmbrăcat în pijama și până seara, când adoarme buștean. Când tu și Chris o să plecați de aici, vreau să știu că am făcut tot ce ne stătea în putință ca să vă ținem la adăpost de nenorocitul ăla.

Trase aer în piept.

– Scuze, zise el. Uneori mă port la fel de înfricoșător pe cât arăt.

– Nu arăți înfricoșător, spuse ea atât de încet, încât abia dacă o auzi. Și dacă n-o să meargă?

Preacher își îndreptă umerii.

– Atunci o să te ajut să ajungi într-un loc sigur. O să fac orice va fi necesar. Dumnezeule, Paige, dacă nu fac asta, ce-o să mă fac tot restul vieții? Când o situație ca asta mă lovește direct în față, iar eu o ignor, atunci ce fel de om sunt? Ce valoare mai am?

Paige îi privi îndelung expresia rugătoare și clătină din cap aproape cu tristețe.

– De unde știi că n-o să te însori niciodată și că n-o să ai copii? îl întrebă ea.

– Haide! zise el, frustrat.

– Serios.

– Pentru început, nu există nici o femeie nemăritată peste 18 ani sau sub 60 în orașul ăsta – ar putea fi un indiciu.

– Sunt multe orașe...

– Dumnezeule, trebuie să vorbim acum despre mine? Puștiul tău e singurul copil care s-a apropiat vreodată de mine. Copiii se ascund după mamele lor atunci când mă văd.

Paige îi zâmbi.

– Iei foarte mult în deșert numele Domnului în seara asta. Sunt sigură că mama ta se răsucește în mormânt.

– Și-ncă cum, aprobă el.

Apoi, pe un ton rugător:

– Știu că ești speriată. Ești prea speriată ca să încerci să-l privești în ochi pe nenorocitul ăla și să-l înfrunți dacă îți jur că voi sta lângă tine? Că o să ai ajutor din multe părți?

Se opri să respire.

– Știi că nu trebuie niciodată să fugi, atunci când ajungi față în față cu un urs? Te înalți cât poți de mult.

Îți umfli pieptul și încerci să pari cât mai mare. Faci mult zgomot. Faci pe durul, chiar dacă nu ești dur.

Clătină din cap.

– Ție ți-ar fi mai greu, la cât ești de micuță. Dar gândește-te la teoria asta! Dacă te porți ca și cum nu ți-ar fi frică și dacă ai ajutor – oameni buni, puternici și deștepți – poate că o să lași toate astea în urmă. Noi o să te ajutăm. Judecătorul, Mel, Jack, Brie, Mike.

– Mike? întrebă ea.

– Prietenul meu, polițistul. Mike.

Înghiți.

– Zice că în momentul ăsta trebuie să te predai... poate nu la poliție. Dar unui reprezentant legal, care să-ți asculte povestea. Mă gândesc la un avocat sau la judecătorul de care-ți spuneam.

– Bine, spuse ea.

– Bine? repetă el, surprins.

– Bine. Sunt îngrozită, dar bine.

Se cutremură.

– Fie fac așa cum spui tu, fie fug, mă ascund. Oricum ar fi, pericolul este același. El.

Apoi, încet, adăugă:

– Mulțumesc că te-ai oferit să mă ajuți.

– E un sentiment plăcut să ajuți, spuse el. Fă-o pentru Chris! Hai să-l scoatem din nebunia asta!

– Da, o să încerc, spuse ea, dar vocea îi tremura.

Preacher nu părea genul de bărbat căruia să fie nevoie să-i porți de grijă, dar exact asta făcea Jack. În parte din obișnuință – îi purta de grijă de când fuseseră împreună la Pușcașii Marini. Preacher servise de două ori sub comanda lui, în primul și în al doilea conflict din Irak.

Dar mai era un motiv pentru care Jack îl urmărea cu atenție acum, și anume pentru că Preacher se schimba. Jack recunoscu schimbarea numaidecât, pentru că nu trecuse multă vreme de când suferise el însuși una asemănătoare – deși Jack știuse exact ce anume

i se întâmplă și bănuia că Preacher nu era conștient de acest amănunt.

În douăzeci de ani la Pușcașii Marini și trei petrecuți în Virgin River, Jack nu dezvoltase nici un atașament puternic pentru vreo femeie. Tot ce reușise fusese să nu fie cu mai mult de o femeie în același timp. Apoi Mel venise în oraș ca să lucreze împreună cu Doc Mullins și, în mai puțin de o săptămână de la sosirea ei, Jack era pierdut. Fusese momentul potrivit, femeia potrivită, circumstanțele potrivite. Și, deși îl zdruncinase, îl surprinsese să simtă ceea ce simțea, nu fusese niciodată confuz. Era de netăgăduit. Se îndrăgostise atât de brusc și atât de puternic, încât se mira că nu se zguduise pădurea, ca la un cutremur.

I se întâmplase aproape la fel de repede lui Preacher. Paige apăruse în acea noapte ploioasă cu trei săptămâni în urmă, cu copilul și cu vânătăile ei, și Jack simțise numaidecât focul aprinzându-se în Preacher. La început păruse o nevoie intensă de a îndrepta un rău, de a proteja – ceea ce era tipic pentru Preacher. Era genul ăla de om dur pe dinafară și moale pe dinăuntru. Dreptatea și loialitatea erau valori sfinte pentru el. Însă în zilele care urmaseră Jack văzuse situația evoluând. Preacher o proteja pe Paige cu o intensitate care trăda mai mult decât o inimă bună. Îi arunca o privire, iar ochii i se întunecau. Îi străluceau. Se scutura, întorcea capul și se încrunta de parcă ar fi încercat să înțeleagă niște senzații pe care nu le mai simțise până atunci.

Jack și Preacher aveau istorii total diferite în ceea ce privește sexul opus. Jack nu se descurcase niciodată prea bine cu abstinența – întotdeauna avusese o femeie pe undeva. Era condus de aceste nevoi. Dar Preacher era solitar. Și, deși era o persoană foarte introvertită, nu era secretos. Era chiar foarte sincer. Transparent. Jack era sigur că, dacă ar fi existat o femeie în viața lui Preacher, ar fi știut. Era chiar foarte sigur că situația

de față era o premieră în viața lui Preacher. Se simțea extrem de atras de o femeie și nu știa cum să procedeze.

Jack o urmărea și pe Paige, pentru că ținea foarte mult la prietenul lui. Era o femeie cu suflet bun, vulnerabilă și drăguță cu Preacher – însă era foarte probabil ca asta să nu vină din altceva decât din recunoștință. Dacă reușea vreodată să lase în urmă amenințările cu care se confrunta, probabil că ar fi plecat. S-ar fi întors la vreun membru al familiei, poate. Sau poate s-ar fi dus într-un loc nou.

Momentan, erau inseparabili. Toți trei.

Preacher îi ținea pe Paige și pe Christopher sub aripa lui protectoare, ca și cum pericolul ar fi planat în apropiere și ar fi fost posibil să lovească în orice moment. Când nu erau clienți în bar, Preacher și Paige stăteau la una din mese și vorbeau sau jucau cărți. Dacă nu dormea, Christopher stătea pe genunchii lui Preacher. Când localul era plin, cu pescari care se opreau la un pahar sau să ia cina după o zi lungă în Virgin River, Paige și fiul ei erau în bucătărie cu Preacher, ajutându-l sau ținându-i doar de urât.

Ea lucra în bar, aparent mulțumită de sarcinile ei și întrebându-l în permanență pe Preacher ce voia să facă.

Era evident ce începea să simtă Preacher.

Nu la fel de evident era ce simțea Paige.

Și Jack nu reușea să găsească nici un moment în care să poată discuta cu Preacher între patru ochi. Firește, oricum nu știa ce ar fi putut să-i spună.

Însă Jack auzise totuși un lucru – și anume că situațiile astea domestice erau probabil mai periculoase decât războiul. Volatile, imprevizibile, letale. Polițiștii spuneau adesea că preferă să intervină la un jaf armat decât în mijlocul unei scene de violență domestică.

Jack nu voia să i se întâmple nimic rău acestei femei – o plăcea. Dar nu voia să i se întâmple nimic rău nici lui Preacher.

Gândurile acestea îl preocupau și voia să discute cu soția lui.

– O să ies puțin, îi spuse lui Preacher. Te descurci la bar?

– Sigur, zise el.

Jack traversă și intră în clinica lui Doc, unde-i găsi pe Mel și pe acesta jucând gin la masa din bucătărie. Mel avea o grămăjoară frumușică de bănuți lângă ea.

Când îl văzu în ușă, ochii ei albaștri scânteiară și îi zâmbi:

– După ce terminați jocul, poți să vii la o plimbare cu mine? o întrebă el.

– Unde?

Ridică din umeri.

– Nicăieri anume, doar la o plimbare. Noi doi. Se pare că a ieșit soarele.

– Putem să terminăm și acum, spuse Doc. Nu am câștigat nici măcar o dată.

Aruncă pe masă cărțile și se ridică.

– Trebuie să înveți să pierzi cu mai multă grație, îi spuse ea.

– Trebuie să învăț să trișez, i-o întoarse Doc, ieșind din bucătărie.

Mel își luă haina și ieși cu Jack.

– Unde mergem? îl întrebă din nou.

– La o plimbare cu mașina. Povestește-mi cum ți-ai petrecut dimineața!

Merseră ținându-se de mână până la mașina lui Jack, apoi acesta îi deschise portiera. După ce se așeză lângă ea și mașina se puse în mișcare, Mel spuse:

– Nu s-a întâmplat nimic interesant. Vremea asta urâtă din ultimul timp pare să fi trezit virușii – multe cazuri de rinoree, tuse, febră. Ni se termină decongestionantele. Simt că mă ia o răceală.

– Te simți rău?

– Nu, doar puțin amețită și am o ureche înfundată. Și nu pot să iau decongestionant știi tu din ce cauză.

– Poate că n-ar trebui să mai lucrezi la clinică în perioada asta. Cu toți germenii...

– Oh, terminã! spuse ea, râzând.

Își mângâie abdomenul ușor umflat.

– Am senzația că o să fii o idee prea protector.

Ieșiră din oraș și conduseră înspre vest vreo zece minute, apoi Jack ieși de pe șosea și intră pe un drum forestier. Se opri.

– Cam zdruncină. Drumul e prost. E în regulă?

– Câtă vreme nu mă lovesc cu capul de tavan, totul e bine. Ce este?

– Ceva ce am găsit și voiam să-ți arăt. Ține-te bine și o să merg încet! O să urcăm.

Urcară și tot urcară pe un drum de pământ lat cât să încapă doar o mașină, șerpuind printre copaci. Apoi, dintr-odată, ieșiră într-o poiană mare, plină de iarbă, care se întindea pe kilometri întregi.

– M-am gândit că o să-ți placă.

– Oh, vai! exclamă Mel, vrăjită.

În spatele lor se înălțau dealurile acoperite de conifere și în față se deschidea valea.

Privi pășunile îngrădite, fermele, livezile, viile. În depărtare, norii păreau să se adune dinspre ocean.

Jack o cuprinse cu brațul, iar Mel se sprijini de el.

– Jack, e foarte frumos. Nici măcar nu știam că locul ăsta e aici.

– Nici eu. Mel, ce-ai zice dacă locul ăsta, chiar aici unde stăm acum, ar fi veranda casei tale?

Mel ridică brusc capul și se uită la el, cu gura ușor deschisă, cu ochii mari. Îi rosti numele cu răsuflarea tăiată:

– Jack!

– Cred că pot să îl iau. E terenul familiei Bristol – prea stâncos pentru agricultură, prea departe de pășunile lor și prea multă pădure ca să-l folosească pentru păscut. Și nu ne trebuie mult – cam un hectar, poate.

Lacrimile îi umplură ochii.

– Oh, Jack! spuse ea din nou. Ai căutat un teren.

Jack râse.

– Mi-am tot băgat nasul prin proprietățile vecinilor căutând o parcelă frumoasă pe care să conving pe cineva să mi-o lase. Cu priveliște, cu loc pentru curte – un loc unde căprioarele să poată veni până la ușa noastră, să-ți distrugă grădina de legume.

– N-am avut niciodată o grădină de legume.

– Îți place?

– La nebunie! spuse ea. Te iubesc.

Se duse în spatele ei și o prinse în brațe. Mâinile i se strecurară sub geaca ei, pe sub pulover, cuprinzând locul în care blugii pe care nu și-i mai putea închide stăteau deschiși. Își puse mâinile mari peste abdomenul ei, iar ea și le așeză pe ale ei peste ale lui, sprijinindu-se cu spatele de el. Rămaseră așa, privind terenul frumos, apoi ceva micuț se mișcă înăuntrul ei. Ca un fâlfâit de aripi. Era ceva ce abia începuse.

– Îmi pare rău că tu nu poți să simți încă, șopti ea. Copilul tocmai s-a mișcat.

Jack se aplecă să o sărute pe gât.

– Îi place.

– Cum să nu-i placă? Oh, Jack, n-ar fi trebuit să mi-l arăți. Acum, dacă nu-i convingi pe Fish și pe Carrie Bristol să ni-l vândă, o să mi se rupă inima.

Apăsă pe mâinile lui.

– Gândește pozitiv, spuse el, masându-i blând burtica. Parcă bărbații erau ăia care o luau razna atunci când nevestele lor sunt însărcinate. Nu vor să le atingă. Nu vor să facă sex.

– Nu toți bărbații, spuse ea.

– Doamne, te doresc mai mult ca niciodată, spuse el, sărutându-i iar gâtul.

– Asta, spuse ea râzând, e pur și simplu imposibil.

– Vrei să botezăm locul pentru noua casă?

Mel râse.

– Nu mă întorc la Doc cu pete de iarbă pe fund. Controlează-te!

– O să-ți ridic o casă aici, spuse el. Mai întâi o să nivelez și o să lărgesc drumul, după care o să excavez terenul. Asta nu pot s-o fac eu. Până e gata, noi va trebui să facem planul. O să am nevoie de ajutor cu fundația, dar după aceea...

– Jack, oprește-te! Trebuie să cumperi terenul mai întâi.

Se întoarse spre ea.

– O să-ți ridic o casă aici, Mel.

– Bine, spuse ea. Așa să faci.

În cele din urmă se întoarseră la mașină, dar mai rămaseră acolo multă vreme, în tăcere, privind peste vale. Mel își amintea de luna martie a anului anterior, când sosise în Virgin River văduvă, căutând un nou început, și primul lucru la care se gândise fusese că făcuse o greșeală îngrozitoare când venise în orășelul ăsta uitat de timp. Ea nu era făcută să trăiască în pădure, ea era fată de oraș. Acum privea cel mai spectaculos peisaj din America și știa că nu va mai părăsi niciodată aceste locuri.

În luna martie a anului următor avea să sosească bebelușul lor, despre care John Stone, obstetricianul ei, spunea că o să fie fetiță. Cât de mult se schimbase, atât fizic, cât și emoțional. O femeie care credea că nu va mai iubi din nou era acum o femeie prinsă în cea mai intensă relație romantică pe care și-ar fi putut-o imagina. O femeie care crezuse că n-o să aibă niciodată un copil era acum o viitoare mamă.

– Ești foarte tăcut, îi spuse soțului ei.

– Da. Gândesc prea mult, spuse el. Mel, vorbește cu mine despre ceva! Ajută-mă cu ceva!

– Oh, nu m-ai adus aici ca să-mi arăți priveliștea. Nu, mi-ai fi făcut o surpriză mai târziu, când ai fi fost sigur că poți să cumperi terenul. Ai vrut un loc ferit, spuse ea. Ce te neliniștește?

– L-am urmărit pe Preacher, spuse el.

– Ah! Tu și mulți alții.

– Ce se-ntâmplă cu el?

– Mi se pare destul de evident. Este din ce în ce mai atașat de musafirii lui.

– Da. Și eu cred la fel. Am senzația că nu știe ce l-a lovit.

Mel îi luă mâna.

– O să se lămurească.

– Mel, nu sunt convins că privirile pe care i le aruncă Paige înseamnă mai mult decât *mulțumesc*. La urma urmei, Preacher e genul de bărbat pe care vrei să-l ai lângă tine când cineva ți-a pus gând rău.

– Se pare că sentimentul de securitate e mare lucru, spuse Mel. A fost una dintre calitățile pe care le-am apreciat cel mai mult la tine – mă faci să mă simt în siguranță.

– Dar ea a fost rănită rău, Mel. Foarte rău. Când rănile o să se vindece și n-o să-i mai fie frică...

– Jack, oprește-te! Și eu eram la pământ. Nu ai lăsat o clipă lucrul ăsta să te descurajeze.

– Poate că e diferit...

– Te temi că o să sufere, spuse ea.

– Da, e posibil.

Râse, dar îi strânse mâna.

– Ești o cloșcă, spuse ea. Preacher e băiat mare, lasă-l în pace! Las-o și pe ea!

– Am văzut în ce hal a fost bătută femeia aia. Știi și tu că acela care i-a putut face așa ceva e obsedat. Rău și crud ca diavolul în persoană. Nenorocitul ăla nebun o să vină după ea și nu vreau să-l văd pe Preacher prins în schimbul de focuri.

– Jack, ascultă-mă: nu ține de tine!

– Am grijă de băiatul ăsta de ani buni, spuse el. Toată povestea m-a lăsat cu gura căscată. Preacher nu a avut niciodată prea mult de-a face cu femeile. Nu sunt sigur că știe cum merge treaba.

– Nu există nici o teorie absolută în privința asta, dar pun pariu că te înșeli și aici, spuse ea, râzând. Tot ce trebuie

să știe este ce simte și ce vrea. Nu e osul tău, Jack – nu-l mai roade! Și, dacă o să încerci să-i spui să stea deoparte, o să te alegi cu maxilarul spart.

– Mda, zise el, posac. Mda.

Porni motorul și se întoarseră în oraș.

Când o lăsă pe Mel la clinică și se întoarse la localul lui, îl găsi pe Preacher la bar și pe Paige așezată pe un scaun înalt, în fața lui. Probabil că băiatul dormea. Nu erau decât ei doi. Și Preacher o ținea de mână.

– Bun, te-ai întors. Trebuie să vorbim.

– Sigur, zise Jack.

– Am nevoie de o zi liberă, dacă poți să te lipsești de mine.

– Când?

– Mâine sau poimâine. Curând.

– Se poate mâine.

– Vreau să știi și tu ce facem. Ne ducem în Grace Valley să vorbim cu judecătorul Forrest. Sper că nu te superi, dar am sunat-o pe Brie. Am rugat-o să-i găsească un avocat lui Paige în Los Angeles, în caz că o să aibă nevoie. Dar vrea să obțină de la judecătorul Forrest un ordin de restricție și custodia copilului – cel puțin temporar. Împotriva soțului ei, care a băut-o. Rău.

Jack se uită de la Paige la Preacher.

– Asta vrei să faci?

– Da, Jack. O susțin pe Paige, ca să poată să iasă din situația asta și să-și protejeze băiatul și copilul încă nenăscut.

Paige coborî privirea, ca și cum i-ar fi fost rușine. Preacher văzu și o înghionti, apoi îi ridică bărbia cu un deget și-i spuse:

– Nu ai făcut nimic rău, Paige. Apoi, adresându-i-se lui Jack: I-am spus lui Paige că o s-o susținem cu toții. Că n-o să permitem să i se întâmple nimic rău.

– Nimic rău? repetă Jack.

– Paige e însărcinată. Are nevoie de ajutorul nostru.

– Sigur, zise Jack.

– Chestia e... e o problemă cu ordinul ăla de restricție. Soțul ei... poate să afle unde este.

– Uaaa! făcu Jack – nu știuse asta. Ești sigur că e cea mai bună cale? La urma urmei, ce șanse sunt să o găsească cineva aici, dacă nu agitați apele?

– Nu avem ce-i face, spuse Preacher, ridicând din umeri. Soțul ei a raportat-o dispărută. Și pe Chris la fel. Dacă le ia cineva urma aici, s-ar putea întâmpla lucruri și mai rele. Va trebui să-l înfruntăm.

– Ține doar minte – dacă faci asta, nu uita că disputele domestice pot fi încurcate. Foarte periculoase.

Preacher îl străpunse cu privirea pe Jack.

– Se pare că deja este periculos. Și trebuie să înceteze. Și Paige are nevoie de ajutorul nostru pentru asta.

– Bine, da. Sunt cu voi. Dacă vine cineva să facă probleme, știi că-i putem face față. Dar ești sigur că vrei să te bagi în povestea asta? S-ar putea să nu se termine așa cum vrei, spuse Jack. Te-ai gândit la alte opțiuni?

– Are dreptate, John, spuse Paige. Ar putea fi o greșeală. S-ar putea să pățești ceva.

– N-o să pățesc nimic. Nimeni n-o să pățească nimic. Poate doar, cu puțin noroc, el.

– Cel puțin gândește-te, Preacher, spuse Jack.

Expresia lui Preacher se întunecă, iar ochii i se îngustară.

– Facem asta, Jack, spuse el.

Jack trase aer în piept.

– Bine, Preach. Bine, cum vrei tu.

Preacher simțea că Paige era cu nervii întinși la maximum și nu o învinovățea. Îl învinovățea pe Jack. Nu era frumos din partea lui să ridice semne de întrebare, să o pună pe Paige în defensivă, așa cum o făcuse.

În seara aceea, după discuția cu Jack, imediat după ce Christopher fu dus la culcare, cât încă mai erau doi clienți la bar, Paige spuse încet:

– Cred că ar trebui să ne mai gândim la plan.

– Nu trebuie să-ți fie frică, Paige. Nu există decât un singur pericol real – să-l pierzi pe Christopher în instanță. Și poate că sunt eu fraier, dar pur și simplu nu-mi pot imagina una ca asta. Nu după tot ce ai îndurat. Are cazier, Paige. Nu e doar cuvântul tău împotriva cuvântului lui. Ar însemna să-l pună pe Chris în pericol. Nu pot să cred că există vreun judecător care ar permite așa ceva.

– Jack are dreptate – nu ar trebui să te implici în încurcătura asta. Eu și Christopher încă mai putem să fugim. Pot să ajung la adresa aia din Washington, să pun lucrurile în ordine. Să intru în rețeaua subterană care dă femeilor și copiilor identități noi.

– Nu te teme, spuse el din nou. O să fie bine. Am vorbit cu judecătorul Forrest și e încrezător că lucrurile o să se aranjeze bine pentru noi.

– Spun doar că există alternativă, nu trebuie să-ți asumi riscul...

– Paige, dacă se ajunge la asta, o să vă iau chiar eu de aici. O să rămân cu voi până ajungeți într-un loc sigur.

– Nu trebuie să...

– Am promis ceva, Paige.

– Nu te consider responsabil.

– Mi-am promis mie însumi.

Când Preacher se dovedi de neînduplecat, Paige îi ură noapte bună și urcă scările. Dar, făcându-și griji pentru ea, după ce închise barul și încuie ușa, Preacher urcă fără zgomot la etaj și bătu ușor în ușă. Când Paige îi deschise, își dădu seama că plânsese. Ochii îi erau roșii și fața, îmbujorată din cauza lacrimilor.

Valiza micuță era deschisă pe noptieră, hainele erau frumos împăturite înăuntru.

– Ah, Paige! spuse el, apucând-o de mână și trăgând-o afară din cameră, ca să nu-l trezească pe Christopher.

Se lipi de el și plânse la pieptul lui. O cuprinse cu brațele și o ținu strâns o vreme, mângâindu-i încetișor spatele. În cele din urmă, spuse:

– Haide! Vino cu mine!

O duse la parter, ținând-o cu un braț pe după umeri, și o duse în camera lui, lăsând ușa deschisă, ca să audă dacă se trezea Christopher.

Îi luă mâna și o îndreptă spre canapeaua din living, aglomerată acum de greutățile pe care le luase din vechiul lui dormitor. Se așeză în fotoliul mare de piele, la dreapta ei. Se aplecă și-i luă mâinile într-ale lui. O privi în ochi și o întrebă:

– Ți-e chiar atât de frică încât voiai să fugi?

Paige dădu din cap, iar Preacher îi mângâie maxilarul cu degetul.

– Hai să încercăm să trecem de asta, spuse el.

– Chiar dacă reușim, n-o să te pot răsplăti niciodată, spuse Paige.

Preacher clătină doar din cap.

– Nu vreau nimic de la tine, Paige. Doar să nu te mai lovească nimeni, niciodată.

Paige simți un impuls de nestăpânit să-i atingă fața. Își puse palma micuță pe obrazul lui și șopti:

– Ești un înger.

– Da de unde! Sunt doar un tip obișnuit.

Râse ușor.

– Chiar deloc interesant.

Paige clătină din cap, iar o lacrimă îi scăpă din colțul ochiului și i se rostogoli pe obraz. Preacher o șterse cu grijă.

– Eu nu pot să pricep, spuse el. Un bărbat care are așa o familie – pe tine, pe Christopher și un bebeluș pe drum – de ce? Ai crede că ar face tot ce-i stă în putință să vă știe în siguranță, nu să vă rănească. Aș vrea...

Clătină cu tristețe din cap.

– Ce ai vrea, John?

– Meriți un bărbat care să te iubească și care să nu te lase niciodată să uiți asta. Cineva care să vrea să-l crească pe Christopher, să facă din el un bărbat puternic,

un bărbat de nădejde. Un bărbat bun, care să respecte femeile.

Își puse mâna pe părul ei și i-l prinse între degete.

– Eu, dacă aș avea o femeie ca tine, aș fi atât de atent... spuse el în șoaptă.

Paige privi în ochii lui blânzi și zâmbi, dar era un zâmbet marcat de teamă și tristețe.

– Vino aici, lasă-mă să te țin în brațe, spuse Preacher, trăgând-o spre el.

Urcă pe genunchii lui, își ridică picioarele și se ghemui așa, cu capul pe umăr, cu spatele sub mâna lui. Se cuibări ca un pisoiaș la pieptul lui lat.

Preacher se lăsă pe spătarul scaunului și închise ochii, ținând-o cu brațele, strângând-o la pieptul lui. „Asta e tot ce pot să-i ofer", își spuse el. „Ajutor. Siguranță. O să-l alungăm pe nenorocit din viața ei și atunci o să fie iar puternică, o să aibă din nou încredere în ea. Și o să plece. La un moment dat o să cunoască un bărbat – care o să se poarte frumos cu ea. Până atunci însă, s-ar putea să aibă din când în când nevoie de cineva care s-o țină o vreme în brațe. Și dacă acela o să fiu eu, atât cât o să țină, o să profit la maximum de aceste clipe."

Rămase așa până când ceasul micuț de pe perete arătă miezul nopții. Paige nu se mișcase de câteva ore. Dormise în brațele lui. Putea rămâne așa până în zori, simțindu-i trupul micuț lipit de al lui. Cu un oftat adânc, îi sărută creștetul capului. Apoi se ridică din picioare și o săltă cu grijă în brațe.

Paige se trezi pentru câteva clipe și se uită la el.

– Șșșt, spuse Preacher. Hai să te ducem în pat! Mâine avem o zi grea.

Urcă scara din spate cu ea în brațe și o duse în vechea lui cameră.

O întinse pe pat, lângă fiul ei, apoi îi dădu părul la o parte de pe față.

– Mulțumesc, John, șopti ea.

– Nu trebuie să-mi mulțumești, zise el. Nu fac nimic din ce nu vreau să fac.

Jack tăia lemne la 7.00 dimineața, când Preacher apăru pe ușa din spate și se apropie de el. Sprijini toporul de butuc și se întoarse spre prietenul lui. Apoi, remarcând expresia amenințătoare de pe chipul lui Preacher, își lăsă capul ușor într-o parte și se încruntă, întrebându-se ce oare se întâmplase.

Nu avu însă timp să se întrebe prea mult, pentru că pumnul lui Preacher îl izbi dintr-odată în față, forțându-l să facă trei pași înapoi, apoi trântindu-l în fund. Parcă o bombă îi explodase în cap.

– Frate...

– Ce mama dracului e în capul tău de o faci să creadă că face ceva rău? întrebă Preacher. Ar trebui să ai mai multă minte!

– Uaaa! fu tot ce reuși să scoată Jack.

Rămase unde era, apăsându-și falca cu mâna. Nu îndrăznea să se ridice înapoi decât abia când se simțea în stare să se bată cu el. Și, când Preacher era în halul ăsta de nervos, părea o idee tare proastă.

– Biata fată e deja speriată de moarte și nu crede că merită nici un fel de ajutor, iar tu vii și începi să-mi pui întrebări? Ce dracu' e cu tine?

– Ăăă, Preacher...

– Mă așteptam la mai mult de la tine, Jack. Nu e ca și cum n-ai fi trecut și tu prin asta. Mel a venit aici cu problemele ei – nu același gen de probleme, dar, oricum, probleme. Și dacă eu ți-aș fi spus chiar în fața ei să nu te amesteci, m-ai fi pocnit acolo, pe loc!

– Mda, zise Jack, încet.

Își mișcă maxilarul în față și-n spate cu mâna. Nu era rupt. Apoi spuse:

– Da. Bine.

Își atinse obrazul sub ochi. Ei, aici era posibil ca osul să fie spart.

– Credeam că mă pot baza pe tine să mă ajuți. Tu ai putut întotdeauna să te bazezi pe mine!

– Bine, carevasăzică fata a devenit foarte importantă pentru tine... zise Jack, cu precauție.

– Nu despre asta e vorba! Încerc doar să o ajut. Nu aștept nimic. Dar în nici un caz nu mă așteptam ca tocmai tu să încerci să mă convingi să nu o ajut.

– Ai dreptate, spuse el. Îmi pare rău.

– Eu nu fac niciodată nimic din ce nu vreau să fac!

– Știu. Frate, cât de bine știu.

Începu să se ridice, iar Preacher îi întinse mâna. Jack o luă, doar ca să se trezească împins din nou la pământ.

– Dacă nu poți să ajuți, măcar ține-ți dracului gura!

Și cu aceste cuvinte, Preacher se răsuci pe călcâie și se întoarse cu pași apăsați în casă.

Jack rămase la pământ încă un minut. Își trase genunchii la piept și îi cuprinse cu brațele. Încercă să alunge pânzele de păianjen din cap. La naiba, își zise. La naiba!

Se ridică încet în picioare și hotărî că lemnele puteau să mai aștepte. Vedea stele verzi. Se duse la clinică și intră. Mel nu era încă în oraș, dar Doc era în bucătărie și făcea cafea. Se întoarse în clipa în care intră Jack și mîji ochii.

– Cum arată celălalt? îl întrebă.

– Cred că l-am călcat pe bătături pe Preacher, zise Jack. Ai niște gheață?

O jumătate de oră mai târziu, ușa de la intrare se deschise și intră Mel. Își lăsă geanta medicală în zona de recepție și se duse să-și ia cafea din bucătărie, unde-l găsi pe Jack așezat la masă, cu un pachet de gheață pe ochi. Nu părea teribil de surprinsă. Își umplu cu nonșalanță cana și se așeză la masă.

– Stai să ghicesc, spuse ea, cu o expresie de superioritate. Ai simțit nevoia să dai sfaturi.

– De ce nu te ascult? întrebă el, coborând pachetul de gheață și scoțând la iveală un obraz învinețit și un ochi negru, care amenința să se umfle până se închidea.

Mel clătină din cap, dezgustată.

– Se pare că Preacher știe ce l-a lovit, spuse Jack.

– Eu ți-am spus, zise ea, sprijinindu-și bărbia în mână și cotul pe masă.

– S-a simțit ofensat de sfatul meu de a se gândi serios înainte să se amestece în povestea asta.

Mel țâțâi printre dinți, ca să-i dea de înțeles că ideea lui i se părea o mare prostie, fără să fie nevoie să o spună pe șleau.

– Bine, i-am spus că-mi pare rău. Că are dreptate și că-mi pare rău.

– După ce ți-a aranjat fața, presupun.

– Păi, da. După.

– Bărbații.

– De obicei suntem în aceeași echipă, îi atrase atenția.

– Atunci când nu e o femeie între voi.

– Încep să mă prind.

– Știi, există o regulă în ceea ce privește părerile personale. Trebuie exprimate doar atunci când cineva ți le cere în mod expres.

– Ce-i drept, mi-a zis să tac dracului din gură.

– Ai văzut? Cine ar fi crezut că Preacher poate da sfaturi înțelepte?

Jack se strâmbă la soția lui și puse pachetul de gheață la loc. Gemu.

– Doare, nu?

– Frate, ce braț are băiatul ăsta!

– Poți să te ascunzi aici oricât de mult vrei. Dar, mai devreme sau mai târziu, va trebui să vă pupați și să vă împăcați. Nu ai spus că stai tu azi la bar, ca el să se poată duce la judecător?

– Ba da. Dar am vrut să-i las timp să se calmeze. Am nevoie măcar de un ochi ca să pot vedea.

– Oh, cred că, dacă avea alte gânduri cu tine, Preacher le-ar fi pus deja în practică.

Ceva mai târziu, Jack intră în bucătăria barului și fu întâmpinat cu o privire chiorâșă din partea lui Preacher. Făcându-și curaj, se apropie de blatul de lucru.

– Hei, spuse el. Tu ai avut dreptate, eu am greșit și aș vrea să fim iar în aceeași echipă.

– Ești sigur că echipa asta a mea nu e prea complicată pentru mititelul de tine? întrebă Preacher.

– Haide, ai terminat? Pentru că doare al dracului și încerc să mă abțin să nu-ți ard un pumn. Am fi putut să *discutăm* despre asta.

– Am vrut să transmit un mesaj foarte clar, zise Preacher.

– Pricep, Preach. Acum, haide! Nu te rog decât o dată.

Preacher păru să stea o clipă pe gânduri, apoi întinse încet mâna. Jack i-o strânse și spuse:

– Să nu mai faci așa ceva.

– Să nu mă mai pui în situația asta.

Nu trecu mult până ce Paige coborî cu Christopher.

– Oh, Doamne! exclamă ea, văzându-i fața lui Jack.

– E mult mai rău decât arată, îi spuse el.

– Ce s-a întâmplat?

– M-am apropiat prea mult de posteriorul unui măgar.

Scoase un CD din buzunarul din spate.

– Mel m-a rugat să-ți dau asta – niște poze pe care le-a făcut. În caz că ai nevoie. Dar mi-a spus că vin cu un avertisment – sunt niște poze foarte înfricoșătoare, ce-o mai însemna și asta, spuse el, prefăcându-se că nu le văzuse deja. Are copii așa că poți să le lași, dacă ți le cere cineva – de pildă, judecătorul.

capitolul 6

Judecătorul Forrest servea la Curtea Supremă și-și făcuse casa în Grace Valley. Trecut de 70 de ani, era un bărbat sprinten cu o mină serioasă, poate o idee posacă.

Pentru Preacher însă, avea pregătite un zâmbet și o strângere de mână. Nu

se întâlniră la tribunal, ci în biroul judecătorului. Preacher și Paige luară loc pe scaune, în fața lui, în timp ce Christopher rămase afară, cu secretara judecătorului. Judecătorul Forrest îi puse lui Paige câteva întrebări în legătură cu viața ei din Los Angeles.

Paige îi explică cum că fusese măritată cu Wes Lassiter timp de șase ani, că Christopher era fiul ei în vârstă de trei ani și că era însărcinată din nou, sarcina având puțin peste două luni. Abuzurile începuseră imediat - o lovise chiar o dată și înainte să se căsătorească. Situația se înrăutățise din ce în ce mai mult și devenise groaznic de violentă în ultimii doi ani.

- Dar ar fi trebuit să-mi dau seama de la bun început, spuse ea. Era obsedat de control, chiar înainte să ne căsătorim. Își-și ieșea din sărite, rareori din cauza mea pe atunci, dar în general. La volan, de exemplu. Sau când îl enerva ceva la serviciu. E broker. Face tranzacții la bursă - stresul e foarte mare.

- Și abuzurile mai recente...? întrebă judecătorul.

Cu mâna tremurându-i, Paige îi întinse un CD peste birou.

- Când am ajuns în Virgin River, asistenta practiciană de la clinica doctorului m-a examinat, pentru că riscam să pierd sarcina. A făcut fotografii.

- Soția lui Jack, îi explică Preacher, pentru că judecătorul mersese la pescuit împreună cu Jack. Mel.

- Asta a fost ultima dată, spuse Paige. Bătaia care m-a pus pe fugă. Din nou.

Judecătorul Forrest luă CD-ul și-l bagă în computer. Apăsă de câteva ori pe mouse, apoi întoarse privirea spre ea.

- De ce nu ai anunțat poliția? o întrebă el.

- Mi-a fost frică.

- Ai anunțat vreodată poliția? o întrebă judecătorul.

– De două ori. Și am avut și un ordin de restricție o dată, pe care l-a încălcat. Nu am putut să stau nici măcar cu mama mea – a amenințat-o și pe ea.

– Mel Sheridan a trecut data pe aceste fotografii, spuse judecătorul.

– Știu. A spus că o să facă un istoric medical, fără să menționeze numele de familie, o să-l dateze și o să-l păstreze în caz că o să am nevoie pentru tratament... sau pentru altceva.

– Aveai nevoie. Leziunile sunt înregistrate cu data de 5 septembrie. Soțul dumitale v-a dat dispăruți pe dumneata și pe fiul vostru, în 12 septembrie.

Judecătorul se aplecă spre ea.

– Domniță dragă, bărbatul ăsta e periculos. Dacă nu depui plângere, nu ai nici o șansă să-l oprești. În nici un caz nu-l poți opri singură.

– Sinceră să fiu, sunt surprinsă că nu a depus chiar mai devreme o plângere împotriva mea.

– Eu, nu, zise judecătorul. Nu ar fi vrut să fii găsită și adusă înapoi în L.A. arătând așa.

Scoase CD-ul din calculator și i-l întinse la loc.

– Îți pot garanta un ordin de restricție temporar și custodia temporară în baza acestor fotografii și din ceea ce presupun că vor fi mărturiile medicului dumitale și ale altora. Te-a bătut, apoi a așteptat, ți-a lăsat timp să fugi, poate chiar să părăsești statul, înainte să raporteze dispariția – ceea ce presupune că i-ai spus că plecai. Din câte știu eu, cu permisiunea lui.

Paige deschise gura, dar judecătorul ridică mâna și o opri.

– Nu mai spune nimic fără un avocat de față, domnișoară. Săptămâna aia în care a stat fără să raporteze dispariția soției și a fiului său spune multe. Dar o să ai nevoie de ajutor legal. Cu puțin noroc, poți obține divorțul și custodia permanentă *in absentia*, dar să nu te mire dacă o să ți se ceară să te întorci în L.A. Dacă

se-ntâmplă asta, să nu stai cu familia dumitale. Nimeni să nu știe unde ești. Și să nu mergi singură.

– O să rămân cu ea până la sfârșit, spuse Preacher.

Judecătorul dădu din cap aprobator.

– Hârtiile ar trebui să fie gata în aproximativ o oră. Poate două. Du-te să mănânci ceva, apoi întoarce-te!

Se ridică.

– Îți doresc mult succes.

Mai târziu în acea după-amiază, în timp ce se întorceau în Virgin River, Paige spuse:

– Acum vine partea înfricoșătoare.

Rick fluiera când ajunse la muncă. Intră prin spate, prin bucătăria goală, apoi în bar.

Când intră, îl găsi pe Jack studiind niște rețete.

– Hei, Jack! spuse Rick.

Și Jack ridică privirea.

– Dumnezeule mare! exclamă Rick, făcând un salt în spate. Frate!

– Mda. Cam urât, nu-i așa?

– Cine te-a lovit?

– Am intrat într-o ușă, spuse el.

– Neah, făcu Rick, clătinând din cap. Ușa aia sigur are un nume. Și nu mă pot gândi decât la un singur om în stare să-ți dea o vânătaie ca asta. Ce ai făcut de l-ai scos din pepeni?

Jack clătină din cap și râse înfundat.

– Ești prea isteț pentru binele tău, crede-mă ce-ți spun. Mă gândeam să țin povestea asta pentru mine.

– O-o! I-ai spus să nu se încurce cu Paige, nu-i așa?

Jack își îndreptă spatele, indignat.

– Ei, de ce naiba ai crede una ca asta? întrebă el.

– Păi, e destul de evident ce simte Preacher pentru ea și pentru puștiul ei. Unde e uriașul? întrebă Rick, privind în jur.

– S-a dus cu Paige la tribunal, să discute cu un judecător. Ar trebui să se întoarcă.

Fața lui Rick se lăți într-un zâmbet uriaș. Apoi începu să râdă. Își îndesă mâinile în buzunare, se lăsă pe călcâie și clătină din cap, râzând.

– Ce e? întrebă Jack.

– Ah, Jack! spuse el. I-ai spus să nu facă asta?

– Nu! insistă Jack.

Apoi oftă din rărunchi.

– Aș fi mort acum dacă i-aș fi spus așa ceva.

Arătă cu degetul spre ochiul umflat.

– M-am ales cu asta doar pentru că i-am sugerat să se mai gândească.

– Dumnezeule mare! spuse Rick. Băiatul nostru Preacher e afundat până-n gât. Are o femeie.

– Nu știu ce să spun, nu sunt sigur că e conștient de asta încă, așa că ai grijă!

Rick se apropie și-l lovi prietenește pe Jack cu pumnul în brat.

– Fii serios! Eu nu-s așa de prost cât să mă bag între el și o femeie.

– Zău? făcu Jack.

Și Rick își spuse: „Sunt singurul de pe-aici cu un dram de minte?"

Jack plecă de la bar ceva mai devreme pentru că se săturase să-l întrebe toată lumea ce pățise. Petrecea o seară liniștită în cabana lui, împreună cu Mel, când sună telefonul. Când auzi vocea surorii lui mai mici, Jack se lumină la față:

– Brie! Ce mai faci?

– Bună, Jack. Cum îți merge?

– Super. Ascultă, Preacher mi-a spus că ți-a cerut niște sfaturi în legătură cu o tânără pe care o ajută. A fost frumos din partea ta, Brie. E o situație urâtă.

– Da, te sun ca să-ți dau niște nume pe care să le notezi. Ai un pix?

– Pari grăbită.

– Da, puțin. Poți să scrii?

– Sigur, zise el, luând un pix. Spune!

Îi dictă câteva nume de avocați, doi din L.A., doi din California de Nord, apoi i le repetă pe litere, când Jack îi ceru acest lucru.

– Spune-i femeii să ia numaidecât legătura cu unul din avocații ăștia locali, înainte să facă orice mișcare, înainte ca soțul ei să poată face altă mișcare. Imediat!

– Sigur. De ce ești atât de nervoasă? o întrebă. Ai avut o zi proastă la tribunal?

– Un caz important, spuse ea scurt. N-a fost ziua mea cea mai grozavă.

– Și Brad ce mai face? E acolo?

Fără nici o clipă de întrerupere, Brie spuse:

– Dă-mi-o pe Mel!

– Sigur, zise Jack. Ești bine?

– Grozav. Pot să vorbesc cu Mel, te rog?

Jack îi întinse telefonul lui Mel, care, cu o expresie perplexă, se ridică de pe canapea și veni lângă el. Luă telefonul confuză și spuse:

– Alo?

– Ascultă, începu Brie, cu vocea stresată. Am nevoie să-i spui tu, pentru că eu nu pot să vorbesc încă despre asta cu el. Spune-i lui Jack... că Brad m-a părăsit. M-a părăsit pentru altă femeie. Nu și-a luat nici măcar lucrurile, ceea ce mă face să cred că se mutase deja la ea.

– Brie? făcu Mel. Ce...?

– Prietena mea cea mai bună, spuse ea, cu vocea încărcată de furie. Christine, prietena mea cea mai bună! Habar n-am avut. N-am avut nici măcar cea mai mică idee.

– Brie, când s-a întâmplat asta? întrebă Mel, iar Jack reapăru numaidecât din bucătărie, când o auzi.

– A trecut aproape o săptămână de când mi-a spus că se culcă cu ea de un an! Discutam despre copii – a spus că vrea un copil! Făceam sex ca nebunii, iar el o mai făcea încă o dată, prin vecini.

Râse cu amărăciune.

– Crezi că poate și ea voia un copil?

– Ah, Brie... încercă Mel.

– Vrea să se întoarcă după lucruri. Mă gândeam să le dau foc în fața casei.

– Brie...

– A vorbit deja cu un avocat. E prea deștept ca să vină în fața mea fără un avocat bun. Vrea să divorțeze repede.

Râse.

– Poate că ea e gravidă. N-ar fi ceva?

Apoi vocea îi cedă o clipă.

Mel nu o văzuse decât puțin pe Brie. La drept vorbind, nici pe Jack nu-l cunoștea de prea multă vreme. Dar, dintre toate cele patru surori ale lui Jack, de Brie se simțea cel mai apropiată. Aveau cam aceeași vârstă, iar Brie era preferata lui Jack. Mezina familiei.

Jack și Mel fuseseră în Sacramento – acolo se căsătoriseră. Dacă nu cumva fusese ea oarbă sau cu mintea complet în altă parte, Brad și Brie îi păruseră cel mai iubitor și mai afectuos cuplu dintre ale tuturor celor patru surori măritate ale lui Jack. Ce-i spunea Brie acum părea imposibil, doar câteva săptămâni mai târziu.

– Spune-i tu lui Jack, bine? El îi consideră pe toți cumnații frați adevărați. O să-l afecteze. Spune-i...

– Brie, oprește-te! insistă Mel. Vino la noi! Ia-ți o săptămână liberă și vino la noi!

– Nu pot, spuse ea, părând dintr-odată că rămâne fără energie. Construiesc un caz important. Brad știe despre cazul meu, spuse ea. S-a despărțit de mine acum, când apărarea mea e la pământ, când nu mai am energie să lupt.

Râse amar.

– Merită să lupți pentru un bărbat care se culcă de un an cu prietena ta cea mai bună?

– Nu știu, răspunse Mel, simțind cum i se strânge inima.

– Mel, spune-i lui Jack că o să-l sun curând. Spune-i că nu vreau încă să vorbesc cu el despre asta. Te rog...

– Sigur, scumpo. Cum vrei tu. Ai pe cineva lângă tine? Surorile? Tatăl tău?

– Da, toată lumea roiește în jurul meu. Dar trebuie să fiu puternică – puternică și furioasă. Dacă vorbesc cu Jack, o să mă facă să plâng. Nu-mi permit să mă prăbușesc încă.

Apoi, brusc, Brie închise, lăsând-o pe Mel cu telefonul în mână și cu o expresie șocată pe chip.

– Ce-a fost asta? întrebă Jack.

– M-a rugat să-ți spun că Brad s-a mutat. I-a cerut să divorțeze.

– Nu, spuse Jack. Nu se poate!

Mel dădu din cap.

– Și mi-a spus că te roagă să înțelegi că nu vrea să vorbească cu tine încă despre asta. Mai târziu. O să te sune ea mai târziu.

– Pe dracu'! făcu el, luând telefonul.

– N-ar trebui să-i respecți dorința? întrebă Mel, în timp ce Jack apăsa tastele.

Rămase cu receptorul lipit de ureche multă vreme în timp ce telefonul suna. Apoi se pare că Brie lăsă robotul să preia mesajul, pentru că Jack spuse:

– Răspunde, Brie! Haide – trebuie să-ți aud vocea! Pe toți dracii, ridică telefonul! Nu pot să fac asta – nu pot să stau să aștept așa. Brie...

Mel era suficient de aproape cât s-o audă pe Brie:

– Tu chiar nu faci absolut niciodată ce ți se spune, nu?

Și Jack oftă din rărunchi.

Mel ieși din bucătărie.

Cabana era foarte mică, așa că faptul că soția lui se dusese în living nu-i oferea lui Jack prea multă intimitate. Trase telefonul până lângă chiuveta din bucătărie și, în picioare, se întoarse cu spatele și vorbi pe ton jos, vreme îndelungată. Erau suficiente momente de liniște cât să dea de înțeles că mai și asculta, lucru la care Jack se pricepea destul de bine – pentru un bărbat.

Mel se uită de două ori la ceas. Trecură mai bine de treizeci de minute înainte să lase telefonul și să vină să se așeze lângă ea, pe canapea.

– Ai făcut-o să plângă? îl întrebă.

Jack dădu din cap.

– Firește, n-am vrut – dar trebuia să știu ce s-a întâmplat, atâta tot. Vreau să vorbesc *cu el.* Brie m-a amenințat că mă omoară dacă-l sun.

Mel își trecu un deget pe sub vânătaia de pe obrazul lui.

– Nu mi-am dat seama, când m-am măritat cu tine, cât de implicat ești în treburile altora.

Jack se ridică și ieși din încăpere. Se duse în dormitorul gol, în care depozitase cutii cu lucruri pe care le adusese din apartamentul din spatele barului. Scoase o fotografie alb-negru, înrămată și prăfuită, pe care o șterse cu mâneca de la cămașă. Era el, Jack, la 16 ani, ținând-o în brațe pe Brie, care avea cinci ani. O ținea pe un șold, iar ea îl cuprinsese cu brațele pe după gât. Jack îi arăta ceva cu degetul; ea râdea, cu buclele aurii fluturându-i în vânt.

– Întotdeauna era ca umbra mea, spuse el. Nu puteam să scap de ea. Când m-am înscris la Pușcașii Marini, avea doar șase ani. Toate fetele s-au întristat când am plecat, dar lui Brie i s-a frânt inima.

Respiră adânc.

– Știu că e ditamai procurorul acum. Am auzit că e unul dintre cei mai temuți procurori din stat – îi omoară în instanță. Dar mie mi-e greu să o văd altfel decât ca pe surioara mea, micuța Brie. Vreau să fac ceva...

– Ar trebui să o lași să-ți spună ce are nevoie, îl sfătui Mel. Nu te lăsa condus de sentimentele personale.

– Sentimentele mele... spuse el, absent.

– Și tu ai suferit o pierdere, Jack. Familia voastră e foarte unită, am văzut. Despărțirea lor o să afecteze pe toată lumea. Încearcă doar să ai grijă ca pierderea ta să nu o încarce și mai mult pe Brie. A suferit destul. Bine?

– Da, o aprobă el. Da.

Se așează din nou pe canapea, cu fotografia în poală. Expresia de pe chip i se întunecă.

– L-am considerat fratele meu, spuse el. Am avut încredere în el, i-am dat-o în grijă pe sora mea. Nu cred că o să înțeleg vreodată cum a putut să se poarte așa.

Luă mâna soției lui.

– Știi, cu toate astea pe cap, în timp ce încearcă să nu plângă, Brie îmi transmitea numere de telefon pentru Paige. Îmi zicea să-i spun că a avut de-a face cu bărbați care-și bat soțiile și că le cunoaște toate șmecheriile. Mel, de obicei înțeleg ce fac bărbații. În clipa de față însă, parcă nimic nu are sens.

Paige o sună pe Brie și pe unul din avocații recomandați de aceasta. Brie o sfătui să fie pregătită ca soțul ei să ia legătura cu ea – era foarte probabil să încerce să facă acest lucru. O să țipe, poate că o s-o și amenințe, o să încarce să folosească băiatul drept pârghie.

– Știu, spuse Paige și îi fu imposibil să doarmă liniștită în acea noapte, deși John o asigurase că închisese bine ușa și că s-ar fi trezit la cel mai mic zgomot.

Era nervoasă și agitată; zâmbetul pe care clienții se obișnuiseră să-l vadă în timp ce servea sau curăța mesele lipsea. Se uita des pe fereastră, cercetând zona.

Ori de câte ori suna telefonul, se încorda.

– John, mi-ai spune dacă ar suna aici, nu-i așa? întrebă ea.

– Firește. Dar are numele avocatului tău – pe el ar trebui să-l sune.

– Dar n-o să-l sune pe el, zise Paige.

Mel încercă să o înveselească, să o ademenească afară.

– Ai ieșit vreun pic în ultimele trei zile? o întrebă.

Paige se aplecă spre ea.

– Abia mă țin să nu-l urc pe Chris în mașină și să nu fug unde văd cu ochii.

– Da, sunt convinsă, spuse Mel. Cu puțin noroc, avocații o să se miște repede și totul o să se termine cât de curând.

– Asta ar fi un miracol.

– Eu mă duc vizavi să mă uit la telenovela de după-amiază împreună cu Connie și Joy. Vino cu mine – să mai râzi și tu puțin!

– Nu știu...

– Paige, n-ai mai văzut cerul de trei zile. Haide! Mergem doar de cealaltă parte a străzii. O să ne uităm bine în ambele direcții.

Preacher, excesiv de protector, ieși pe veranda barului și le privi traversând, asigurându-se că nimic nu era ieșit din comun pe strada liniștită.

Dar, când telenovela se termină și femeile se întoarseră, Paige se trezi față în față cu cea mai mare frică a ei. O aștepta acolo, în lumina zilei, în mijlocul străzii. Parcat în lateral față de bar era un SUV, iar de acesta stătea sprijinit un bărbat. Mel nici măcar nu-l observă. Rădea de felul în care prietena lor mai în vârstă trăncănise tot timpul filmului, când Paige se opri din mers.

– Dumnezeule! spuse ea, cu răsuflarea tăiată.

O trase pe Mel de mânecă, oprind-o în mijlocul străzii.

Era poziționat între ele și bar, cu picioarele încrucișate într-o atitudine leneșă, cu mâinile în buzunare și le privea cu un zâmbet satisfăcut.

– Nu! șopti Paige.

– El e? întrebă Mel.

– Da, spuse ea, temându-se și să mai respire.

Wes se desprinse de mașină și o luă spre ele, cu pas leneș, fără să se grăbească. Mel se așeză instantaneu între Paige și bărbatul care se apropia.

– Nu ai voie să fii aici, spuse ea. Există un ordin de restricție.

Wes scoase un document împăturit din buzunarul de la spate și, fără să se oprească, spuse:

– Există totodată un ordin judecătoresc care o obligă pe Paige să-l aducă pe fiul meu înapoi în Los Angeles în vederea unei audieri pentru stabilirea custodiei. Am venit să-l iau. Paige, spuse el, cu cine îți închipui tu că te pui? Haide, mergem acasă!

– Jack! strigă Mel, acoperind-o pe Paige. Dumnezeule! *Jack!*

– Nu... spuse Paige, aproape într-un geamăt.

În timp ce Paige continua să se retragă încet, îndreptându-se în direcția magazinului, Mel rămase pe poziție. Bărbatul se apropia. Deși gura îi era schimonosită într-o grimasă sinistră, în mod clar nu le putea face față bărbaților care așteptau în bar, gata să o protejeze pe Paige. Filfizonul ăsta cu pantaloni la dungă și pantofi Florsheim Chester nu se compara cu bărbații din Virgin River. Cum putea să aibă atâta putere asupra cuiva, să facă atât de mult rău? Era mai mic decât Jack; *mult* mai mic decât Preacher. Pentru Dumnezeu, era cam de mărimea lui Rick! Cam 1,80, cu părul șaten, aranjat într-o frezăcu țepi. Un băiețel frumușel de la oraș. O să aibă o mare surpriză.

Mel îl zări pe Jack ieșind pe veranda barului chiar în clipa în care Paige se răsuci pe picioare și o rupse la fugă. Wes Lassiter o izbi pe Mel ca să o dea la o parte din drumul lui și se luă după ea. Mel se împiedică în spate și căzu. Prin minte îi trecu fulgerător un gând: „Oh, sigur Jack a văzut asta". Îi auzi pașii grei lovind asfaltul înainte să apuce să se reorienteze și să-l vadă apropiindu-se în fugă. Privi peste umăr și văzu că nu era suficient de rapid ca să o salveze pe Paige. Lassiter o prinse din urmă, o înșfăcă de păr și o trânti la pământ. Ca prin ceață, nevenindu-i să creadă, Mel îl privi ridicând piciorul și lovind-o, în timp ce striga:

– Ce mama dracului îți închipui că o să faci? Crezi c-o să mă părăsești?

Jack îi aruncă o privire lui Mel care îi răspunse la fel, apoi alergă în ajutorul lui Paige. Tocmai când Lassiter

își trăgea piciorul în spate ca să aplice o nouă lovitură în stomacul lui Paige, Jack îi prinse gâtul cu brațul, îl ridică de la pământ și-l îndepărtă de femeie. Îl azvârli apoi departe de victima lui. Ateriză la un metru și ceva distanță.

Preacher, care fără îndoială fusese în bucătărie când strigase Mel, ieși următorul din bar, cu Rick pe urmele lui. Se uită la Paige și o văzu chinuindu-se să se ridice, acoperindu-și fața cu mâna. Îi curgea sânge din nas; se lovise cu fața de asfalt când o trântise la pământ. Mel se târî scurta distanță până la Paige, în timp ce Jack încerca să o ajute să se ridice. Apoi Preacher apăru alergând.

Văzu că Mel și Jack erau cu Paige și se duse ca o săgeată la Lassiter, care era încă la pământ. Se aplecă, îl înșfăcă de subsuori și-l ridică în aer. Fețele lor erau acum la același nivel, dar picioarele lui Lassiter se agitau în aer.

Preț de-o clipă, o expresie de groază pură apăru pe chipul lui Lassiter, când privi în ochii furioși ai lui Preacher.

– Ar fi suficient să te lovesc *o singură dată*, nenorocitule, și nu te-ai mai ridica de jos! mârâi Preacher în fața bărbatului.

– John! strigă Paige. John!

Preacher îi simți mâna lui Jack pe un braț.

– Preach, du-te la Paige!

Se uită peste umăr, la ea. Stătea în fund, plângea, avea o mână apăsată pe nas, iar sângele i se scurgea pe bărbie. Îl ținea pe Lassiter în aer fără cel mai mic efort. Ar fi vrut să-l pocnească până-l umfla plânsul. Se uită din nou la expresia șocată a nenorocitului, privi preț de-o clipă în ochii lui îngroziți și-și spuse: „Nu pot să fiu violent în fața ei. Ar putea crede că sunt la fel ca el".

Nu sunt ca el.

Preacher îl lăsă să cadă înapoi pe pământ. Se aplecă până ce fața îi fu aproape lipită de a lui Lassiter și îi spuse:

– Să *nu* te ridici!

Apoi se îndreptă, se răsuci pe călcâie și se duse la Paige, care era la câțiva metri distanță.

– Dumnezeule! spuse el.

Se lăsă într-un genunchi și o ridică în brațe. Rămase cu ea lipită de el.

– Sunt bine, plânse ea la pieptul lui. O să fiu bine.

Îi dădu mâna la o parte de pe față și îi văzu sângele țâșnind din nas.

– Ah, Paige! Asta n-ar fi trebuit să ți se întâmple, spuse el.

O ajută să se ducă la clinica lui Doc.

Jack o ajută pe Mel să se ridice. Aceasta se scuturâ și făcu un efort să se poarte normal, de dragul lui.

– Nu sunt rănită, spuse ea. Doar puțin ametită...

– Ești sigură? întrebă Jack.

Dădu din cap, iar Jack se întoarse spre Lassiter, care încă mai zăcea ghemuit la pământ. Expresia de teamă dispăruse și fusese înlocuită de un rânjet viclean care îl scotea din sărite pe Jack.

Rick, curajos, se așezase între Jack și Lassiter. Dar, când Jack plecă de lângă Mel, Rick văzu dintr-o privire furtuna care se aduna pe chipul acestuia, felul în care pumnii i se strângeau și i se deschideau și se dădu la o parte.

Jack se duse la Lassiter și-i întinse o mână ca să-l ajute să se ridice.

– Bine că l-ai oprit, zise Lassiter, luând mâna care îi fusese întinsă. L-aș fi lăsat lat.

Jack îl trase cu un rânjet batjocoritor și, odată ce-l văzu în picioare, îi trânti un pumn în față cu atâta putere, că-l azvârli la aproape doi metri distanță. Se duse apoi lângă Lassiter și-l privi de sus, din picioare.

– Și crezi că mă lași lat și pe mine? întrebă el.

Lassiter ridică privirea spre el. Sângele îi țâșnea intermitent din nas.

– Ce dracu'...?

Se ridică în picioare cu mișcări nesigure și se așează în fața lui Jack într-o poziție de box. Făcu un mic

dans cu picioarele, pregătit să lanseze o lovitură cu pumnul strâns.

Jack râse, complet detașat, relaxat.

- Glumești, nu-i așa? spuse el.

Dădu din degete.

- Haide!

Lassiter se lansă spre el, apoi se retrase brusc, se lăsă pe vine și atacă cu piciorul ridicat, țintind capul lui Jack. Dar Jack îi opri asaltul cu o mișcare rapidă, prinzându-i glezna cu mâna. Trase cu putere, iar Lassiter ateriză pe spate, cu glezna încă în mâna lui Jack.

- Ce voiai să faci, prietene? Să mă lovești *cu piciorul?*

- Dă-mi drumul!

Jack îi lăsă piciorul să cadă, se aplecă și-l ridică, trăgându-l de reverul cămășii scumpe. Îi arse un pumn în stomac, făcându-l pe Lassiter să se îndoaie. Apoi încă unul în față, trântindu-l înapoi la pământ.

Pe treptele verandei lui Doc, Preacher întoarse capul și se uită peste umăr la Jack, văzu ce făcea, apoi își continuă drumul.

- Gata, ți-ai făcut mendrele, spuse Lassiter cu efort, chinuindu-se să respire.

- Nu mi le-am făcut încă, zise Jack, ridicându-l din nou.

Mai aplică o lovitură în mutra nenorocitului și îl trimise câțiva metri prin aer. Lassiter ateriză în țărână și se rostogoli, pe jumătate leșinat.

- Acum cred că mi-a ajuns, spuse Jack. Rick, leagă-i mâinile la spate! Mă duc să-l sun pe șerif.

- Sigur, Jack, spuse Rick, zbughind-o spre bar ca să găsească o funie.

Mel clătină din cap.

- Să-ți fie rușine, îi spuse ea lui Jack.

- Îmi pare rău, Melinda. Dar cineva trebuia să-i scuture costumul jegosului ăstuia măcar o dată și, dacă l-aș fi lăsat pe Preacher, idiotul nu s-ar mai fi ridicat de la pământ.

– Ei, dac-o să dai de belea, să nu vii să plângi la mine, spuse ea, apoi se duse la clinică, după Paige și Preacher.

Paige era întinsă pe masa de examinare a lui Doc, iar Preacher îi ținea mâna într-ale lui.

– Te-am dezamăgit, spunea el, atât de încet, încât Mel abia dacă-l putea auzi.

– Nu, șopti ea. Nu.

– Paige, te-ai temut că o să-l lovesc?

Privirea ei se îndepărtă de fața lui, iar Preacher îi mângâie blând părul de la tâmple.

– Paige, puteam să-l lovesc – dar nu mi-am pierdut cumpătul. Paige, spuse el, punându-i două degete sub bărbie și întorcându-i din nou fața spre el. Paige, nu mi-am pierdut controlul. Da?

Paige dădu slab din cap. Mel îi puse un pachet de gheață pe față și-i spuse să-l țină acolo, apoi observă o pată întunecată care i se întindea pe blugi, între picioare.

– Preacher, te rog să ieși ca eu și Doc să o putem examina pe Paige.

– Îmi pare rău, îi spuse el lui Paige. Te-am dezamăgit.

Paige puse o mână pe fața lui. Preacher o sărută ușor pe frunte și ieși, cu capul plecat. Mel știa că lucrurile nu s-ar fi putut petrece altfel decât dacă Preacher ar fi stat legat de Paige, 24 de ore din 24. Lassiter era iute și rău. Evident nebun.

Și Paige sângera, poate că pierdea copilul.

Scutură un cearșaf cu care o acoperi pe Paige. Se aplecă spre ea și îi spuse:

– Ajută-mă să-ți scot blugii, Paige! Avem o problemă. S-ar putea să pierzi sarcina.

Deși plângea încetișor, reuși să-și ridice coapsele suficient cât să-i fie scoși pantalonii. Sângele începu numaidecât să se adune sub ea, iar Mel hotărî să nu o examineze. Nu voia să agraveze hemoragia.

Îi pregăti în schimb niște medicamente, o acoperi cu cearșaful și-i spuse că se întoarce numaidecât.

Se întâlni în hol cu Doc, care se pregătea să intre în camera de consult.

– Trebuie să o ducem măcar până în Grace Valley – poate chiar la spital. Îl suni tu pe John Stone și-i spui lui Preacher să aducă targa?

– Avort spontan? întrebă el.

– Cel puțin. Sper doar să nu fie o hemoragie uterină. Fata asta are doar 29 de ani. N-o s-o examinez. Îl las pe John să facă asta. Îi spui, te rog, că avem de-a face cu un traumatism abdominal sever? Nenorocitul a lovit-o cu piciorul în burtă.

Doc făcu o grimasă, apoi însă încuviință din cap și se duse să discute cu Preacher.

Întoarsă în camera de consult, Mel se aplecă deasupra lui Paige.

– Te duc la obstetricianul din Grace Valley, Paige. Ai nevoie de un specialist. Poate chiar de un chirurg.

– Pierd copilul? întrebă ea, cu voce slabă.

– O să fiu sinceră cu tine – nu arată bine. I-am cerut lui Preacher să aducă targa. Vrei să meargă cu tine?

– Nu. Dar trebuie să vorbesc cu el.

Când Preacher intră cu targa pe roți în camera de consult, Mel îi spuse că-l lasă câteva clipe cu Paige. Doar puțin, după care o să aibă nevoie de el ca s-o urce pe targă.

Preacher intră și-i luă mâna lui Paige – cea care nu ținea pachetul de gheață lipit de față.

– John, spuse ea. Te rog să ai grijă de Christopher! Ai grijă să nu-l vadă pe taică-său. Spune-i că mami e bine. Te rog!

– Mel și Jack pot să...

– Nu, John. Te rog! Ai grijă de Chris! Eu o să fiu bine, dar nu vreau să se sperie și nu vreau să-l vadă pe taică-său. Te rog?

– Orice vrei, spuse el. Paige...

– Nu. Nu-ți mai cere scuze, spuse ea. Ai grijă de Chris!

Preacher o ajută pe Mel să o mute pe Paige de pe masa de consult pe targă și, când văzu pata de sânge stacojiu care rămăsese în urma ei, simți că sângele îi clocotește și începe să-i urle în urechi. Când ieșiră cu targa din clinică, Rick dădu fuga să-l ajute să o ridice peste treptele verandei, apoi să o bage în Hummerul care îi aștepta.

Privirea i se încețoșă când ochii i se umplură de lacrimi nevărsate.

– Totul o să fie bine, Paige, spuse el. O să am grijă de Chris.

Wes Lassiter stătea în genunchi în mijlocul străzii, cu mâinile legate la spate, cu fața plină de sânge, deja umflată. Începuse să atragă gură-cască. Mai mulți oameni se aplecau peste balustrade sau stăteau pe scaunele de pe veranda lui Jack, în vreme ce acesta și Preacher priveau de pe trepte.

Mâna lui Jack era cufundată într-un bol cu gheață în clipa în care mașina ajutorului de șerif își făcu apariția. Ofițerul fu nevoit să-l ocolească pe bărbatul din mijlocul drumului, apoi opri la bar, chiar în fața lui Jack.

Era același ajutor de șerif care, cu o lună în urmă, se ocupase de un schimb de focuri în care fusese implicat Jack, când un narcoman care căuta droguri prin dulapurile lui Doc o amenințase cu cuțitul pe Mel.

Ofițerul, Henry Depardeau, ieși din mașină și-și sălta arma de la curea.

– Sheridan, spuse el. Te văd mai des decât mi-ar plăcea în ultima vreme.

– Asemenea, zise Jack.

Își ridică mâna umflată.

– Aș da mâna cu tine, dar...

Henry aruncă o privire peste umăr.

– Tu ai făcut asta?

– Eu. Nenorocitul ăla mi-a trântit nevasta însărcinată la pământ, ca să poată s-o bată măr pe nevasta lui, și ea însărcinată.

– Pfui!

Henry clătină din cap și se uită la Jack.

– El te-a lovit? întrebă, arătând spre propriul obraz, indicând vânătaia lui Jack.

– Neah! Doar nu era să-l las să mă lovească. Asta e veche, îi explică el. Am dat într-o ușă. Într-o ușă mare și proastă!

– Atunci înseamnă că l-ai bătut. Sunt două cazuri de violență, Jack. Al lui și al tău. S-ar putea să fie nevoie să vă arestez pe amândoi.

– Fă ce trebuie să faci, Henry. Dar a încercat să mă lovească în cap cu piciorul. Contează?

– Poate. Cel puțin nu l-ai omorât.

– L-a salvat viața, spuse Preacher. Eu *voiam* să-l omor.

– Tu cum te-ai pricopsit cu sângele ăla pe tine, uriașule? îl întrebă Henry pe Preacher.

– Am dus-o pe Paige în brațe la clinică. Paige e nevasta, spuse Preacher, uitându-se la pata mare de sânge de pe cămașă.

Apoi, întorcându-se spre Jack, zise:

– La naiba! Ar trebui să mă schimb înainte să se trezească Chris. La câte trebuie să ai grijă când ai copii...

Se ridică repede și se duse înăuntru.

– Carevasăzică, îi spuse Henry lui Jack, ai făcut asta singur-singurel.

– Singur-singurel.

– Și femeia?

– A fost dusă la un medic specialist – obstetrician. E posibil să piardă copilul. Apropo, știa că e însărcinată, adăugă Jack, aruncând o privire în direcția lui Lassiter. Din câte am înțeles, după ce a fost apucată de păr, trântită la pământ și lovită cu piciorul în burtă, sângerează abundent.

– Sunt martori la ce s-a întâmplat?

– Mulți. Eu, Preacher, Rick, aici de față, soția mea care a dus-o pe femeie la doctorul din Grace Valley. Poți să vorbești cu ea mai târziu. Era o urgență.

– Hei! strigă Lassiter. Sunt *aici!*

Henry îi aruncă o privire leneșă peste umăr și spuse:

– Zău? Atunci taci!

Întorcându-se la Jack, spuse:

– Presupun că pot să am încredere că n-o să pleci nicăieri?

– Unde să mă duc, Henry? Vreau să fiu sigur că Mel e bine.

– Uite cum o să facem. Pe el o să-l iau cu mine. Și dacă șeriful zice că trebuie să vii și tu, te sui în mașină și vii. Bine?

– Sigur, Henry.

Ofițerul clătină din nou din cap.

– Nu pot să înțeleg de ce-ar fi cineva atât de prost încât să le supere pe femeile din Virgin River.

– Da. Ai dreptate, spuse Jack.

Avortul spontan se produse pe drum, iar Paige pierdu copilul înainte ca Mel și Doc să ajungă cu ea în Grace Valley. John Stone și June Hudson o urcară în ambulanța lor și o duseră la Valley Hospital, unde, din fericire, reușiră să oprească hemoragia cu o procedură de dilatare și chiuretaj, fără să fie nevoie de vreo intervenție chirurgicală complexă.

Când Paige se trezi, i se spuse că, din fericire, nu părea că organele de reproducere îi fuseseră afectate. Trebuia să fie ținută sub supraveghere peste noapte și putea pleca a doua zi de dimineață, dar dr. Stone îi spuse să stea întinsă în pat cel puțin două zile.

Următorul chip pe care îl văzu fu al lui Preacher.

– Bună, spuse el, încet.

Se întinse și-i luă mâna.

– Unde e Christopher? întrebă adormită.

– E cu Mel și cu Jack. Stau la bar până mă întorc eu. O să-l țin la mine în cameră peste noapte și vin cu el să te luăm, mâine-dimineață.

– Hmm, zise ea.

– Paige, ești suficient de trează ca să-ți spun câte ceva? Vreau să vorbesc cu tine fără să ne audă băiatul.

– Hmm, făcu ea. Cred că da.

– Uite cum stă treaba. Wes a fost arestat. Paige, au găsit droguri asupra lui. Nu mi-au spus ce anume, doar că o să fie acuzat de mai multe lucruri: agresiune fizică, posesie de droguri, încălcarea unui ordin de protecție. E posibil să iasă pe cauțiune, dar o să fie un proces. Judecătorul Forrest mi-a garantat că o să fie un proces rapid și, crede-mă, dacă o să fie nevoie să stau lipit de tine 24 de ore din 24 până o să ajungă după gratii, exact asta o să fac. Îmi pare atât de rău că am permis să ți se întâmple asta.

– Ai făcut tot ce puteai, John, spuse ea, adormită.

– Nu mai scapă de data asta. Ai reușit, Paige. Da? Mă mai auzi, Paige?

– Da. Da, te aud.

– Atunci... se bâlbâi el. Atunci, după ce o să fie condamnat și închis, o să te poți întoarce acasă, dacă vrei. O să obții custodia și divorțul. El nu poate să obțină custodia, dacă e la închisoare. Nu încape îndoială. Condamnații nu primesc custodia copiilor. Nu te poate împiedica să divorțezi de el.

– Acasă? întrebă ea.

– Poți să faci orice vrei.

– Cât o să stea la închisoare? întrebă ea.

– Habar nu am, zise Preacher. Avocatul tău încearcă să-i convingă să adauge și tentativă de omor pe lista de acuzații, ținând cont de copil, dar s-ar putea să fie prea mult. Paige, îmi pare îngrozitor de rău că ai pierdut copilul.

– Copilul ăla... spuse ea, cu glas slab. Am încercat, dar n-a avut nici o șansă.

Își așeză încet mâna mare pe abdomen – cel mai intim gest pe care îl făcuse până atunci.

– Știu. Nu a fost vina ta. A fost vina mea mai mult decât a ta.

– John, nu mai spune asta! Dintre toți oamenii, a fost cel mai puțin vina ta!

– Ești liberă acum.

– Liberă. N-o să știu cum să mă port.

– Crezi c-o să vrei să te întorci în L.A.? întrebă el.

– Nu știu. Atâtea amintiri urâte...

– Dacă vrei să ai un loc în care să stai să te gândești o vreme, poți să rămâi oricât în camera aia care miroase dimineața a șuncă prăjită.

Apoi, foarte încet, ca și cum ar fi vorbit pentru sine, adăugă:

– Și toată viața, dacă vrei.

– Aș putea să te-ajut, spuse ea.

Cu ochii închiși, zâmbi somnoroasă.

– Aș putea spăla vasele.

Pleoapele îi tremurară ușor, dar nu le putea ține deschise.

Preacher îi dădu părul la o parte de pe față.

– Jack vrea să construiască o casă, spuse el. N-o să mai aibă la fel de mult timp pentru afacere. Chiar mi-ar prinde bine un ajutor. Tu și Christopher...

– Hmm, zise ea.

– Gata, spuse el. Ești terminată. Trebuie să dormi.

– Hmm.

Se aplecă și-i atinse ușor fruntea cu buzele.

– Vin să te iau mâine-dimineață.

– Bine.

Se pregătea să plece, când Paige spuse:

– John?

Se întoarse lângă patul ei.

– Chiar pot? Să rămân până mă simt mai bine?

Preacher își simți dintr-odată pieptul plin, gata parcă să explodeze. Încercă să se stăpânească, să nu-și facă speranțe, dar era imposibil.

– Firește. Îmi place tare mult să te am acolo. Tuturor le place să te aibă acolo.

– E plăcut acolo, spuse ea și închise ochii.

capitolul 7

Paige era din nou adăpostită ca într-o vizuină în camera de deasupra bucătăriei, dar, de data asta, rănile ei nu mai erau groaznice. Își revenise după chiuretaj stând în pat timp de două zile și, deși îi cursese mult sânge, nasul nu-i era spart.

În timp ce ea se odihnea, Preacher avea grijă de Christopher.

De la distanță, Brie o ajută să găsească un avocat în L.A. ca să atace ordinul prin care i se cerea să-l ducă pe Christopher înapoi la tatăl lui, ținând cont de procesul care îl aștepta acum pe acesta. Wes Lassiter ieși pe cauțiune după trei zile și se întoarse în Los Angeles, revenind la serviciu înainte ca șeful lui să miroasă că fusese arestat. Preacher nu se mulțumea să accepte doar cuvântul avocatului lui Lassiter – îl sună pe Mike Valenzuela, care fu bucuros să verifice, chiar și de două ori pe zi dacă era cazul, și să se asigure că Lassiter era înapoi la serviciu, la sute de kilometri depărtare de Virgin River.

Părea că lucrurile se calmaseră, cel puțin până la proces, însă Mel fu luată prin surprindere de o pacientă pe care nu o aștepta. O pacientă a cărei situație medicală nu ar fi anticipat-o niciodată.

Doc era plecat la pescuit când prietena lui Mel, Connie, veni la clinică. Connie era puțin trecută de 50 de ani. Era o roșcată veselă care se recupera după o intervenție de bypass pe care o suferise în luna mai.

Își revenise aproape în totalitate. Venise împreună cu nepoata ei, Liz.

Când văzu fața lui Liz, prima reacție a lui Mel fu să zâmbească larg, apoi, observând că ochii fetei erau plecați, zâmbetul îi îngheță pe buze. Privirea lui Mel coborî pe rotunjimea abia vizibilă a abdomenului fetei și simți cum i se strânge inima.

O-o! Se uită apoi la Connie și o văzu pe prietena ei strâmbându-se, apoi ridicând din umeri în semn de neputință.

Sora lui Connie i-o trimisese pe Liz din Eureka primăvara trecută, cam în aceeași perioadă în care Mel sosise în Virgin River. În martie. Motivul era că Liz era o tânără dificilă și că sora lui Connie nu o putea stăpâni. Se spunea că făcuse câte și mai câte prin Eureka. Atât Connie, cât și sora ei fuseseră de părere că Virgin River ar fi putut să o calmeze pe fată – cel puțin erau mai puține ocazii să dea de bucluc decât erau într-un oraș mai mare, așa ca Eureka. Dar, în mai, când avusese un atac de inimă, Liz o trimisese înapoi la mama ei.

– Bună, spuse Mel veselă.

Asta era meseria ei – știa să treacă peste senzația de șoc și panică.

– Bine ai revenit! Cum te simți?

– Nu prea grozav, spuse Liz.

– Ei bine, în orice caz mă bucur să te văd, spuse Mel, luându-i mâna. Pun pariu că ai venit pentru un consult. Hai cu mine!

Liz se lăsă condusă în camera de examinare. Arăta puțin diferit față de primăvara trecută. Când venise în oraș, fusese o flușturatică – purta fuste care abia dacă-i acopereau chiloții, tocuri înalte, maiouri scurte, avea un cercel în buric, se dădea cu mult ruj și rimel negru pe genele lungi – parcă ar fi fost o reclamă la *Playboy*. Și la acea vreme avusese 14 ani – o fată de 14 ani foarte frumoasă și foarte provocatoare, care arăta mai degrabă de 18. Nu e de mirare că mama ei fusese speriată. Acum

purta blugi și o bluză largă, trasă în jos ca să-i acopere burta, însă era evident că era însărcinată. Machiajul era mai natural și mai conservator decât înainte, dar, de fapt, nu avea nevoie de nici un fel de farduri.

Era încântătoare. Și părea chiar mai tânără acum decât arătase în primăvară. Mai tânără și mai vulnerabilă.

Rick îi aruncase o singură privire lui Liz primăvara trecută și o luase razna. Jack și Preacher aveau grijă de Rick de ani întregi – erau un fel de frați sau tați surogat. Din câte-i povestise, Jack avusese o discuție serioasă cu Rick despre pericolele relațiilor intime, mai ales cu o fată atât de tânără.

După ce Liz se întorsese acasă la mama ei, Rick îi spusese lui Jack că nu se mai vedeau. Cunoscându-l pe Rick, știind ce fel de om era, Mel nu-și putea imagina că o lăsase însărcinată și apoi o abandonase. Nu părea genul ăsta de băiat. Mel se gândea că mai degrabă Liz nu pierduse timpul și-și găsise un alt iubit în Eureka.

– Ei bine, începu Mel. Vrei să-mi spui de ce ești aici?

– Sunt gravidă. Evident.

– Te-a examinat vreun doctor?

– Nu. Nu am fost sigură până când... Am crezut că doar mă îngrășam.

– Liz, de când nu ți-a mai venit menstruația?

Fata ridică din umeri.

– Cine știe? Și așa aproape că nu-mi venea niciodată. Nu puteam să țin nici o socoteală.

– Ai idee cât de avansată ar putea fi sarcina?

– Știu exact cât este de avansată. Pentru că nu am fost decât cu o singură persoană. Un singur băiat. O singură dată.

Își ridică ochii mari și albaștri și privi fix într-ai lui Mel.

Mel încercă să se amăgească preț de-o clipă că Rick scăpase de pacostea asta.

Întrebă:

– Dacă așa stau lucrurile, dacă îți amintești cu aproximație data concepției, ne-ar ajuta să stabilim un termen.

– 7 mai, spuse ea, iar ochii i se umeziră.

Rick, își spuse Mel. La naiba! Cu două zile înainte de atacul de cord care o trimisese pe Liz înapoi la mama ei. Și asta însemna că sarcina fetei era chiar mai avansată decât a lui Mel.

– Ei bine, să o luăm cu începutul. Hai să-ți facem un consult să vedem cum stă treaba! Poți să-ți pui cămașa asta? Scoate totul de pe tine, sutienul, chiloții, totul.

– Eu nu... nu am mai făcut niciodată asta...

– E în regulă, Liz. Nu e ceva groaznic. Îți las câteva minute să te dezbraci și, după ce mă întorc, o să-ți explic totul pas cu pas. Îți promit că totul o să fie bine. Odată ce începi viața sexuală, e important să mergi regulat la consult, fie că ești însărcinată, fie nu.

Chiar dacă Liz nu i-ar fi spus din proprie inițiativă data concepției, orice curiozitate a lui Mel și-ar fi găsit repede răspunsul în clipa în care o găsi pe Connie în sala de așteptare.

– Sora mea, spuse Connie, pe un ton dezgustat. A zis că, dacă a rămas borțoasă în Virgin River, n-are decât să vină să nască aici copilul. De parcă ar fi fost vina mea!

Mel clătină din cap.

– Lucrurile astea se întâmplă, Connie. Prea des.

– Nu știu pe care din ei vreau să-l omor mai întâi.

– Nu omori pe nimeni, spuse Mel, bătând-o ușor pe mână. Hai să-i ajutăm să depășească situația și să vedem dacă se pot întoarce la viețile lor tinere!

– Idioții! spuse Connie. La ce s-or fi gândit?

Mel se așeză o clipă lângă Connie.

– Ce te face să crezi că s-au gândit? Și dacă au făcut-o, mintea le era în altă parte. Tu cum te simți? Ai grijă la tensiune!

– Ah, eu sunt bine. M-a luat doar prin surprindere.

– Am senzația că povestea asta o să ia pe toată lumea prin surprindere.

– Cum a fost posibil să nu știe?

– Oh, Connie! Ai fi surprinsă până unde poate să meargă negarea când ai numai 14 ani.

– Are 15 acum. Nu că ar fi mare diferență.

Mel se auzi râzând, deși fără umor.

– E o idee mai puțin șocantă. Hai, eu mă duc la pacienta mea, iar tu fă exerciții de respirație, bine?

Liz era în mai mult de cinci luni de sarcină. Aproape șase. Era posibil să fi simțit deja copilul mișcându-se, dar nu era sigură. Crezuse că e doar balonată. Crezuse că i se umflaseră sânii pentru că trebuia să-i vină ciclul.

Era tipic pentru o fată atât de tânără, mai ales una cu menstruație neregulată. Nu observa schimbările prin care trecea trupul ei, copleșită de dorința să nu fie adevărat.

– Stai aici acum? o întrebă Mel. Cu mătușa ta, Connie?

Fata ridică din umeri.

– Presupun. Dacă nu mă dă afară.

– Știi că n-ar face asta. Înseamnă că te-ai hotărât să păstrezi copilul?

– Da. Ce altceva pot face?

– În stadiul ăsta, opțiunile tale sunt categoric limitate.

– O să-l nasc. Nu mai am ce să fac acum.

Respiră întretăiat.

– O să fie foarte rău.

– Cum pot să te ajut, Liz? întrebă Mel.

Fata clătină din cap, cu cea mai nefericită expresie din lume.

– Nu cred că poate să mă mai ajute nimeni acum.

– Scumpo, nu ești prima adolescentă care rămâne însărcinată. N-o să te amăgesc – vor exista momente în care o să fie foarte greu. Dar o să treci peste ele.

– Sper doar să trec de ziua asta.

– Ce e atât de important la ziua asta? întrebă Mel.

– Cred c-ar trebui să-i spun și lui, nu?

– Nu știe, spuse Mel și nu era o întrebare.

– Nu.

Liz ridică ochii și erau plini de lacrimi.

– O să fie furios.

– Scumpo, nu trebuie să faci asta singură. Ține minte! Îți las câteva zile să te acomodezi, apoi mergem în Grace Valley să facem o ecografie. O să-ți poți vedea copilul. Cred că vei putea să afli și dacă e băiat sau fată, dacă vrei.

– Bine, spuse ea. Vreau să știu.

– Poți să te gândești cine vrei să-ți aducă pe lume copilul. O să-l cunoști pe medicul obstetrician în Grace Valley când o să faci ecografia și, ținând cont că e prima sarcină, ai suficient timp să ajungi la Valley Hospital. Sau poți să nești aici, dar eu nu fac anestezii – s-ar putea să vrei să ții cont de asta.

– Bine. Nu știu ce să fac încă, spuse ea.

– Nu te grăbi. Vrei un sfat?

– Sigur, zise ea. Cum să nu.

– Nu aștepta. Spune-i numaidecât. Treci peste partea asta.

Liz se înfioră.

– Da, spuse ea. Știu.

Rick parcă în spatele barului, lângă camioneta lui Jack și, fluierând, urcă treptele din spate câte două deodată și intră în bucătărie. Preacher întindea aluatul de plăcintă și, lângă el, așezat turcește pe blatul de lucru, Christopher se chinuia cu propria bucată de aluat. Umbra lui Preacher. Rick îi ciufuli părul băiețelului.

– Care-i treaba, prietene? Faci plăcinte?

– Fac plăcinta mea, spuse micuțul concentrat.

– Bravo ție! zise Rick.

– Rick, e cineva la bar care vrea să te vadă, spuse Preacher.

– Oh, da? făcu el, rânjind.

– Ascultă, Rick, spuse Preacher. Ușurel. Ia-o încetișor! Folosește-ți capul! Gândește înainte să vorbești, bine?

– Bine? făcu el din nou, pe ton de întrebare.

Rick ieși în încăperea adiacentă și văzu că Jack era în spatele barului, de unde servea doi bărbați cu bere. Îl văzu pe Rick și expresia îi deveni dintr-odată extrem de serioasă. Apoi înclină ușor capul, înspre încăperea largă. Rick se uită în direcția indicată, la o masă din colț, și, când o văzu, ochii i se luminară și un zâmbet larg i se întinse pe toată fața. Liz, își spuse. Oh, Doamne – *Liz!* Inima începu să-i bată tare – nu o mai văzuse din mai și-i fusese îngrozitor de dor de ea. Nu-și amintea de câte ori se gândise la ea. De câte ori o *visase.*

Când ieși din spatele barului și se îndreptă repede spre ea, Liz se ridică în picioare. Și în acea clipă, mâinile i se așezară automat pe abdomen, ca și cum și-ar fi îmbrățișat burtica rotundă – și lumea lui Rick începu dintr-odată să se învârtească fără direcție. Se opri locului, împietrit. Paralizat. Gura îi rămase deschisă, iar ochii îi coborâră de la fața la burta ei, apoi urcară din nou. Voia să o rupă la fugă. Voia să moară.

De unde era, văzu că lacrimile umplură instantaneu ochii fetei. Își dădea seama că era speriată. Auzi vocea lui Preacher în mintea lui – ușurel, încetișor; gândește înainte să vorbești.

Reuși să închidă gura, înghiți și păși încet spre ea. În timp ce se apropia, Liz își ridică bărbia, curajoasă, deși o lacrimă mare i se rostogolea pe obraz.

Capul lui Rick se învârtea. Cum era posibil? Nu putea fi al lui – ea spusese că e în regulă. Și următorul gând – sunt în ultimul an de liceu și singura fată cu care am făcut vreodată ceva e gravidă, stă în fața mea și e speriată de moarte de mine. Iar eu sunt speriat de moarte *de ea*... Te rog, Doamne, nu lăsa să mi se întâmple asta!

Apoi, neajutorat – ce crede? că o s-o învinovățesc *pe ea?*

Apoi făcu un efort uriaș și se concentră, ca și cum și-ar fi prins creierul și-ar fi încercat să-l țină în loc. O fată însărcinată cu care ai făcut-o stă acum în fața ta, speriată de moarte. Îl auzi pe Jack în mintea lui:

„Nu e îndeajuns să te simți bărbat, Rick, trebuie să te și porți ca atare. Să faci ceea ce trebuie".

Opțiunile lui erau limitate. Putea să fugă, putea să nege, putea să leșine și să spere că, după ce-și revenea, Liz și copilul n-ar mai fi fost acolo.

Încă o lacrimă se rostogoli pe obrazul ei în timp ce el era încă în stare de șoc. Încercă să-și imagineze ce ar fi făcut Jack, pentru că-l admira și-l respecta pe Jack. Ce-ar fi făcut Preacher? Și în minte i se formă imaginea cu Preacher având grijă de Paige și de Chris. Hotărî că, indiferent ce simțea, o să se poarte ca ei. O să vadă mai târziu ce făcea cu sentimentele lui. Momentan, o să arate cel puțin ca un bărbat.

Se opri lângă ea, privi în ochii ei, în ochii ei înspăimântați, și reuși să zâmbească ușor. O prinse cu brațul pe după talie și o trase spre el, ca să o poată săruta pe frunte. Viața i se dăduse total peste cap, dar tot observă cât de bine mirosea - așa cum își amintea.

- Lizzie, șopti el.

Fata își lăsă capul să cadă pe umărul lui, iar Rick o simți tremurând, îi simți umerii zvâcnind.

O lipi de el și o strânse în brațe.

- Nu plânge, șopti el. Haide, Lizzie, nu plânge!

Se uită peste umăr la Jack, iar acesta înclină solemn capul spre ușă. Se întoarse la Liz.

- Haide! Trebuie să mergem undeva să vorbim. Vino!

Cu brațul pe după talia ei, o scoase afară din bar, ea plângând sprijinită de el.

O duse în spate, unde nu erau oameni, unde erau singuri, și se opriră sub un copac.

- Ei, haide acum, zise el. Cum o să putem vorbi dacă plângi?

- Rick, spuse ea, punându-și capul pe umărul lui.

- Îmi pare rău, Rick.

Îi ridică bărbia cu un deget și-i privi ochii înroșiți, obrajii uzi. Încercă să vorbească blând. Tandru.

- Ce s-a întâmplat, Lizzie? Ai spus că e în regulă.

Liz ridică din umeri.

– Așa am crezut. Mi s-a părut că asta voiai să spun.

– Doar dacă era adevărat, zise el.

– Nu am știut. Pur și simplu, nu am știut.

– Credeam că ți-a venit ciclul. De ce nu mi-ai spus? o întrebă el.

Liz ridică iar din umeri.

– Nu-mi vine prea des. Anul trecut mi-a venit doar de patru ori tot anul. Mă întrebai în fiecare zi, așa că ți-am spus că e în regulă, ca să nu mă mai întrebi. Apoi te-ai despărțit de mine. Chiar atunci. În clipa aia. La telefon. Și apoi numai la asta m-am gândit... și la nimic altceva. Că te-ai despărțit de mine. Că nu mă vrei. De parcă aș fi făcut ceva greșit, ceva rău. M-am simțit ca o...

– Oprește-te! Nu ai făcut nimic rău, spuse el, rușinat de felul în care o făcuse să se simtă.

– Așa mi s-a părut, spuse ea, într-un scâncet.

Avu nevoie de mai puțin de jumătate de minut să-și amintească detaliile și să se simtă ca un ticălos, pentru că avea perfectă dreptate. La doar două zile după întâmplarea din care rezultase sarcina de acum, Liz se întorsese la mama ei, în Eureka. O sunase tot timpul, o întrebase dacă era bine, dacă-i venise ciclul ca să se poată relaxa că nu fuseseră prinși. În cele din urmă, ea spusese că da, totul era în regulă. Și tot atunci Rick îi spusese că trebuia să se oprească, să nu se mai vadă. Îi spusese că ținea la ea, dar, Doamne, Dumnezeule, era evident că nu se puteau controla. Și erau amândoi prea tineri ca să se pricopsească cu un copil.

Doar că nu erau.

O trase în brațele lui.

– Oh, Liz, scumpo! zise el. M-am despărțit de tine ca să fii în siguranță.

„Ca să fiu eu în siguranță!"

– Nu voiam să pierd din nou controlul și să-ți creez probleme.

„Să-mi creez mie probleme!"

– Ești atât de tânără! Prea tânără!

„Eu sunt prea tânăr!"

– Dumnezeule, Liz, ar fi trebuit să-mi spui adevărul!

– Nu am știut, spuse ea din nou, prăbușindu-se în suspine la pieptul lui.

– Bine, scumpo, nu plânge! Nu e vina ta. E vina mea. Haide, nu plânge!

Se părea însă că Liz avea să plângă mult și bine.

În primul rând pentru că-i fusese atât de frică de reacția lui, apoi pentru că se simțea atât de ușurată. O ținu în brațe o veșnicie parcă, dar cel puțin asta-i lăsă timp să se gândească la ce o să spună mai departe.

Când în sfârșit lacrimile se mai potoliră, zise:

– Putem să mergem la o plimbare cu mașina? E în regulă?

Liz dădu din cap.

Îi șterse lacrimile de pe obraji cu dosul degetelor.

– N-ar trebui să-i spui mătușii Connie?

– E în regulă, zise ea. Știe că am venit să vorbesc cu tine. Să-ți spun.

– Bine atunci. Mergem la o plimbare, ne calmăm puțin, apoi mergem s-o înfruntăm pe Connie împreună. Ce zici?

– N-ar trebui să-i spui lui Jack?

O cuprinse cu brațul pe după umeri și o conduse la camioneta lui micuță. Jack îi văzuse burta, îl văzuse când o scosese din bar.

– Jack știe exact ce fac în clipa asta.

„Singurul lucru pe care pot să-l fac", își zise el. „Ce ar fi trebuit să fac înainte să se întâmple asta. Încerc să mă port ca un adult. Cam târziu..."

– Unde mergem?

– Hai să mergem la râu! O să ne așezăm pe o piatră și-o să vorbim despre ce urmează. Ce zici?

– Rămâi lângă mine? îl întrebă ea.

– Sigur că da, Liz.

– Mă iubești, Rick? îl întrebă ea.

Se uită la abdomenul ei rotund. El pusese copilul acolo.

La naiba, își zise. Iubire? Asta era mult. Nu voia așa ceva. Așa că se forță să se gândească la Preacher și la Jack și la felul în care se purtau ei cu femeile.

Și o sărută ușor pe tâmplă.

– Sigur că da. Vreau să nu-ți mai fie frică acum. Totul o să fie bine. Poate că n-o să fie ușor, dar o să fie bine.

În mod normal, Jack ar fi plecat de la bar imediat ce trecea aglomerația de la ora cinei. Dar Preacher era ocupat cu Paige și cu micul Christopher și avea senzația că Rick s-ar putea întoarce. Că s-ar putea să se simtă obligat să dea o explicație. Nu erau prea multe de explicat – simpla prezență a lui Liz lămurise totul.

Totuși, Rick îl privea pe Jack ca pe un tată, iar pe Jack nu-l deranjase niciodată asta. Nici măcar acum.

Vorbise puțin cu Mel, înainte ca aceasta să plece acasă.

– Avem o problemă și cred că tu știi deja.

– Nu pot să vorbesc despre asta, dragule, spusese ea. Îmi pare rău.

– Vreau doar să ajut.

– Știu, Jack. Dar tot nu pot să vorbesc despre o pacientă.

– Nu poți să-mi dai nici măcar un sfat? o rugase.

Se aplecase spre el, îl sărutase și spusese:

– Nu ai nevoie de nici un sfat. O să știi exact ce să faci.

Se uitase la mâna lui umflată, la ochiul învinețit.

– Ești un dezastru. Încearcă să nu te mai bați în seara asta.

Îi zâmbise cu zâmbetul ei cel mai dulce.

– Urmează-ți instinctele cu Rick! Nu e ca și cum nu te-ai fi aflat și tu în situația asta.

Asta era adevărat, își spuse el. Era sigur că și copilul lor fusese conceput prima oară când fuseseră împreună.

Singura dacă când făcuse sex neprotejat în mai mulți ani decât putea ține minte.

Era aproape 20.30, iar Jack era pe punctul de a renunța.

Preacher îi făcuse baie lui Christopher și-l băgase în pat, lângă mama lui, și se întorsese la bar, unde turna două pahare de whisky pentru el și pentru Jack, când intră Rick.

Era înalt, trecut deja de un 1,80. Munca grea de la bar îi întărise brațele și umerii, îl făcuse puternic. Avea 17 ani acum și era în ultimul an de liceu. Cu pometi înalți, maxilar pătrat și sprâncene dese și expresive, era un tânăr frumușel. Acum însă, când intră în bar cu capul plecat și mâinile în buzunarele gecii, părea că pe chip îi apăruseră cute noi. Parcă ar fi îmbătrânit zece ani în ultimele ore.

Nu era nimeni în bar în afară de Jack și de Preacher, așa că Rick sări pe unul din scaunele înalte, cu fața spre ei. Își trecu o mână prin păr și se uită la cei doi bărbați care, dacă nu i-ar fi fost practic ca niște părinți de la vârsta de 13 ani, cu siguranță i-ar fi fost mentori.

– Presupun că v-ați prins și voi care-i treaba, nu?

– Liz pare să fie însărcinată, spuse Jack.

– Da. Povestea aia de astă-primăvară – se pare că a avut consecințe serioase. Copilul trebuie să se nască în februarie, din câte poate ea să-și dea seama. Din câte poate Mel să-și dea seama. E însărcinată într-un stadiu *avansat*.

– Dumnezeule, Rick! spuse Preacher, aproape slăbit. Of, frate...

Rick clătină din cap.

– Ei bine, e al meu. E vina mea.

– Nu e doar vina ta, prietene, spuse Preacher, amintindu-și mult prea bine comportamentul lui Liz din perioada cât stătuse în Virgin River.

– Ea poartă copilul, spuse Rick. Pot și eu să-mi asum măcar vina. În plus, nu m-a forțat.

Trase aer în piept.

– Băieți, îmi pare rău. V-am dezamăgit. Am dat-o în bară. Rău.

Jack simți un zâmbet de mândrie amenințând să-i apară pe buze. Oricare alt băiat de 17 ani ar fi dat bir cu fugiții și ar fi fost de mult în alt oraș, dar nu și Rick. El rămânea să ajute, așa cum putea. Ca un bărbat. Responsabil.

Probabil că-i era acum la fel de greu să stea în fața lui și a lui Preacher pe cât îi era să înfrunte tot dezastrul care căzuse asupra lui.

– Ați reușit să lămuriți ceva?

– Nu, nu chiar. Nu poți să faci prea multe în clipa în care afli. Înțelegi? Dar i-am spus că rămân lângă ea. Și că vreau să nu-i mai fie frică. Apoi i-am spus lui Connie că o să plătesc pentru tot, indiferent ce va trebui să fac.

– Connie și Ron cum sunt? întrebă Preacher.

– Oh, cred că le-ar plăcea tare mult să mă omoare în clipa de față, zise Rick. Mi-am cerut de mii de ori scuze. Mi-am făcut *mea culpa*. Am implorat. Parcă s-au mai liniștit o idee când le-am promis că o să muncesc până o să pic lat.

– Probabil că nu va fi nevoie să faci asta, spuse Jack. Putem să te ajutăm și noi. Școala e importantă, Rick. Indiferent ce o să se întâmple.

– Mulțumesc. Cel mai important lucru acum este să nu-i fie frică. Mă termină să o văd cât e de îngrozită. Nu am lăsat-o doar însărcinată, am băgat-o în sperieți. Dumnezeule mare! Of, băieți, știu că vă așteptați la mai mult din partea mea.

– Rick, nu ai dezamăgit pe nimeni, spuse Jack. Se întâmplă și lucruri mai puțin plăcute. Te-ai purtat foarte bine. Mai bine decât s-ar fi purtat alții în locul tău.

– Ați văzut-o ce speriată era? Știți de ce? Mi-a spus că totul era în regulă pentru că am întrebat-o și am tot întrebat-o, ca și cum ar fi fost singurul lucru

de care-mi păsa. Și în clipa în care mi-a spus că totul e bine, am părăsit-o!

Își trecu o mână peste ceafa udă.

– Mi-am dat seama că am greșit atunci, dar nu am știut cât de mult. Credeam că în felul ăsta o să fim mai feriți amândoi, că n-o să mai facem prostii – în schimb, am împiedicat-o să-mi spună mai devreme. Dacă aș fi știut mai din timp, poate că făceam ceva în legătură cu... copilul ăla, spuse el încet, pe un ton aproape reverențios. Copilul ăla se mișcă în ea. L-am simțit *mișcându-se.* Dumnezeule mare!

Jack simți un fior străbătându-i pieptul. El era trecut de 40 de ani și era mai mult decât pregătit pentru o familie, e drept, dar înțelegea perfect șocul și uimirea lui Rick. Cât despre Preacher, nimeni pe lume nu știa cât ar fi dat el să se găsească într-o astfel de situație. Nici măcar Jack.

– E doar un copil, spuse Rick. Nu știu cum o să reușesc să mă revanșez față de ea.

– Pentru început, îi ești alături, zise Preacher. Te porți bine cu ea, ești cât se poate de drăguț, o respecți. O tratezi ca pe mama copilului tău, indiferent ce se va întâmpla cu acest copil.

– Da, zise Rick. M-a întrebat dacă o iubesc, zise el stânjenit.

Tăcerea pluti în aer preț de-o clipă. Apoi Jack mai scoase un pahar și aplecă sticla de whisky peste el – doar puțin. I-l împinse lui Rick. Probabil că avea nevoie de așa ceva în clipa asta.

– Ce i-ai spus? întrebă Preacher.

– Are copilul meu în ea, Preach. Nu a vrut să se întâmple asta. Ce naiba puteam să-i spun? Poate că trebuia să-i spun: „Am crezut că te iubesc primăvara trecută, când o făceam". Foarte frumos ar fi fost din partea mea.

Se uită în paharul de whisky și clătină din cap.

– I-am spus: „Sigur că da".

– Ah, Rick, ai făcut ce trebuia, zise Preacher.

– Ce altceva puteam să fac?

Jack își ciocni paharul de al lui Rick. Era foarte mândru de băiat. Nu-și plângea de milă, nu se văita în legătură cu ce i se întâmplase. Nu căuta vinovați. Era greu să-ți ții spatele drept, capul sus, să fii puternic, nu victimă. Era greu la orice vârstă – iar la 17 ani era admirabil.

– O să fie bine, prietene, spuse el, sperând că era adevărat.

– Simt că ar trebui să fac ceva, dar nu am habar ce, zise Rick.

– Deocamdată nu trebuie să faci nimic, zise Jack. Stai o vreme și gândește-te! Să nu te-apuce vreo nebunie și să fugi să te-nsori sau mai știu eu ce. Tu ai 17 ani, ea, 15, iar singurul lucru pe care îl știți cu certitudine este că o să aveți un copil. Tu stai lângă ea, poartă-te frumos și o să lămurim totul.

– Jack, Preach, spuse el, cu ochii umezi. Băieți, îmi pare rău. Voi ați încercat să-mi spuneți, dar eu...

– Rick, îl opri Jack. Nu ești primul căruia i se întâmplă asta. Ia-o încet!

Jack ridică paharul și sorbi puțin.

– O să trecem peste asta. Poate că o să fie greu, dar mulțumim lui Dumnezeu că știm ce-i greul.

capitolul 8

Toată determinarea judecătorului Forrest de a obține un proces rapid în cazul lui Wes Lassiter se împotmoli în mod previzibil într-un detaliu birocratic – Forrest era judecător în Mendocino County, iar Lassiter fusese arestat în Humboldt County. Cazul avea să fie judecat de altcineva.

Fuseseră găsite metamfetamine asupra lui Lassiter în clipa în care își agresase soția, iar avocatul susținea că acestea îi provocaseră comportamentul nebunesc, iar clientul lui acționase cu lipsă de judecată.

O condamnare la închisoare ar fi fost impresionantă, dacă putea fi obținută. Însă avocatul lui Lassiter cerea tratament de detoxifiere, iar judecătorul îi permisese să iasă pe cauțiune cu condiția ca Lassiter să fie judecat după încheierea tratamentului. Acest lucru ar fi putut fi totodată luat în calcul în stabilirea sentinței. Mai erau și alte condiții – dacă pleca mai devreme din centrul de dezintoxicare, cauțiunea îi era revocată și risca să-și aștepte procesul după gratii. Și, deși centrele de tratament obișnuite funcționau sub un cod de strictă anonimitate, în cazul lui Lassiter procurorul avea să aibă dreptul să verifice ca să se asigure că este încă acolo și că nu reprezintă o amenințare pentru familia lui.

Brie o sună pe Paige.

– Nu interpreta hotărârea asta ca pe o veste proastă, spuse ea. Este foarte posibil ca, odată ieșit de sub influența drogurilor, perspectiva lui să se schimbe total. Recomandarea mea este să începi procedurile de divorț și de custodie. Poate să câștige timp câtă vreme se află sub tratament – dar, ținând cont de faptele care au dus la această decizie, presupunerea mea este că va fi cooperant, ca să nu riște să ajungă la închisoare.

– Cât timp o să fie în tratament? întrebă Paige.

– E greu de spus. O lună este durata minimă, dar metamfetamina este un drog puternic și am auzit și de oameni care au rămas la centru timp de câteva luni în situația asta. Și, ca înțelegerea să funcționeze în interesul lui, nu poate să renunțe. Trebuie să fie externat de un supervizor.

– Nu știu cât de gravă este problema lui cu drogurile, spuse Paige. Bănuiam că ia ceva. Am găsit odată ceva ce mi s-a părut că seamănă a droguri, dar mi-a fost frică să-l întreb ce era. Dar dacă trebuie doar să convingă un supervizor că s-a vindecat, e foarte priceput să manipuleze oamenii.

– Da, toți sunt. Crede-mă, dacă există un loc pe lume unde specialiștii să știe cu cine au de-a face, acelea sunt centrele de dezintoxicare.

– O să privesc peste umăr luni în șir...

– Paige, după ce ți s-a întâmplat ție, o să privești peste umăr cât timp o să fie *în viață*. Roagă-l pe Preacher să te învețe să tragi cu arma!

Avu nevoie de două zile de gândire până să-i spună ideea lui John.

– Merită să ne gândim la asta, spuse el. Putem s-o facem. Între timp, l-am sunat pe prietenul meu Mike să mă asigur că ticălosul e la locul lui, în L.A., dar acum că s-a dus la centrul ăla de tratament din Minnesota, ar trebui să suni tu la biroul procurorului și să verifici.

– Oh, făcu ea, codindu-se. Poate c-ar trebui să-l las pe avocatul meu să facă asta?

– Gândește-te bine, Paige, spuse Preacher. Preia controlul! Știi că eu sunt bucuros să am grijă de voi, dar e important să-ți recapeți încrederea. Încrederea pe care știu că o aveai înainte... de toate astea.

Da, își spuse Paige. Aveam încredere în mine, cândva. Nu la fel de multă ca alte femei, poate, însă îndeajuns cât să-mi creez un colțișor de lume pentru mine. Și, deși abia dacă se vedea, începea să recâștige acea încredere – puțin câte puțin. Trebuia să-și recapete încrederea și siguranța de sine de odinioară – avea să-l crească singură pe Christopher.

Nu crezuse că poate să ceară ordinul de restricție sau custodia – frica o ținuse prinsă în ghearele ei. Dar o făcuse, cu ajutorul lui John care îi stătuse alături și o încurajase. Era un proces urât și înfricoșător, dar o făcuse, iar Wes fusese luat de lângă ea cu cătușe la mâini. Poate că se afla acum la adăpostul programului de tratament, dar nu se terminase. Trebuia să dea încă socoteală pentru multe și era posibil să o facă de după gratii, ceea ce însemna că ea și fiul ei aveau să fie liberi ani buni. Acum că pornise pe drumul ăsta – se elibera, își lua

viața înapoi –, era hotărâtă să privească lucrurile în față. Oricât de frică i-ar fi fost.

Se învârti o vreme pe lângă telefonul din bucătărie, apoi îl luă și sună. A doua zi se învârti ceva mai puțin și, când îi răspunse secretara procurorului, fu informată că biroul nu verificase în acea zi și că era posibil să nici nu o facă, din lipsă de timp. I se sugeră să sune ziua următoare. Dintr-odată, era furioasă.

– Nu! spuse ea. Înțelegeți că viața mea și a fiului meu sunt într-un pericol constant din cauza acestui om? Că a amenințat că mă omoară și, dacă vă uitați la documentele mele medicale, este evident că a și încercat să o facă? Nu. Nu aștept până mâine. Sun din nou peste o oră.

Închise simțind cum inima îi bătea să-i spargă pieptul și-i aruncă o privire lui Preacher.

– Așa vezi! o lăudă el, ridicând o sprânceană și zâmbind.

Peste zece minute o sună procurorul regional în persoană. O asigură că totul era în ordine, apoi îi dădu numărul centrului de tratament și numele consilierului cu care ținuse legătura, invitând-o să sune direct, ori de câte ori pe zi simțea nevoia.

Din nou, începu să se învârtească pe lângă telefon.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Preacher.

– Nu știu. Parcă mi-ar fi frică să nu răspundă el.

– Și dacă ar fi așa?

– Aș muri!

– Nu, spuse Preacher calm. Ai închide, pentru că nu ești obligată să mai discuți cu el niciodată în viața ta. Clar?

– Așa e, zise ea, ușor surprinsă de această realitate.

Mintea începu să i se învârtească – dacă nega că ar fi atins-o vreodată? Dacă-i convingea că-i părea rău?

Ridică numaidecât receptorul și formă numărul în timp ce sute de posibilități i se învârteau în minte.

Dacă voia să-i transmită un mesaj? Dacă le cerea să o sune, ca să vorbească cu Christopher? Nu vorbea

niciodată cu Christopher, dar îl credea în stare să se prefacă, să se poarte ca și cum i-ar fi păsat de fiul lui.

I se răspunse la telefon, i se făcu legătura cu consilierul pe care îl ceru și spuse:

– Sunt Paige Lassiter. Sun ca să mă asigur că Wes Lassiter este încă acolo.

– E la locul lui, doamnă, răspunse consilierul, cu voce calmă și prietenoasă. Stați liniștită!

– Mulțumesc, zise ea, cu voce slabă.

– Încercați să aveți o zi frumoasă.

Închise telefonul și rămase tremurând o vreme. Apoi se uită la John și îl găsi zâmbind.

– Știu că e greu, spuse el cu voce blândă. Dar în fiecare zi îți recuperezi încă puțin viața. Așa se face, Paige.

În Fallujah, Irak, era un drum care avea o reputație redutabilă de pericol mortal. Destui soldați americani își pierduseră viața acolo. Când sergentul-maior Jack Sheridan își condusese plutonul acolo, una dintre echipe, condusă de sergentul Miguel – Mike, pentru prieteni – Valenzuela, fusese separată de restul plutonului printr-o bombă plantată într-un camion autodistrugător. Oamenii se baricadaseră într-o clădire abandonată împreună cu răniții, înconjurați de lunetiști care trăgeau mereu. Sergentul îi ținuse pe lunetiști la distanță cu un M16 cu care trăsese repetat timp de ore întregi, până ce restul plutonului – Preacher printre ei – reușise să-i doboare pe insurgenți și să întreprindă o operațiune de salvare. Când totul se terminase, Mike abia-și mai putea mișca brațul, iar umărul îi înțepenise. Fusese decorat pentru fapte de eroism.

Mike, sergent în departamentul de poliție din L.A., fusese activat pentru un tur de optsprezece luni în Irak. Nu fusese rănit niciodată. Salvase vieți.

Și acum era în comă într-un pat de spital din L.A., cu trei gloanțe în el. Trase de un puști de 14 ani, dintr-o bandă. Singurul loc pe care nu-l atinsese fusese

vesta anti-glonț pe care o purtase Mike. Un alt ofițer îl împușcase mortal pe puști. Investigațiile sugerau că era posibil să fi fost un fel de ritual de inițiere ca să fie acceptat în bandă – și să elimini sergentul de pe raza de acțiune a bandei nu era puțin lucru.

Preacher îl sunase pe Mike în legătură cu Paige, iar Mike făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să-l ajute. Acum Preacher era cel care primea telefonul.

Era devreme – cafeaua tocmai fusese făcută, Chris nu coborâse încă în pijama, zgomotul lemnelor tăiate în curtea din spate abia începuse. Incidentul se petrecuse cu o noapte în urmă, iar Ramon Valenzuela, fratele mai mare al lui Mike, avusese nevoie de câteva ore ca să dea de cineva din echipa de pușcași marini. Între timp, Mike fusese operat de urgență și era acum în comă, la Terapie intensivă.

Preacher se duse la ușa din spate.

– Jack! strigă el. Vino aici!

Jack intră pe ușa de la bucătărie cu o expresie îngrijorată.

– Valenzuela a fost împușcat, spuse Preacher, fără preambul. E în stare critică. Centrul de traume din L.A. Îl sun pe Zeke și-i spun să le zică și celorlalți și închid barul.

– Dumnezeule! spuse Jack, frecându-și bărbia. Ce șanse i-au dat?

– Fratele lui, Ramon, crede că o să-și revină – dar e în comă. A zis ceva cum că n-o să mai fie niciodată la fel.

Clătină din cap.

– Vezi dacă poți să găsești vreun avion. Eu merg cu mașina.

Paige apăru în capătul scărilor și-și dădu seama că se întâmplase ceva grav. Rămase așteptând.

– Și Paige? Christopher? întrebă Jack.

Preacher ridică din umeri.

– Trebuie să-i iau cu mine. Sub nici o formă nu-i las singuri aici.

– Unde ne iei? întrebă ea.

Amândoi bărbații se întoarseră să se uite la ea.

– În L.A., spuse Preacher. Unul dintre ai noștri a fost împușcat la datorie. Este la Terapie intensivă și trebuie să merg la el.

– În L.A.? John, nu pot să merg în L.A.!

– Ba da, poți. Trebuie. Prietenul meu, Mike, cel care te-a ajutat atât de mult, e în spital. Jack? spuse el, uitându-se la prietenul lui cel mai bun. Sun-o pe bunica lui Rick și spune-i să vină să verifice barul în fiecare zi!

– Sigur, spuse Jack și dispăru numaidecât.

Preacher se întoarse la Paige.

– O să fie bine. O să fii în siguranță. Poți să suni în fiecare zi la centrul de tratament. Dacă vrei, poți să-ți iei și niște lucruri, dacă tot suntem acolo. Poate vrei să vezi pe cineva... poți să faci toate astea în siguranță. Dar trebuie să merg.

Paige îl privea fără să se miște.

– Trebuie să plec chiar acum, Paige. Am nevoie să faci asta cu mine, ca să mă pot duce la prietenul meu știind că tu și Chris sunteți în siguranță. Te rog!

Paige se scuturã.

– Mă duc să mă pregătesc, spuse ea și urcă scările în fugă.

Nu-l auzi pe Preacher răsuflând ușurat.

Jack stătea pe veranda lui Doc împreună cu Mel, cu geanta de voiaj în portbagajul mașinii.

– Mai gândește-te, spuse el. Vino cu mine! Nu vreau să te las singură aici.

Îi puse o mână pe piept, se uită la el și spuse:

– N-o să fiu singură. Am un oraș întreg. N-o să mi se întâmple nimic.

– Dar Preacher n-o să fie aici. Îi ia pe Paige și pe Christopher cu el, pentru că nu poate să-i lase. Cred că-l sperie de moarte gândul să-i lase singuri.

– Firește. Jack, Doc are nevoie de mine. Am multă treabă. Și o să fie bine. N-o să mă supere nimeni. Uite numele unui doctor cu care să vorbești. Spune-i că te-ai însurat cu fosta lui asistentă. O să-ți spună tot ce poate despre Mike.

– Ai lucrat cu el? Când?

– A trecut ceva timp, dar sunt sigură că nu m-a uitat. E chirurg de traume – e posibil să-l fi operat chiar el pe Mike. Nu uita să-i dai vestea cea mare – că o să avem un copil. O să se bucure.

– O să-l găsesc.

Își coborî buzele peste ale ei și o sărută profund, cu o mână pe spatele ei și cu cealaltă pe talia ei tot mai mare.

– De mult nu mi-a mai fost atât de greu să fac ceva pe cât îmi este să te las acum singură, zise el.

– Hai, du-te! Vrei să ajungi acolo cât mai repede.

Jack conduse ca un nebun până în Eureka, încărcând vechiul telefon mobil de la motor, ca să o poată suna din spitalul din Los Angeles. Găsi un avion care făcea doar o escală în Redding și ajunse în L.A. în mai puțin de trei ore. Preacher, pe de altă parte, venea tot drumul cu mașina, ceea ce-i putea lua opt, poate chiar zece ore.

Când ajunse în L.A., Jack nici măcar nu se opri la hotel.

Mike era conectat încă la ventilator și nu avea voie să primească vizite decât din partea rudelor apropiate, doar câteva minute la fiecare oră, dar Jack nu se miră când văzu mulțimea de la spital – un număr impresionant, așa cum se așteptase. Se știa că polițiștii se adună atunci când este rănit unul de-ai lor și erau cu zecile, înăuntrul și în jurul spitalului. Aduseseră o rulotă în parcarea spitalului, unde familia lui Mike putea să ia din când în când câte o pauză de la stresul din spital, iar ofițerii stăteau practic de pază în jurul acesteia. Mike fusese însurat de două ori, dar era singur în momentul de față. Asta nu însemna că nu erau destui membri de familie – părinți, frați, surori, nepoate, nepoți. Probabil că era

și o fostă nevastă pe undeva și, în mod inevitabil, una sau două iubite. Erau și doi băieți din fostul lor pluton acolo, cei care putuseră să plece imediat - Zeke, pompier în Freson, și Paul Haggerty, constructor în Grants Pass. Era posibil să apară și ceilalți, dacă reușeau să se elibereze.

- Unde e Preacher? întrebară cei doi.

- Trebuie să ajungă în curând. Vine cu mașina. Cum se simte Mike?

- Nu știm prea multe deocamdată. Trei lovituri - în cap, în umăr și în zona inghinală. A pierdut mult sânge și nu și-a recăpătat cunoștința. A stat mult în operație.

Jack scoase bucata de hârtie din buzunar.

- Știți cum îl cheamă pe chirurg? întrebă el.

Se uitară unul la celălalt, clătinând din cap.

- Bun, mă duc să-l caut pe tipul ăsta, zise Jack. Un vechi prieten de-al lui Mel. E doctor aici - poate ne spune mai multe. Mă întorc repede.

Jack petrecu aproape o oră trecând de la un post de asistente la altul, căutându-l pe doctorul Sean Wilke, lăsându-i mesaje... dar degeaba. Abia două ore mai târziu văzu un bărbat în vârstă de aproximativ 40 de ani, cu un halat alb peste uniforma de chirurg îndreptându-se spre secția de Terapie intensivă. Pe halatul alb era brodat cu ață albastră numele *Wilke*.

- Dr. Wilke, spuse Jack, pășind în fața doctorului și oprindu-l.

Întinse mâna.

- Sunt Jack Sheridan. Sunt aici pentru Mike Valenzuela.

Doctorul părea distras și acceptă absent strângerea de mână. La urma urmei, veniseră zeci de persoane pentru Mike - doctorul nu putea vorbi cu toată lumea.

- M-am căsătorit cu Mel Monroe, spuse Jack repede.

Expresia bărbatului se schimbă pe dată în mod dramatic.

– Dumnezeule mare! spuse el, prinzându-i entuziasmat mâna lui Jack cu ambele lui mâini. Mel? Ce mai face?

– Grozav. Ea mi-a dat numele dumneavoastră. Mi-a spus că s-ar putea să-mi dați informații despre prietenul meu.

– Dă-mi voie să-mi văd pacientul și o să-ți spun tot ce pot. E bine așa?

– Grozav, spuse Jack. Mulțumesc.

Cincisprezece minute mai târziu, Jack își dădu seama că dăduse lovitura, când îl văzu pe Wilke oprindu-se în fața secției de Terapie intensivă ca să schimbe câteva cuvinte cu mama, tatăl și fratele lui Mike. Așadar, el era chirurgul care îl operase. După ce lăsă familia să se întoarcă în sala de așteptare, Wilke se îndreptă spre Jack.

– Haide, îi spuse. Am puțin timp.

– O să scape, nu-i așa?

– Îi dau șanse de 98 la sută să scape – dar nu știm în ce măsură va rămâne afectat.

Dr. Wilke îl duse pe Jack în sala de relaxare pentru angajați, din spatele camerei de urgență. Turnă câte o cafea pentru fiecare. Jack luă o sorbitură și aproape se înecă. Era groaznică. Se gândi dacă era cumva posibil să folosească apa din găletile de spălat pe jos.

– Da, zise Wilke. Știu. E proastă.

– Am un bar-restaurant în nord. Cafeaua noastră e fantastică, mai bună ca la Starbucks. Cred că prima oară am câștigat-o pe Mel cu cafeaua – e dependentă de cofeină. Spuneți-mi despre Mike, dr. Wilke.

– Te rog, spune-mi Sean! Uite cum stau lucrurile până acum. Nu și-a recăpătat încă cunoștința din cauza rănii de la cap, deși a fost, sincer, cea mai puțin traumatizantă. În mor miraculos, glonțul nu pare să-i fi atins creierul, dar a trebuit să facem o craniotomie ca să-l scoatem, ceea ce a cauzat umflarea țesuturilor, și a trebuit să introducem o sondă pentru drenaj – și asta cred eu că a cauzat coma. Glonțul din zona inghinală a produs

rana cea mai gravă – cea mai complicată reparație. Am reparat intestinul și vezica, dar a pierdut mult sânge.

– Dumnezeule! A trecut prin optsprezece luni în Irak fără nici o zgârietură.

– Umărul e destul de rău. E aproape sigur că va rămâne cu o dizabilitate permanentă.

– La naiba! spuse Jack, clătinând din cap. Și slujba lui?

Sean clătină din cap.

– Nu văd cum ar putea s-o mai păstreze. Rănile sunt critice. Vorbim de o recuperare foarte lungă. Umărul arată bine, dar va rămâne slăbit. Ar fi compromis în tactici defensive.

– Dar e un băiat dur, zise Jack.

– Da, spuse doctorul. De-asta e acum în viață.

– Mulțumesc, zise Jack. Pentru tot ce ați făcut. Pentru că v-ați făcut timp să-mi spuneți.

– Cu plăcere.

Se aplecă în față.

– Știu că ești îngrijorat pentru prietenul tău acum, dar aș vrea tare mult să aflu ce mai face Mel. N-am mai auzit de mult nimic despre ea.

Jack zâmbi și-i povesti bucuros cum ajunsese Mel în munți, cum prima dată fusese tentată să o ia la sănătoasa, să plece cât mai repede de acolo. Și cum până la urmă nu numai că hotărâse să rămână acolo, ci se și recăsătorise și aștepta acum un copil.

Șocul de pe chipul lui Wilke era evident.

– Da, au fost o mulțime de surprize. Știu că nu credea că e posibil. Când am cunoscut-o, era o femeie care nu credea că va mai fi vreodată fericită, care aducea copii pe lume fără să poată avea un copil al ei. Iar eu eram un pușcaș marin în rezervă de aproape 41 de ani și nu fusesem niciodată căsătorit. La naiba, nici măcar nu avusesem vreo relație serioasă și nici nu-mi doream să am. Ziua în care am cunoscut-o a fost cea mai bună din viața

mea. A fost un nou început pentru amândoi, presupun. E totul pentru mine.

Pe masă era un set de post-it, iar Jack îl trase spre el. Se aplecă spre Sean, întinzând mâna după pixul doctorului pe care acesta îl scoase din buzunarul halatului.

– Ar trebui să o suni. Nu mă crede pe mine pe cuvânt, întreab-o direct cum îi merge. Ar fi încântată să vorbească cu tine. Ea mi-a dat numele tău, mi-a spus să te caut.

Mâzgăli numărul pe pătrățelul de hârtie, apoi îl întoarse spre Sean.

După câteva clipe de ezitare, Sean desprinse bucata de hârtie, o împachetă și o băgă în buzunar.

– Serios, dă-i un telefon! I-ar plăcea. Și încă ceva. E posibil să mă strecori cumva în secția de Terapie intensivă? Mike a fost unul din băieții mei cei mai buni. Un soldat pe cinste. A salvat vieți. A fost un erou. Îl iubesc. Sincer. Mulți oameni îl iubesc.

– S-a făcut, zise Sean.

Jack stătu lângă Mike în acea noapte, ca familia să poată dormi. Capul lui Mike era ras pe o parte, tuburi și sonde îi erau înfipte peste tot, dar probabil că cel mai impresionant era aparatul care respira în locul lui. Asistentele și terapeuții îi mișcau extremitățile, dar Mike nu și le mișca singur.

După ce schimbă câteva cuvinte cu familia lui Mike, Preacher luă bagajele lui Jack și Paige și rezervă două camere la hotelul din apropiere. Se întoarse de dimineață să-i dea o cheie lui Jack. Jack se duse acolo să tragă un pui de somn, dar se întoarse după-amiaza și, din nou, petrecu întreaga noapte alături de Mike. La fiecare oră se ridica, se apleca peste pat și vorbea cu el:

– Toată lumea e aici, prietene. Familia ta, polițiștii tăi, câțiva băieți din echipa noastră. Toată lumea te așteaptă să te trezești. Trezește-te, prietene!

În cea de-a treia zi, aparatul de respirație fu deconectat, iar Mike deschise ochii, însă îi privi pe Jack

și pe părinții lui cu o expresie goală. Asistentele încercară să-l stimuleze, dar era amețit și lipsit de viață.

Când Jack își ocupă locul de la capul patului prietenului său, pregătit să petreacă încă o noapte lungă, mama lui Mike îi puse o mână pe umăr. Era în toiul nopții când se întoarse și privi în ochii ei negri. Doamna Valenzuela era o femeie frumoasă și puternică, de 60 și ceva de ani. Crescuse șase copii și avea o droaie de nepoți. Când nu era în salonul de Terapie intensivă, era în capelă, trecând mătăniile printre degete. Era o minune că nu făcuse încă bășici la mâini. Abia dacă dormea.

– Ești un bărbat foarte răbdător, nu-i așa, Jack?

– Nu și de data asta, recunoscu el.

– Am auzit de tine. Miguel nu e primul bărbat la al cărui căpătâi ai stat de veghe. Mi-a spus că nu-ți părăseai niciodată vreun om, oricât de periculos ar fi fost să rămâi cu el.

– Exagerează, spuse Jack.

– Eu nu cred. Mă duc să mă odihnesc puțin, ca să fiu alertă mâine-dimineață. Îți mulțumesc că faci asta.

– Nu l-aș părăsi pe Mike, doamnă Valenzuela. E un soldat bun.

În mijlocul celei de-a șasea nopți, Mike deschise ochii, întoarse capul și spuse:

– Sergent?

Jack sări numaidecât în picioare și se aplecă peste pat. Văzu claritate în ochii lui Mike.

– Da, soldat. Aici sunt. E multă lume aici pentru tine, prietene. Trebuie să rămâi cu noi acum – oamenii din spital mai au puțin și ne dau afară.

O asistentă apăru numaidecât lângă pat.

– Mike? întrebă ea. Știi unde ești?

– Sper doar că nu în Irak, zise el, cu o voce slabă.

– Ești în spital. La Terapie intensivă.

– Bun. Aici nu sunt lunetiști.

– Mike, o s-o sun pe mama ta, zise Jack. Nu plec departe.

Jack ieși și se duse în sala în care prietenii și familia puteau să aștepte, să dea telefoane, să se odihnească. Soții Valenzuela erau în rulota pe care le-o pusese la dispoziție departamentul de poliție, dar în sala de așteptare se aflau pe puțin cincisprezece persoane care aleseseră să rămână acolo, ca să fie aproape.

– S-a trezit. Recunoaște persoane.

Un oftat colectiv de ușurare umplu încăperea. Jack o sună pe doamna Valenzuela ca să-i spună să vină lângă fiul ei, apoi se întoarse la unitatea de Terapie intensivă. Când ajunse acolo, doi medici îi examinau prietenul. Unul dintre ei era Sean, celălalt era neurolog.

Sean înconjură patul și, cu o mână pe brațul lui Jack, îl conduse la o oarecare distanță de Mike.

– Nu am sunat-o încă pe Mel, dar o s-o fac. Voiam doar să-ți spun ceva – ai fost aici în fiecare noapte, toată noaptea, preț de aproape o săptămână. Mă bucur tare mult că ai hotărât să te ții după ea. Ești un om bun, Jack. Un prieten bun.

– Ți-am spus – e un băiat bun. Ar face același lucru pentru mine.

Zâmbi.

– Cât despre Mel, când m-a acceptat, m-a făcut fericit pentru întreaga viață.

Cât timp Jack era plecat, Mel avea o treabă importantă care s-o țină ocupată. O lua pe Liz de la magazinul din colț ca să o ducă în Grace Valley, la dr. Stone, obstetricianul.

Liz o aștepta în fața magazinului.

– Ești sigură că nu vrei s-o inviți și pe mătușa ta Connie să vină?

– N-aș prea vrea să vină, zise fata. Vreau să merg numai cu tine.

– E în regulă. Arăți foarte bine azi, spuse ea.

Liz zâmbi.

– Mulțumesc, spuse.

Mel era mulțumită că Liz își dăduse interesul să arate bine azi, ținând cont că era prima oară când îl întâlnea pe dr. Stone. Părul îi era curat, strălucitor și ondulat, machiajul de bun-gust. Purta una din acele perechi de blugi strâmți și un pulover lung și larg tras peste burta peste care blugii nu se mai închideau.

– Ești entuziasmată?

– Așa cred, spuse ea. Am emoții.

– Nu ai de ce să-ți faci griji, este o procedură complet nedureroasă.

Când ajunseră la clinica din Grace Valley, Mel își dădu seama că programarea la doctor nu era probabil singurul motiv pentru care se aranjase Liz și cu siguranță mai exista un motiv pentru care Liz nu o invitase pe mătușa Connie. Când intrară în parcare, o camionetă albă foarte cunoscută le aștepta. Rick coborî din mașină și începu să se apropie de ele. Când îl văzu, Liz radie de fericire și alergă spre el. Se întâlniră la mijloc.

Mel îi văzuse împreună de când Liz se întorsese în Virgin River – la bar și prin oraș. Erau destul de rezervați, în special în preajma lui Connie și Ron – iar Connie și Ron păreau să fie mereu prin preajmă. Rick o ținea de mână, îi punea un braț pe după umeri, poate că o săruta pe tâmplă.

Dar acum era diferit. Ea alergă în brațele lui. El o strânse cu putere, drăgăstos. Îl văzu pe Rick într-o lumină diferită, strângând în brațe o fată însărcinată. Înalt, puternic, cu umeri lați, chipeș – și totuși doar un băiat, un băiat de 17 ani, plin de testosteron.

Se îmbrățișară și se sărutară în mijlocul străzii – se sărutară ca niște adulți. Mâinile lui Liz erau pe obrajii lui, trăgându-l spre gura ei. Se devorau flămânzi unul pe celălalt – sărutul lor era atât de pasional, că ieșeau aburi. El o ținea strâns în brațe în timp ce mâinile urcau și coborau pe spatele ei. Își strecură o mână pe abdomenul ei în timp ce vorbea și zâmbi peste buzele ei depărtate.

Acesta nu era un băiat, ci un bărbat. Erau un bărbat și o femeie, și totuși doar niște copii.

Mel își drese vocea.

Se despărțiră cu un oftat și se îndreptară spre Mel.

– Hei, Rick. Nu știam că vii și tu.

– A trebuit să lipsesc de la școală. Nu știu dacă o să-mi motiveze absențele pentru că am venit să văd ecografia copilului meu. Dar Liz a vrut să fiu aici.

– Pot s-o înțeleg.

Atât de maturi. Atât de tinerei. Erau copii – era foarte complicat. De fapt, dragostea evidentă dintre ei o tulbura mai mult decât dacă ar fi trebuit s-o ajute pe fată să ducă singură sarcina până la capăt. Păreau să-și dorească să aibă copilul împreună și ce ar fi putut fi mai imposibil pentru doi puști atât de tineri?

– Ei bine, hai să intrăm și să facem cunoștință cu doctorul!

Mel discutase cu John Stone, îi spusese despre pacienta ei. Examinarea începu numaidecât. Rick se așeză lângă Liz, ținând-o de mână așa cum ar fi făcut un soț. Ea îl privea cu adorație, în vreme ce ochii lui erau mai degrabă fixați asupra monitorului.

John mișcă aparatul pe burta ei, iar bebelușul apăru pe ecran, foindu-se și dând din picioare.

– Oh, frate! zise Rick. Oh, uită-te la asta!

– Înțelegeți ce se vede? Aici sunt brațele, picioarele, capul, fundul. Penisul, spuse John.

Mel nu fusese pregătită pentru asta – văzu cum chipul lui Rick se transformă treptat. Ochii i se măriră, începură să se umezească. Îi strânse mai tare mâna lui Liz și-și prinse buza de jos între dinți, făcând eforturi să se controleze. Una e să vezi un abdomen rotunjit și să știi că e copilul tău, să-l simți mișcându-se și să înțelegi că e viu. Însă cu totul alta e, cu mult mai copleșitor, să vezi copilul, să știi că e *fiul* tău.

– Dumnezeule! spuse Rick.

Apoi își coborî capul, iar buzele lui îi atinseră fruntea lui Liz, în timp ce ea îi strângea mâinile.

Apoi Liz începu să plângă, iar Rick îi șopti:

– E în regulă, Liz. E în regulă. O să fie bine.

Îi șterse lacrimile cu sărutări, iar Mel crezu că o să înceapă să plângă și ea.

Mel îl cunoștea de ceva vreme pe băiat, din prima seară când ajunsese în Virgin River. Dintr-odată, era uimită și avea senzația că nu-l cunoștea deloc. Când traversase linia înspre această altă viață? Ce căuta aici, privindu-și fiul pe un monitor, când ar fi trebuit să facă matematică la școală?

John termină ecografia, le scoase la imprimantă o poză pe care să o ia cu ei, apoi, luând-o de mână, o trase pe Mel afară din cameră, lăsându-le câteva clipe de intimitate copiilor.

– Of, făcu Mel. N-am știut că o să fie și el aici. Îl cunosc destul de bine pe băiatul ăsta, dar nu l-am văzut niciodată așa. E tată. Crește prea repede.

– Tineri și proști, și atât de îndrăgostiți că mă doare sufletul. Crezi că e prea devreme să o trimit pe Sydney la mănăstire?

– La opt ani? Poate doar o idee.

– E însărcinată în aproape șase luni. La 15 ani. Mare porcărie!

– Șșșt! Să nu te-audă!

– Mel, n-o să mă audă. De fapt, cred c-ar trebui să batem la ușă ca să nu-i surprindem în mijlocul acțiunii. În cabinetul de consultație.

– Nu fac nimic, John. Li se frâng inimile. Cum s-ar putea termina povestea asta cu un final fericit?

Pe drumul de întoarcere, Mel o întrebă pe Liz:

– De ce nu mi-ai spus că o să vină și Rick?

Liz ridică din umeri.

– Lui Connie nu i-ar fi plăcut.

– De ce nu? E tatăl copilului.

– Mătușa Connie e foarte supărată pe povestea asta. Supărată pe mine și pe Rick. Și mama – frate! Mama e atât de supărată, că a luat-o razna. Nu vrea să-l mai văd niciodată pe Rick...

– Te-a trimis înapoi în Virgin River, dar nu vrea să te mai vezi cu Rick? întrebă Mel, neînțelegând cum putea avea sens.

– Știu, zise Liz. O prostie, nu?

Își trecu mâinile peste abdomen.

– E băiat, spuse ea încet, cu tristețe.

Mel îi aruncă o privire și văzu o lacrimă curgând pe obrazul fetei.

Dacă o femeie e suficient de matură cât să facă un copil, se surprinse ea gândind, atunci e suficient de matură cât să iubească ce e înăuntrul ei. Suficient de matură cât să-l iubească pe bărbatul care l-a pus acolo.

capitolul 9

În Los Angeles, Preacher îi putu lăsa pe Paige și pe Chriș la hotel perioade scurte, când se ducea la spital. Era sigur că nu exista nici un pericol. Deși continua să sune în mod regulat la centru, chiar dacă Wes ar fi reușit cumva să fugă de acolo, nu avea cum să afle unde erau. Dar de câte ori se întorcea, Paige ofta adânc, evident ușurată. Preacher nu știa dacă era groaza pe care o suferise în timpul căsniciei sau ceva mai profund. Erau încă multe aspecte pe care nu reușea să le înțeleagă la ea. Cel mai enigmatic fiind familia ei.

În drumul lung din Virgin River în Los Angeles, ore și ore împreună în mașină în timp ce Chris dormea și se trezea în scaunul din spate, avuseseră mult timp să vorbească.

Paige îi povestise anecdote vesele și fericite despre salonul, desprins parcă dintr-un serial de televiziune, la care lucrase. Îi vorbise despre vremurile bune din casa

veche pe care o împărtise cu prietenele ei și-i povestise chiar și de câțiva foști iubiți. Îi spusese mai multe despre viața pe care o avusese cu Wes, în șoaptă, cu mare grijă, ca nu cumva Chris să audă și să-l afecteze. Dar când venea vorba despre mama ei văduvă și fratele ei mai mare, însurat, părea să se închidă, să se încordeze și să se întristeze. Se simțea o ambivalență adâncă, însă nu-i oferi detalii.

– Nu prea am mai ținut legătura cu familia mea de când m-am căsătorit, spuse ea. Iar eu și Bud nu am fost niciodată apropiați, nici măcar în copilărie.

– Poate că asta o să se schimbe acum, răspunse el. Ascultă-mă, nu vrei să pierzi o ocazie. Eu aș da orice să mai pot petrece o oră cu mama. Și m-am înscris la Pușcașii Marini ca să am frați.

– Știu, zise ea. Știu.

– Hei, nu te lăsa convinsă de mine să faci ceva. Dar, dacă tot ești aici...

– S-ar putea să nu-ți placă familia mea, John, spuse ea.

– Hei, Paige, nu trebuie să-mi placă. Și nici ai tăi nu trebuie să mă placă pe mine. Spun doar că ai o șansă să-i vizitezi, dacă vrei.

Trecură patru zile până o sună pe mama ei și încă două până aranjară o întâlnire. Îl invită pe John să meargă acasă la fratele ei, la o cină în familie. Mama ei avea să fie și ea acolo.

Preacher bănui din primele trei minute care era problema, dar avu nevoie de aproximativ o oră ca să pună totul cap la cap. 58 de minute prea mult. Nu era încet la minte, dar nu se găsise de prea multe ori în preajma unor astfel de oameni. Un bărbat masiv, tăcut și singuratic așa ca Preacher, când mirosea că ceva nu e în regulă, se trăgea imediat deoparte.

Bud, fratele mai mare al lui Paige, îi întâmpină în ușa unei case mici dintr-o suburbie prăfuită, unde nu erau decât vreo patru stiluri de construcții, foarte puțini

copaci și unde oamenii își reparau mașinile pe aleile din fața casei.

Casa lui Bud avea o peluză mai frumoasă decât majoritatea celorlalte, îngrijită și verde, dar se învecina cu o proprietate împrejmuită cu gard de plasă, cu o curte fără iarbă. Bud purta pantaloni kaki și un tricou și avea o bere în mână.

– Hei, hei, hei! făcu el, ieșind și coborând pe trotuar, înspre ei. Uite-o pe fata mea! Ce mai faci, scumpo?

– Bine, Bud, răspunse ea, dându-i voie să o îmbrățișeze.

Preacher observă că nu-i răspunse cu la fel de mult entuziasm. El rămase în spate, ținându-l de mână pe Christopher, observând.

Bud îi dădu drumul surorii lui și se apropie de Preacher cu un zâmbet larg și mâna întinsă.

– E noul tău iubit? Ce mai faci? Vrei o bere? Îmi pari un bărbat care bea bere.

Preacher îi luă mâna și se strădui să nu i-o strângă prea tare. Adevărul era că nu-i prea plăcea berea.

Și nici iubitul lui Paige nu era.

– Mulțumesc, spuse el. Nu sunt noul...

– Haideți! Bun venit în *umila* mea casă!

Preacher surprinse nuanța.

– Drăguț loc, spuse el, intrând în sufragerie.

Nu se pricepea prea mult la decorațiuni interioare, dar încăperea părea confortabilă. Foarte curată, cu o canapea și un fotoliu extensibil și un televizor foarte mare.

– Curtea e foarte frumoasă. Sunt convins că muncești mult la ea.

– Neah, spuse Bud. Gin face aproape toată treaba. Spune că-i face plăcere, dar eu cred că vrea să câștige premiul pentru cea mai frumoasă curte din cartier.

Nu-l salută și pe Christopher. Ba chiar puse o mână pe creștetul copilului și păru să încerce fizic să-l îndepărteze, să-l scoată din sufragerie.

– Copiii sunt în camera de joacă, Chris. Du-te și joacă-te cu copiii!

Chris se trase înapoi, prinzându-se de piciorul lui Preacher.

Preacher se aplecă spre el și-i spuse:

– Poți să rămâi aici, dacă vrei.

Chris nu spuse nimic, dar se lipi și mai tare de Preacher.

– În fine, făcu Bud. Haideți în spate! Avem gustări, avem friptură. Frumos din partea ta că ai putut să treci pe la noi, surioară. Mă bucur. Acum, ce ziceai că te-a scos din ascunzătoare?

Preacher o văzu încordându-se.

– Prietenul lui John... este în spital. E ofițer de poliție...

Când intrară în bucătărie, o femeie mai în vârstă se desprinse de salata pe care o pregătea și ieși din spatele blatului.

– Paige! strigă ea. Oh, Paige...

Era mai scundă decât Paige și foarte slabă. Purta pantaloni largi și o bluză cu mâneci lungi, închisă până în gât, atât de conservatoare încât, preț de o fracțiune de secundă, Preacher își aminti de mama lui.

Cele două femei se îmbrățișară, amândouă părând emoționate. Și Paige spuse:

– Mamă. Mamă.

De data asta, răspunse la îmbrățișare. Urmă femeia mai tânără, care-și așteptase rândul. Din nou, îmbrățișarea fu reciprocă.

– Mă bucur atât de mult să te văd! spuse ea.

– Dolores, Gin, faceți cunoștință cu John, noul iubit al lui Paige, zise Bud.

– Dar nu sunt noul...

– Îți place Bud Lite, prietene? Înțelegi, mă cheamă Bud, așa că beau Bud Lite. Și ce e cu amicul ăsta al tău? Cel din spital?

Preacher acceptă berea și spuse:

– E polițist aici în oraș. A fost împușcat la datorie. A fost rănit destul de rău – așa că am venit aici.

– Hei, n-am auzit la știri ceva despre asta? întrebă Bud, lovind gâtul sticlei lui Preacher cu sticla lui.

Ciudat moment pentru un toast, își zise Preacher.

– Poate. Posibil.

– Da, cred că am auzit. Ai mulți prieteni polițiști? întrebă Bud, îndreptându-se spre masă. Chris, du-te și joacă-te cu copiii! Sunt în camera de joacă. Deci ai mulți prieteni polițiști?

– Doar pe el, zise Preacher, punând o mână sigură pe umărul lui Christopher.

Începea să-și dea seama – fratele lui Paige era unul din acei ticăloși cărora le face plăcere să-i intimideze și să-i domine pe ceilalți. Era un individ imatur, cu aere de șef.

Îl privi pe Bud ducându-se și așezându-se în capul mesei din bucătărie. În mijloc era un bol de chipsuri și încă unul de salsa. Prin ușile care dădeau în spate, putea vedea o curte frumos îngrijită, înconjurată de un zid înalt. Era și un jacuzzi așezat pe o platformă, acoperit cu o prelată verde. Un grătar, o scăldătoare pentru păsări, ceva mobilier de grădină, dar nici o jucărie. Nu spusese Paige că aveau trei copii?

Bud arătă cu mâna spre un scaun, iar Preacher luă loc lângă el. Bud nu era un bărbat mărunțel – să fi avut cam 1,80 și brațe vânjoase. Părul îi era tuns foarte scurt, iar mânecile tricoului erau rulate câțiva centimetri, ca să lase să se vadă bicepșii. Zâmbea întruna, ceea ce era un semnal – nu zâmbești decât atunci când ceva te face să zâmbești. Când zâmbești tot timpul, ai ceva de ascuns. Îi spuse încă o dată lui Chris să se ducă să se joace. Preacher îl trase pe băiețel pe genunchii lui.

Femeile veniră obediente și se așezară la masă cu bărbații. Bud începu să mănânce chipsurile cu salsa la bere și i se adresă lui Paige:

– Povestește-mi despre locul în care stai!

– Virgin River, spuse ea. La munte, departe în nord. E foarte frumos – mulți copaci mari.

– Și cum ai aterizat acolo? întrebă el.

– Ne duceam în vizită la un prieten și m-am rătăcit, spuse ea, cu vocea o idee mai joasă decât se obișnuise Preacher. Chris a făcut febră, am găsit un doctor acolo și am rămas peste noapte.

Preacher încercă să nu se încrunte în timp ce o asculta pe Paige narând o poveste aproape fictivă despre cele întâmplate. Povestea era potrivită pentru noii ei prieteni din Virgin River, dar i se părea că era complet greșit să o spună familiei, unor oameni care, teoretic, îi erau apropiați.

Fusese nevoită să rămână o vreme, din cauza lui Chris, spuse ea. Se îndrăgostise de locul ăla, oamenii erau atât de drăguți, aveau nevoie de cineva care să-i ajute cu restaurantul și se gândise că, poate, era șansa de care avea nevoie. Se hotărâse să vadă dacă-și găsea locul acolo.

Bud o întrebă ce părere avea Wes despre asta, iar Paige zise:

– Ei bine, Bud, Wes nu a fost prea încântat – dar mă hotărâsem deja.

Nu a fost încântat? își zise Preacher. Paige și fratele ei dansau pe marginea adevăratei drame. Oare chiar nu știu nimic despre viața ei, se surprinse Preacher întrebându-se. Despre cât de tristă și de periculoasă fusese căsnicia ei? Că fugise ca să scape cu viață? Ca să-și salveze copiii?

Unul dintre copii apăru în fugă – o fetiță de vreo șapte sau opt ani. Avea o expresie sălbatică. Înșfăcă un pumn de chipsuri, taică-său lătră la ea să se ducă să se joace, iar copilul dispăru.

Paige mai vorbi puțin despre zonă, despre arborii de sequoia, despre oamenii cu viața lor simplă. Bud se ridică și mai aduse încă două beri și, când puse una în fața lui Preacher, acesta spuse:

– Nu-mi trebuie, mulțumesc.

Dar Bud i-o lăsă totuși în față.

Chris întinse timid mâna după un chips, dar Bud spuse:

– Astea sunt pentru adulți, fiule.

Și Chris își trase mâinile înapoi de parcă s-ar fi ars la o flacără. Preacher încercă să nu se uite urât la Bud, dar trase bolul mai aproape de el și de Chris și spuse:

– S-ar putea să-i fie foame.

Luă un chips din bol și i-l întinse lui Chris și observă cu coada ochiului că Paige îi urmărea cu un zâmbet în colțul gurii. Mai observă și că Dolores și Gin nu vorbeau prea mult și nici nu serveau din gustarea modestă. Erau precaute.

Încă un copil apăru în fugă – încă o fată – neîngrijită, cu părul lăieț, cu șireturile pantofilor desfăcute. Orice se petrecea în camera de joacă îi distra pe copii la fel de mult ca o după-amiază afară, pe terenul de joacă. Înșfăcă și ea un pumn de chipsuri, i se spuse și ei răstit să se ducă la joacă, și dispăru.

Acum poate că Preacher lucra într-un bar și se afla în cea mai mare parte a timpului în jurul bărbaților, dar nu era obișnuit cu tați care să-și alunge copiii. Și încă într-un mod atât de grosolan. În lumea în care se învârtea el, familiile erau apreciate. Cei mai mulți dintre prietenii lui erau însurați și aveau copii, iar acești copii luau parte la tot ce se petrecea în familie. Femeile erau aproape venerate.

Începea să-și dea seama că respectul era ceva destul de rar aici. Deja nu-i plăcea felul în care Bud o trata pe Paige. Era pe punctul de a spune: „Hai să plecăm!" când un copil începu să plângă – în camera de joacă, probabil –, iar soția lui Bud, Gin, sări și o rupse la fugă. Câteva minute mai târziu, reapăru în bucătărie cu un copil de aproximativ doi ani. Copilul acesta frumos avea cârlionți scurți și blonzi și obrăjori dolofani, cu urme de lacrimi.

Bud se întoarse spre Preacher și-l întrebă cu ce se ocupă.

– Eu? Sunt bucătar. Prietenul meu a cumpărat un bar. M-am dus să facem o partidă de pescuit împreună și am rămas acolo.

Discutară puțin despre bar, iar Preacher făcu eforturi să fie amabil. Băiatul ăsta nu era pe placul lui, dar nu trebuia să placă pe toată lumea. Se gândea că era o idee bună să încerce să se înțeleagă cu el, de dragul lui Paige. Era fratele ei. Și familia trebuie s-o accepți așa cum este. Era sigur că Bud avea și punctele lui bune. Totuși, nu era la fel de sigur că descoperise vreunul în acea seară. Începură însă o discuție despre cât de mult se putea pescui și vâna pe la ei, iar Bud părea încântat. Spuse că nu era exclus să vină și să vadă ce și cum. Ar fi făcut el mult mai multe, spuse Bud, dacă n-ar fi fost nevoit să lucreze ca un sclav tot timpul – dar cu trei copii... Trei copii pe care aproape că nu-i simțeai, își spuse Preacher.

Preacher vorbi mai mult decât de obicei, pentru că voia ca Paige să știe că încerca din toate puterile.

Putea fi plăcut. Prietenos.

În acest timp, Gin, cu fiica cea mică pe genunchi, îl convinse pe Chris să vină mai aproape și le făcu cunoștință.

Chris nu era intimidat de un copil mai mic decât el, așa că începură să se împrietenească. Copilul coborî din poala maică-sii și, împingându-i ușor cu mâinile, Gin îi trimise pe amândoi în camera de joacă.

– Și ce ai făcut înainte să te apuci de gătit? întrebă Bud.

– Am fost la Pușcașii Marini aproximativ doisprezece ani.

– Pușcașii Marini! exclamă Bud. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ai fost vreodată pe front?

Preacher dădu solemn din cap.

– De două ori, spuse el. N-a fost amuzant.

– Carevasăzică ești bucătar, spuse Bud. La cum arăți, ar trebui să fii mai degrabă bodyguard.

– Nu prea avem nevoie de bodyguarzi pe la noi.

– Că veni vorba, ce mai face salata aia?

Mama și cumnata lui Paige se ridicară de la masă și se duseră imediat în bucătărie. Paige se ridică și ea, le întrebă dacă putea să le ajute, dar Bud îi făcu semn să se așeze la loc, spunând:

– Se descurcă.

Și Paige *se așeză*.

Fură aduse farfurii – cinci. Preacher numără de două ori.

– Și copiii? întrebă el.

– Gin o să le ducă ceva în camera de joacă. Are niște crenvurști pentru hotdogi. Copiii se dau în vânt după ei. Uneori, îmi place să am puțin timp și pentru mine, ca adult.

Apărură salatele și încă o bere pentru fiecare.

– Ești cam încet, prietene, spuse Bud. Va trebui să mă ajungi din urmă.

Preacher asculta cu urechea ciulită dinspre „camera de joacă". Tocmai când începeau să mănânce salatele, Bud se uită la Paige și spuse:

– Ce-o să se întâmple cu Wes?

Paige ridică privirea și se uită fix în ochii fratelui ei, însă nu-i răspunse numaidecât.

– Nu știu. S-a internat într-un program de dezintoxicare.

– De ce? întrebă Bud.

Din nou, Paige nu răspunse imediat.

– Pentru că are o problemă cu drogurile. Nu e ceva neobișnuit pentru brokeri... Știi? Din cauza stresului?

Rostise explicația ca pe o întrebare. Erau metamfetamine, își spuse Preacher. Nu vreun drog slab, de recreere.

– Și nu ai putut să faci nimic în legătură cu asta?

– Ca de pildă ce? i-o întoarse ea.

– Nu știu. Ca de pildă să-l ajuți. La urma urmei, ce aveai de făcut?

Paige lăsă jos furculița și privi fix în ochii fratelui ei.

– Nu, Bud. Nu am putut să-l ajut. Situația nu depindea de mine.

Bud își îndreptă ochii spre salată, împunse o frunză cu furculița și mormăi:

– Poate c-ai fi putut să-ți ții măcar gura aia mare închisă.

Furculița lui Preacher căzu cu zgomot. Și Preacher, care rareori înjura, și numai în momentele cele mai tensionate, zise:

– Ce mama dracului ai spus?

Privirea lui Bud săgetă chipul lui Preacher. Scrâșni din dinți și mârâi:

– Ți-a spus că avea 6 000 de metri pătrați și piscină?

Preacher se uită la Paige, Paige se uită la Preacher, apoi întoarse încet privirea spre Bud. I se adresă lui Preacher în timp ce se uita la Bud:

– Fratele meu nu înțelege. Mărimea casei în care locuiești nu are nici o importanță.

– Pe dracu'! zise Bud. Zic doar că sunt momente în care e mai bine să-ți ții gura, atâta tot. Ai avut totul la botul calului!

Fu nevoie de un efort suprem de voință din partea lui Preacher ca să nu se ridice de pe scaun. Voia să strige: „A bătut-o în stradă, în fața mea! Și-a omorât copilul pe care-l purta Paige, lovindu-l cu piciorul!"

Strângea furculița cu atâta forță, încât nu-și dădea seama că începuse să o îndoaie. Nu era dreptul lui să vorbească; era musafir. Nu se considera musafirul lui Bud, ci al lui Paige. I se întorcea stomacul pe dos la gândul că ar fi putut s-o aducă până la ușă și s-o lase singură în vizita asta. Simți cum îi crește tensiunea, cum încep să-i pulseze venele.

– Bud, era violent.

– Dumnezeule mare! Ați avut câteva probleme, ei și ce? Tipul era *plin de bani!*

Preacher credea că o să explodeze, atât de tare i se încinsese sângele. Își putea auzi bătăile inimii. Și simți

o mână mică și ușoară peste pumnul lui strâns. Ridică ochii și întâlni privirea ștearsă și agitată a mamei lui Paige, implorându-l de pe cealaltă parte a mesei.

– Bud nu vrea s-o spună chiar așa, zise ea. Doar că nu am avut niciodată un divorț în familie. Mi-am crescut copiii în așa fel încât să înțeleagă că problemele trebuie rezolvate.

– Toată lumea are probleme, spuse Gin, dând din cap.

Aceiași ochi. Imploratori.

Preacher nu se credea în stare. Nu credea că poate să rămână până la sfârșit. Era sigur că n-o să ajungă la friptură fără să-l lipească pe Bud de perete și să-l provoace să-și țină gura închisă în timp ce-l izbea cu pumnii. Problema era că asta ar fi însemnat să se poarte ca Wes. Să se lase pradă nervilor. Să bată pe cineva până-l lăsa lat. Erau oameni pe care îi făceai ușor să se supună, prin bătaie.

– Nu aveam *probleme*, insistă Paige. Wes era *violent*.

– Oh, Dumnezeule mare! zise Bud, ridicând berea la gură.

Din camera de joacă se auzi un țipăt străpungător. Preacher fu în picioare în aceeași clipă în care Chris dădu buzna în bucătărie, strângându-și brațul cu mâna cealaltă. Alergă la maică-sa cu o expresie de durere și spaimă, cu gura deschisă, văitându-se, cu lacrimile pe față. Paige îl trase instantaneu spre ea și-l întrebă:

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

Preacher se aplecă, dădu la o parte mâna micuțului, văzu urma perfectă a unei danturi de copil și, cu o expresie de totală groază și uluire, își pironi privirea asupra lui Bud:

– Cineva l-a *mușcat!*

– Eh, copiii! Se împacă ei, zise Bud, dând din mână, ca și cum nu era vina lui că-i lăsa total nesupravegheați.

Gin spuse:

– Mă duc să-i aduc ceva.

Și sări de pe scaun.

Dolores se ridică și ea de la masă spunând:

– Gheață. Aduc niște gheață.

Preacher îl ridică încet pe Chris din brațele lui Paige și-l lipi de pieptul lui mare. Chris își puse capul pe umărul lui Preacher și plânse. Acesta-i întâlni privirea lui Paige și știu că, în ciuda eforturilor de a-și păstra calmul, cu siguranță ochii îi aruncau flăcări în acel moment.

Paige se ridică – cu mândrie, i se păru lui Preacher – și spuse:

– Noi plecăm acum.

– Stai jos! spuse tăios Bud, iar Preacher fu mai aproape ca niciodată să-și piardă cumpătul și să-l pocnească.

Îl dădu pe Chris înapoi mamei lui cu tot calmul de care era în stare, apoi se sprijini cu ambele mâini de masă și se aplecă atât de mult spre Bud, încât acesta se trase o idee în spate. Cu coada ochiului văzu că Paige avea geanta pe un umăr și pe Chris pe celălalt și se îndrepta spre ușă.

– Nu mai stăm la friptură, spuse el, într-o șoaptă amenințătoare.

Luă apoi furculița pe care o strânsese în mână și văzu că era ușor îndoită. O apăsă până la capăt, îndoind-o în două doar cu mâna lui mare. O aruncă peste salata lui Bud.

– Nu te ridica!

Când Preacher o ajunse din urmă, Paige era deja la jumătatea drumului până la mașină și cele două femei ieșiseră în ușă și strigau după ea.

Fără experiență în așa ceva, fiindcă nu se mai aflase niciodată într-o astfel de situație, Preacher știa ce se petrece. O să-i găsească scuze lui Bud, poate că o să-și ceară scuze în numele lui, o s-o implore pe Paige să se întoarcă.

Îi puse blând o mână pe umăr, iar Paige se opri și se întoarse spre el.

Întinse brațele după Chris.

– Haide, spuse el, luând tandru copilul. Ia-ți la revedere! Noi ne urcăm în mașină.

Îl puse pe Chris în scaunul de mașină în timp ce Paige și cele două femei erau încă pe alee. Fiecare o prinse de câte o mână, dar Paige se smulse din ghearele lor.

– Arată-mi brațul ăla, prietene, îi spuse Preacher lui Chris. Ah, o să se facă bine. Hei, vrei niște clătite? Mâncare de mic dejun la cină, ce zici?

Băiețelul dădu din cap și-și șterse nasul. Preacher îi șterse lacrimile de sub fiecare ochi cu degetul lui mare.

– Da, clătite. Și cacao cu lapte.

Chris dădu din nou din cap și un zâmbet timid îi apăru pe buze.

Preacher urcă la volan și așteptă, privind cum Paige le îmbrățișează în cele din urmă pe cele două femei, apoi se apropie în grabă de camionetă. Urcă, apoi Preacher ieși în stradă înainte să apuce să-și lege centura.

După ce merseră o vreme, Preacher spuse:

– Eu și Chris ne gândeam că am mânca niște clătite. Și ne-ar plăcea să bem cacao cu lapte.

Paige oftă adânc.

– Chiar m-am gândit să încerc să le explic, spuse ea. Și la motivele pentru care nu voiam să o fac...

Preacher se întinse și îi luă mâna, o ținu într-a lui, o strânse ușor. Zâmbi și clătină din cap, privind-o. „E în regulă", mimă el, fără voce. Nu-i lăsă mâna.

– După clătite, aș vrea să trec pe la spital să văd dacă a apărut vreo schimbare în starea lui Mike.

– Sigur, zise ea.

Încă un moment de tăcere, apoi:

– Știi, mama mea a fost așa, cam ca mama ta. Slabă, dar mai puternică decât părea. Eu aveam deja 1,80 la 12 ani, poate că eram deja mai înalt decât mama din clasa a cincea. Dar mama mea, femeie cu frica lui Dumnezeu, avea o mișcare a ei – se întindea, mă prindea de lobul urechii și mi-l răsucea. Dacă înjuram, sau scuipam, sau eram nerespectuos în vreun fel, atât de repede că nici

nu-mi dădeam seama, mă trăgea de ureche și mă aducea în genunchi. Încă mai făcea asta cu o săptămână înainte să moară. Cred că a învățat de la călugărițe – unele dintre ele erau teribil de afurisite. Dar se făcea înțeleasă.

Îi strânse mâna.

– Nu cred că mama ta a învățat mișcarea asta.

Paige râse ușor.

– Paige, când i-ai ținut piept în felul ăla, când i-ai spus ce aveai de spus... am fost foarte mândru de tine. Sincer, ești mai puternică decât pari.

Paige oftă.

– Ar fi trebuit să-i țin piept mai devreme și să fi plecat mai demult. Era să-mi pierd cumpătul.

– Și eu, zise el. Cred că poate am încercat prea mult să facem frumos pe lângă Bud. Amândoi. Mereu se poartă așa?

– Da, când nu tace și nu e îmbufnat.

– Se înțelegea bine cu Wes? întrebă Preacher.

– Bud crede că Wes e nemaipomenit. Pentru că-și închipuie că Wes e bogat. Wes crede că Bud e un idiot.

– Hmm, contemplă Preacher, fără să-i lase mâna. Oare Bud chiar crede că merită să ți-o mai încasezi de câteva ori pe an pentru 6000 de metri pătrați cu piscină?

– Cred că da, spuse ea. Sincer, chiar cred că da.

– Hmm. Crezi că i-ar plăcea să se mute în casa *mea* mare?

Paige râse.

– Ai o casă mare pe undeva, John?

– Nu în clipa asta, spuse el, ridicând din umeri. Dar, pentru Bud, aș putea să mă interesez.

Preacher simțise influența ei ca un val constant, încă din prima seară în care sosise în Virgin River. Și era tot mai puternică. Când era în preajma ei, era mai blând, mai calm. Paige îl făcea să-și dorească să fie un om mai bun. Și apropierea ei mai avea un efect, mai tulburător decât primul. Când îl atingea, când îi simțea mirosul dulce și natural, simțea că începe să i se învârtă capul.

Ei trei făcuseră constant parte unul din viețile celorlalți în ultimele săptămâni, iar atașamentul lui Preacher față de Christopher era din ce în ce mai puternic, afecțiunea pentru Paige devenea mai profundă cu fiecare zi. Cu fiecare oră. Când îi lua mâna micuță într-a lui, nu și-o trăgea niciodată, iar Preacher era în al nouălea cer. Uneori o cuprindea cu brațul pe după umeri, doar ca să-i dea de înțeles că e lângă ea, că o veghează, că-i pasă, că se poate sprijini puțin pe el.

Voia să nu se termine niciodată.

Împărțeau aceeași cameră de hotel în Los Angeles - cu două paturi separate. Preacher dormea într-unul, Paige și fiul ei, în celălalt. Să stea în aceeași cameră cu ea era deopotrivă o fericire și un chin. Auzea fiecare zgomot, fiecare mișcare din pat și se întreba cum ar fi fost să stea întins lângă ea, să o lipească de el.

Dimineața, când făcea duș după ea, îl amețeau mirosurile de săpun, șampon și loțiune hidratantă.

Mike Valenzuela stătea în capul oaselor și accepta hrană, deși durerile erau încă puternice și era amețit.

Erau foarte puține șanse să se poată întoarce la slujba din poliție, iar recuperarea și terapia fizică aveau să fie de lungă durată. Dar, odată ce criza trecu, numărul polițiștilor care făceau de veghe în spital începu să scadă. Zeke și Paul se întorseseră acasă. Jack și Preacher discutau să se întoarcă și ei în Virgin River.

La insistențele lui Preacher, mai făcură un lucru înainte să plece din Los Angeles, hotărâră să treacă pe la casa lui Paige. Imediat după ce încărcau vreo câteva lucruri în camionetă, aveau să plece de acolo, s-o ia spre nord.

Christopher moțăia în scaunul lui de pe bancheta din spate, lucru pentru care Preacher era recunoscător. Se temea ca nu cumva băiețelul să vrea să rămână acasă, să nu înțeleagă pericolul pe care îl reprezenta tatăl lui.

– Nu cred că ești pregătit pentru asta, John, spuse ea. E o casă mare.

– Da, așa a spus și Bud. Te deranjează vreun pic? Să pleci dintr-o casă atât de mare și de sofisticată?

Paige clătină din cap.

– O să mă grăbesc. Sincer, nu vreau să iau prea multe.

Intrară printr-o poartă de securitate într-un cartier luxos și exclusivist, iar Preacher trebui să facă un efort să nu se zgâiască cu gura căscată la clădirile opulente. Dar de uitat se uita.

Casele din jur i se păreau monstruoase, așezate în spatele unor peluze meticulos îngrijite, unde se vedea de departe mâna peisagiștilor, cu menajere care se apropiau de ușile de la intrare.

Casa lui Paige era o clădire mare, cu două etaje, din cărămidă, cu o alee lată, în curbă, și porți din fier forjat. Ca o moșie de țară. Se învârtiră pe alee ca bilele de sticlă într-o cutie de tablă. Era o proprietate imensă.

Preacher parcă cu spatele spre casă, în așa fel încât portbagajul să-i fie la îndemână.

– Doamne, e uimitor! murmură el. Nu se poate ca măcar o parte din tine să nu fi simțit, măcar pentru cinci minute, cât de mult înseamnă toate astea.

Îi puse o mână pe genunchi, ridică privirea spre el și spuse:

– Nu doar pentru cinci minute. L-am implorat să nu cumpere casa asta. Era în permanență nervos din cauza costurilor, a facturilor – dar trebuia să o aibă. Vrei să intri? Să arunci o privire?

Nu voia. El îi dăduse o cameră deasupra unui bar – un dormitor fără nici un accesoriu. Într-un orășel micuț, în care nici măcar nu exista o școală.

– Nu, n-am nevoie să văd mai mult. O să te aștept aici și-o să-l țin pe Christopher cu mine.

Când Paige deschise ușa cu cheia ei și intră, Preacher se sprijini de camionetă și se gândi cum trebuia să fi fost pentru cineva ca Wes să piardă totul – femeia, copilul,

casa mare și sofisticată... O să-și dea seama vreodată că, dacă ar fi avut puțină grijă, ar fi putut încă să le aibă?

Paige umplu patru genți mici de pânză cu haine pentru ea și pentru Christopher. Luă și niște jucării și niște cărți. După o clipă de gândire, aruncă și tricicleta Big Wheel în portbagajul mașinii, apoi Preacher ieși din oraș.

Lăsaseră Los Angelesul în urmă cam de vreo două ore, când se aplecă spre Preacher și-și puse o mână peste a lui.

– Dumnezeule, cât de ușurată mă simt! Sper să nu mai trebuiască vreodată să intru pe ușa aia.

– E păcat... să ai atât de mult și să pierzi totul. E visul american. Viața perfectă. Familie, succes, proprietăți.

– Este și visul tău, John?

Preacher râse.

– Visul meu e mult mai modest.

Îi studie profilul preț de câteva clipe lungi. Apoi, foarte încet, spuse:

– Pun pariu că nu e modest deloc. Dar poate mai puțin complicat.

Nu mai era, își spuse Preacher. Ideea lui de viață perfectă, cea mai bună pe care ar fi putut-o avea vreodată, era chiar lângă el. Atât de aproape, și totuși nu putea ajunge la ea.

Rick trăise în Virgin River întreaga lui viață, mersese la școală cu aceiași copii timp de ani întregi și se bucurase de popularitate printre cei de o vârstă cu el. Era în ultimul an de liceu, mai avea puțin și termina școala, când viața lui luase o turnură dramatică. Acum, în fiecare dimineață, lua cu mașina o fată însărcinată și o aducea cu el la școală.

Liz abia dacă mai semăna cu fata care petrecuse două luni în Virgin River cu un an în urmă. Adevărul fie spus, fata însărcinată de clasa a zecea părea mai tânără decât boboaca cu fuste scurte și ghete cu toc înalt care

străbătuse coridoarele liceului cu un an în urmă. Lizzie păruse mult mai degajată atunci. Acum nu mai ieșea în evidență; era timidă, vulnerabilă, conștientă de starea ei. Era doar o fată însărcinată, total dependentă de Rick.

Rick se ținea cât putea de aproape, încercând să o ducă la ore. Nu o putea lăsa să se descurce singură, să treacă printre fetele care râdeau pe la spatele ei – dintre care jumătate ar fi dat orice pentru o întâlnire cu Rick.

Uneori întârzia la ore pentru că o conducea pe Liz la orele ei. Profesorii nu erau prea înțelegători. Nu se prefăcea că e doar o amică sau vreo verișoară de-a doua – își ținea spatele drept și o recunoștea drept a lui. Și pe ea, și pe copil. Ar fi vrut să nu fie nevoit să o facă, dar era. Liz nu avea pe nimeni altcineva.

Nu dură prea mult până ajunse să se bată cu cineva. Un puști de-a noua, tăntălău și cu gură mare, pe nume Jordan Whitley, se găsi să comenteze că Rick avea parte de acțiune în fiecare seară, iar chestia asta îi puse capac. Rick îl lipi pe Whitley de dulap și începu să-i care pumni. Whitley apucă și el să-i trântească unul înainte ca profesorii să-i despartă, așa că, în clipa în care sosi la muncă în acea după-amiază, Rick își aduse și vânătaia cu el.

– Ce mama dracului s-a întâmplat? întrebă Preacher.

– Nimic, zise el. Un dobitoc s-a găsit să aibă păreri despre viața mea amoroasă.

– Așa? Și ai simțit nevoia să-ți mototolești fața?

– Nu, Preach. L-am lovit. Rău. N-ar fi trebuit să se mai ridice de jos. Presupun că nu l-am bătut cât de tare ar fi meritat.

– Prietene, nu ți se pare că ți-ai cam pierdut cumpătul?

Rick ridică din umeri. Adevărul era că nu-l suporta pe dobitocul ăla și de aproape un an își dorea în secret să-l caftească.

– Are o gură cât o șură. Poate că o s-o țină închisă acum.

Cât despre viața lui amoroasă, era tristă. Oh, într-adevăr, făcea sex. Nu putea nega că-i satisfăcea o anumită nevoie, dar era mai mult decât ciudat. Liz avea nevoie să fie atinsă, să fie iubită, dar fata cuibărită acum lângă el era la sute de ani-lumină depărtare de obraznica fâșneață care i se suise în poală cu un an în urmă. Și scurtele lor interacțiuni nu numai că se sfârșeau adesea în lacrimi, dar uneori simțea copilul mișcându-se în timp ce o ținea în brațe, în timp ce o iubea. Când plângea, o lipea de el ca să o liniștească, îi spunea că totul o să fie bine, că o să găsească o soluție. Spunea toate astea, deși nu le credea niciodată.

Și uite-i acum, cu un copil pe drum, cu toată lumea așteptându-se să se poarte ca niște adulți, în vreme ce mătușa Connie stătea cu ochii pe ei, având grijă ca nimic de *adult* să nu se petreacă. Nu putea fi cu ea decât dacă făcea un ocol când se întorceau de la școală acasă. Parcau, iar pasiunea îl încingea, deși se simțea tot timpul vinovat pentru ce face. Chiar și cu tot ce se petrecuse între ei, nu li se dădea voie să stea în același pat. Doamne ferește! Dacă Liz rămânea cumva însărcinată?

Ea voia să fugă și să se căsătorească. La 15, respectiv 17 ani. Dumnezeule mare! Și când făcuseră greșeala ale cărei consecințe le suportau acum, avuseseră 14, respectiv 16 ani.

Era un semnal de alarmă. O ținea pe loc, o potolea spunându-i că nu o s-o abandoneze niciodată, dar că nu ar trebui să facă un gest atât de drastic și să se căsătorească - era prea devreme pentru un salt ca ăsta. Saltul pe care îl făcuseră deja era suficient de înfricoșător. De cele mai multe ori, credea că o convinsese să aștepte măcar până hotărau ce o să facă cu copilul.

Și părea că devine din ce în ce mai complicat să facă ceea ce trebuia, să-și dea măcar seama ce ar însemna asta. Încerca să nu lase să se vadă când era în preajma lui Liz. Îi era și așa destul de greu, fără să-și mai facă

griji și pentru faptul că Rick nu știa ce simțea, nu știa ce să facă.

Iar asta îl mânca pe dinăuntru.

capitolul 10

Pe drumul înapoi spre Virgin River, Preacher îi puse lui Paige multe întrebări despre prietenele de care spunea că-i este dor, Jeannie și Pat.

– Crezi că le-a mers bine după ce s-au căsătorit?

– L-au mirosit atât de bine pe Wes, încât îmi imaginez că au avut mult mai multă minte decât mine. Le-am cunoscut familiile – părinții, frații, surorile. Păreau oameni de treabă.

Când se întoarseră, Preacher intră pe internet. Găsi repede ce căuta, dar avu nevoie de câteva zile ca să-și facă curaj să-i spună și ei ce aflase.

Când intră în bucătărie, după ce-l pusese pe Chris la somnul de după-amiază, Preacher lăsă deoparte cuțitul de tocat și spuse:

– Ăăă... sper că nu am fost deplasat. Le-am găsit. Pe prietenele tale.

Scoase o bucată de hârtie din buzunarul blugilor – cu numele lor de după căsătorie, adresele și numerele de telefon.

Gura lui Paige se căscă la propriu în timp ce se uita la el cu ochii mari, ezitând să ia bucata de hârtie. Îl privi preț de câteva clipe lungi, apoi privirea i se mută de la hârtie la fața lui, apoi înapoi la hârtie și iar la el.

Preacher ridică din umeri și spuse:

– M-am amestecat iar în treburile tale personale, dar m-am gândit...

Paige scoase un țipăt de bucurie, îi sări în brațe și-l strânse cu atâta putere, încât Preacher făcu un pas în spate și începu să râdă. O cuprinse în brațe și o ridică pe sus. În culmea încântării, Paige îl sărută pe ambii obraji,

cu pupici lipicioși și zgomotoși. Preacher râse și o strânse mai tare, fără să vrea să-i mai dea drumul.

Trebui s-o lase jos mult prea devreme. Îl privea cu ochii mari și verzi copleșiți de bucurie, iar pe buze îi înflorise un zâmbet fenomenal.

– Cum ai făcut asta? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

– A fost ușor, zise el. Trebuie să te învăț cum să lucrezi cu calculatorul. Nu pot să cred că n-ai folosit niciodată un computer.

Paige clătină din cap și privi din nou hârtia. Wes nu o lăsase să folosească computerul. Ar fi pus-o în prea mare legătură cu lumea exterioară.

– Haide, spuse el. Sună-le! Folosește telefonul meu, nu pe cel din bar. Ca să ai câteva momente de intimitate cu prietenele tale.

Paige se ridică pe vârfuri și-i sărută din nou obrazul, punându-și mâna micuță pe obrazul opus. Îl privea cu atâta recunoștință, că Preacher simțea cum i se topește inima. Apoi se răsuci pe călcâie și o rupse la fugă spre apartamentul lui, strângând hârtia în mână de parcă întreaga ei viață ar fi depins de ea.

– Da, murmură el, dând din cap. Pun pariu că pot să caut multe alte lucruri pentru ea. Da.

Și se întoarse la tocat zarzavaturi.

Jack intră în bucătărie, se uită la Preacher și se încruntă.

– De ce rânjești așa? îl întrebă.

– Nu rânjesc, spuse Preacher.

– Preacher, nici nu știam că ai atât de mulți dinți.

– Ah, Paige. I-am găsit o informație pe internet și a fost foarte încântată. Asta-i tot.

– Mie mi se pare că și tu ești foarte încântat. Ești roșu în obraji. Și, frate, ți s-a întins gura până la urechi. Mie nu mi-ai zâmbit niciodată așa.

Da, își spuse – mare mister. Dacă mă iei tu în brațe și mă pupi așa, o să-ți zâmbesc... până o să rămâi fără dinți. Dar nu se putea opri. Își dădea seama că zâmbește

cu gura până la urechi, dar nu se putea abține. Se mulțumi să clatine din cap și să iasă din bucătărie.

Și, ca și cum toată afecțiunea pe care i-o arătase nu ar fi fost îndeajuns, Preacher avu parte și de alte mulțumiri. Paige avea atât de multe să-i spună. Pat era încă în L.A., lucra cu jumătate de normă acum la un salon, un salon de lux, și avea o fetiță. Avea chiar și vreo câteva cliente celebre – nu foarte mari vedete, dar reputația ei era în creștere. Jeannie era tocmai în Oregon, dacă îți vine să crezi! Și avea propria ei afacere! Se măritase cu un bărbat cu doisprezece ani mai mare, care nu fusese niciodată căsătorit. Era pilot de marfă, așa că lipsea câte zece zile la rând, apoi era acasă cel puțin două săptămâni. Jeannie se ocupa de un salon pe care îl cumpăraseră cu câțiva ani în urmă și iată-i acum, la 30, respectiv 42 de ani, gândindu-se să înceapă o familie, dacă reușea să găsească pe cineva care s-o ajute cu salonul.

– Mi-a oferit o slujbă, îți vine să crezi? zise Paige, entuziasmată. Mi-a spus că ar fi încântată să mă aibă acolo și că m-ar pregăti să fiu asistent manager.

– Uau, făcu Preacher. Cred că te-a făcut să te simți foarte bine. Crezi că ai putea face asta?

Paige râse și puse o mână pe brațul lui.

– Trebuie să mai rezolv vreo câteva probleme înainte să pot măcar să mă gândesc la așa ceva, spuse ea.

Erau tot felul de detalii legate de viețile prietenelor ei, iar Paige nu părea că vrea să omită nici unul. Stătură în fața focului până foarte târziu.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc, spuse ea. A fost minunat să vorbesc cu ele.

– Ar trebui să vorbești cu ele cât poți de mult. Să vă puneți la curent.

– Dar sunt convorbiri la distanță, John.

– Ah, nu e mare lucru. Sună-le în fiecare zi, dacă vrei. Crezi că o să le vezi curând? o întrebă.

– Păi, Pat e în L.A., iar eu nu mă întorc acolo. Mă trec fiori numai când mă gândesc. Dar, poate după ce se mai

lămuresc lucrurile, o să mă duc să-l cunosc pe soțul lui Jeannie, să-i văd salonul.

Avocatul lui Paige redactă actele de divorț cât timp Wes era încă la tratament, avertizând-o că s-ar putea să nu i le poată livra. Cât timp stătea acolo, era cât de protejat voia să fie.

Însă peste numai câteva zile, avocatul o sună ca s-o anunțe că actele fuseseră trimise, acceptate și că mesajul din partea lui Wes era că se simțea foarte vinovat, avea remușcări și voia să coopereze. Singura excepție la condițiile ei - voia să-și vadă fiul, măcar sub supraveghere. Spera să termine tratamentul până de Ziua Recunoștinței.

Paige îl rugă pe John s-o lase să folosească telefonul lui pentru o convorbire la distanță, dar de data asta nu-și sună prietenele. Îi spuse lui Brie ce aflase.

- Nu am încredere în el nici pentru o clipă, spuse Paige.

- Bine faci. Uite ce știm sigur - nu avem idee cum progresează cu tratamentul. Nu avem cum să aflăm dacă-și dorește cu adevărat să se recupereze sau dacă este un pacient-problemă. Și, dacă eu aș fi avocata lui, l-aș sfătui să pară spășit, cooperant, rușinat și docil. I-aș spune că, dacă ar putea să plângă la proces și să dea vina pe droguri pentru tot ce se întâmplase, ar da mult mai bine pentru el decât dacă s-ar văicări despre cum e tras pe sfoară de o femeie pe care a bătut-o în văzul lumii.

- Minunat, spuse Paige.

- Nu toți avocații sunt răi. De multe ori, astfel de sfaturi îi pun pe acuzați pe calea cea bună. Trebuie să se schimbe, să regrete, să fie drăguț. Nu ține întotdeauna, dar destul de des. Nu poate obține ce vrea dacă vine în sala de tribunal cu o atitudine arogantă. Și poate că nu știm ce se întâmplă în clinica de tratament, dar faptul că nu i-au dat drumul după treizeci de zile cu un raport de bună purtare ne dă de înțeles că nu a fost chiar ușă

de biserică. Două luni nu e rău. Încă nu și-a distrus toate șansele.

– Dar pentru atac la persoană nu trebuie să ajungă la închisoare? întrebă Paige.

– Ah, începu Brie, sentințele variază. Poate să fie acuzat, judecat și condamnat, și totuși sentința să nu fie cea pe care o sperăm. Are un avocat bun. Ar putea fi ceva ușor – o perioadă scurtă după gratii, o perioadă lungă de supraveghere. Și asta e o sentință, o condamnare. Judecătorul hotărăște ce și cum. Vrei sfatul meu? Refuză-i dreptul la vizite și urmărește divorțul ca un buldog. Dacă într-adevăr se face bine, poate să redeschidă chestiunea custodiei după ce dovedește că s-a schimbat. Asta durează ani. Între timp, tu să ai grijă! Să fii în alertă. Nu uita cu cine ai de-a face. Tu îl cunoști mai bine decât oricine.

– Oh, Dumnezeule! O să apară iar aici după ce iese din clinică? spuse Paige, aproape cuprinsă de panică.

– E posibil. Dar eu cred că o să respecte condițiile cauțiunii ca să nu ajungă la închisoare, să înceapă procesul și să încerce să scape de acuzații. Sau cel puțin să ajungă la o înțelegere. Libertatea, Paige, ăsta e morcovul cel mare în momentul de față. Și procesul s-ar putea să înceapă curând, poate chiar în primele luni ale viitorului an.

– O să albesc de tot până atunci, zise ea.

Paige fu o vreme îngândurată, dar făcu eforturi să nu lase să se vadă. În mod ciudat, nici Wes, nici divorțul nu-i ocupau gândurile, ci John. Luna noiembrie începu cu frig și ploi și-și dădu seama că era în Virgin River de două luni. Erau clipe când se pierdea în momentul prezent – era ciudat de mulțumită de simplitatea vieții ei de zi cu zi, mulțumită să muncească alături de el, în bucătărie. Se sincronizau perfect, fără să fi exersat. El curăța ceapa, ea o tăia și o punea într-un bol. El rădea cașcavalul, ea spăla răzătoarea. Ea bătea ouăle, el făcea omleta. El pregătea aluatul, ea întindea foaia. Îi plăcea

să-l privească pe John – mișcările lui erau încete și sigure, pline de încredere. Iar discuțiile cu el seara, după închidere, erau ca un fel de răsplată. Vocea lui în timp ce-i citea fiului ei, blândă și ușor răgușită, o alina în aceeași măsură în care îl liniștea pe Chris.

Se surprinse întrebându-se cum ar fi fost să fie învăluită de acele brațe mari, să-i simtă buzele pe gâtul ei. Nu-și amintea când dorise ultima oară un bărbat. Ar fi crezut că, după ce petrecea atâtea ore pe zi în compania lui, o să-i descopere măcar niște defecte minore, dar nu găsi nici unul. Putea fi atât de dulce și de tandru cu ea și în același timp – ca atunci când fuseseră în vizită la familia ei din L.A. – era apărătorul ei.

Din când în când se întreba dacă nu cumva se mințea singură și refuza să-i vadă adevăratul caracter. O păcălea? O ademenea? Dar nu – John Preacher era cavaler până în măduva oaselor. Și nu era doar părerea ei – prietenele ei cele mai bune și întregul oraș aveau completă încredere în el.

Se îndrăgostea de el. Nu-și amintea cum e să fii îndrăgostită. Nici nu se gândea la iluzia de iubire pe care o trăise în primele zile alături de Wes.

Uneori se întreba dacă n-ar trebui să-și facă curaj, să înfrunte riscul de a fi respinsă și să-i spună: „Vreau să rămân aici, cu tine, pentru totdeauna".

Dar o îngrozea gândul de a-l vedea cu o expresie perplexă, de a-l auzi explicându-i, în stilul lui răbdător, dar direct, că o considera doar o bună prietenă, că făcea doar ceea ce era normal și de bun-simț să facă.

După ce-i făcu baie lui Chris în acea seară, coborî în bucătărie și spuse:

– John, vrei să-i citești în seara asta, sau o fac eu?

– Nu, îi citesc eu, spuse. De-abia aștept. E gata?

– Curat-curățel! zise Paige.

Când John urcă în camera lor, se duse la bar, unde-l găsi pe Jack aranjând paharele pentru a doua zi. În clipa în care intra în încăpere, plecau și ultimii doi clienți,

făcându-i cu mâna și mulțumindu-i lui Jack în drum spre ieșire.

– Preacher citește? întrebă Jack.

– Da. Dacă vrei să pleci, rămân eu să am grijă de local. John o să coboare în câteva minute.

– Mulțumesc. Nu ai o problemă cu asta? Să rămâi aici singură?

Paige îi zâmbi.

– O să încui ușa. Și cât crezi că i-ar lua lui John să coboare scările, dacă m-ar auzi țipând?

– Presupun că ești pe mâini bune. Plouă afară. L-am trimis pe Rick acasă acum o jumătate de oră.

– Du-te să-ți vezi soția, îi sugeră ea.

Rămase la bar și nu trecu mult timp până când John i se alătură.

– A adormit înainte să termin. Cred că era frânt.

Luă un pahar.

– Ai chef să bei ceva?

– Nu, mulțumesc.

– Ești cam tăcută. De câteva zile, spuse el.

Paige se sprijini cu cotul pe bar și cu bărbia în palmă.

– M-am gândit mult. O să fiu divorțată în curând. E o senzație ciudată. Deși nu am habar ce-o să urmeze.

Preacher își turnă paharul de seară.

– Știu eu ceva ce ar putea să te înveselească, spuse el. Stai aici!

Se duse în apartamentul lui și se întoarse repede cu un plic lung și alb. I-l întinse.

– Am riscat puțin. Dacă nu-ți place, nu-i nici o supărare.

Paige deschise plicul și găsi două bilete de avion, dus-întors, către Portland.

– Ce-i asta?

– Ai multe pe cap, spuse el. M-am gândit că poate-ți faci griji în legătură cu ce urmează. Poate că-i timpul să-i faci o vizită prietenei tale, să vezi ce-i cu salonul ăla al el. În caz că...

– În caz că?

– În caz că o să te hotărăşti să te întorci la asta.

Paige puse plicul pe bar. Când spusese că nu ştie ce o să urmeze, se referise la Wes. Nu la ce o să facă sau unde o să se ducă. Era exact unde voia să fie.

– John, spune-mi adevărul! Ai început să-ţi doreşti ca eu şi Chris să plecăm? Adevărul, John.

Expresia lui era uluită.

– Nu! spuse el, apăsat. Nu ţi-am luat biletele pentru că vreau să pleci! Hei, sunt dus-întors! M-am gândit doar... Ştiu că ţi-e dor de ea. Şi ştiu că, în cele din urmă...

Lăsă propoziţia neterminată.

Paige îşi muşcă buza de jos şi ridică privirea spre el.

– Ar trebui să ştiu la ce te gândeşti. Ce înseamnă *în cele din urmă?*

– Paige, nu mă amăgesc. Ştiu că nu poţi fi fericită aici multă vreme. Vreau să spun, după ce-ţi pui ordine în viaţă, după ce o să fii iar pe picioarele tale...

„Spune-i!" îşi ordonă ea. „Spune-i că singurul lucru care te-ar face fericită ar fi să rămâi aici pentru totdeauna!"

– În clipa de faţă nu mă pot gândi că mi-aş putea dori altceva.

– De-asta am cumpărat biletele, pentru tine şi pentru Chris. Pentru o vizită. Ar trebui să ai opţiuni. Apropo, nu am sunat-o ca s-o întreb. Şi sunt pentru Ziua Recunoştinţei, aşa că pot să-mi primesc banii înapoi. Dacă vrei să schimbi datele...

Paige se gândi câteva clipe.

– Poate că o să beau totuşi ceva. Puţin vin roşu? Ai vreo sticlă deschisă?

Preacher se uită sub bar şi scoase o sticlă de cabernet, pe care i-o arătă. Paige dădu din cap şi îi turnă un pahar.

După ce sorbi din vin, luă din nou plicul în mână.

– A fost foarte drăguţ din partea ta. Şi foarte scump.

– Consideră-l un cadou de Crăciun, dacă vrei. Chris a zburat vreodată cu avionul?

Paige clătină din cap.

– Și dacă mă duc în Portland și-mi place totul acolo? Cum te-ai simți atunci?

Preacher zâmbi dulce, se aplecă peste bar și-și apăsă buzele pe fruntea ei.

– Nu cunosc pe nimeni care să merite mai mult decât tine să fie fericit, spuse el, cu voce blândă.

Voia să fie liberă să aleagă, de-asta o făcuse. Nu era prost, își dădea seama că se simțea bine în bucătăria lui, în orășelul ăsta. Se simțea în siguranță și protejată, fiul ei era fericit. Dar, dacă exista ceva mai bun pentru ea, trebuia să știe. Nu voia să rămână pentru că era ultimul bastion – trebuia să fie dorința ei cea mai mare.

Dacă pleca, o să-și piardă mințile. Dacă rămânea, o să-și piardă mințile.

Paige se gândi și se răzgândi, însă în cele din urmă acceptă cadoul lui John. Se duse cu mașina până în Eureka, lăsă mașina la aeroport și zbură împreună cu Chris să-și vadă prietena. Sună când ajunse acolo, sună și două zile mai târziu ca să-i spună că orașul era minunat și că salonul lui Jeannie era senzațional. Aveau un câine, un labrador mare și prietenos, de care Chris se îndrăgostise de-a dreptul.

Preacher se concentră să pregătească cina de Ziua Recunoștinței, o tradiție la barul lor. Era recunoscător că îl aștepta foarte multă treabă în bucătărie, ca să nu aibă timp să se gândească la Paige. Făcea listele, scotea rețetele. Și nu se mai răsese în cap din ziua în care plecase. După patru zile, capul îi era acoperit de păr negru și scurt.

– Ce mai e și asta? întrebă Mel râzând, întinzând mâna și atingându-i scăfârlia țepoasă.

– Mi-era frig la cap.

– Îmi place. Îți lași părul să-ți crească în fiecare iarnă?

– Nu mi-a fost atât de frig în alte ierni, zise el.

Și în alte ierni nici nu fusese îndrăgostit de o femeie a cărei meserie era să tundă părul.

– I-ai spus lui Paige că ai păr pe cap?

– De ce-aș face asta? o întrebă.

Mel ridică din umeri.

– Se pare că lucrurile pe care femeile le consideră interesante nu sunt la fel de importante pentru bărbați, zise ea. Ai vorbit cu ea săptămâna asta? îl întrebă.

– A sunat. Spune că vizita e foarte plăcută. Prietena ei are un câine, iar Chris e înnebunit după el.

Șterse tejgheaua.

– Crezi că am putea ține un câine aici?

Mel râse.

– Preacher, ce se întâmplă? Chiar așa de dor îți e de ei?

– Neah, e în regulă, spuse el. Paige nu și-a văzut prietena de ani buni.

– E îngrozitor, îi spuse Mel lui Jack. Uită-te la el cum suferă! E atât de îndrăgostit de ea că nici nu mai poate să gândească limpede. Dar spune ceva? Cuiva? Și fără îngerașul ăla blond pe umerii lui parcă i-ar lipsi o parte din corp. Trebuie să o sune și să-i spună că-i e dor de ea.

Jack ridică o sprânceană și se uită chiorâș la soția lui.

– Nu vrei să te amesteci, spuse el. S-ar putea să încerce să-ți spargă falca.

Seara, după ce Jack se dusese acasă și plecase și ultimul client, Preacher se duse în camera lui Paige de deasupra barului și intră. Faptul că lăsase în urmă atât de multe lucruri, inclusiv jucării de-ale lui Chris, nu îl încuraja prea mult. Nu putea să creadă că o să se întoarcă aici. La el. Chiar dacă se întorcea, probabil că o să vină doar să-și ia lucrurile. Nu credea că are ce să-i ofere, dincolo de un loc de refugiu. Probabil că și Jeannie, și soțul ei puteau să-i ofere asta... și mai mult decât atât.

Cămașa ei de noapte era aruncată pe pat și o ridică. Inspiră mirosul ei proaspăt. Îi aduse lacrimi în ochi.

Un eveniment care presupunea multă treabă în bucătărie îl ajuta întotdeauna pe Preacher să mai uite

de probleme. O să vină doar puțini oameni din Virgin River – dar o să fie o masă mare. În afară de Jack, Mel și Doc, o să mai vină și Hope McCrea, Connie, Ron și Liz, Rick și bunica lui, Lydie, Joy și Bruce.

De Ziua Recunoștinței, Mel și Jack veniră la prânz, ca să-l ajute cu gătitul. Mel întindea aluatul pentru plăcintele lui Preacher și curăța cartofii, în vreme ce Jack spăla oalele și tigăile. Vorbiră despre Crăciunul cu familia lui în Sacramento și despre Crăciunul viitor, când o să fie și copilul.

Preacher tăcea și-și făcea treaba. Propti cartea de bucate, deschisă. Umplu un curcan de vreo douăsprezece kilograme, bătu frișca, umplu formele de plăcintă și le bagă în cuptor – totul cu o mină posacă. Când ieși în bar să pună farfuriile și tacâmurile, Jack spuse:

– Ce-i cu Preacher? Îl încearcă ceva?

– Da, îl încearcă ceva, îi răspunse Mel, în șoaptă. Paige și Chris, mai exact. Parcă ar crede că n-o să se mai întoarcă.

– Trebuie să se întoarcă luni, nu?

– Desigur! El i-a cumpărat biletele, el i-a spus să se ducă și acum se perpelește tot. Arată așa de bine cu păr pe cap, că mi-ar plăcea să-l vadă și ea. Pentru ea l-a lăsat să crească, sunt sigură. Cine ar fi crezut că fața lui are atâta potențial, dincolo de căpățâna aia mare și cheală și de sprâncenele stufoase?

Având în vedere că Preacher nu fusese niciodată o personalitate spumoasă, starea lui proastă nu fu remarcată decât de prietenii cei mai apropiați. Când lumea începu să sosească pentru cină, mesele fură unite într-una lungă, scaunele aranjate, iar Jack începu să ofere băuturi și pahare de vin. Preacher aduse două tăvi mari cu aperitive, puse pâinea la încălzit și scoase curcanul din cuptor, după care îl lăsă să se odihnească puțin, înainte să-l taie. Barul era înmiresmat de arome delicioase, iar focul din vatră era vesel și primitor.

Preacher se surprinse dorindu-și ca totul să se termine odată, ca să poată rămâne singur. De-abia aștepta să plece toată lumea. O să facă încetișor curățenie, o să bea un pahar de whisky și o să se ducă la culcare. Spera că o să poată dormi.

Mai erau doar câteva minute până la ora 17.00, când se tăia curcanul, când ușa se deschise și acolo, în cadru, era Paige. Îl ținea de mână pe Christopher și cercetă încăperea cu privirea, până-l găsi pe Preacher. Când îl zări în spatele barului, ochii i se luminară atât de tare, încât scânteiau de-a dreptul. Cât despre uriaș, șocul i se întipărise pe față. Gura i se căscă la propriu și uită să o mai închidă.

Parcă nu erau decât ei doi în toată încăperea.

Paige se îndreptă spre bar, iar John îi ieși înainte.

– Îmi pare rău că nu am ajuns la timp să te ajut, spuse ea.

Preacher se aplecă să-l ia în brațe pe Christopher, care îl cuprinse mai întâi pe după gât, după care îi frecă vesel capul.

– Nu l-ai mai *las*, zise el.

Preacher îl sărută pe băiețel pe obraz.

– Mi-era frig la cap, spuse.

Paige îl cuprinse pe după talie și, ridicând privirea spre el, spuse:

– Sper că mai e loc pentru doi.

– Ce cauți aici? o întrebă el încetișor.

Paige ridică din umeri.

– Am schimbat biletele. Am vrut să fiu aici. Cu tine. Sper că ți-a fost dor de noi, măcar puțin.

– Puțin, zise el.

Apoi zâmbi și, prinzând-o pe după umeri, o trase spre el.

Petrecerea de Ziua Recunoștinței se termină ceva mai repede decât fusese planul, după ce toată lumea remarcă privirile fierbinți pe care Paige i le trimitea lui Preacher și pe care Preacher le accepta în mod evident, deși

nu părea că reușește să le interpreteze. Toate femeile ajutară la spălatul vaselor - repede, ca ei doi să poată rămâne în sfârșit singuri.

- Poate că s-au certat înainte să plece, îi sugeră Mel lui Jack. Ai idee care e treaba cu ei?

- Înainte sau acum?

- Înainte, spuse ea.

- Nici cea mai vagă idee.

- Și acum?

- Acum sunt sigur că barul ăla vechi se zgâlțâie așa de tare, că nu m-ar mira să nu-l mai găsim mâine-dimineață.

După ce ultimele vase fură puse la locul lor, podeaua măturată, semnul cu „Deschis" întors pe cealaltă parte și ușa încuiată, Preacher urcă încet treptele spre fosta lui cameră.

Când ajunse acolo, îl găsi pe Christopher sărind în pat și, alături, pe Paige cu bluza de pijama în mână, încercând să-l bage la culcare după baia de seară. Îi aruncă o privire peste umăr și-i adresă un zâmbet epuizat, care sugera că ajunsese la capătul puterilor. La urma urmei, își petrecuse aproape toată ziua cu băiatul, în avion, apoi în mașină.

- Haide, viteazule! spuse Preacher, apropiindu-se.

Luă bluza de pijama din mâna lui Paige și o ținu întinsă pentru băiat. Christopher își strecură brațele prin mâneci și se întoarse, ca Preacher să poată închide bluza la spate.

- Bravo! îl lăudă acesta.

Paige puse o mână pe brațul lui Preacher și îi spuse:

- Te rog, bagă viteazul în plapumă și vino jos!

Christopher sări pe Preacher, cu brațele pe după gâtul lui și cu picioarele pe după talie, strângându-l cu putere.

- Vrei s-o pupi pe mami de noapte bună? întrebă Preacher.

Christopher se aplecă puțin pe lângă Preacher, cu buzele țuguiate, dar nu-i dădu drumul. Își primi pupicul, apoi Paige îi lăsă în pace.

– În pat cu tine, spuse Preacher.

– Citește! zise micuțul.

– Oh, haide! A fost o zi lungă.

– Citește! spuse el. O pagină.

– Bine, o pagină.

Preacher se așeză pe pat, lângă Christopher, și acceptă cartea. Citi trei pagini.

– Acum trebuie să te culci.

Christopher începu să se smiorcăie și să se agite.

– Ți-a dat cineva zahăr? îl întrebă Preacher. Hai, în pat cu tine! Gata!

Îl înveli bine și-l sărută pe cap.

– Să te văd vesel mâine-dimineață!

– Noapte bună! spuse Christopher, cuibărindu-se în pat.

Când coborî, Preacher o găsi pe Paige în bar, așezată la masa de lângă foc. Turnase un pahar de whisky pentru el și unul de vin pentru ea. Pusese un lemn nou pe foc, un semnal nerostit că aveau să stea ceva vreme acolo. Părul ei mătăsos, șaten-deschis, reflecta lumina flăcărilor. Obrajii săi erau roz, iar buzele, curbate, moi și îmbietoare. O durere pe care nu o putea stăpâni îi învălui corpul.

– Ți-am turnat un whisky. Și m-am servit și eu.

– Mulțumesc, zise el. E cam agitat în seara asta. L-am întrebat dacă i-a dat cineva zahăr, apoi mi-am dat seama că eu i-am dat. Plăcintă și înghețată. Câte două porții. Și cred că a băut și o cola.

– Este epuizat așa că, imediat ce se detoxifică, o să adoarmă bușteau. A fost o cină minunată, John. Cred că te-ai întrecut pe tine însuți.

– Nu mă așteptam să te întorci mai devreme.

Își trase un scaun și se așeză lângă ea.

– S-a întâmplat ceva?

Paige clătină din cap.

– A fost o vizită fantastică. Soțul lui Jeannie e un băiat grozav, s-a purtat minunat cu Christopher. Jeannie muncește ca o sclavă în salonul ăla al ei, dar o să aibă succes, așa că plesnește de mândrie. Îți mulțumesc încă o dată că mi-ai dat șansa să mă duc să-i văd.

– Ți-era dor de ea, spuse John.

– Și ghici ce? zise ea, zâmbind. După câteva zile, mi s-a făcut dor de tine. Și de Mel, și de Jack, și de alți câțiva.

Râse.

– Mi s-a făcut dor de bucătărie.

– Ți-a oferit slujba aia? riscă el.

– Da. I-am spus că o să mă gândesc, dar că nu cred că o să ajung să fac asta.

Preacher era sigur că nu auzise bine.

– Ai o idee mai bună? o întrebă.

Paige ridică o sprânceană.

– Crezi că un lanț de saloane de înfrumusețare ar avea succes în Virgin River? întrebă ea. În clipa asta, sunt bine. Chris e bine. Te-am întrebat și mai demult, John, și am încredere că o să-mi spui adevărul – zici că e în regulă dacă rămân aici. Și când n-o să mai fie bine pentru tine, pentru bar, sper că o să-mi spui.

– Paige, nu te-aș minți. Te-am mințit eu vreodată?

Râse.

– Nu chiar. Dar s-a întâmplat să-mi ascunzi informații.

– Ah, nu prea multe, zise el. Paige, Christopher... vorbește despre el? Despre tatăl lui?

Paige clătină din cap, apoi coborî privirea.

– Îmi fac griji pentru ceva, John. Cu fratele meu, care e copia fidelă a lui taică-meu, și cu Wes... mă tem ca nu cumva Chris să moștenească un ADN care să-l facă predispus să se înfurie, să lovească sau să rănească oamenii. Îmi este foarte frică de asta. Crezi că ai putea să cauți tu mai multe informații?

– Aș putea, zise el. Dar cred că poți să vezi și singură că băiatul tău e dulce și vesel în fiecare zi. Totuși, probabil că e o idee bună să fii atentă. Eu aș fi.

Sorbi din paharul de whisky.

– Wes, zise el. Are rude pe undeva?

– Nu are pe nimeni, spuse ea. A avut o copilărie dură. Prin orfelinate, la familii adoptive. A trecut de colo-colo.

Râse cu amărăciune.

– Mi se părea admirabil că cineva cu o copilărie atât de grea a ajuns să facă ceva cu viața lui. Priveam exteriorul, ignorând ce era înăuntru. Dar nu și-a depășit situația – a cărat-o după el.

Preacher rămase tăcut, gândindu-se.

– Am fost în armată cu un băiat care a crescut la familii adoptive. Cel mai dulce băiat pe care l-am cunoscut vreodată. Copilăria pe care a avut-o l-a făcut să-și dorească o viață mai frumoasă. Nu se știe niciodată cum o să fie. Tot ce poți tu să faci e să încerci să-l crești cum poți mai bine.

Brusc, zâmbi larg.

– Pot să-ți arăt cum îmi răsucea mama urechea...

Paige îi zâmbi și sorbi din vin. Petrecuse multe seri discutând cu Jeannie până târziu, despre John, despre Virgin River.

Jeannie lucra de dimineața și până seara la salon, iar Paige încercase să o ajute curățând casa și pregătind cina.

Dar prietena ei cea mai veche, oricât de obosită ar fi fost, stătuse și-i ascultase povestea despre cum îl cunoscuse pe John, despre cum John îl înfruntase pe Wes, despre cum fuseseră împreună în vizită la ai ei în L.A. și despre felul în care John le ținuse piept – le ținuse piept pentru ea. Despre John și Chris.

Jeannie văzuse ursul cu piciorul din flanel în carouri. Îl mângâiase și spusese:

– Dumnezeule! N-am cunoscut niciodată un bărbat care să facă așa ceva. E fantastic.

– A fost unul dintre primele lucruri care m-au convins să rămân. Felul în care se poartă cu Chris.

– Asta e grozav, spusese Jeannie. Dar știi că nu poți să rămâi acolo la nesfârșit doar pentru că-ți place cum se poartă cu fiul tău.

– Nu e vorba doar de asta, spusese ea încet. E vorba de cum se poartă cu mine. Dar este atât de tăcut. Atât de... reținut. Nu știu dacă e doar timid sau dacă este excesiv de manierat... face totul fără nici o obligație și o să continue așa până când o să plec.

Jeannie râsese și-i spusese:

– Fă-l să-ți spună!

– Ha?

– Ai uitat complet cum să flirtezi. Nu mă mira. Dă-i de înțeles că vrei să fii acolo. Că-ți place acolo și că el este principalul motiv. Spune-i că te face să te simți minunat. Fii subtilă, dar transmite mesajul – ești o fată pregătită pentru un băiat ca el. Dacă flirtezi puțin cu el și nu e interesat, o să te lămurească, în cele din urmă. Dacă într-adevăr e timid, nu vrei să fii prea directă și să-l sperii. Cam asta e tot ce poți să faci.

Paige îi spuse lui John:

– Sigur nu e o problemă că suntem încă aici? Vreau să zic, vin sărbătorile și...

– Nu știu ce m-aș face dacă n-ați mai fi aici, zise el.

– Asta e bine, spuse ea.

Luă o ultimă gură din vin, apoi se ridică și-l sărută pe frunte. Își lăsă urmele buzelor acolo.

– Pentru că e singurul loc în care-mi doresc să fiu. Apropo, părul tău e sexy. Foarte sexy.

Cu aceste cuvinte, se duse în bucătărie, de unde urcă scările în camera ei.

Iar el își spuse: „Cred că o să leșin".

Spre sfârșitul anului era vârf de sezon la somon și sturion în Virgin, iar pescarii veneau cu duiumul la râu, ceea ce însemna că barul era mereu plin. Mulți dintre cei care călătoreau prin această parte a lumii mai

fuseseră aici și-i știau, măcar din vedere, pe Jack și pe Preacher. Dar fură încântați să vadă un chip nou.

Paige radia de fericire. Servea băuturi și mâncare, strângea mesele, râdea împreună cu clienții și, lucru care nu trecea neobservat, îi arunca priviri drăgăstoase lui Preacher când erau amândoi în aceeași încăpere.

Conversațiile din bar păreau să se concentreze mereu asupra mărimii capturilor, asupra stării râului, a vremii. Dar se mai discuta și despre ce se părea că *prinsese* Preacher.

Doi pescari stăteau la barul la care servea Jack, când Paige se duse în bucătărie cu o tavă de vase murdare.

– Locul ăsta arată din ce în ce mai bine, comentă unul dintre ei, adresându-i-se lui Jack. Cu siguranță noul angajat o să atragă mai multă clientelă. Unde a găsit Preacher frumusețea asta?

– Cred că ea l-a găsit pe el, zise Jack, ridicând la gură cana de cafea.

– N-ar trebui să zâmbească mai mult?

– Îl știți pe Preach – nu-i place să-și arate emoțiile.

Cât despre Paige, ea era de părere că John îi răspundea, cu gesturi mărunte. Cu siguranță nu o îndepărta și găsea că ăsta era un semn încurajator. Buzele lui îi atingeau mai des obrajii și fruntea. Din când în când se îmbrățișau.

Cea mai frumoasă parte a zilei ei, a vieții ei, era momentul când ultimul client părăsea barul, iar John întorcea semnul cu „Deschis" pe partea cealaltă. Îi făceau baie lui Christopher, spălau vasele, îi citeau povestea de noapte bună, apoi ea și John petreceau clipele lor de intimitate. Vorbeau încet, în fața focului, până noaptea târziu. Începuse să o sărute foarte scurt pe buze înainte ca ea să urce în camera de deasupra barului și el să se retragă în apartamentul lui.

John era cel mai frumos lucru care i se întâmplase vreodată.

Curând, spera, o să-și dea seama că simțea mai mult decât recunoștință pentru el.

Jack îl urmărise îndeaproape pe Rick. Nu se așteptase să fie nonșalant, dar încruntarea de pe chipul băiatului era din ce în ce mai adâncă, iar Jack se hotărâse să nu permită ca Rick să fie mistuit de această singură greșeală.

– Arăți ca un bărbat care are nevoie de o partidă de pescuit, spuse Jack.

– Trebuie să muncesc, răspunse Rick.

– Zău, sunt un șef de treabă, spuse Jack, rânjind. O să te plătesc, dacă accepți să stăm de vorbă.

– O să regreți, spuse Rick. Sunt un dezastru. Nici un expert psihiatru n-ar reuși să-mi dea de cap.

– Norocul tău atunci că mă ai pe mine, spuse Jack. Ia-ți undițele!

Era stilul lor să nu abordeze numaidecât subiectul. Se duseră la râu, își pregătiră lansetele și începură să arunce firul. Erau mulți pescari în perioada asta a anului, dar nu era o problemă. Își căutară, pur și simplu, bucățica lor de râu unde să poată vorbi în liniște, fără să-i audă cineva peste zgomotul apei.

După ce dădură o vreme la pește, Jack spuse:

– Hai să auzim, băiete! Ce te roade?

– Nu cred că pot s-o fac, Jack. Nu pot să renunț la fiul meu.

– Uaaa! făcu Jack.

Nu se pregătise pentru asta, dar probabil că ar fi trebuit să o facă. Unde era Mel când avea nevoie de ea?

– Ce ai de gând să faci?

– Nu am nici cea mai vagă idee, spuse Rick. L-am văzut la ecografie, dădea din picioare și din mânuțe. Am văzut un *penis*. Fiul meu. Nu pot lăsa pe altcineva să îl crească. Nu când eu l-am făcut. Mi-aș face griji tot timpul. Înțelegi?

Lui Jack nu-i era deloc greu să-l înțeleagă.

– Am auzit de cazuri de adopție în care poți să ții legătura, să rămâi implicat.

– Nu știu dacă ar merge pentru mine, spuse Rick. Știu că e o nebunie...

– Liz ce zice?

Rick râse, dar era un râs gol.

– Ea vrea să lase baltă școala de pe acum. Să fugim și să ne căsătorim. Ai idee cât de îngrozitor este pentru ea la școală?

Dintr-odată, Jack se simți ca un prost – cu toată intuiția și percepția lui ascuțită, nu se gândise niciodată cât de cumplit trebuia să fi fost pentru o fată de 15 ani, însărcinată, se meargă zi de zi la școală. Și, colac peste pupăză, mai era și o școală nouă, ținând cont că nu mersese acolo decât două luni, cu un an înainte. Ar fi putut la fel de bine să aibă un tatuaj pe frunte.

– Ah, Rick! spuse el. Îmi pare rău să aud asta.

– Încerc să o aștept după fiecare oră, să o conduc la următoarea. Întârzii mult la orele mele. Sunt pedepsit. E oribil!

Oftă adânc.

– Lizzie e atât de tânără! Nu mi s-a părut așa de tânără înainte. Înainte să intrăm în dandanaua asta. Era... nu puteam să-mi iau mâinile de pe ea, atât era de sexy. Și ea se purta la fel cu mine. Mi se părea atât de... experimentată. Dar nu era, știi? Nu a fost nimeni înaintea mea și n-a mai fost nici după. Și acum este doar o fetiță speriată care ar da orice să nu fie în situația în care este.

Trase aer în piept.

– Are atâta nevoie de mine.

– Frate, spuse Jack. Îmi pare rău, Rick. Am avut atâtea altele pe cap, încât nu m-am gândit niciodată...

– Hei, nu e problema ta. E a mea. Dacă te-aș fi ascultat de la bun început...

– Nu fi prea aspru cu tine! Nu ești primul care face o dată sex neprotejat. Dar, garantat, nu oricine se poate

mândri că a lăsat o fată însărcinată cu această unică ocazie. Suntem un grup restrâns, asta e sigur.

– Ți s-a întâmplat și ție? zise Rick, uimit.

– Da. Categoric.

– Câți ani aveai?

Jack se întoarse și-l privi în ochi pe Rick.

– 40.

– Mel? făcu băiatul, uluit.

– Rămâne între noi, da? Nu știu ce părere are Mel, dacă e de acord să vorbesc despre asta. Dar, da, din câte pot eu să-mi dau seama – din prima. Diferența e că eu am altă vârstă și nu-mi pare rău. Nu mi-aș dori să fi fost altfel. În cazul meu, am avut mare noroc.

– Fir-ar! Dacă și o moașă o mai dă în bară, presupun că n-ar trebui să-mi fie chiar așa de rușine.

– Eu am dat-o în bară, prietene. În toată viața mea de adult, prezervativul a fost ceva automat. Nu doar ca să nu mă aleg cu un copil, ci pentru că nu voiam să expun o femeie la ceva. Dacă o femeie e dispusă să-și împartă trupul cu tine, nu vrei să riști să-i transmiți vreo boală pe care nici măcar să nu știi că o ai. Și nu vrei să fii nici tu expus. Mi-am pierdut capul. Nu am protejat-o. Dacă nu aș fi atât de recunoscător că există un copil, m-aș simți tare prost. Dar, la naiba, chestiile astea se întâmplă oricui, prietene. Și cel puțin noi suntem suficient de mari cât să putem să ne asumăm răspunderea – și vrem să ne-o asumăm. Dar voi? La naiba, voi sunteți doar niște copii, e o lovitură dură. Nu-mi pot imagina cât de greu trebuie să vă fie. La amândoi.

– Viața mea este atât de ciudată acum, spuse Rick. Sunt în liceu și mă văd pe furiș cu o fată care poartă copilul meu. Și n-aș putea spune că e o pedeapsă să fiu singur cu ea, înțelegi? Dar nici măcar nu o fac pentru mine – ea are nevoie de atenție. Nu pot să refuz să o ating când are nevoie să fie atinsă, nu când trece prin tot ce trece. Pot?

– Ar crede că nu ții la ea, spuse Jack.

Vocea lui Rick coborî foarte jos.

– Uneori plânge. O facem... vreau să fie plăcut pentru ea, o țin în brațe, să se simtă în siguranță și, când se termină, plânge și plânge. Și nu știu ce aș putea să mai fac.

Cred că o să plâng și eu, își zise Jack.

– Cred că ea trebuie să hotărască, spuse el. Nu e vorba despre ce vrei tu, ci despre ce vrea ea.

– Așa cred și eu. Poate că ar trebui să o fac. Să vorbesc cu bunica să o lase pe Liz să se mute la noi, în camera mea. Să mă însor cu ea sau... ceva.

– Cred că aveți nevoie de acordul cuiva pentru asta.

Rick scutură din cap, râzând.

– La naiba, o să avem un copil! În mai puțin de trei luni!

– Păi...

– Ai ei vor să îl dea. Fără discuții. Toată lumea spune că e cel mai bine pentru el. Și, chiar dacă pe ea o s-o convingă, nu cred că mă pot convinge pe mine. Ai idee cât de greu îmi este să-mi țin gura în momentele astea?

– Of, frate...

Jack își dorea cam douăzeci de lucruri deodată. Cel mai mult își dorea ca Rick să fie fiul lui, ca să poată să intervină și să se ocupe de tot. Înțelegea că erau prea tineri ca să aibă un copil împreună, dar avea să se întâmple oricum, iar Rick nu trebuia să se însoare cu nimeni la 17 ani. Totuși, copilul nu trebuia luat de lângă mama și tatăl lui. Și ce altceva ar fi putut să facă, la vârsta lor?

– Tu ești tatăl. Nu trebuie să semnezi niște documente ca să renunți la el?

– Nu știu. Ce naiba știu eu?

– Ar trebui să vorbești cu Mel, spuse Jack. Serios, asta este o discuție pe care trebuie să o ai cu Mel. Ea se ocupă de copii, eu mă ocup de altele.

– Jack, spuse Rick. O parte din mine regretă enorm că a întrecut limita asta, că am creat situația asta pentru

mine și pentru Liz. Ce dezastru! Dar mai e o parte din mine care l-a văzut pe băiețel la ecografie și acum vrea să-l țină în brațe. Să-l învețe cum să arunce mingea...

Apoi clătină din cap.

– Oricât de mult s-ar vorbi cu tine, nimeni nu te poate pregăti pentru felul în care ți se schimbă viața în clipa în care uiți să scoți prezervativul din buzunar.

– Da, spuse Jack.

– Jack, îmi pare rău. Te-am dezamăgit.

– Nu. Nu mă simt dezamăgit. Îmi pare foarte rău pentru tine, dar nu sunt dezamăgit. Te-ai purtat foarte frumos în toată povestea asta, ținând cont de toate circumstanțele. Acum trebuie să vedem cum facem să-ți recapeți viața, înainte să fie și mai rău.

– Orice soluție ai găsi tu, viața de dinainte n-o s-o mai am niciodată. Și nici Liz.

Când Jack intră în bar venind din bucătărie, văzu un bărbat așezat într-un colț. Purta o pălărie de cowboy din paie și ridică spre el ochii întunecați.

Jack avu nevoie de mai puțin de cinci secunde ca să-l recunoască pe bărbatul care fusese în barul lui cu câteva luni în urmă și încercase să-și plătească băutura cu o bancnotă de 100 de dolari pe care o scosese dintr-un teanc gros de bancnote verzi care emanau mirosul înecăcios de marijuana. Jack refuzase să accepte banii.

Și dacă asta n-ar fi fost îndeajuns să-i facă o părere proastă despre individ, tot el o așteptase pe ascuns pe Mel în cabana ei, ca să o ducă într-o văgăună din munți unde o femeie năștea. Numai pentru asta și Jack avea chef să-i ardă vreo două, doar ca să se asigure că n-o să mai facă așa ceva.

În schimb, șterse barul din fața lui.

– Heineken și Beam, corect?

– Ai o memorie bună, spuse bărbatul.

– Îmi amintesc lucrurile importante. Nu vreau să-mi formez un obicei din a te servi.

Bărbatul bägă mâna în buzunarul de la spate și scoase un portofel subțire, din care trase o bancnotă de 20 de dolari pe care o așeză pe bar.

– Proaspăt spălată, pentru prietenul meu sensibil, zise el.

Jack îi puse băuturile în față.

– Cum te mai deplasezi zilele astea? întrebă el.

Ochii bărbatului urcară repede pe chipul lui Jack.

– Am dat peste Range Roverul tău, spuse Jack. La marginea drumului, lângă deal. Distrus. I-am spus șerifului unde să-l găsească.

Bărbatul dădu tăria peste cap.

– Da, zise el. Greșeala mea. N-am luat virajul la timp. Cred că aveam viteză. Am scos multe de la mașina aia veche.

Ridică berea la gură și bău lung.

– Asta e tot? întrebă el, dând de înțeles că nu avea chef de conversații.

– Nu chiar, zise Jack. O femeie a născut un copil într-o rulotă...

Bărbatul puse brusc berea pe bar și-i rânji lui Jack.

– Și cică există confidențialitate între medic și pacient.

– Moașa care a adus copilul pe lume este *soția* mea. Asta nu poate să se mai întâmple. Ne-am lămurit?

Ochii bărbatului se măriră de mirare, iar degetele i se strânseră pe sticla rece de bere.

– Exact, cowboy. E soția mea. Deci ne-am lămurit? Nu vreau să-și asume astfel de riscuri, mai spuse Jack.

Bărbatul zâmbi într-o parte. Ridică berea și bău din nou.

– Nu cred c-o să mă mai găsesc vreodată în situația asta.

Jack privi lung și dur în ochii celuilalt bărbat.

– Nu a fost în pericol, dar ai dreptate. Probabil că n-ar trebui să facă asta.

După un moment de tăcere, Jack spuse:

– S-ar putea să-ți placă mai mult să bei în Clear River.

Bărbatul împinse paharul de tărie peste bar.

– În orice caz, e mai multă liniște acolo.

Jack îi umplu la loc paharul, apoi luă bancnota de 20 și-i dădu restul, sugerând că era cazul ca bărbatul să plece. Apoi Jack se duse în spatele barului și-și făcu de lucru, aranjând sticlele și paharele. Ridică privirea când auzi scaunul râcâind podeaua. Bărbatul se ridică, se întoarse și ieși încet din bar, fără să se uite măcar la Jack. Jack aruncă o privire și văzu că nu lăsase nici un ban pe masă și, fără să vrea, râse înfundat.

Apoi se duse la fereastră să vadă ce mașină conducea individul acum. Își coborâse standardele o idee. Un Ford de culoare închisă, tunat, cu farurile sus și geamuri fumurii. Memoră numerele de înmatriculare, dar știa că nu contează.

Nu trecu mai mult de un minut și ușa se deschise din nou, iar Mel intră în bar. Avea geaca deschisă, iar burta îi ieșea ușor în față. Avea o expresie ciudată.

– L-ai văzut pe tipul ăla, Mel? o întrebă Jack.

Mel dădu din cap.

– Ți-a spus ceva?

Mel urcă pe unul dintre scaunele de la bar.

– Aha. M-a măsurat cu privirea din cap până-n picioare și m-a felicitat.

– Sper că nu ai vorbit cu el.

– L-am întrebat ce mai face copilul. Și mi-a spus că au tot ce le trebuie.

– Ah, Mel...

– Omul ăsta nu m-a speriat niciodată, Jack. Or fi mulți oameni de care să te temi acolo, în desișurile pădurii, dar totuși ceva îmi spune că el nu se numără printre aceștia.

capitolul 11

După două săptămâni în spital, două săptămâni la centrul de recuperare și două săptămâni acasă la mama lui, Mike Valenzuela începea să-și piardă mințile. Încă nu putea să-și miște un braț și simțea că o ia razna dacă mai stă în casă. Era totodată șocat de cât de greu își recuperase starea mintală.

Nimic nu-l speria atât de mult ca gândul că ar putea să-și piardă memoria, să nu mai găsească cuvintele potrivite sau să se uite la un cuvânt corect și să creadă că e greșit.

Din punct de vedere fizic, începea să-și revină, dar avea dureri. Cele mai multe în umăr, braț și gât, iar în timpul nopții erau atât de cumplite, încât nu putea să doarmă, nu putea să se miște. În acele momente, abia mai reușea să coboare din pat și nu reușea să se calmeze decât cu o pungă de gheață și cu un analgezic puternic. Cealaltă problemă era o amorțeală și o slăbiciune pe care încă le mai simțea în zona inghinală. Dar era din ce în ce mai bine și se sprijinea într-un baston pe partea stângă, atunci când mergea.

Când se privea în oglindă, vedea un trup slab și vlăguit, acolo unde înainte fuseseră mușchi puternici. Mergea ușor aplecat, pentru că îl durea abdomenul atunci când stătea drept. Brațul drept îi era îndoit de la cot și ținut lipit de mijloc ca să îl protejeze, cu palma chircită spre interior, prea amorțită și slăbită ca să o poată deschide total. Părul care îi fusese ras pe o parte a capului ca să poată să-i scoată glonțul abia dacă creștea la loc. Era un bărbat care, la numai 36 de ani, se pensionase din cadrul departamentului de poliție și fusese scos sută la sută din joc. Un bărbat care stătea cu mama lui pentru că-și dăduse casele fostelor soții și părăsise apartamentul închiriat după ce fusese împușcat.

Și mai era ceva. Ceva ce nu se vedea – încă-i era greu să urineze și nu-și amintea când avusese ultima oară

o erecție. Și în mintea lui era un singur gând – „Mi-am bătut joc de viața mea și uite unde am ajuns acum".

Mike avusese o viață tumultuoasă, îi plăcuse să trăiască pe muchie de cuțit. Fusese pe front cu Pușcașii Marini, lucrase la poliție. Avusese femei. Făcuse multe chestii bărbătești – trăsese de fiare, făcuse sport, jucase poker, vânase, pescuise. Iar femei. Trăise clipa. Distracție, distracție și iar distracție. Ah! Își satisfăcuse pe loc orice dorință. Se însurase de două ori pentru că așa avusese chef – cu femei cărora, în mod evident, nu le era dedicat. Și se ținuse după multe altele. Cu siguranță asta n-o să mai fie o problemă acum. Poate că ai un număr limitat de erecții într-o viață, își spuse, și eu le-am avut pe toate.

Nu era indicat să facă drumuri lungi cu mașina, dar se descurca. Piciorul drept era bun, brațul stâng funcționa bine. Doctorii nu erau de acord. Aveau ideile lor despre tratamente și alte exerciții de recuperare, dar Mike era încăpățânat și-și dorea cu disperare să scape de tot și de toate. Aruncă lucrurile de care avea nevoie în spatele jeepului și o porni spre nord. „Poți să rămâi cât vrei", îi spusese Jack. „Dar va trebui să stai cu noi. Preacher a ocupat camera de deasupra barului. Poate-ți amintești de ea – fata în legătură cu care te-a sunat Preacher. A apărut într-o seară la bar, bătută... fugea de un soț abuziv."

Mike își amintea, dar vag.

Ce-și dorea el, de fapt, era să se ducă undeva unde familia să nu se mai amestece în treburile lui, să nu-l mai cocoloșească și să-i respire mereu în ceafă. Unde prietenii din fostul lui departament să nu-l mai sune tot timpul ca să-l întrebe ce mai face, pentru că nu făcea deloc bine.

Doctorul spusese că era posibil ca, în cele din urmă, brațul să i se recupereze aproape total, dar era nevoie de mult timp și de multă muncă. Celelalte – urinatul,

erecțiile – aveau să se repare spontan sau niciodată. Nu se putea face nimic.

Virgin River fusese întotdeauna un loc de care îl legaseră amintiri plăcute. Un sanctuar și o provocare în același timp.

El și băieții din detașament se duceau acolo de vreo două ori pe an, stăteau la cort, rămâneau cam o săptămână, pescuiau în fiecare zi și vânau nițel, jucau poker și beau toată noaptea, râdeau ca niște proști, se simțeau bine. Iar acum Mike trebuia să-și exerseze mușchii. Să-și recupereze trupul.

Apoi se putea gândi la viitor. În momentul de față, ceea ce-și dorea el părea mult prea departe.

Ultima oară fusese în Virgin River cu doar câteva luni în urmă, în august. Nu fusese una dintre excursiile lor obișnuite, în care să pescuiască, să vâneze și să joace poker. Jack îl sunase și-i spusese că fusese nevoit să omoare un om – un nebun din pădure îi pusese cuțitul la gât femeii lui Jack și-i ceruse droguri. Jack avea nevoie de câțiva oameni ca să cerceteze pădurea, așa că Mike îi adunase pe băieți și, firește, toți își luaseră liber de urgență de la serviciu și fuseseră acolo a doua zi de dimineață. Când unul din el striga, veneau toți.

Nu găsiseră nimic periculos în pădure, doar un urs mare, rău, puturos și supărat.

Și îl găsiseră pe Jack, liderul lor, pentru prima oară în viață prins de o femeie. Mel, o minionă trăsnet și delicioasă. Jack, care învârtise întotdeauna femeile pe deget, cu prea puțină grijă și cu excesiv de mult farmec, era gata să se lege pe viață de una. Acum Mel era soția lui Jack și însărcinată cu copilul lor.

Mike era uluit de tot ce se întâmplase. Presupunea că Jack găsise în sfârșit o femeie care reușise să-i pună piedică și să-l prindă. Și să-l facă să creadă că era fericit să fie prins.

Asta și cele trei gloanțe treziseră un profund sentiment de regret în sufletul lui Mike. Și o dorință adâncă pentru un alt fel de viață. Avea senzația că ratase ceva.

Așa că se duse în Virgin River cu hainele, armele, greutățile și o lansetă pe care nu era sigur că avea să o mai folosească vreodată. O să continue să-și exerseze brațul, o să se odihnească și o să mai pună câteva kilograme pe el, cu mâncarea lui Preacher.

Când ajunse la bar, claxonă, iar Jack ieși pe verandă. Mike coborî din SUV, sprijinindu-se în baston. Jack era dur - nu se uită la Mike ca și cum ar fi fost demn de milă, slab, ușor șchiop, cu un braț mort. Îl îmbrățișă în schimb ca un frate, însă cu ceva mai multă grijă decât în trecut. Și spuse:

- La naiba, ce mă bucur că ești aici!

- Da, zise Mike. Și eu. Am mult de lucru ca să mă fac puternic. Din nou.

- Ajungi tu acolo.

Mel ieși și ea. Sarcina se vedea acum și o făcea să pară mai frumoasă ca niciodată - purta în ea viața lui Jack, iar asta o făcea să strălucească. Îi zâmbea cu sinceritate și deschise brațele în semn de bun venit.

- Și eu mă bucur că ești aici, Mike, spuse ea. Pot să te ajut cu brațul ăla. Îl recuperăm noi.

O îmbrățișă cu brațul sănătos.

- Da, spuse. Mulțumesc.

- Intră, spuse Mel. E aici o fată pe care, deși ai ajutat-o, n-ai cunoscut-o încă.

Jack îl lăsă pe Mike să urce fără ajutor scările. Odată intrați în bar, Jack strigă după Preacher, iar uriașul apăru cu șorțul pe el. Când îl văzu pe Mike, pe chip îi apăru unul dintre acele zâmbete largi extrem de rare pentru el și ieși din spatele barului cu brațele deschise.

- Of, frate! spuse Preacher, îmbrățișându-l.

Îl bătu de mai multe ori pe spate, făcându-l pe Mike să se strâmbe de durere. Apoi îl îndepărtă și-l măsură din priviri.

– La naiba, ce mă bucur să te văd!

– Da, super. Acum, te rog să nu mai faci asta vreodată!

– Of, frate! Îmi pare rău! Încă mai ai dureri?

– Mai am ceva, da. Dar asta ce e? Preacher are păr?

– Mi s-a făcut frig la cap, spuse el, coborând sfios privirea. Ești bine? Nu te-am lovit, nu?

– Poate că n-ar strica să-mi dai o bere, ca să-mi revin.

– Sigur, prietene. Imediat. Și poate și ceva de mâncare, ce zici?

– Mai întâi berea, da?

Preacher se duse la bar și-i umplu o halbă.

Mel și Jack se așezară de-o parte și de cealaltă a lui Mike. Mel se aplecă spre el.

– Cât de rea e durerea? îl întrebă.

Mike ridică din umeri.

– Destul de surdă, în general, spuse el. Dar uneori devine... cruntă.

– Ce iei?

– Încerc să mă descurc doar cu antiinflamatoare, poate o bere... Dar, din când în când, cedez și nu mă descurc fără Percodan. Nu-mi place chestia asta. Mă face să mă simt ciudat.

– Deja ești ciudat, zise Jack. Preacher, dă-mi și mie o bere s-o beau cu prietenul meu.

Când își primi halba, Jack o ridică înspre Mike.

– Pentru recuperarea ta, prietene. O să fie rapidă și puternică.

– Să te audă Dumnezeu! zise Mike și luă o gură lungă și răcoritoare de bere. Doctorul a spus că am nevoie de trei luni ca să încep să mă simt mai bine și nu au trecut decât șase săptămâni, dar...

Și apoi apăru din bucătărie. Mike aproape că se înecă. Îi zâmbi și-i spuse:

– Bună. Tu trebuie să fii Mike.

Se duse lângă Preacher și acesta, văzând strălucirea din ochii lui Mike, o cuprinse cu un braț pe după umeri,

ca să-i arate că era a lui. Dumnezeule mare! își spuse Mike. Preacher avea o femeie. Și ce femeie!

– Da, spuse Mike încet.

Era superbă. Părul moale, șaten-deschis, îi cădea în bucle mătăsoase pe umeri. Avea pilea fină și albă ca satinul și buze de culoarea piersicii – cu o cicatrice micuță pe buza de jos. Știa ce se întâmplase, își amintea mai bine acum. Și ochi calzi și sexy, conturați de gene dese și negre, și sprâncene perfect arcuite. Când Preacher o cuprinse cu brațul, se lăsă pe el.

– Nu pricep, spuse Mike, râzând. Voi doi ați reușit să găsiți cele mai frumoase și mai sexy femei din tot statul tocmai aici, în sălbăticie. N-ar trebui să fie măcar una ca voi și în Los Angeles?

– De fapt, amândouă am plecat din Los Angeles, spuse Mel. Și am avut norocul ca soarta să ne aducă aici, în sălbăticie.

Cu siguranță Preacher nu-și dădea seama ce are, își zise Mike. Iar Preacher, știind felul în care se purta Mike cu femeile, indiferent ale cui erau, poate că se simțea amenințat în clipa de față, chiar și așa olog și în baston cum era Mike acum. Dacă ar fi știut el...

– Ei, la naiba! spuse Mike, ridicând halba de bere. Pentru fericirea voastră! A tuturor!

Apoi se uită la Jack și îi spuse:

– Îmi pare rău, sergent, dar sunt terminat. Drumul ăsta a fost mai greu decât am crezut că o să fie. Te superi dacă...?

– Haide, spuse Jack. Poți să te ții după mine până la cabană și o să te ajut să-ți descarci bagajele. Odihnește-te puțin! Poate că mai pe seară o să ai chef să te întorci să guști din cina lui Preacher. Dacă nu, îți aduc ceva acasă.

– Mulțumesc, prietene, spuse el.

Îi întinse mâna sănătoasă lui Preacher. Expresia uriașului se înseninâ.

– Mă bucur că ești aici, Mike. Te punem noi pe picioare cât ai zice pește.

*

Dimineața, Mike obișnuia să bea cu conștiinciozitate shake-ul de proteine pe care i-l pregătea Mel, deși era oribil. Apoi ridica greutăți și făcea exerciții de întindere. La 10.00, leoarcă de transpirație, avea nevoie de un duș și de un pui de somn. De câte ori stătea întins, pățea același lucru – simțea dureri în clipa în care se ridica. Se forța să se dea jos din pat, punea gheață și, dacă putea, se ducea la bar la ora 15.00 ca să aibă timp de-o bere înainte să se întâlnească cu Mel, la clinica lui Doc. Acolo, femeia lui Jack îl chinuia cu cruzimea caracteristică oricărui fizioterapeut. Începea cu un masaj adânc al umărului și al bicepșilor, apoi urmau exercițiile. Atât de dure, că plângea ca un copil.

Ridica o greutate de un kilogram în lateral cu brațul drept și nu putea încă să ajungă până la nivelul umărului, dar Mel îl lăuda de fiecare dată. Însă era agonie. Mike încă nu putea să ia trei farfurii dintr-un dulap. Încercase și le spărsese, apoi se forțase să conducă până în Fortuna ca să le înlocuiască.

Din când în când, încerca să ridice revolverul cu mâna dreaptă și să-l țină în față, privind peste țeavă. Nici gând.

– Cred că ar trebui să te punem în legătură cu un ortoped, spuse Mel. Pot să găsesc pe cineva pe coastă.

– Nu, ripostă Mike. Nu mai vreau operații.

– În felul ăsta ar putea să dureze mult mai mult.

Însă pe Mike îl îngrijorau urmările unei intervenții chirurgicale, atunci când medicii doresc să repare ceva și ajung să strice altceva.

– Și ce treabă am? Lasă ortopedul! Mă descurc eu.

– Alte probleme? întrebă ea. Capul, zona abdomenului, zona inghinală?

– Totul e bine, spuse el, dar nu o putu privi în ochi.

Era de aproape două săptămâni în Virgin River, trecuseră opt săptămâni de la operație, și tot nu putea face o flotare. Dar mai pusese ceva carne pe el și îi era mai

ușor să meargă drept, așa că situația era cât de cât încurajatoare. Și prietenii lui - Jack, Mel, Preacher, Paige - erau mereu cu el. Îl încurajau de fiecare dată.

Într-unele zile, când era soare, se ducea la râu și privea pescarii aruncând lansetele. Îi plăcea cel mai mult să-i urmărească pe Jack și pe Preacher aruncând firul - îi plăcea și mai mult când băiatul, Rick, era cu ei. Puștiul învățase pescuitul de la cei doi și era maestru la aruncat. Așa cum stăteau toți trei unul lângă altul, spintecând aerul cu firele de gută în forme perfecte de S, mușchii atingând apa cu atâta grație și finețe, trăgând la unison captura la mal - părea să fie coregrafia unui balet.

Mike fusese și el un pescar excelent în vremurile de altădată. Fusese foarte bun la o mulțime de lucruri.

În această stare de spirit se afla Mike, ceva mai târziu ca de obicei, în barul lui Jack. Nu erau decât vreo câțiva pescari la o masă de lângă foc, care luau o cină întârziată. Mike era la bar când Preacher coborî de la etaj, după ce-i citise povestea puștiului. Jack plecă, lăsându-l pe Preacher să închidă, iar Mike ceru încă un pahar.

Apoi începu să bombăne.

Îl frustrau brațul, durerea, neîndemânarea... Și încă vreo câteva chestii.

Preacher își turnă și el paharul de sfârșit de program și rămase în spatele barului, ascultându-l pe Mike văitându-se, dând ocazional din cap și spunând:

- Da, prietene. Înțeleg.

- Nu pot să ridic arma, nu pot să ridic nimic. Și am aflat și ce înseamnă să ai o sculă bleagă, zise el posac.

Sprâncenele lui Preacher se ridicară, iar Mike îl privi cu ochi ca de sticlă.

- Exact, băiatul meu e mort de-a binelea. Putea să mă împuște direct în el...

Preacher ridică paharul la gură.

- Ești singurul bărbat pe care îl cunosc în stare să se plângă că nu poate să și-o tragă câteva săptămâni pentru

că a fost în comă, zise Preacher. Îmi imaginez că tu credeai că poți s-o faci și în stare de inconștiență.

– Sigur, râzi de mine! mârâi Mike. Ți se pare că sunt în stare de inconștiență acum?

– Hei, frate, nu sunt prea multe femei pe aici. S-ar putea să fie nevoie să stai și tu fără o vreme...

– Tu ce vezi când te trezești dimineața, Preacher? Un cort mare și frumos, nu? Eu nu văd decât... decât câmpie.

Preacher se încruntă.

– Ai luat o pastilă pentru durere în seara asta, Mike?

Nu-i răspunse.

– Mike? Ai luat o pastilă în seara asta?

– Nu știu.

– Hmm. Stai cuminte! Nu te mișca! Mă întorc imediat.

Să stea cuminte? își repetă Mike vag în gând. De parcă s-ar fi putut mișca...

Când se întoarse, Preacher îl găsi pe Mike ca și cum nici nu și-ar fi dat seama că plecase. Era în continuare cu ochii pironiți în pahar, bombănea pentru sine, aplecat peste bar. Parcă nu trecuseră nici măcar câteva clipe când îl simți pe Jack ajutându-l să se ridice.

– Haide, Mike! Așa, ușurel! Lasă bastonul, sprijină-te de mine!

– Ce...?

– Da, o să dormi bine la noapte, asta e sigur, zise Jack.

Preacher deschise ușa și, în timp ce Mike trecea cu Jack, spuse:

– E posibil să fi luat mai mult de o pastilă, Jack. L-am întrebat dacă a luat o pastilă de durere și nu știa.

– Știi cât a băut?

– Mai mult decât de obicei, asta-i sigur, zise Preacher. Două, poate trei pahare.

– Două i-am dat eu, spuse Jack, cu Mike prăbușit peste el.

– Eu i-am dat unul, zise Preacher. Spune-i lui Mel! Ea o să știe dacă e cazul să ne facem griji.

– Da, bine. Mersi că m-ai sunat. Mă ocup eu de-aici.

Mike nu veni la bar la micul dejun a doua zi de dimineață, însă după-amiază, chiar înainte de programarea cu Mel, arăta destul de decent. Îl rugă pe Preacher să-l ducă în oraș, unde-și lăsase SUV-ul.

– Cum ai dormit? întrebă Preacher, când Mike urcă cu grijă în camionetă.

– Probabil că bine, răspunse Mike. N-aș putea să-ți spun.

– Trebuie să ai grijă să nu amesteci analgezicele cu băutura. Cred că ai luat vreo două pastile, ai băut vreo două pahare în plus și ai cam luat-o razna.

– Da, se poate. Uneori e groaznic...

– Și mai e și depresia, spuse Preacher. Depresia după o intervenție chirurgicală majoră e ceva destul de comun, știai? Mai ales dacă e vorba de o operație pe inimă sau de ceva violent. Cred că tu te încadrezi la violent. Trei gloanțe.

– Posibil, zise Mike evaziv.

Preacher băgă mâna în buzunarul cămășii de blugi și scoase o foaie tipărită, împăturită.

– Și mai e și cortul de dimineață... zise el. Am căutat toate astea azi-noapte. Disfuncție erectilă – comună după intervenții chirurgicale majore, după incidente violente, asociată consumului de narcotice etc. Era o listă întreagă cu ce poți să faci. Pe lângă faptul că trebuie să aștepți până te faci bine, ceea ce o să se întâmple, ar trebui să verifici dacă nu ai o infecție urinară cronică – cu care poți să te pricopsești după ce ai stat mai mult timp în spital, cu toate cateterele alea în tine. Poți să-i spui lui Mel fără nici o problemă. Mel nu-i spune nici măcar lui Jack. Ți-am scos la imprimantă.

Mike luă hârtia între degete, o despături.

– Oh, Doamne, doar nu ți-am spus despre asta!

– Eu cred că o să-și revină. Dacă nu, poți să-ți inserezi o tijă. Dar, nu știu, Mike, eu nu cred că aș vrea să am o tijă acolo. Mai întâi cred că aș încerca cu rugăciuni...

– Ah, la dracu'! făcu Mike.

– Însă trebuie să te gândești foarte serios la chestia asta cu depresia. Mel poate să-ți găsească un specialist. Și poate că n-ar strica să numeri pastilele. Frate, ești vai de capul tău!

– Preacher, jur pe Dumnezeu, dacă vreodată...

– De ce-aș spune ceva? Ai mai multă încredere în mine!

Mike se uită la pagina tipărită.

– De unde-ai scos chestiile astea?

– De pe computer. Tu spune-i lui Mel! Sau lui Doc. Dar eu i-aș spune lui Mel, chiar dacă e fată. La anumite chestii e mai în temă decât Doc. Nu cred că Doc a întâlnit prea des probleme de genul ăsta la pacienții lui obișnuiți. Înțelegi?

– Te urăsc din tot sufletul în clipa asta, zise Mike.

– Zău? O să-ți treacă. Probabil chiar foarte curând – când o să vrei de mâncare.

Avu nevoie de câteva zile de îmbufnare, însă până la urmă Mike deschise subiectul într-una din ședințele de recuperare cu Mel. Se alese cu o cură de antibiotice pentru infecție urinară cronică și cu un antidepresiv pe care probabil că nu avea să fie nevoit să-l ia decât vreo câteva luni. Dar nici de afurisit nu i-ar fi mulțumit lui Preacher. Bărbații nu vorbesc despre astfel de lucruri. Decât atunci când sunt beți.

Însă, în sinea lui, i se părea de-a dreptul uimitor că toate astea porniseră de la Preacher.

Intră în bar într-o după-amiază, între prânz și cină, și-l găsi pe Preacher așezat pe un taburet înalt, cu un prosop pe după umeri. Paige avea o foarfecă în mână și-i aranja părul. Mike lăsă capul pe-o parte și privi scena.

– Am fost coafeză, spuse ea, zâmbind. Și, dacă John vrea să aibă păr, trebuie să aibă grijă de el. Mă ocup eu de asta, adăugă, continuând să zâmbească.

Apoi, atacându-i sprâncenele stufoase cu un pieptene, zise:

– Ca să nu mai vorbim de chestiile astea malefice. N-am mai văzut un bărbat cu sprâncene atât de stufoase.

– Am observat că arată din ce în ce mai bine în ultima vreme, spuse Mike. M-am gândit că e mâna ta.

Preacher radia.

Râzând, Mike își trecu mâna peste propria frezăbizară. Părul îi era mai lung într-o parte decât în cealaltă și încă destul de rar peste cicatricea de la tâmplă.

– Vrei să încerc să ți-l îndrept? Dacă tot am scos *echipamentul?*

– Hei, ar fi grozav. Nu te superi?

– O fac cu plăcere. John e gata, spuse ea, dându-i jos prosopul.

– Pot s-o las pe fata ta să mă atingă cu foarfeca, Preacher?

Preacher se încruntă doar și se dădu jos de pe scaun. Dar se întoarse spre Paige și o sărută ușor pe frunte. Ca să nu existe vreo nelămurire.

Apoi ea îi puse o mână pe braț și ridică spre el ochii încărcați de o privire adoratoare. Însă Preacher nu părea să observe. Mike se întrebă dacă prietenul său avea habar ce se petrecea acolo.

– Mă duc să văd dacă s-a trezit Christopher, spuse Preacher.

– Mulțumesc. O să vin imediat la bucătărie, să te ajut.

Apoi, întorcându-se spre Mike:

– Următorul?

Mike urcă pe scaun, iar Paige îi puse prosopul.

– Ah, da, spuse ea. Văd ce trebuie făcut. Te mai doare? întrebă ea, atingându-i ușor cicatricea.

– Nu, e în regulă. Dar se pare că nu prea-mi crește părul acolo.

– Te aranjez eu. O să te tund mult mai scurt, ca să-i dau o șansă să ajungă din urmă restul. Îți promit că n-o să arăți groaznic! Ți-ar sta bine cu părul mai scurt.

– Da, așa au zis și cei de la Pușcașii Marini. Li se părea că sunt o bomboană de băiat cu părul ras. Orice faci, o să fie bine. Apreciez.

– Cred că ai fost îngrozit, când s-a întâmplat, spuse ea.

– Nu-mi amintesc nimic. S-a stins lumina pe loc.

– Asta e bine, presupun.

Tăie puțin, iar părul negru îi căzu pe umeri, apoi pe podea.

– Cred că ar trebui să-ți mulțumesc. Știu că John te-a sunat în legătură cu... situația mea. Cu fostul meu soț.

– E fostul acum? întrebă Mike.

– Da, de foarte curând. Nici măcar nu mai am numele lui.

– Și îmi imaginez că, dacă ești încă aici...

– Îmi place aici. Nu-mi amintesc când m-am simțit atât de... nu știu cum să spun, normală. Și Christopher este atât de fericit! Îl iubește foarte mult pe John.

– Este destul de clar și ce simte Preach – John.

– Este? întrebă ea.

Mike râse.

– Ei bine, nu e genul care să se priceapă să o arate, dar poți fi sigură că nu l-am mai văzut niciodată să se poarte așa. Este evident.

Paige luă oglinda de pe bar și i-o întinse.

– Ce zici? îl întrebă.

– Ai talent, spuse el. Cineva care reușește să scoată o freză decentă din haosul ăla merită să aibă propriul lanț de frizerii.

– Nu cred că ar avea succes în Virgin River, spuse ea, râzând. În plus, îmi place să lucrez cu John.

Într-o dimineață, când nu putea să doarmă, Mike se ridică din pat, își puse niște gheață pe umăr și se duse

afară cu revolverul. Rămase pe verandă și ridică arma cu brațul stâng, privind peste țeavă.

Jack ieși și el pe verandă, îmbrăcat de plecare.

– Animalele sunt în pericol? întrebă el.

Mike se întoarse spre el.

– Cred că ar trebui să-mi exersez mâna stângă. În caz că... știi tu. În caz că nu mi-o recuperez pe cea dreaptă.

Jack ridică din umeri.

– Nu strică niciodată să știi ce poți să faci. Dar eu, unul, n-aș renunța la mâna dreaptă. Nu încă. Nu a trecut chiar atât de mult, Mike.

– E al dracului de frustrant.

Puse arma la loc în toc.

– E un loc pe-aici unde să pot să trag?

– Este un poligon la 30 de minute, după Clear River. Îți notez cum să ajungi acolo.

– Te duci în oraș? întrebă Mike.

– Da, în curând, spuse Jack. Mă duc s-o scol pe Mel din pat.

– Ne vedem acolo, spuse Mike, coborând cu grijă treptele și urcând în SUV.

Jack rămase nemișcat până ce mașina lui Mike se făcu nevăzută.

Apoi își scoase ghetele și le lăsă pe verandă. Odată ajuns în dormitor, rămase doar în chiloți și urcă în pat, lângă soția lui. O luă în brațe.

– Hmm, făcu ea, trăgându-se aproape. Îl mirosi. Ai băut deja cafea!

– Mel, șopti el. Suntem singuri.

Ochii ei se deschiseră brusc și se întoarse spre el, doar ca să-și găsească dintr-odată gura acoperită de un sărut arzător. Avu nevoie de o clipă să înțeleagă ce-i spusese și, când o făcu, îi răspunse la sărut.

– Ești sigur? îl întrebă.

– L-am privit plecând, spuse Jack, zâmbindu-i. Poți să faci cât de mult zgomot vrei.

– Nu fac atât de multe zgomot! spuse ea.

Îi trase chiloții în jos.

– Oh! S-ar putea să fac totuși ceva zgomot.

– Fă-ți de cap, iubito!

Mike trase în fața barului și parcă, dar rămase în mașină. Trântită pe unul din scaunele de pe verandă, era o femeie. O femeie mare, îmbrăcată în pantaloni bărbătești, cu bocancii lăsați deschiși, neîncheiați la șireturi, cu cămașă în carouri și vestă tricotată. Capul îi era căzut într-o parte, brațele îi atârnau pe lângă cele ale scaunului și alături, pe podeaua din scândură, era o sticlă goală.

Mike băgă revolverul sub scaun și lăsă bastonul în mașină. Trebui să folosească balustrada ca să urce treptele verandei. Se duse lângă femeie și îi apăsă două degete pe artera carotidă – cel puțin era în viață.

Mike încercă să deschidă ușa din față a barului și constată că era încuiată. Nu era nevoie să trezească pe nimeni. Se întoarse la SUV și scoase o pătură din spate. O înveli pe femeie și folosi o cutie de chibrituri ca să aprindă una din sobele pe gaz pe care Jack le ținea iarna pe verandă. Apoi se așeză la rândul lui în celălalt capăt. Și aștepta.

După aproximativ cincisprezece minute, îi pică fisa. „Dumnezeule, prost mai era uneori!" Dintr-odată, începu să pună lucrurile cap la cap. „Grozav detectiv mai ești, Valenzuela!" se surprinse spunându-și. Noaptea, când toată lumea mergea la culcare, îi auzea vorbind încet. Nu înțelegea ce spun, dar vocile lor înăbușite ajungeau până în camera lui. Și dimineața, după ce nu putuse să doarmă, Mel spunea de obicei ceva de genul:

– A fost o noapte grea, nu? Ești bine?

Fiecare geamăt, apa de la toaletă – era de fapt o singură încăpere mare. Ca și cum ar fi fost într-un cort împreună.

Doar pentru că el nu avea parte de acțiune nu însemna că era cazul tuturor. Jack și Mel aveau nevoie să fie

singuri. Pentru Dumnezeu, erau proaspăt căsătoriți și sarcina lui Mel nu era atât de avansată cât să nu se poată bucura de o viață sexuală sănătoasă.

Își propuse să fie mai atent la acest aspect - să-și găsească de lucru în așa fel încât să plece mai des de la cabană. Să se asigure că Jack și Mel știau că n-o să se întoarcă prea repede și că o să aibă parte de câteva ore de intimitate.

Putea să-și caute alt loc în care să stea, ca să-i lase în pace. Dar Jack se bucurase că Mike venise la el. Mel era bucuroasă să-l ajute cu recuperarea. Ar fi fost mai bine să găsească metode să îi lase din când în când câteva ore singuri.

Se uită la femeia de pe scaun, întrebându-se cine era și ce căuta acolo. Sticla aia putea fi de la bar. Oare Preacher îi dăduse toată sticla și o trimisese la plimbare, ca să poată să încuie? Dar, dacă zăcea acolo de seara trecută, ar fi putut îngheța până acum. Temperaturile erau foarte scăzute noaptea; începea să se facă foarte frig. Suficient de frig cât să facă hipotermie.

Trecură treizeci de minute până ce camioneta lui Jack parcă lângă SUV-ul lui. Când coborî din mașină, se încruntă.

- Ce-i asta? întrebă el.

- Speram să-mi poți spune tu, zise Mike.

- Preacher nu s-a trezit încă?

- Nu știu. Poate că e în spate, în bucătărie, dar ușa e încă încuiată și nu am vrut să risc să trezesc toată casa. Înțelegi?

- Hei, prietene, îmi pare rău. Am...

- Jack, nu trebuie să-mi explici. Eu ar trebui să fac asta. Uneori nu gândesc.

- Zău, Mike...

Mike își lăsă capul pe-o parte și izbucni brusc în râs.

- La naiba, roșești? întrebă el, uluit. Pentru Dumnezeu, e nevastă-ta! Am fost la curve cu tine și niciodată nu ai...

O mână puternică îi prinse ca într-o menghină umărul sănătos.

– Și aici discuția noastră se oprește! zise Jack.

– Mai spun doar că, din fericire pentru tine, m-am prins și eu în sfârșit. Tu și *comadrona* meritați o viață de soț și soție.

– *Comadrona?*

Mike râse.

– Moașă. Voi fi un musafir mai sensibil de acum înainte.

– Nu-ți face griji! Prioritatea ta e să-ți recuperezi puterile. Prioritatea *noastră.*

Mike râse din nou.

– Ei, așa-ți dai seama cine-ți sunt adevărații prieteni, zise el. Acum spune, ea cine este?

– O cheamă Cheryl Chreighton. Mă tem că e alcoolică.

– Ajunge des pe-aici?

– Nu. E prima oară.

– A luat sticla din barul tău?

– Nu. Noi nu o servim, spuse Jack. Nu pot spune de unde are sticla. Din câte știu eu, bea porcărie din aia, Everclear – alcool rafinat. E greu să găsești băutură de Doamne-ajută pe aici, suntem singurul oraș care are un bar.

Își frecă ceafa cu mâna.

– Probabil că ar trebui s-o luăm de-aici.

– Și unde s-o ducem?

– Acasă, zise Jack.

Zăvorul se mișcă, iar ușa se deschise. Preacher apăru în prag, privi afară, evaluă situația și spuse:

– La dracu'!

– Preacher, ai apucat să faci cafea? întrebă Jack.

– Da.

– Hai să bem câte-o cană în timp ce ne gândim ce să facem cu ea. Nu pleacă nicăieri.

Jack se aplecă și luă de jos sticla goală, ca să o arunce.

Douăzeci de minute mai târziu, Mel intră în bar, cu gulerul hainei ridicat, cu mâinile în buzunare, cu părul lung și blond adunat pe umeri. Mike o privi apreciativ. Obrajii îi erau îmbujorați de iubire, ochii îi străluceau, buzele îi erau trandafirii.

– Jack, Cheryl Chreighton bântuie pe stradă cu o pătură pe după umeri. Știi ceva despre asta?

– Da, zise Jack. Înseamnă că nu trebuie să o mai duc acasă. Am găsit-o dormind dusă pe verandă azi-dimineață, când am venit să deschidem.

– Oh, Jack! Trebuie să o putem ajuta cumva pe biata femeie! Pentru Dumnezeu, nu are decât 30 de ani!

– Dacă ai tu vreo idee, eu colaborez cu plăcere, spuse Jack. Dar, Mel, părinții ei încearcă de ani întregi.

– În mod clar, nu încearcă cu ce trebuie, spuse Mel.

Clătină cu tristețe din cap și ieși din bar.

Jack abia terminase de tăiat lemnele, când Connie apăru în bar, în mod evident supărată.

– Ei bine, au făcut-o! spuse ea. Au fugit.

– Dumnezeule! făcu Jack. Când?

– Cine știe? zise Connie, ridicând din umeri. Putea fi în mijlocul nopții – nu am auzit nimic. Ron a plecat cu mașina să-i caute. Mă ia groaza numai la gândul să o sun pe soră-mea.

– Păi, n-o suna, zise Jack. Lasă-mă puțin! Servește-te cu o cafea!

Se duse în bucătărie, scoase cartea de vizită prinsă între telefon și perete, sună la departamentul șerifului și întrebă dacă Henry Depardeau, ofițerul care se ocupa de zona lor, era pe teren. Sună apoi la California Highway Patrol. De fiecare dată, le descrise camioneta lui Rick și spuse că familia din Virgin River avea nevoie să ia legătura cu cei doi tineri. Apoi se întoarse la Connie. Îi umplu la loc cana de cafea.

– Am încercat să nu mă amestec, Connie. Dar poate că ar fi trebuit să o fac.

– De ce spui asta?

– Pentru că Rick nu o are decât pe Lydie, iar ea e bătrână și nu se simte prea bine în cea mai mare parte a timpului. Dacă Rick are pe cineva care să-l îndrume spre maturitate, să-l învețe cum să fie bărbat, ăia suntem eu și cu Preacher. N-om fi noi cele mai grozave figuri paterne din lume, dar numai pe noi ne are. Ar trebui să ne ocupăm mai bine de copiii ăștia doi, începând de acum.

– Ascultă, Jack, fac și eu tot ce pot.

– Știu asta. Dar știi de ce au fugit? Pentru că eu am o oarecare idee. Pentru început – nu vor să dea copilul. Dacă insistați pe ideea asta, chiar dacă vouă vi se pare cea mai bună, s-ar putea să-i determinați să facă lucruri și mai drastice.

– Și ce-o să facă ei cu un copil, Jack?

– Când a aflat că există un copil, Rick a spus că o să se asigure că lui Lizzie nu-i este frică. Că o s-o protejeze cu orice preț. Probabil s-a simțit ca în fața unui pluton de execuție – știi vreun băiat de 17 ani nerăbdător să devină tată? Ei? Dar a spus că o să rămână lângă Liz. Eu și Preach am fost foarte mândri de el pentru asta. Încearcă să se poarte ca un bărbat, să aibă grijă de mama copilului lui. Dar nu ar trebui să o protejeze de noi.

– Sunt de acord că e un băiat bun, dar chiar și așa, Jack...

Jack ridică din umeri.

– Rick o să facă 18 ani peste câteva luni. E tânăr, dar n-ar fi cel mai tânăr tată din istorie. Dar el locuiește cu bunica lui, Liz locuiește cu voi și nu pot nici măcar să fie împreună singuri.

– Jack, n-ar trebui să se implice și mai mult! Sunt copii!

– Au făcut un copil împreună, Connie. Crezi că poți să bagi glonțul ăsta înapoi pe țeavă? Fiecare zi e grea pentru Liz – și uneori are nevoie să fie ținută în brațe de singurul om pe care îl crede de partea ei. Nu e un moment bun să creadă că nu are iubire în viața ei, când

iubirea asta crește în ea cu fiecare zi. Are nevoie de el, Connie.

– Dar, Jack, Lizzie are 15 ani...

Jack înclină din cap.

– Știu și asta. Ascultă, Connie, sper să nu spun vreodată ceva despre o femeie care să nu fie demn de un gentleman, dar aș vrea să faci repede un calcul în minte. Când Rick și Liz au fost împreună, ea avea doar 14 ani – dar arăta ca la 21. Doi copii cu trupuri de adulți și minți de adolescenți. Nu știu ce părere ai tu, dar eu cred că ar fi mai bine să nu se căsătorească încă. Și, dacă eu aș fi în poziția lui Rick, nimeni nu ar putea să-mi ia copilul. Nici sub amenințarea pistolului.

Connie coborî privirea și clătină din cap.

– Eu nu am avut copii, spuse ea. Soră-mea n-ar fi trebui să mă împovăreze cu povestea asta. Mi-a spus să am grijă ca relația dintre ei să nu devină și mai serioasă, să mă asigur că bebelușul va fi adoptat de cineva care să-i poată oferi o casă bună.

– Ai dreptate, sora ta nu ar fi trebuit să-ți facă asta. Dar eu mă bucur că a făcut-o. Nu s-ar părea că sora ta are înțelepciunea sau răbdarea necesare într-o astfel de situație, dar pe tine te cunosc de ceva vreme. Știu că tu ești în stare să-i faci față. Poate că ar fi bine să începi să aplici regulile tale, nu pe ale altora. La urma urmei, Liz locuiește sub acoperișul tău.

– Nu știu nici eu ce e bine, ce e rău...

– Ba sigur că știi. Există o pereche, Liz și Rick. Din nefericire pentru ei, au intrat în povestea asta mult prea tineri, nu știm dacă vor rămâne împreună, dar sunt împreună în momentul ăsta. Ar trebui să se pregătească să primească bebelușul, pentru că, ascultă ce-ți spun, copilul ăsta o să vină indiferent ce hotărăsc ei să facă. Chiar dacă Liz poate fi forțată să renunțe la el, Rick n-o să-l lase. Poate că ar trebui să ne punem mințile la contribuție și să vedem cum îi putem ajuta să fie și părinți, și să-și termine și școala, pentru că singurul

lucru sigur în momentul de față este că vor fi părinți. Indiferent ce facem noi. Poate c-ar fi mai bine să le oferim susținerea noastră.

– Eu nu pot să mă ocup în permanență de un bebeluș! spuse Connie. Nu cred că-mi permite sănătatea.

– Sunt mulți oameni dispuși să ajute, Connie. Eu și Preacher... am face orice pentru Rick. Și cred că e valabil și pentru Mel și Paige. În loc să le spunem ce trebuie să facă, ar trebui să începem să-i întrebăm de ce au nevoie.

Ridică din umeri.

– Connie, dacă acești copii au nevoie unul de celălalt în clipa de față, e cazul ca noi să dăm înapoi. Ea mai gravidă de-atât n-o să ajungă. Dar poate reușim să-i împiedicăm să se căsătorească cât încă n-au nici drept de vot.

Sorbi din cafea.

– Dacă nu cumva e prea târziu și pentru asta.

Telefonul sună, iar Jack se duse în bucătărie. Se întoarse în câteva clipe.

– I-am găsit. Henry Depardeau i-a găsit pe autostrada 99, schimbau o roată. Mă duc după ei, dacă ai tu grijă de bar până ajunge Preacher. Bine?

Jack nu mergea pe autostradă decât de vreo cincisprezece minute când văzu mașina șerifului și, în fața ei, camioneta micuță, albă. Opri și coborî. Rick scosese deja roata veche și o pregătise pe cea nouă.

În clipa în care îl văzu pe Jack, Liz își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă.

Rick o cuprinse pe după umeri, iar fata își lăsă capul pe pieptul lui. Jack veni din spate și își puse mâinile lui puternice pe partea de sus a brațelor fetei. O trase de la pieptul lui Rick și o îmbrățișă la rândul lui.

– Liz, scumpo, vreau să nu mai plângi. Totul o să fie bine. Hai, stai în mașină până schimbăm roata. Haide, e în regulă.

Rick ținea cheia într-o mână. Se uită la Jack.

– Ești supărat? îl întrebă.

– Nu. Ce s-a întâmplat?

Rick potrivi cheia pe un prezon și smuci tare, cu furie. Jack observă, nu pentru prima oară, cât de puternic era băiatul.

– Lizzie a făcut o criză – panică totală. Isterie. Se teme să nu piardă copilul. Să nu mă piardă pe mine.

– Frate! făcu Jack. Probabil ai simțit că trebuie să faci ceva în legătură cu asta.

– Da, am încercat.

Mai strânse o piuliță. M-am gândit că dacă o duc undeva... în Oregon. Dacă mă-nsor cu ea... Poate c-o să se liniștească. Se apropie termenul, Jack. Nu pot s-o las să se supere atât de tare. Îmi fac griji.

Potrivi din nou cheia.

– Ar trebui să fiu cu ea cât pot de mult. Să încerc să o liniștesc.

– Ai dreptate. Dar nu puteți să fugiți. Du-o acasă, stați de vorbă cu Connie! Spune-i lui Connie că tu trebuie să stai de acum înainte pe scaunul șoferului. Trebuie să ai grijă de fata ta, de copilul tău. Cred că s-ar putea să te asculte. Am discutat eu cu ea.

– Da?

Jack își băgă degetele în curea și coborî privirea.

– Rick, știu că încerci să ții situația sub control. Trebuie să-ți păstrezi mintea limpede, prietene. Înainte să faci o nebunie, cum ar fi să fugi și să te însori cu o fată de 15 ani, vorbește cu mine. Îmi promiți asta, te rog? Împreună, o să ne descurcăm cumva.

– Uneori mi se pare că o să înnebunesc de tot, zise Rick, strângând și ultima piuliță.

– Știu, Rick, dar...

– Vreau copilul, spuse el sec.

– Și eu l-aș vrea, recunoscu Jack. Hai să ne concentrăm să obținem tot ce se poate din povestea asta! Eu sunt de partea ta, Rick.

– Sincer, nu înțeleg cum poți să fii, zise băiatul. La urma urmei, nu te-am ascultat când m-ai sfătuit de bine.

– Eu nu am văzut niciodată lucrurile așa. Am mai discutat despre asta. Nu ești singurul care a dat-o în bară. Bine?

– Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să vă fac mândri de mine, spuse Rick.

Jack îl prinse de antebraț și-l scutură ușor.

– Să nu crezi vreo clipă că n-ai făcut-o. Nu aș putea fi mai mândru de tine decât dacă ai fi fiul meu.

capitolul 12

Nu erau decât patru pescari pe râu, împătimiți. Era frig și ploua, somonul aproape că-și terminase migrația pe acest sezon, începuse să ningă pe creste, iar Crăciunul bătea la ușă.

Preacher trase la mal a treia captură a zilei, un pește măricel, și se îndepărtă de râu, cu capul plecat. Situația începea să devină ridicolă. Nu era ca și cum Jack și Preacher ar fi avut vreodată niște discuții lungi, însă tăcerea sumbră și încărcată începea să se întindă. Ceva îl ținea pe Preacher încordat.

Jack clătină din cap și se duse după el.

– Hei, Preacher! strigă el. Stai așa!

Îl ajunse din urmă.

– Avem suficient pește pentru diseară?

Preacher dădu din cap și-i întoarse spatele, îndreptându-se spre camionetă. Jack îl prinse de mâneca pelerinei.

– Preacher. Trebuie să te întreb ceva. Ce mama dracului te mănâncă?

– Ce vrei să spui? răspunse acesta, încruntându-se.

Jack scutură frustrat din cap.

– Ai o familie frumoasă sub acoperișul tău. Ai grijă de Paige și de Christopher ca un urs. Puștiul te adoră, ai o femeie tânără și frumoasă care să te încălzească în fiecare seară și ești *deprimat*. Vreau să spun, e evident că ești deprimat!

– Nu sunt deprimat, spuse Preacher, oarecum răutăcios. Și nu mă încălzește nimeni.

– Ce? făcu Jack, nedumerit. Cum?

– M-ai auzit. Nu am atins-o.

– Are probleme? întrebă Jack. A abuzat-o fostul soț sau ceva de genul ăsta?

– Nu, spuse Preacher. Eu am probleme.

Jack râse.

– Zău? Nu o vrei? Pentru că...

– Nu știu ce să fac! spuse Preacher dintr-odată.

Apoi își feri privirea.

– Sigur că știi, Preacher. Îți scoți hainele, le scoate și ea...

Preacher ridică brusc capul.

– Știu cum merge treaba! Nu sunt sigur că ea e pregătită pentru asta...

– Preacher, prietene, tu ai ochi? După cum se uită la tine, sigur vrea să...

– Dumnezeule, mă sperie de moarte! Mă tem să nu-i fac rău, spuse Preacher, apoi clătină cu nefericire din cap.

„La naiba", își spuse în cele din urmă. „Jack e cel mai bun prieten al meu. Dacă nu pot să-i spun lui Jack, nu pot spune nimănui."

– Dacă spui cuiva despre asta, jur pe Dumnezeu că te omor!

Jack nu făcu decât să râdă.

– De ce aș spune cuiva? Preacher, n-o să-i faci nici un rău.

– Și dacă-i fac? A trecut prin atâtea... E atât de fragilă! De mică. Iar eu... la naiba, eu sunt mare și neîndemânatic.

– Ba nu ești, spuse Jack, râzând din nou. Preacher, reușești să separi ouăle fără să spargi albușurile. Ești – ești mare, asta-i clar.

Râse.

– Probabil că ești mare peste tot, zise el, clătinând din cap. Crede-mă, pe femei nu le deranjează treaba asta.

Preacher ridică bărbia și se încruntă, neștiind dacă i se făcuse un compliment sau fusese insultat.

– Ascultă-mă, prietene, nu ai problemele pe care crezi că le ai. Trebuie să ai încredere în tine.

– Tocmai asta-i problema, că nu am. Mă tem că o să-mi ies din minți. Că o să fac ceva – că o s-o rup în două!

Își coborî privirea pe mâna mare, cu degetele răsfirate.

– Dacă îi las vreo vânătaie? Mai bine mor!

– Bun, ascultă-mă puțin! Uite cum o să faci. O să-i spui lui Paige ce te mănâncă. Bine? Că nu ai atins-o pentru că te temi că nu-ți cunoști propria forță și că s-ar putea să fii dur cu ea – și nu vrei asta. O să te ajute ea, Preacher. O să te facă să treci peste asta. La naiba, omule – fata te vrea atât de tare că ne dăm seama cu toții.

Clătină din cap.

– La cum se uită la tine, credeam că n-ai mai lăsat-o să doarmă de două săptămâni.

– Nu cred că doarme vreunul din noi...

– La naiba, cum ați putea? Trebuie să rezolvați problema asta.

Apoi Jack își spuse numaidecât: „Îmi dau seama cum e. Am un musafir permanent într-o cabană cu pereții ca de hârtie". De câteva săptămâni se mulțumea cu ce prindea pe apucate și, deși nu-l deranja una mică din când în când, ar fi dat orice pentru o seară liniștită, singur cu Mel. Simțea că începe și el să-și piardă mințile. O să-și construiască noua casă cu izolare fonică.

– Nu au fost... Eu n-am fost cu prea multe femei, zise Preacher. Cu siguranță nici cu a zecea parte din câte ai fost tu.

– Asta e bine. E un lucru bun. Ești un băiat serios – câștigi puncte pentru asta. Trebuie doar să fii dornic să – Dumnezeule, nu pot să cred că fac asta.

Preacher se încruntă, posac. Preț de-o clipă, Jack își spuse: „Dacă mă lovește, n-o să i-o mai iert de data asta".

– Bun, ascultă! Trebuie doar să fii atent la detalii. La sunetele pe care le scoate când... știi tu, când o atingi. Spune-i să-ți arate ce... Ahhh! făcu el, pe culmile frustrării. Făcu un efort să continue: Bun, spune-i să-ți arate ce-i place. Întreb-o: „E bine așa?" Ascult-o! Poți să-ți dai seama după sunetele pe care le scoate dacă te descurci. Spune-i să-ți pună mâna acolo unde o vrea. Să-ți spună unde vrea să o atingi. *Cum* vrea să o atingi. E foarte simplu. Tot ce vrei e să o faci să se simtă bine.

– Of, frate! făcu Preacher disperat.

– La naiba, cineva trebuie să ți-o spună! Vrei să-ți fac rost de un film?

– Nu! Dumnezeule!

– Mai bine. Oricum nu fac treabă prea bună în filmele alea. Ți-ar fi mai bine dacă ai recunoaște pur și simplu că nu ești sigur și că vrei să fie bine. Vă conduceți unul pe celălalt, Preach. Așa e cel mai bine.

– Știi, eu niciodată nu am...

– Cu o femeie pe care să o iubești, spuse Jack.

Nu era o întrebare.

– Da, spuse Preacher, lăsând capul în jos. Doamne, niciodată nu a contat atât de mult. Presupun că ar trebui să-mi fie rușine de asta, dar...

– Revino-ți, Preach! Nu ești dur. Ești blând, dar ești puternic. Este o combinație fantastică, ascultă ce-ți zic. Tot ce trebuie să știi minte e că ea e prima.

Preacher se încruntă.

– Haide, frate, știi la ce mă refer. Te știi bine până ești sigur că e mulțumită. După care ești liber. E cel mai bun sfat pe care pot să ți-l dau. Asta și că ai face bine să nu mai aștepți prea mult. Ceva-mi spune că deja ai tras cam mult de timp.

– Dacă spui cuiva despre asta, jur pe Dumnezeu...

– Știu. O să mă omori. La naiba, Preacher, ar fi cazul să te miști cât mai repede. Zău așa, frate, chiar nu te-ai

întrebat de ce mai e încă aici? Fata asta așteaptă după tine și trebuie să rezolvi problema. Acum, haide, avem niște pești de curățat!

Jack aruncă undița și captura în portbagajul camionetei lui Preacher.

La naiba, își zise. Bietul de el. Biata *de ea!*

Când Mike intră în bar, nu găsi pe nimeni acolo. Ce-i drept, locul era cam gol în după-amiezile ploioase. Nu-l deranja – nu voia decât o bere ca să-i mai aline durerea din umăr și gât. Era uluitor cât de intensă putea fi uneori, iar frigul și ploaia înrăutățeau lucrurile.

Focul începuse să se stingă, așa că se duse la șemineu, își sprijini bastonul de perete și deschise grilajul. Cu mâna stângă, ridică vătraiul și mișcă puțin lemnele, ca să întețească flacăra. Apoi, ținându-și protector brațul drept pe lângă talie, se întinse după un lemn pe care să-l pună pe foc. Apoi după altul.

Se uită la ceas. Era ora 15.00. Putea să-și toarne o bere. Jack și Preacher n-o să se supere.

În schimb, se duse în bucătărie. Paige era acolo, frământând o bucată mare de aluat. Era cu spatele la el.

– Hei, spuse.

Fata întoarse capul și, la fel de repede, se întoarse la loc. Văzuse că avea lacrimi pe obraji. Se încruntă. Ce era asta? Probleme în Paradis?

– Hei, spuse, apropiindu-se în spatele ei și strângându-i brațul cu mâna stângă. Ce se întâmplă? o întrebă.

– Nimic, spuse ea, trăgând de nas.

O întoarse cu fața spre el. Îi privi chipul drăgălaș și, pentru a suta oară, își zise: „Afurisitul de Preacher! Pun pariu că nu știe ce are aici."

– Nu e nimic, spuse ea, ștergându-și o lacrimă de pe obraz. Nu pot să vorbesc despre asta.

– Ba sigur că poți. Și cred că ar fi chiar bine. Ești foarte supărată.

– O să-mi treacă.

– Te-a supărat Preacher cu ceva?

Paige începu numaidecât să plângă și se aplecă în față – capul îi căzu pe pieptul lui. O cuprinse cu brațul sănătos și spuse:

– Hei, hei, hei! E în regulă.

– Nu e în regulă, spuse ea, printre sughițuri. Nu știu unde greșesc.

– Dacă-mi spui, poate că te ajut. Sunt grozav când vine vorba de sfaturi, ai fi impresionată.

– Chestia e că... eu țin la el. Dar el nu mă găsește...

Mike îi ridică bărbia.

– Cum, Paige?

– Nu mă găsește atrăgătoare.

– Pe naiba!

– Nu mă dorește.

– Paige, astea-s prostii. Te mănâncă din priviri numai când se uită la tine. E nebun după tine.

– Nu mă atinge, spuse ea, iar o lacrimă mare i se rostogoli pe obraz.

Mike aproape căzu pe spate.

– Nu se poate!

Paige dădu lamentabil din cap.

– Frate...

Crezuse, așa cum credea toată lumea, că făceau nebunii toată noaptea. Felul în care se uitau unul la celălalt – ca și cum de-abia așteptau să plece toată lumea ca să rămână singuri. Sărutările acelea dulci pe obraz, pe frunte. Felul în care se atingeau, cu grijă, ca să nu vadă nimeni scânteile – dar scânteile săreau prin tot barul. Încărcătura sexuală era de-a dreptul electrică.

– Of, frate! zise din nou.

O cuprinse cu brațul.

– Paige, Preacher te dorește. Te dorește atât de tare, că i se citește pe față.

– Atunci de ce?

– Nu știu, scumpo. Preacher e ciudat. Nu s-a priceput niciodată la femei, înțelegi? Când eram în armată

împreună, cu toții ne găseam câte o femeie pe undeva. Numai eu am stricat două căsnicii. Dar nu și Preacher. Era ceva foarte rar pentru el...

Se opri. Încerca să-și amintească. Avusese Preacher vreodată o femeie? Nu era sigur. Știa că nu avusese niciodată o iubită de lungă durată. Parcă-și amintea că mai existase câte o femeie, din când în când. Dar nu se concentrase prea mult asupra vieții amoroase a lui Preacher; fusese prea preocupat de a lui. Probabil că-i lipsește încrederea sexuală, își spuse Mike. Cu siguranță îi era greu cu o femeie pe care simțea că trebuie să o câștige.

– Pun pariu că-i speriat, se auzi Mike spunând.

– Cum să fie? Mai că nu am sărit pe el. Știe că nu o să-l resping!

Coborî privirea și adăugă în șoaptă:

– Trebuie să știe cât de mult...

– Of, frate! zise Mike. Pun pariu că se teme că ar putea fi respins. Ah, Paige, Preacher e atât de timid încât e de-a dreptul ridicol uneori. Dar îți garantez, îl cunosc de mult timp...

– A spus că și-ar pune viața în mâinile tale. Că a făcut-o...

– Da, asta e adevărat. Bărbații sunt mai ciudați – ne putem pune viața în mâinile celuilalt, fără să vorbim vreodată despre ceva personal. Uneori Preacher pare ușor naiv când vine vorba de chestiuni lumești.

Apoi, amintindu-și de discuția lor relativ recentă despre depresie și alte probleme, spuse:

– Iar alteori este atât de adânc, încât Marele Canion pare doar o gropiță pe lângă el.

Clătină din cap.

– E un mister. Preacher este mult mai complex decât... Chiar îți la el?

– Da.

– Atunci ai răbdare. O să se dea pe brazdă. Paige, este evident că și el ține la tine. Și la Christopher. Nu l-am văzut să se poarte așa cu nimeni altcineva.

– Poate că vrea să fie sigur că nu sunt doar...

Mike clătina deja din cap.

– Vrea să fie sigur de el însuși, Paige. Preacher e foarte precaut. Cred că s-ar putea să fie îngrozit de gândul că ar putea să te dezamăgească. Pun pariu că asta e.

– Nu ar fi cu putință! spuse ea și o altă lacrimă îi căzu pe obraz.

Mike i-o șterse.

– Trebuie să mă crezi pe cuvânt – e mort de frică. Se descurcă foarte bine în luptă, e un soldat excelent și cine ar fi crezut că e un bucătar atât de bun? Dar cu femeile? Paige... nu a fost niciodată vreun crai. Nu știu să fi fost mai mult timp cu vreo femeie. Nu a fost niciodată genul ăsta de bărbat. Nu e un fustangiu, ca noi, ceilalți.

– E unul din lucrurile care-mi plac cel mai mult la el, șopti ea.

Mike zâmbi.

– Lasă-i ceva timp, bine?

Paige dădu din cap. Zâmbi timid.

Mike o sărută frățește pe frunte.

– O să fie bine.

– Crezi?

– Oh, da. Ai răbdare. Nu renunța la el.

„Afurisitul naibii!" își zise Mike. Femeia asta chiar îl adora. Nu-și dorea altceva decât să-l facă fericit o noapte întreagă.

– Du-te și spală-te pe față! Eu o să-mi torn o bere.

O mai strânse o dată de umeri și, când se întoarse, îl văzu pe Preacher în ușă, cu peștele în mâini.

Paige trecu pe lângă el, cu capul în jos ca să nu-i vadă lacrimile. Preacher se încruntă la Mike.

– Îți trebuie ceva? îl întrebă.

– Îmi trebuie o bere, înainte să mă duc la Doc și să o las pe Mel să mă tortureze. Vrei să mi-o iau singur?

– Ia-ți-o singur, spuse Preacher, aruncând peștii în chiuveta cea mare.

Jack veni în spatele lui.

– Hei, Mike! Cum te simți azi?

Aruncă peștii peste ai lui Preacher.

Mike își frecă brațul drept cu mâna stângă.

– Ceva mai bine în fiecare zi. Vă trebuie o mână de ajutor? Doar una am.

– Nu, dar dacă vrei să-ți bei berea aici, cât curățăm noi peștele, ești bine-venit.

Păstrăvul umplut al lui Preacher era de-a dreptul o minune. Nu era ușor de pregătit – peștele trebuia tăiat, umplut cu un sos delicios de porumb, închis la loc și pus la cuptor, pe grătar. Era unul din felurile preferate ale lui Paige. Îl servea cu sufleu de spanac și cu sos de usturoi. Era bine să pregătească o masă atât de complicată – îl făcea să mai uite de altele.

O văzuse sprijinindu-se de Mike. Îl văzuse pe Mike sărutând-o pe frunte, zâmbindu-și și șoptindu-i ceva. Ei bine, nu ar fi fost deloc mirat dacă Paige se îndrăgostea de Mike. Mike era sexy, romantic – chiar și când era o idee betegit. Întotdeauna reușise să vrăjească femeile.

Avusese mai multe femei decât merita. Prin urmare, dacă se întâmpla așa, Preacher n-ar fi fost surprins. Crezuse de la bun început că Paige nu vedea în el mai mult decât un prieten, un bărbat care să o protejeze de restul lumii. Toată povestea aia cu zâmbetele și cu îmbrățișările – probabil că era doar pregătită, punct. Nu neapărat pentru Preacher.

Acum era rușinat de moarte de tot ce-i spusese lui Jack.

Făcu ea pâinea.

– Te-ai descurcat bine, Paige, îi spuse.

– Am făcut exact așa cum mi-ai spus tu, zise ea. Ești bine?

– Cred că m-a luat o răceală de la ploaie, minți el. E atât de frig azi.

– Ai luat ceva?

– Nu, e în regulă.

– Ce-ar fi să-ți aduc ceva? O aspirină.

– Nu e nevoie. Sunt bine.

Nu erau decât puține persoane la cină – tipic pentru o seară ploioasă. Jack stătea la o masă cu Mel, Doc Mullins și Mike, în vreme ce Paige și Christopher stăteau la bar, cu Preacher de cealaltă parte, care încerca să-l convingă pe băiat să mănânce puțin mai mult. Toată lumea termină înainte de 19.00, iar Jack strânse farfuriile.

Mel se duse cu el în bucătărie și începură să spele vasele împreună.

– Hei, spuse Preacher. Le spăl eu.

– Aproape am terminat. După care nu mai stăm pe capul tău.

– Nu e nici o grabă. Oricum trebuie să mătur.

– Pot să mătur eu, se oferi Jack.

– Nu-ți face griji!

Peste zece minute, Jack îi ținea haina lui Mel. Mullins era deja la ușă, iar Paige îl ducea pe Christopher sus, să-i facă baie.

– Vii, Mike? întrebă Jack.

– Da, vin într-un minut.

– Nu sta mai mult decât e cazul, îl sfătui Jack.

– Vin imediat după voi.

După ce toată lumea plecă, Mike se duse la bar.

Preacher începu să urce scaunele pe masă, ca să poată mătura. Dar Mike spuse:

– Hei, Preacher, poți să vii o clipă, prietene?

Fără tragere de inimă, Preacher se duse la bar. „Nu-mi spune acum!" se rugă în mintea lui. „Nu-mi spune despre tine și Paige! Nu vreau să aud. Lasă lucrurile să se întâmple și o să supraviețuiesc. O să supraviețuiesc eu cumva. Oricum, n-am crezut niciodată că am cu adevărat vreo șansă."

– Bea ceva cu mine! Una mică. Nu am luat nici o pastilă azi, jur!

Preacher luă două pahare și turnă whisky în fiecare din ele.

– O să-ți spun ceva, dar tu o să te porți ca și cum nu ai auzit nimic. Ai înțeles?

– Sigur, spuse Preacher, dând paharul pe gât ca să prindă curaj.

– Am surprins-o pe fata ta plângând azi.

Șocul se întipări pe fața lui Preacher.

– Exact, bătrâne. Nu poate să înțeleagă. Cred că te iubește, Preacher. Așteaptă. Are nevoie de puțină atenție. Mă înțelegi?

Preacher dădu solemn din cap. Nu avea de gând să intre în detalii cu Mike.

– Crede că nu o găsești atrăgătoare. Că nu o dorești.

– Ah, asta-i o porcărie! spuse Preacher.

Își turnă încă o măsură în pahar.

– Crede-mă ce-ți spun. Nu ai nici o scuză, prietene. Dacă nu faci ceva, o să creadă că nu o vrei. Că nu ții la ea. Tare nu mi-ar plăcea să creadă asta, pentru că mă uit la voi doi, la voi trei, și cred că ar fi mare, mare păcat dacă v-ați pierde unul pe celălalt doar pentru că ești idiot. Acum n-o să încerc să ghicesc de ce nu se întâmplă încă nimic între voi doi. Dar, Preacher, prietene, e timpul să se întâmple.

Preacher dădu pe gât al doilea pahar în timp ce Mike îl ridica pe-al lui, fără să bea.

– Credeam că te dai la fata mea, mărturisi Preacher.

– Nu. Am încercat să-i spun să aibă răbdare cu tine pentru că, ei bine, ești foarte greu de cap.

Rânji când Preacher se încruntă.

– Întotdeauna te dădeai la fetele tuturor, zise Preacher.

– Nu ale tuturor, Preach. Nu m-am atins niciodată de fata vreunui camarad de arme și ar trebui să știi asta. Nici măcar eu nu încalc limita asta. Chiar dacă nu i-ai spus-o clar lui Paige, e limpede pentru toată lumea – e fata ta. În plus, nu sunt o amenințare. Ea pe tine te vrea. Atât de rău, că plânge!

Mike bău cam jumătate din lichidul din pahar, apoi se ridică.

– Fă-ți o favoare, Preacher. Fata ta are nevoie de tine și nu vrei să o dezamăgești acum. Nu mai pierde nici o clipă.

Lăsă restul băuturii în pahar. Privi fix în ochii lui Preacher.

– Ar fi cazul să te pui pe treabă. Recepționat?

„Recepționat", își zise Preacher. „Limbaj de polițist."

– Da, am recepționat.

Preacher urcă să-l culce pe Christopher. Băiatul alerga prin cameră în fundul gol, ferindu-se de pijama. Adora să stea dezbrăcat.

Preacher îl prinse, îl ridică în aer în hohote de râs, și-l așeză în picioare pe pat.

– Ajunge, spuse el. Te duci la culcare.

– Citește-mi, spuse Christopher țopăind.

– O să-ți citească mami în seara asta. Zece minute. Apoi stingi lumina.

Preacher îl băgă în pijama și o lovi ușor pe Paige peste fund.

– Ne vedem jos, în zece minute.

– Bine, spuse ea, ușor surprinsă de dispoziția lui jucăușă.

Cu stomacul strâns, Preacher se duse în apartamentul lui. Făcu un duș și se bărbieri repede. Își puse o pereche de pantaloni de trening și un tricou. Se uită la pat și trase cuvertura, împăturind-o. Și-și spuse: o să mă gândesc la asta ca la ceva ce trebuie să fac pentru un prieten. Nu pentru mine – pentru ea. Așa o să fie.

Paige nu coborâse încă, așa că mai ațâță focul și se așeză pe scaun, cu picioarele în fața șemineului. Când intră în încăpere, îi spuse:

– Vino aici, Paige!

O luă de mână și o așeză în poala lui. O cuprinse cu mâinile lui mari pe după talie și se aplecă spre ea. Îi întâlni buzele pentru un sărut scurt, dar, când el nu se trase înapoi, se apropie din nou și îl sărută lung, încet și drăgăstos. Buzele lui se deschiseră ușor și, cu dosul

palmei, cu încheieturile degetelor, îi atinse sânul. O simți oftând peste gura lui deschisă. Îi cuprinse sânul în mâna lui mare.

Paige îi mângâie obrazul.

– Te-ai bărbierit, spuse.

– Aha. Nu voiam să te zgârii. Mmm. Paige, ai idee ce simt pentru tine?

Se uită la el.

– Cât de mult simt pentru tine?

– Nu ai spus...

– Ar fi trebuit să-ți spun. Dar am...

Se opri și trase aer în piept.

– Mi-e greu să-mi pun sentimentele în cuvinte, dar... Ce simt eu pentru tine... e mai puternic cu fiecare zi.

Paige zâmbi în ochii lui negri.

– Ești atât de moale. Atât de mică în comparație cu mine. Te vreau, Paige! Dumnezeule! Dar nu eram sigur că ești pregătită...

– Sunt pregătită, șopti ea.

– Mă tem... nu vreau să-ți fac rău cumva. Mai ales după tot ce... După tot ce a fost înaintea mea. Înaintea noastră.

Rămase uluită preț de câteva clipe. Când îi văzu expresia îngrijorată din ochi, își apăsă buzele peste ale lui și-l sărută din nou, ușor. Și șopti peste gura lui:

– Ești cel mai blând bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. N-o să-mi faci rău.

– Nu am experiență cu femeile, spuse el. Nu știu niciodată ce ar trebui să fac. Și niciodată nu mi-am dorit să știu mai mult decât îmi doresc acum.

– Asta e bine, spuse ea, zâmbind. O să aflăm împreună ce e bine pentru noi. O să fie ceva nou.

– Prietenii mei toți știu cum să se poarte cu femeile. Eu nu le-am acordat niciodată prea multă atenție. Până acum. Până la tine.

– Știu, spuse ea. Îmi place asta la tine.

– Serios?

– Mă face să mă simt specială, spuse ea.

– Chiar dacă nu știu tot ce ar trebui să știu despre femei?

– O să-ți spun eu ce trebuie să știi, șopti ea.

Preacher gemu și o trase mai aproape de el, o sărută profund, simțindu-i brațele strângându-i-se pe lângă el.

– Crezi că doarme? întrebă Preacher, cu răsuflarea tăiată. Pentru că va trebui să închidem ușa.

– Era aproape adormit când l-am lăsat. N-o să se dea jos din pat, John.

O sărută din nou. Și din nou. Apoi se ridică cu ea în brațe și o duse în camera lui.

În timp ce o ducea în camera lui, îi simți buzele pe gât, unde-i aplica săruturi mici, apoi trăgând încet de lobul urechii.

O puse pe patul lui, iar ea se ridică în genunchi, cu fața la el. Cu buzele lipite de ale ei, începu să-i descheie nasturii bluzei. Paige își strecură mâinile pe sub tricoul lui și le plimbă apoi peste piept, jucându-se cu sfârcurile. El îi desfăcu bluza și i-o coborî peste umeri, lăsând-o să cadă. Se uită la ea. Vânătăile se vindecaseră, pielea ei era impecabilă. Duse mâinile la spate și-și deschise sutienul, pe care îl aruncă cât colo. Preț de-o clipă, rămase privind, admirându-i sânii plini, ca de fildeș. Când ridică ochii spre ai ei, îi zâmbea, încântată să fie privită.

Preacher își trase tricoul peste cap și o lipi de el. Făcuse deja un cort impresionant în pantalonii de trening.

– Paige, spuse el, strângând-o în brațe. Oh, s-ar putea să se termine mult prea repede...

Paige râse încet și-i sărută gâtul, obrajii, buzele.

– Norocul nostru că nu avem o singură șansă.

Gândul ăsta nu-i trecuse niciodată prin minte. În panica lui de a face ce trebuie, de a o face fericită, de a o mulțumi, nu-i trecuse nici o clipă prin minte că era doar începutul, nu examenul final. Putea s-o dea în bară, așa

cum se aștepta de altfel să facă, dar tot o să aibă o a doua șansă.

Mâinile lui îi cuprinseră betelia blugilor și îi deschise.

– Am prezervative, Paige.

– Ți-ai făcut teste... de ultima oară...? Pentru că eu mi-am făcut și iau anticoncepționale.

– Nu mi-am făcut...

O sărută din nou, înecându-se în gura ei. Cu mâinile pe coapsele ei, îi coborî încet blugii.

– Nu a fost nimeni. Nu e nici un pericol. Oh, nu pot să cred cât de bine te simt. Nu pot să cred că te ating așa...

Paige închise ochii, simțindu-i mâinile trecându-i peste coapse, peste fese, iar și iar. Mâinile lui erau atât de mari și de puternice, dar, așa cum se așteptase, atingerea lui era grijulie și ispititoare. Înceată și delicioasă, înnebunind-o de dorință.

Își puse mâinile pe coapsele lui. Pantalonii fură înlăturați cu ușurință, în ciuda unei erecții uluitoare.

– Uită-te la tine! spuse ea cu respirația tăiată, privindu-i pieptul lat, fără păr și coapsele înguste. Văzu în sfârșit și restul tatuajului din partea de sus a brațului – un vultur american.

– Spune-mi ce-ți place, șopti el, peste gura ei.

Rămânând în genunchi, îi îndreptă buzele spre sânii ei. Preacher îi încercui încet sfârcurile cu limba, făcând-o să se lase pe spate, oftând. Sfârcul prinse viață sub limba lui și îl trase în gură, făcând-o să geamă. O simți luându-i mâna de după talie și aducând-o în fața ei. O conduse în jos, peste abdomen, peste ridicătura blândă, mai adânc.

Cu degetele peste ale lui, le apăsă înăuntrul ei și le mișcă.

– Acolo, șopti ea. Acolo, spuse din nou.

Preacher reținu locul, sunetul. Detaliile.

Nu avea de unde să știe că îndemânarea lui de amant nu conta pentru ea, însă faptul că nu-și dorea decât să o mulțumească, să o facă fericită, era uriaș. Nu fu nevoie

decât de o clipă în care să-i arate unde și cum să o atingă, după care se descurcă singur. O înnebunea de dorință. Paige nu simțise niciodată în viața ei atâta plăcere. Și era pregătită să simtă atât iubire, cât și plăcere.

John strânse ochii și se rugă să nu-și piardă controlul. Spera că o să poată să-și dea seama când o să fie satisfăcută - nu era foarte sigur cum funcționa treaba. Nu fusese niciodată atent înainte. Poate că o să aibă noroc și o să-i spună ea.

Senzația sânului ei în gura lui, degetele lui în adâncitura ei mătăsoasă îl amețeau.

Apoi mâna ei îl cuprinse jos, iar el gemu pierdut.

- Ar fi mai bine să nu faci asta încă, îi spuse. Îmi pare rău. Te vreau atât de mult încât am avut noroc că am ajuns până în dormitor.

Paige se lăsă să alunece încet înapoi pe pat, trăgându-l după ea.

- Nu-i o problemă, John, îi șopti. Și eu te vreau la fel de mult.

Se ținu deasupra ei, iar ea îi puse degetele înapoi, amintindu-i cum să le miște și îi spuse:

- Ooohh!

Apoi îl sărută din nou.

O mângâie o vreme, iar gemetele ei deveniră mai puternice, șoldurile începură să se ridice peste mâna lui.

- Spune-mi ce să fac! Spune-mi ce vrei! Fac orice vrei, zise el. Vreau să fie bine pentru tine.

Îl atinse din nou cu îndrăzneală și îi spuse:

- John, hai să ne ocupăm de problema asta chiar acum! În clipa asta. Putem să experimentăm mai târziu.

- Voiam să o fac mai întâi pentru tine, spuse el. Vreau să te fac să te simți foarte bine.

Râse ușor, peste buzele lui.

- Paige, spuse el, cu voce slabă. Nu am simțit niciodată așa ceva.

Îi atinse fața.

– Ești prea minunat ca să fii adevărat, știi asta? șopti ea și îl sărută.

Știuse că așa o să fie. Fiecare atingere a lui era puternică și dulce, exact ca el.

– John, promite-mi ceva!

– Orice.

– Poți să-mi spui orice, John. Să nu mai fii niciodată timid cu mine.

– Niciodată, spuse el și-și coborî încet gura pe sânul ei, trăgând ușor de sfârc.

– Oh, John! gemu ea, iar el reținu locul și sunetul.

Deci așa era să iubești pe cineva, să vrei să oferi plăcere mai mult decât să o obții. Să acorzi atenție la detaliile care o fac să toarcă și să suspine. Nu știuse. O ținea în brațe și nu se putea abține să nu o sărute, să nu o atingă.

– Nu cred că mă pot sătura vreodată de tine, îi șopti.

– Bine. Nu sunt obosită deloc. Iar mâinile tale... sunt ca o atingere de catifea. Ești atât de atent, nu ratezi nimic. Știam că așa o să fie, John. Ești perfect.

– Paige, așa e mereu? Alți bărbați știu despre asta?

Paige râse încet.

– Nu știu ce știu alți bărbați. Nici eu nu am foarte multă experiență.

– Îți jur că eu nu m-am simțit niciodată așa.

– Nici eu. Ești un amant minunat. Minunat.

– Nu credeam că ai putea să vrei pe cineva ca mine, îi spuse.

– Nu te vezi deloc – mi-am dat seama de asta. John, ești frumos, și deștept, și bun, și puternic. Nici măcar nu-ți dai seama cât ești de minunat. Și ai un trup incredibil – atât de puternic, atât de plin de mușchi. Nu ai pic de grăsime pe tine.

Își trecu mâna mică peste umerii și bicepșii lui.

– Mâinile tale sunt perfecte – puternice și blânde. Pun pariu că de la toată treaba prin bucătărie. Tu nu te vezi!

– Nu puteam să cred că pe mine mă vrei de fapt. Am crezut că poate...

– Șșșt! spuse ea. Nu crezi că, după viața pe care am avut-o, o să recunosc un bărbat bun atunci când o să-l găsesc? Cum de-ai avut vreo îndoială?

– Îmi pare rău că te-am făcut să crezi că nu te vreau, spuse el. Dumnezeule, e tot ce mi-am dorit din... aproape din prima zi.

– Cineva ți-a spus ceva, spuse ea, dar nu era supărată.

– Mike mi-a spus că ar fi cazul să trec la treabă și să am grijă de fata mea sau riscam să te pierd.

– Cred că te-ai pricopsit cu mine. Dar chiar și așa, mă bucur că nu ai mai așteptat.

– Vreau să te fac să te simți minunat în fiecare noapte, tot restul vieții mele, spuse el.

– Îmi place ideea, zise ea. John, nu vreau să te sperii, dar sunt îndrăgostită de tine.

Își îngropă fața în gâtul ei, în părul ei moale.

– Scumpo, eu te iubesc atât de mult, încât cred că o să mor de iubire.

– Nu înțelegi, John? Asta e tot ce vreau. Pe tine. Vreau să mă iubești și vreau să te iubesc și eu.

– Și acum? o întrebă.

Mâna ei era pe el, mâinile lui erau pe ea.

– Acum o facem iar. Mai încet.

capitolul 13

Soarele răsări și, deși aerul de decembrie era rece, ziua era însorită și luminoasă. Când ajunse în oraș, Mel se duse la Doc, să vadă dacă aveau treabă. Apoi se duse la bar să bea o cafea cu soțul ei.

Jack era, fără doar și poate, o persoană matinală – dimineața se simțea cel mai bine. Își făcea exercițiile fizice tăind lemne dacă vremea era acceptabilă și o făcea tot timpul anului, chiar și vara, când nu era nevoie

să se facă focul. O lăsa pe Mel dormind și se strecura încetișor afară din casă. Îi plăcea să fie pe lângă bar la prima oră, să afle ce intenționa Preacher să gătească, să facă inventarul, să alcătuiască o listă cu treburi de terminat, să se asigure că totul era pregătit pentru ziua ce începea.

Mel îl găsi la bar, cu cana de cafea în mână, în compania lui Christopher așezat pe unul din scaunele înalte, cu un bol de cereale și un pahar de suc de portocale date ușor la o parte, în timp ce colora o pagină din cartea lui. Cutia de creioane era deschisă în față, pregătită.

Mel sări pe un scaun de lângă băiețel și-i spuse:

– Bună dimineața, amice. Ce mai faci?

– Mmm, bine, zise Christopher, concentrat asupra paginii.

Jack îi umplu o cană de cafea.

– Christopher, spune-i și lui Mel ce mi-ai spus mie azi-dimineață.

– Ce?

– Știi tu... Despre cât de mare te faci.

– Da, zise el. Mă fac mare.

– Așa este, fu de acord Mel.

– Și...? îl îmboldi Jack.

– Și Jack zice că ar trebui să am patul meu. Camera mea. Pentru că mă fac așa de mare.

– Păi, spuse Mel, presupun că ar trebui.

Paige apăru din bucătărie.

– Hei, Mel, zise ea veselă.

Obrajii îi erau îmbujorați, ochii îi străluceau sub pleoapele adormite, iar zâmbetul ei era ușor secretos. Buzele îi păreau ușor umflate – ca atunci când te săruți toată noaptea. Păru să plutească în încăpere, senină. „Fantastic cât de ușor poți să-ți dai seama când cineva face sex", își zise Mel. „Mult sex."

– Cum progresezi cu cerealele alea, puștiule? îl întrebă Paige pe Christopher.

– Hmm, răspunse el, colorând.

– Cred că a terminat, zise Jack. Nu s-a mai atins de ele de când l-ai întrebat ultima oară.

– Bine, spuse Paige, luând bolul. Dar te rog să-ți bei sucul, insistă ea și duse bolul în bucătărie.

Mel ridică privirea spre soțul ei. Jack ridică o sprânceană și-i zâmbi cu jumătate de gură. Mel se aplecă peste bar și-l prinse de cămașă, apoi îl trase spre ea.

– Ce se petrece aici? șopti ea.

– Cred că e destul de evident.

– Vreau să plecăm acasă în clipa asta și să...

– Nu pot, îi răspunse Jack, tot în șoaptă.

– De ce nu?

– Pentru că avem musafiri. Și tu țipi.

– Doamne, e ridicol! Sunt atât de geloasă că o să pocnesc!

– Da, cu siguranță nu e plăcut. Ei, adăugă el, privind peste umăr, înspre bucătărie, cel puțin unii dintre noi se distrează. În sfârșit!

Peste câteva minute, își făcu apariția și Mike. Salută pe toată lumea, îi ciufuli părul pleoștit lui Christopher și acceptă o cană de cafea aburindă de la Jack.

– Cum e toată lumea în dimineața asta? întrebă el.

– E o dimineață frumoasă, spuse Jack, sorbind din cană.

– Chiar că e. Și am dormit destul de bine azi-noapte.

Își sprijini bastonul de bar și intră în bucătărie.

Vârî capul pe ușă și-i surprinse pe Paige și pe Preacher în mijlocul unui sărut pasional. Fiindcă se simțea întru câtva responsabil pentru această evoluție a lucrurilor, rămase câteva clipe să-i privească. Paige era cu brațele pe după gâtul lui Preacher în timp ce acesta o ținea cu mâinile pe după talie, lipită de el. Erau complet pierduți în lumea lor și habar nu aveau că sunt priviți, iar Mike nu putu rezista. Își drese vocea.

Paige sări și-și trase brațele, dar Preacher nu-și mișcă mâinile, refuzând să-i dea drumul. Privi pe deasupra capului ei, cu ochii mijiți.

– Frumoasă dimineață, spuse Mike. Când o să ai puțin timp, poți să-mi pregătești ceva de mâncare? Mor de foame.

Rânji și-i lăsă singuri.

Când se întoarse la bar, se săltă cu grijă pe scaunul înalt și luă cana în mână.

– Lucrurile merg binișor pe-aici, spuse el. Nu cred că sunt singurul care am avut o noapte plăcută.

– Chiar așa? întrebă Jack.

– Sper doar să primesc ceva de mâncare înainte de prânz.

Preacher își demontase banca de exerciții și o depozitase în spatele barului, păstrând doar câteva greutăți. În locul ei era acum un brad micuț și încă unul în bar. Fusese cu Christopher în pădure să îi taie și îi împodobiseră împreună. Sub cel din apartament, așteptând dimineața de Crăciun, erau daruri alese cu grijă de Preacher și Paige, unele cumpărate împreună, altele individual.

Mel și Jack plecaseră în Sacramento cu câteva zile înainte de Crăciun, pentru a-și petrece sărbătorile împreună cu întreaga familie Sheridan, iar Mike nu putuse fi convins să vină cu ei. Nu îl încânta nici ideea de a se întoarce în L.A. – nu încă. Nu era în Virgin River decât de vreo câteva săptămâni și le garantă că o să se simtă foarte bine la cabană și că o să-și petreacă Ajunul și ziua de Crăciun împreună cu Preacher și cu noua lui familie.

Preacher era încă în stare de șoc și euforie, nevenindu-i să creadă cât de radical i se schimbase viața. Trecuseră mai bine de trei luni de când Paige apăruse în viața lui și doar câteva zile de când deveniseră intimi. Nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru bucuria pe care o simțea. Lucra împreună cu ea întreaga zi și o găsea un partener întru totul egal cu el. Făceau totul împreună – administrau barul, pregăteau mesele și se ocupau de creșterea și educația lui Christopher într-o

compatibilitate perfectă. Era mereu lângă el, căutând să-l ajute, la fel cum și el îi era întotdeauna aproape, ocupându-se de fiecare nevoie a ei.

Iar noaptea, după ce micuțul adormea, Preacher descoperea că devenise un amant rafinat – ceva ce n-ar fi crezut vreodată că e cu putință. Nici măcar nu luase în calcul acest aspect. Și în nici un caz cu o femeie ca Paige – tânără, uluitor de frumoasă și blândă ca un înger.

Într-un timp foarte scurt, învățase toate felurile în care să o facă să suspine și să strige de plăcere. Preacher, atât de rușinos și de tăcut, devenise îndrăzneț cu Paige. Dornic să experimenteze. Începu să aibă încredere în mâinile lui, în instinctele lui, iar asta o încânta pe Paige. Iar ideea de a acorda atenție detaliilor, de a ține minte atingerile și sunetele, de a o întreba ce-și dorește, ce-i place – ei bine, era absolut genială. Dacă nu ar fi considerat că ce se petrecea între el și Paige era atât de intim, poate că i-ar fi mulțumit lui Jack pentru sfat.

În timp ce o ținea lângă el, cu pielea lui lipită de a ei, o întrebă:

– O să-mi spui dacă e prea mult? Dacă-ți cer prea mult?

– Da, John, răspunse ea, cu răsuflarea tăiată. Tu o să-mi spui mie?

Preacher răspunse cu un râs răgușit.

– Da. Sigur. Dar va trebui să mă scoți din mormânt ca să mă-ntrebi.

– Atunci fă chestia aia a ta... din nou, spuse ea.

– Și din nou, și din nou? o tachină el.

– Ooh, John...

Preacher considera că povestea asta cu orgasmul feminin era cea mai mare descoperire a vieții lui. Cu siguranță era mai bun decât cel al bărbaților. Mai bun pentru un bărbat decât propriul orgasm. Deși cu câteva zile în urmă nici nu știa că este capabil de așa ceva, devenise acum expert. Era foarte sigur că ea nu se simțea nici

pe departe atât de bine pe cât se simțea el. Avea zeci de metode, însă preferata lui era să o tortureze sărutându-i întreg corpul, de la pleoape până la degetele de la picioare, petrecând ceva mai mult timp la mijlocul trupului ei. Îi plăcea să înceapă cu sărutări încete, să termine cu mângâieri energice cu limba și, când simțea, când *știa* că era gata să explodeze din nou, intra imediat în ea ca să se bucure de senzație. Nimic pe lume nu se compara cu spasmele fierbinți care o făceau să-i strige numele și să se prindă de el de parcă s-ar fi temut să nu plutească undeva departe. În timp ce se legăna împreună cu ea, îi spunea:

– Cred că aș putea face asta la nesfârșit. Aș putea să trăiesc așa...

Îi plăcea să o prindă când cădea înapoi pe pământ, cu răsuflarea tăiată, slăbită de orgasmul cutremurător. Îi făcea atât de mare plăcere, încât se reținea, își amâna propria eliberare ca să o aducă încă o dată în acea stare. Îi lăsa câteva clipe să-și revină, apoi începea iar, mai întâi încet, dulce, blând. Reacțiile ei îi spuneau când era pregătită să devină mai agresiv, să aplice mai multă presiune. Ea era cea care stabilea ritmul – și îl făcea să râdă acum gândul că se temuse să nu o rupă.

Era ca un oțel fin – și îl surprindea cu forța ei. Cu puterea ei. Nu era ceva neobișnuit să-l prindă cu picioarele de după talie și să refuze să-i mai dea drumul, sau să-l împingă pe spate și să urce peste el, făcându-l să nu mai fie în stare să aștepte. Oferind înapoi ce primise.

Nu avusese idee că viața lui putea fi atât de satisfăcătoare. Atât de împlinită. Și nici nu-i trecuse vreodată prin minte că ar putea fi atât de distractiv. Partidele de sex erau fierbinți, apoi râdeau, glumeau, aduceau o ușurință în viața lor care echilibra totul.

– Cum pot să te iubesc atât de mult? o întrebă.

– Și atât de des? i-o întoarse ea, râzând.

– Paige, vreau să știi ceva. Știu că e prea devreme pentru tine să te gândești la o viață întreagă, dar să știi

că eu nu mă prostesc aici. Nu am nici un fel de așteptări, îți jur! Vreau doar să știi asta. Că sunt total implicat. Devotat. Nu vreau să-ți faci niciodată griji că ești doar o distracție trecătoare pentru mine.

Paige își trecu degetele prin părul scurt de la tâmplele lui.

– Nu te temi măcar puțin că ai putea să te plictisești de mine, John?

Preacher clătină din cap.

– Nu sunt genul ăla de bărbat. Eu iau lucrurile încet – prea încet uneori. Stau mult timp să mă gândesc, să mă asigur că e bine ce fac. Dar nu mă răzgândesc. Știu că, uneori, asta poate fi ceva rău. Dar mie îmi place ca lucrurile să rămână la fel.

– N-o să te oblig la nimic, spuse ea. Sunt doar extrem de fericită să fiu aici, așa, acum...

– Mai e ceva ce vreau să spun în legătură cu asta, în legătură cu noi. Nu sunt genul care să nu vrea să dai replica sau să ai propriile opinii și așteptări sau care să nu considere că ai dreptul din când în când la câte o zi proastă, în care să fii nervoasă și iritabilă. Vreau toate astea – vreau să vorbești, să ai pretenții, să insiști să fii tratată excepțional și să te enervezi atunci când nu o fac. Vreau să poți să țipi fără nici o teamă la mine, doar pentru că așa ai chef. Dacă nu sunt ceea ce-ți dorești până la urmă, pot să accept asta. Dar n-aș putea trăi cu gândul că te temi de reacția mea atunci când nu faci altceva decât să fii tu însăți.

Îi era imposibil să-și oprească lacrimile care i se adunau în ochi.

– Jack... Nimeni nu m-a iubit niciodată așa...

– Ei bine, scumpo, eu așa te iubesc. De fapt, e singurul fel în care te iubesc. Fiecare parte din tine – puternică și autoritară, speriată și vulnerabilă – nu contează. Dacă e să te am, trebuie să te am în întregime, nu doar partea cu care mă simt cel mai bine.

Îl sărută repede pe buze. El îi șterse o lacrimă de pe obraz.

– Știu că acel copil pe care l-ai pierdut nu fusese planificat și tot te-a durut foarte tare când nu a trăit. Poate că într-o zi, când vei fi pregătită, o să-mi spui dacă vrei să-ți mărești familia. Să-i dai lui Chris un frate sau o soră.

– Ai vrea să ai copii? întrebă ea.

– N-am crezut niciodată că o să vreau. Dar, cu tine, încep să mă gândesc la asta.

Râse.

– Încep să mă gândesc destul de des. Și n-o să-mi treacă, Paige. E doar o idee...

Îi atinse blând fața.

– Înțelegi că, dacă va fi să fie un copil între noi, s-ar putea să fie nevoie să te mai domolești puțin?

– Cât de puțin? întrebă el, unindu-și sprâncenele în acea încruntare pe care ajunsese să o adore.

Apoi o pufni râsul.

– Râzi de mine? zise el. Bine, tu ai vrut-o!

Îi prinse mâna între palmele ei și îl opri.

– John, spuse ea. Și eu vreau. Totul. Te vreau în întregime. Nu am fost niciodată atât de fericită.

Preacher zâmbi.

– Poate fi așa pentru totdeauna, dacă vrei.

Mel era atât de încântată de Crăciunul petrecut în Sacramento, încât abia se putea stăpâni. Toate surorile lui Jack și familiile lor aveau să fie prezente și de Ajun și în ziua de Crăciun, dar surpriza era că sora lui Mel, Joey, avea să vină și ea, împreună cu soțul ei, Bill, și cu cei trei copii ai lor. Aveau suficient loc în casa lui Sam Sheridan – toate surorile lui Jack aveau casele lor în oraș. Mel și Joey, care nu se aveau decât una pe cealaltă, fuseseră primite cu afecțiune și generozitate în clanul Sheridan. Nu era decât a treia vizită a lui Mel la familia lui Jack, dar deja avea sentimentul că se duce acasă.

Îi lăsase Hummerul lui Doc, să-l folosească în lipsa ei, în cazul în care ar fi avut nevoie să conducă până la spital. Camioneta lui Jack era încărcată cu daruri, dintre care multe fuseseră cumpărate în Redding, unde se opriseră ca să petreacă noaptea și să termine cumpărăturile. Și ca să se bucure de confortul unei camere de hotel fără pereți ca de hârtie și cu un fost pușcaș marin de cealaltă parte a holului.

Deși nu se gândiră nici o clipă la banii cheltuiți, nu fu nici pe departe o noapte de pasiune sălbatică așa cum ar fi putut să fie cu câteva luni în urmă. Mel era acum însărcinată în șapte luni, iar micuța se răsucea pe toate părțile înăuntrul ei. Experiența fu minunată, dar mult mai stăpânită decât cea în care o concepuseră pe micuța zgâtie.

În loc să-i strige numele lui Jack pe culmile pasiunii, tot ce ieși de pe buzele ei fu un *Ah!*

– Știi, dacă nu aș fi un bărbat incredibil de sigur pe mine, m-aș putea supăra, zise Jack.

– Îmi pare rău, dragul meu. Mă doare spatele, mă dor sânii și cred că am în mine o întreagă orchestră ambulantă.

– Presupun că asta elimină posibilitatea de a mai face mult sex în seara asta.

– Începe să elimini posibilitatea de a mai face mult sex până la primăvară, îl informă ea.

Stătea întinsă pe spate, cu burta ridicându-se ca un munte peste ea, iar Jack nu putea să nu o mângâie în permanență. Deși existase o vreme când nu se putuse abține să nu-i mângâie întreg trupul – și Mel era sigură că se vor întoarce într-o zi la acele clipe – în momentul de față bebelușul din ea îi capta întreaga atenție soțului ei.

Striga entuziasmat atunci când întreg abdomenul i se mișca, coborând într-o parte și ridicându-se incredibil de sus pe cealaltă. Și cel mai mult îi plăcea când i se părea că distinge forma unui picioruș. Mel putea chiar

să ațipească puțin, în timp ce Jack se delecta cu sarcina ei. Îl și vedea rostogolind o minge pe jos cu fetița lui, săltând-o pe genunchi, învârtind-o deasupra capului.

– Ar trebui să ne gândim la un nume pentru noua ta parteneră de joacă, spuse ea.

– Am o sugestie, zise el. Emma.

– Îmi place Emma. O fostă iubită?

– Mama. Mama mea, zise el.

– Ah, ce drăguț! Cred că mama ta se va bucura că în sfârșit ai început să iei lucrurile în serios.

– Mel? Ai emoții? Știi tu, în legătură cu nașterea?

– Câtuși de puțin. Și vrei să știi de ce? Pentru că o să mă întâlnesc cu John Stone la Valley Hospital și, dacă totul o s-o ia razna, o să-l pun să-mi facă o ditamai epidurala! După care o să mănânc o friptură în sânge și-o să beau o halbă de bere.

– Mel, spuse el, trecându-i o mână peste păr, apoi punându-i-o pe umăr. Vreau să faci epidurala.

– Jack, *tu* ai emoții?

– Oh, scumpo, nici nu-ți închipui! Ești întreaga mea lume. Nu cred că pot să te văd suferind. Dar trebuie să fiu acolo, înțelegi?

Mel zâmbi și clătină din cap.

– Știi cum spui tu mereu să am încredere în tine? Ei bine, acum e rândul tău să ai încredere în mine. Știu ce fac, Jack.

– Ei bine, măcar tu.

A doua zi de dimineață, când se pregăteau să-și reia călătoria spre Sacramento, Mel își usca părul în baia hotelului, care era mare și avea multe oglinzi. În cabana lor micuță din pădure era o singură oglindă, la nivelul ochilor. Jack era fascinat de felul în care arăta goală, în fața acestor oglinzi. Nu o văzuse niciodată așa. O văzuse goală, desigur, dar numai întinsă sau cu vreo treizeci de centimetri mai scundă ca el, în timp ce făceau duș împreună. Acum se aplecă, se uită la profilul ei și spuse:

– Dumnezeule mare, Melinda, ești uriașă!

Îi aruncă o privire care îi sugera că ar fi cazul să găsească alte cuvinte.

– Vreau să spun că arăți nemaipomenit, Mel! Senzațional.

– Mai taci, Jack! spuse ea.

Când ajunseră la casa lui Sam Sheridan, Mel i-o luă înainte lui Jack pe aleea înspre ușa din față, în timp ce acesta rămase în urmă cu bagajele și cadourile.

– Mel, strigă după ea, făcând-o să se întoarcă, cu un zâmbet radios. Începi să ai mersul *legănat*, spuse el, mândru.

– Ah! exclamă ea și, dându-și părul pe spate, se răsuci nervoasă pe călcâie.

Deși Ajunul Crăciunului era abia ziua următoare, toate surorile lui Jack și mai toți soții acestora, chiar dacă nu și toți copiii, erau acolo ca să-i întâmpine. Sora lui Mel și familia ei sosiseră înaintea lor așa că era, ca de obicei, ditamai mulțimea. Când intrară, femeile se năpustiră asupra ei, îmbrățișând-o, examinându-i burta, exclamând:

– Dumnezeule, ești *uriașă!*

Iar Mel chicotea veselă, lăsând mândră pe toată lumea să pună mâna pe abdomenul ei.

Joey strigă:

– Te legeni ca o rață! Și toată lumea se tăvăli pe jos de râs, inclusiv Mel.

Jack venea în urmă, cu o expresie posacă. Doi dintre cumnați, Dan și Ryan, veniră la el și îi spuseră:

– Ai nevoie de ajutor să descarci mașina, Jack?

– Da, zise el, cu sprâncenele împreunate.

– Care e problema? întrebă Ryan.

– Exact cuvintele astea două i le-am spus și eu – că e *uriașă* și că se *leagănă*. Și s-a enervat toată.

Bărbații râseră. Bob îl bătu cu mâna pe umăr.

– Vino aici, frate! Hai să descărcăm bagajele, să-ți dăm o bere și să-ți explicăm cum e viața. Undeva în spate,

unde bărbații pot fi bărbați și unde femeile să nu ne poată auzi.

În curtea din spate, unde acum era prea frig pentru picnic, erau două încălzitoare mari, puse acolo de Sam, care știa că bărbații familiei vor dori să-și bea berile și să-și fumeze trabucurile în liniște. Și unde-și dorea să fie și el în timp ce fiicele lui îi conduceau casa și spuneau tuturor ce și cum să facă. Cu Mel și Joey erau șase, fără să mai pună la socoteală nepoatele – un grup de femei formidabil și intimidant.

Acolo învață Jack, din experiența celor patru cumnați și din comentariile ocazionale ale lui Sam, că, deși copiii erau un proiect de pereche, sarcinile erau fără discuție un sport de echipă. La care femeile știau regulile. Ce spunea un bărbat și ce spuneau prietenele sau surorile era privit din perspective complet diferite. Dacă sora ta spunea că ești uriașă, era ca o medalie de onoare. Dacă soțul tău spunea același lucru, însemna că te crede grasă. Dacă cea mai bună prietenă spunea că ai mersul legănat, era adorabil. Dacă soțul tău spunea asta, i se părea că mergi caraghios și nu te mai găsește atrăgătoare.

– Și ai grijă, spuse soțul lui Joey, Bill, tată a trei copii. Dacă încerci să faci dragoste cu ea, te consideră pervers. Dacă nu, o să te acuze că nu o mai dorești, în timp ce ea se sacrifică și îți aduce pe lume copilul.

– Ultima oară când am făcut sex, în loc să strige *Dumnezeule!* a făcut *Ah!*

Ryan își șterse berea de la gură cu mâna și izbucni în râs.

– Am pățit-o și eu, frate! hohoti el.

– Vrei să știi ce urmează sau preferi să fii surprins? întrebă Bob.

– Vă rog, nu cred că mai rezist la multe surprize, spuse Jack.

– Bun, o să ajungi în punctul în care-ți iubești copilul mai mult decât îți iubești soția. Totul este numai despre copil – pe ea o consideri doar o iapă de prăsilă.

– Și ce fac atunci?

– Păi, pentru început, niciodată să nu folosești cuvântul ăsta.

– Și să fii umil, zise altcineva. Să-i ceri iertare.

– Dar să nu-ți dai cu stângu-n dreptul și să-i spui că ea e *cu mult* mai importantă decât copilul, pentru că o să intri într-o cu totul altă belea.

– Of, frate!

– Și, pentru că nu tu ai burta mare și nu pe tine te doare spatele, te-aș sfătui să nu încerci să-i spui că e ceva complet firesc. S-ar putea să-ți ia gâtul.

– Ai crede că o *moașă* e deasupra unor astfel de noțiuni ridicole.

– Oh, nu e vina ei. A avut loc o explozie de estrogen înăuntrul ei, nu se poate controla.

– Trebuie să ai foarte mare grijă să-i admiri sânii, spuse Dan, soțul lui Jeannie, trăgând adânc din trabuc. Mai ales că sunt, știi tu, temporari.

– Doamne, o să fie greu! Pentru că...

– Știu, râse altcineva. Nu că-s *grozavi?*

– În curând o să intre în travaliu și-o să aducă pe lume copilul, spuse Bill. Și iubirea vieții tale, pe care încerci să o masezi pe spate și să o încurajezi din toate puterile tale, să o faci să se simtă confortabil, o să-ți spună să taci dracului din gură și să-ți iei mâinile de pe ea.

Toți râseră atât de tare, până și Sam, încât părea să fie un adevăr universal.

– Tată, spuse Jack uluit. Mama a spus vreodată *dracului?*

Sam trase lent din trabuc.

– Cred că de vreo cinci ori, răspunse, provocând o nouă criză de râs în rândul bărbaților.

– De ce nu-ți spune nimeni toate astea mai înainte? întrebă Jack.

– La ce ar fi contat, Jack? Oricum, nu știai că o s-o lași gravidă. Da, da, sigur, credeai că știi tot ce e de știut

despre femei. Se pare însă că ești la fel de prost ca noi, ceilalți.

Mai făcură vreo câteva glume înainte ca Jack să spună:

– Lipsește cineva.

Toată lumea, chiar și Bill, soțul lui Joey, lăsă capul în jos. Soțul lui Brie, aproape *fostul* soț, era singurul absent. Brie era singură soră care nu mai avea partener; singura care nu avea copii. Și își dorise atât de mult un copil.

– L-a văzut cineva? întrebă Jack.

– Nu, spuse unul dintre bărbați, iar ceilalți clătinară din cap la unison.

– Ea cum se simte?

– Ea zice că e bine, dar nu este.

– Din câte zic surorile ei.

– Iar el este într-o casă nouă, cu o altă femeie care a fost multă vreme în viața lui Brie. Petrece Crăciunul cu ea și cu copiii ei.

– În timp ce sora mea, care-și dorea un copil, este aici, cu noi, spuse Jack.

– Da. Afurisitul naibii!

– Nu putem să mai bem câteva beri și să ne ducem acolo? întrebă Jack. Doar ca să-i tragem o chelfăneală mică.

– Aș vrea eu. Toate ar fi încântate în secret, dar noi am rămâne pedepsiți pe viață.

– Chiar nici unul din noi nu poate să le țină piept?

– Nu, spuseră cel puțin trei bărbați în cor.

– Eu nu înțeleg, spuse Jack, pentru a mia oară.

– Jack, te-ai întrebat cum ar fi fost dacă ai fi fost căsătorit cu altcineva în clipa în care ai întâlnit-o pe Mel? Ce-ai fi făcut?

– Cu toții ne-am întrebat asta, spuse Ryan dezgustat.

Da, Jack se întrebase și el, deși era o idee de neconceput. Fuseseră multe femei și totuși nici una înainte de Mel. Ținuse mult la câteva dintre ele, dar reușise cumva să nu se însoare cu nici una.

– Mi-ar plăcea să cred că aș fi făcut ceea ce trebuie și m-aș fi omorât.

Se uită la băieți.

– Iese bine din povestea asta? Cu casa și restul lucrurilor?

– La dracu'! Nu întreba, spuse Dan.

– Oh, să nu-mi spuneți că...

– Rămâne cu casa, spuse Bob. Îi cumpără partea. Și-i plătește pensie.

– Nu se poate!

– Ți s-a spus să nu întrebi.

– Cum s-a ajuns aici?

– Ea e avocată, el e polițist. Ea face mai mulți bani.

– Vedeți? Trebuie să ne ducem acolo și să-l batem.

În seara de Ajun mâncară șuncă și cartofi gratinați, iar în ziua de Crăciun urma să se servească curcan umplut. Clanul începuse să se adune de pe la 16.00 și toată casa pulsa de zgomot și râs. Mâncară, băură, se adunară în sufragerie, se *îndesară* în sufragerie, și cântară colinde. Bărbații cântau mult prea tare și fals, iar toate femeile fură nevoite să conducă ele pe drumul înapoi spre casă. Mel și Joey își conduseră bărbații până la pat, unde aceștia se prăbușiră cu garanția că aveau să regrete că băuseră bere, apoi tărie, apoi brandy la trabucuri. Singurul lucru care o enerva pe Mel mai mult decât faptul că Jack se îmbătase în ajunul Crăciunului era faptul că nu era în stare să stea în picioare suficient de mult cât să facă un duș și să scape de mirosul de trabucuri cubaneze ilegale.

Copiii erau cuibăriți în paturi, iar bărbații dormeau – ca să ne exprimăm politicos. Joey era în pijama, iar Mel, într-un trening larg și moale. Se întâlniră în sufragerie.

Mel aduse pătura și pernele din dormitorul ei, iar cele două surori se ghemuiră împreună pe canapea, mâncând înghețată și vorbind.

– Te simți bine? În afară de arsuri?

– Mă simt chiar nemaipomenit, spuse Mel. Pentru cineva care are o gimnastă profesionistă înăuntrul ei.

– Și totul e bine în Virgin River?

– Oh, Joey, ar trebui să-i vezi pe Preacher și pe Paige – în viața mea nu am văzut o asemenea transformare. Sunt atât de îndrăgostiți, încât aproape că strălucesc amândoi. Când se uită unul la celălalt, iese fum.

Se auzi un zgomot, apoi ambele femei se aplecară în față și priviră ușa de la intrare deschizându-se. Intră Brie. Avea paltonul pe ea și geanta pe umăr, iar obrajii îi erau uzi de lacrimi.

Rămase în fața lor și spuse:

– Nu vreau să mă duc acasă. Singură. În ajunul Crăciunului.

– Oh, scumpo! spuse Mel, deschizând brațele.

Mel și Joey se traseră instinctiv la o parte, ca Brie să poată sta între ele. Brie lăsă geanta, își scoase paltonul, își aruncă pantofii cât colo și se cocoță în spațiul îngust de pe canapea care îi fusese oferit. Și plânse.

– Nu e ca și cum nu am văzut oameni divorțând, spuse ea. Dar nu vă imaginați cum e atunci când bărbatul pe care îl iubești, care te părăsește, te roagă să rămâneți prieteni.

– Doamne, cât tupeu! spuse Mel.

– Știi ce-i mai rău? Îl urăsc pentru ce a făcut – dar tot îmi doresc să se întoarcă.

– Oh, Brie...

– Dacă ar veni la mine în seara asta și ar spune: „Am făcut o greșeală cumplită", cred că l-aș ierta. Știți că mi-a cerut pensie alimentară? Bani pe care o să-i cheltuiască pentru ea și copiii ei? Ea primește deja bani de întreținere și pentru creșterea copiilor de la fostul ei soț, dar o să-i dau și eu. Deși amândoi lucrează! O să scoată bani din toată povestea asta.

– Nenorocitul...

– Și de-abia aștept să încep să-l urăsc. Dar mi-e groaznic de frică să încep să-l urăsc, fiindcă asta ar însemna să închid ușa pe care să se poată întoarce. Vreau

să se întoarcă, spuse, printre suspine. Cred că încă-l mai iubesc pe ticălos.

Mel și Joey o cuprinseră în brațe și o ținură așa în timp ce plângea.

– Îmi pare atât de rău, spuse Brie. E Crăciunul. Și pun pariu că e primul Crăciun frumos pe care l-ai avut de mulți ani încoace, Mel.

– Suntem o familie, spuse ea. Ne bucurăm împreună. Ne împărtășim durerea. Rămâi aici, cu noi! Oricum o să dormim pe canapea în noaptea asta. Pun pariu că se întinde.

– De ce dormiți pe canapea?

– Soții noștri s-au îmbătat și put, zise Joey.

capitolul 14

Jack se rostogoli pe spate în dimineața de Crăciun, cu un geamăt puternic și o durere cruntă de cap, amintindu-și vag că aflase cum stă treaba cu femeile însărcinate și băuse mult prea mult alcool.

Sau asta se întâmplase cu o seară în urmă? Nu era sigur. Posibil să fi făcut vreo câteva glume deocheate în prezența femeilor, dar spera că fuseseră toți mult prea beți pentru asta. Simțea în gură un gust ca de litieră de pisică. Deschise un ochi înroșit și văzu că spațiul de lângă el era gol.

– O-o! făcu el.

Realizarea că singurul bărbat din grupul de aseară care o să scape nepedepsit era Sam nu-l bucura în prea mare măsură.

Se trase jos din pat și se uită la ceas – 6.00 dimineața. Mai avea timp să dreagă busuiocul înainte să fie din nou asaltați de mulțime, dar trebuia să-și găsească mai întâi nevasta. Spera că mai era încă în Sacramento.

Își clăti gura și-și trecu peria prin părul îndreptat în toate direcțiile. Singura lui speranță era că afurisiții lui

de cumnați erau într-o situație mai proastă decât el. Pentru că, fără doar și poate, ei îi făcuseră asta. Erau o influență proastă, de la primul până la ultimul.

Avea încă pe el pantalonii din seara trecută. Nu era un semn bun. Totuși, nu-l omorâse în somn, iar ăsta era un semn bun. Probabil că-și rezerva această plăcere pentru mai târziu, când avea să fie în stare să simtă fiecare lovitură.

Își îndreptă spatele în fața oglinzii. Își scoase pieptul păros în față. Își flexă bicepșii, umflându-și mușchii tatuați. „Sunt pușcaș marin", își spuse. „Ea are 1,60." Se dezumflă. „Pe cine păcălesc?" fu următorul lui gând.

Ieși în vârful picioarelor din dormitor. Casa era cufundată în tăcere. Ah, uite-le! Mel, Brie și Joey, pe canapea.

Brie? Ei, o să afle mai târziu ce era cu asta. Se așeză în genunchi pe partea lui Mel și-i dădu blând la o parte părul din ochi.

Un ochi se deschise și nu se zărea nici o umbră de zâmbet în el.

- Scumpo, ești supărată? întrebă el încet.
- Da.
- Îmi pare rău. E posibil să fi băut puțin cam mult.
- Știu. Sper că suferi acum.
- Ce faci aici?
- Încerc să nu dorm într-o scrumieră.
- Și Brie ce caută aici?
- O să vorbim mai târziu despre asta.
- O să fiu pedepsit? întrebă el.
- Da, zise ea și închise ochii.

Se părea că marele iubăreț, Jack Sheridan, nu se pricepea la femei atât de bine pe cât credea. Se hotărî să facă un duș și să se îmbrace, în încercarea de a câștiga câteva puncte pentru efort. După ce rezolvă aceste două aspecte, se strecură în liniște în bucătărie, să facă niște cafea și să ia o aspirină. Nu era în stare să se certe - era mahmur. Și, peste numai câteva ore, întreaga ceată

avea să se întoarcă, să dea iama în cadouri, să țipe, să râdă, să-l facă să simtă că-i explodează capul.

Sam îl găsi acolo.

– O să fie o zi interesantă, spuse el. Voi, șmecherilor, tare vă mai pricepeți să vă cuceriți femeile.

– Las-o baltă! Vrei să te ajut să pregătești curcanul?

– Da, ar trebui să facem asta. După care pregătim micul dejun.

– E o idee bună. Ai observat că Brie e aici?

– Am observat, spuse Sam. Și am mai observat că două dintre cele cinci femei măritate din familia asta nu și-au petrecut noaptea în pat cu soții lor.

– Gata, am spus s-o lași baltă. O să mi-o încasez mai târziu, n-am nevoie și de prelegerile tale.

– Cum zici tu, fiule, spuse Sam. Dacă o-ncurci rău de tot, du-o la mine în birou și arată-i toate medaliile tale! Spune-i cum ai scăpat de zeci de ori din ghearele morții și că nu te sperie ea pe tine.

Jack se uită chiorâș la taică-său. Sam râse – se distra mult prea bine pe seama lui. Apoi Jack se puse pe gătit. Sotă ceapă și țelină în unt, spălă curcanul, amestecă umplutura, curăță cartofii. Observase că Mel se înmuia când îl vedea făcând treburi domestice.

Brie fu următoarea care coborî în bucătărie, îmbrăcată într-una din cămășile de noapte din flanel ale lui Mel – pe care le folosea atunci când dormea într-o casă cu alte persoane, pentru că, atunci când erau doar ei doi, căldura trupului lui era atât de intensă, încât nu suporta nimic pe ea. Brie îl îmbrățișă pe Sam și spuse:

– Bună dimineața, tati. Nu am putut să mă duc acasă, aseară.

Jack simțea cum i se rupe inima și ar fi vrut să-l sfâșie pe Brad.

Ar fi vrut s-o ia în brațe pe Brie.

– Mă bucur că ai fost aici, scumpo, zise Sam. Știi că asta va fi mereu casa ta. Rămâi și la noapte!

– Poate, zise ea, îngropându-și capul la pieptul lui.

Următoarea veni Mel. Era încă în treningul din seara trecută.

Dar, când intră somnoroasă în bucătărie, se duse direct în brațele lui Jack și probabil că oftatul de ușurare al acestuia fu suficient de tare, pentru că spuse:

– Tot o să fii pedepsit. Dar nu de Crăciun.

Jack zâmbi și-i sărută creștetul capului, pentru că era un lucru pe care îl știa cu certitudine despre femei – dacă apărea orice fel de întârziere a execuției, își pierdeau interesul. Dacă nu era suficient de furioasă cât să sară la gâtul lui acum, nu era suficient de furioasă.

Crăciunul în Virgin River era mult mai liniștit.

Barul era închis pentru prima oară de când se deschisese. Christopher își primi darurile de dimineață și avu cu ce să-și umple timpul tot restul zilei.

Preacher găti o rață friptă delicioasă, în timp ce Paige se ocupă de plăcinte.

Mike apăru la ora 17.00 cu daruri – cărți pentru Christopher, un pulover de cașmir verde pentru Paige, de culoarea ochilor ei, iar pentru Preacher, ustensile de bucătărie achiziționate de la Williams-Sonoma.

– Sunt *grozave!* exclamă Preacher entuziasmat.

– Eu nici măcar nu știu ce sunt toate astea, spuse Mike. Dar mi s-a spus că cineva care adoră să gătească le va aprecia cu siguranță.

– Să vedem, avem o răzătoare cu lama în V, o tavă cu termostat – Dumnezeule, chestiile astea sunt incredibile! Un separator de sos, de care nu am nevoie, pentru că sosurile mele sunt *perfecte.* O spatulă, un polonic cu funcție de sită, o microrăzătoare... Foarte frumos, Mike, spuse el, rânjind.

Când se așezară la masă, Paige intră în bar purtând puloverul cel nou, iar Mike observă în mijlocul decolteului în V un colier foarte frumos, cu diamant.

– Ei, spuse el, cineva a fost foarte cuminte anul ăsta.

Paige își atinse colierul – o surpriză uriașă și minunată din partea bărbatului ei. Cine ar fi crezut că Preacher se pricepea să cumpere bijuterii? Cine ar fi crezut că Preacher știa măcar ce sunt bijuteriile?

– Mă simt prost, Mike. Noi nu avem nimic pentru tine.

– Pentru mine este suficient că pot să fiu aici, cu voi trei, de Crăciun, spuse el, cu sinceritate.

– Ai vorbit cu familia ta zi? îl întrebă ea.

– Oh, da – cu toți o sută. Toți sunt la mama și tata.

Preacher începu să taie rața.

– Nu-ți pare rău că nu ești acolo, cu ei?

– Nu încă, spuse Mike. Nu vreau să mă întorc până nu recuperez ceva, înțelegi? Am nevoie de spațiu. Ai mei sunt latini – foarte implicați. Apropiați. Intenși. Înțelegi? Agitați și enervant de bine intenționați. Vreau să pot măcar să-mi tai singur friptura cu mâna dreaptă înainte să mă duc să-i văd.

– Te înțeleg, spuse Preacher. Stai să vezi! O să se rezolve cât ai zice pește.

După cină, Paige îi lăsă pe cei doi bărbați la un joc de cărți în fața focului, iar ea se duse să strângă masa. Puțin mai târziu, Christopher coborî și el, spălat și în pijama, dar ținând în mână una din cărțile vechi. Se sui în brațe la Preacher de parcă ar fi făcut asta din ziua în care învățase să meargă. Iar Preacher îl trase spre el, ca un tată.

– Pe asta o vrei? îl întrebă pe Christopher.

– *Horton*, zise băiatul.

– Nu vrei una nouă? Citim *Horton* în fiecare seară.

– *Gărgărița Mazy*... îl îmboldi Christopher.

Mike își întoarse scaunul spre vatră, ascultând cu plăcere vocea lui Preacher recitând povestea pe dinafară în timp ce Christopher completa versurile pe care Preacher le sărise în mod intenționat, doar de distracție. Uriașul Preacher, își spuse Mike – dulce și blajin, cu vocea gravă și aspră, ținând un puști pe genunchi ca și cum

ar fi făcut asta o viață întreagă. Și era un bărbat pe care nu voiai să-l vezi apropiindu-se de tine încruntat și cu pumnii strânși. Și-l amintea în luptă, cu un M16, cu o expresie fioroasă... Putea să doboare de unul singur o armată.

Mike îl privea acum cu alți ochi. Se transformase într-un urs mare și drăgăstos. Era implicat, devotat. Cu trup și suflet.

La scurt timp se opri din citit, își sărută pe creștet băiețelul adormit și-i spuse lui Mike:

– Toarnă-ne ceva de băut, mă întorc repede.

Mike alese whisky-ul pe care părea să-l prefere Preacher – un amestec canadian nu foarte puternic – și aduse pe masă sticla și două pahare.

După ce Christopher fu pus la culcare și Preacher se întoarse, Mike ridică paharul.

– În cinstea ta, bătrâne! Cred că e posibil să le ai pe toate.

– Trebuie să beau pentru asta, spuse Preacher, așezându-se. Știi, chiar o să le am pe toate. După ce se termină povestea asta urâtă cu Lassiter și mai trece ceva timp, o să discutăm despre un angajament pe viață. Și copii. Mai mulți copii, știi, pentru că avem deja o familie perfectă.

Trase aer în piept.

– Frate, n-am crezut vreodată că o să mi se întâmple mie asta.

Mike fu șocat la început, dar își reveni repede.

– Atunci, hei, spuse el, felicitări! Se pare că totul a ieșit așa cum trebuie.

– Iuhu! făcu Preacher, înainte să se poată opri.

Mike râse. Bravo lui, își spuse. Nu se putea spune că Preacher nu așteptase suficient timp să-și găsească fericirea.

– E o fată grozavă, Preacher.

– Ai văzut cât de grozav e puștiul? întrebă Preacher. Pentru că ea este o mamă grozavă.

– Și o să fie și o soție grozavă, spuse Mike.

– Mai avem câteva chestiuni de rezolvat. Povestea cu fostul ei e încă recentă, spuse Preacher.

Mike se aplecă spre el.

– Cum așa?

– A sunat aici. Nu are voie, dar a sunat.

– Ai spus cuiva? întrebă Mike, îndreptându-și spatele.

– Da. Am luat legătura cu avocata ei, care o să ia legătura cu judecătorul. Nu a vorbit cu el, dar a trebuit să-i spun. Nu o să-i ascund niciodată nimic lui Paige. A sunat de câteva ori, crezând că o să vorbească cu el. Vrea să știe dacă e posibil să aranjeze ceva, dacă poate să-l ia pe Chris măcar în weekend. Dumnezeule – aș fi speriat de moarte tot timpul. Nici nu pot să-mi imaginez.

– Paige e bine? întrebă Mike.

Preacher ridică din umeri.

– A dat-o destul de rău peste cap, dar nu a cedat. E o femeie curajoasă. Și o văd cum crește, de la o zi la alta. A refuzat să cedeze, chiar dacă a scuturat-o puțin. Dar crede-mă ce-ți spun – aș fi tentat să-i iau pe Paige și pe Chris și să fugim în lume dacă ar exista cea mai mică șansă ca un judecător să-i dea băiatul nebunului ăluia.

Sorbi din pahar și spuse:

– N-aș putea să las să se întâmple asta. Trebuie să le asigur ceva mai bun lui Paige și lui Chris.

– Da, spuse Mike. Înțeleg.

– Da? Chiar?

– Sigur că da. Trebuie să ai grijă de femeia ta. De familia ta. Cu orice preț.

– Imediat după ce trece Crăciunul, o s-o sunăm pe Brie. Ea știe totul despre monștrii ca Lassiter. Și cunoaște pe toată lumea în California. O să ne sfătuiască ea.

– Bună idee, fu de acord Mike.

– Da, spuse Preacher. Știi, nu m-am crezut niciodată un tip familist. Am crezut că o să pescuiesc și-o să gătesc pentru ceilalți pescari din barul ăsta până la sfârșitul vieții mele. Nu sunt prea multe femei pe aici. Ce șanse

erau ca o femeie să nimerească tocmai aici și să aibă nevoie de mine?

– E mai mult decât atât, spuse Mike.

– Da, fu de acord Preacher. Așa este.

– Tu și Jack, spuse Mike, râzând ușor.

Erau, după părerea lui Mike, cei mai nepotriviți candidați pentru fericire domestică. Jack, pentru că întotdeauna avusese o femeie pe undeva, dar nici una nu-i trezise vreodată interesul pentru vreun angajament serios. Jack obișnuia să spună: „Eu? Să mă-nsor? Sunt ferm convins că e cu neputință". Apoi Preacher, care părea că nu observă că pe lume există femei.

– Jack, spuse Preacher, clătinând din cap. Ar fi trebuit să-l vezi când s-a întâmplat, spuse el, râzând. Jack al nostru – Dumnezeule, nici nu vreau să mă gândesc la câte femei a avut și câte a părăsit fără nici cea mai mică remușcare.

Preacher se uită la Mike și rânji.

– Mel nu a avut nevoie decât de câteva secunde ca să-l facă praf.

– Da? făcu Mike, zâmbind.

– Apoi a venit partea amuzantă, spuse Preacher. Nu voia să aibă nimic de-a face cu el.

– Stai puțin – am fost aici anul trecut, la pescuit, cu băieții. Mie mi s-a părut că o cucerise. După care am auzit că e însărcinată și o să se mărite cu el. M-am gândit că în sfârșit a dat peste una care să știe cum să întindă lațul.

Preacher fluieră.

– Nu, nu a fost așa. Jack se învârtea pe lângă ea cum se învârte vulpea pe lângă cotețul de găini, dar Mel îl trata cu spatele. I-a reconstruit întreaga cabană fără să-l roage cineva și mă gândesc că *poate* să fi primit un pupic pentru asta. Uneori venea să bea o bere la bar, iar Jack se lumina ca un pom de Crăciun. Apoi, când pleca, se ducea direct la duș. Săracul de el! S-a ținut după

ea luni întregi. Presupun că nimeni nu-l mai refuzase până atunci.

Nici pe mine nu mă refuzau, își zise Mike.

– Acum, când te uiți la ei, ai impresia că sunt împreună dintotdeauna, spuse Preacher.

Apoi, ceva mai blând:

– Și asta simt eu pentru Paige. Parcă a fost dintotdeauna în viața mea.

Mike se gândi preț de câteva clipe, apoi spuse:

– Bravo ție, frate!

Își termină băutura și se ridică.

– Te las să te întorci la fata ta. O să mă retrag devreme.

– Ești sigur? Pentru că Paige e încă ocupată să aranjeze cadourile lui Chris.

– Da, o să mă întorc la cabană. Hei, a fost o cină fantastică. Printre cele mai bune pe care le-ai făcut.

Își întinse cu grijă spatele, apoi brațul.

– Ne vedem mâine, la un moment dat, presupun. Mulțumesc pentru o zi minunată de Crăciun.

Ciudat cum se aranjau lucrurile, își spuse Mike. Jack și Preacher, doi bărbați care nu credeau că o să ajungă să-și petreacă viața cu o femeie, erau acum lipiți pentru totdeauna. Pe amândoi femeile lor îi aveau la degetele lor mici.

Pe când el, Mike, crezuse că o să-și găsească jumătatea. De fapt, crezuse că o să fie ceva automat și probabil că de aceea se însurase fără să stea prea mult să se gândească. Toți frații lui aveau soții grase și fericite și o droaie de copii. Surorile lui aveau și ele căsnicii reușite și sporiseră numărul de nepoți. Dar el, unul, o dăduse în bară de fiecare dată, din cauza sângelui latino prea fierbinte, a mâncărimii ăleia pe care trebuia să o scarpine numaidecât, fără să se gândească la consecințe. Ei bine, nu mai avea problema asta.

Dar se uita la Jack și la Preacher și nu putea să nu se gândească cât de bine ar fi fost să aibă în viața lui pe cineva pentru care să fie dispus să moară. Cât de grozav

ar fi fost asta! Nu simțise niciodată așa ceva pentru o femeie.

Se bucura, într-un fel, că nu i se întâmplase. Ar fi detestat să aibă în pat o soție frumoasă, sexy și devotată și să o dezamăgească.

Așadar, gloanțele hotărâseră. O să fie singur de acum înainte. Și descoperise ceva - era mai ușor să fie singur aici, decât în multe alte locuri. Aici avea prieteni devotați și aerul era foarte bun.

Dacă se ținea de treabă, dacă muncea și exersa, avea să reușească să pescuiască și să tragă foarte bine și cu stânga.

Pe drumul de întoarcere spre casă, spre Virgin River, Jack ieși de pe șosea înainte să intre în oraș.

- Nu mergem acasă? întrebă Mel.

- Facem o scurtă oprire, spuse el.

Apoi intră pe drumul îngust și plin de gropi care urca pe munte și se deschidea apoi într-un luminiș cu o priveliște ce se întindea pe kilometri întregi.

- De ce suntem aici? întrebă Mel.

Jack se întinse în fața ei și deschise torpedoul, de unde scoase un document gros, pe care i-l întinse.

- Crăciun fericit, Mel! E al nostru. O să-ți construiesc o casă chiar aici.

- Oh, spuse ea, luată prin surprindere. Oh, Doamne! strigă, cu ochii plini de lacrimi. Cum i-ai convins?

- A fost simplu. Le-am spus că e pentru tine. Ai idee cât de iubită ești în orașul ăsta?

La asta visase când se hotărâse să vină aici - la oameni buni și simpli, care să aprecieze ajutorul ei.

- Și ei toți înseamnă foarte mult pentru mine. Apoi ești tu...

Rămaseră mult timp în mașină, privind pământul și vorbind despre casă.

- O cameră mare, cu șemineu și o bucătărie atât de mare, încât să încapă toată familia ta în ea, spuse ea.

– Și un dormitor cu izolare fonică, spuse Jack.

– Și o baie uriașă, cu două dulapuri și două chiuvete, adăugă Mel.

– Trei dormitoare, pe lângă al nostru, și poate și o casă de oaspeți – cu o singură cameră și cu un frigider și o baie încăpătoare. În caz că tata, știi tu...

– În caz că tatăl tău ce? întrebă ea.

– În caz că o să aibă vreodată nevoie să stea cu noi. La bătrânețe.

– Nu i-ar plăcea mai mult să stea cu una din surorile tale?

– Sincer, cred că încearcă să scape de ele de ani întregi, spuse Jack, râzând. Nu ai observat cum le place să pună la punct pe toată lumea? Nu, firește că n-ai observat pentru că...

Se opri brusc, iar Mel îi aruncă o privire. „Ce m-a apucat?" își zise Jack. „Mi s-a urât cu viața?"

– Pentru că vă înțelegeți atât de bine.

– Ai dres-o, spuse ea. Pentru ce-ți trebuie atâtea dormitoare?

– Nu se știe niciodată, spuse el, ridicând din umeri. Poate că Emma n-o să fie singură.

– Crezi că o să aibă frați? Jack, nici măcar copilul ăsta n-ar fi trebuit să-l avem!

– Știu. Și totuși...

– N-o să se mai întâmple, spuse ea, dar simți cum o străbate un fior.

– Ce-a fost asta? întrebă el.

– Nu mă pot abține. Uneori, când mă gândesc la noaptea aia... La prima noapte... Știi, cred că am conceput-o în secunda în care m-ai atins.

Era sigur că avea dreptate.

– De aceea construim dormitoarele, spuse el.

– Și Jack?

– Hmm?

– Să nu văd animale moarte pe pereții casei mele!

- Ahhh...
- Nici măcar unul!

Jack și Mel începură numaidecât să lucreze la planul casei și-i trimiseră ideile lor lui Joe Benson, fost pușcaș marin, acum arhitect în Grants Pass, Oregon. După ce servise prima tură în armată, Joe trecuse în rezervă, își luase diploma și-și începuse afacerea, însă fusese apoi chemat pentru Irak, unde servise, împreună cu alții, sub comanda lui Jack.

Fu încântat când îi cerură să le facă planurile pentru casă. În ianuarie, planurile inițiale erau gata, iar Joe le aduse în Virgin River. Când intră în bar, îi găsi acolo pe Mel și pe Jack. Avea planurile rulate sub un braț, iar Mel sări în sus, exclamând de încântare.

Joe rămase în ușă. Un zâmbet i se întinse pe buze și o căldură minunată îi lumină ochii când o măsură din priviri.

- Oh, scumpo! spuse el, dintr-o răsuflare. Uită-te la tine! Ești superbă!

Mel râse. Băieții ăștia, își spuse. Până la ultimul, erau topiți după femeile însărcinate. Era uimitor și foarte sexy. Nimeni nu putea aprecia mai bine ca o moașă un astfel de bărbat.

Joe lăsă planurile pe o masă și veni spre ea cu mâinile întinse și o expresie ușor jenată.

- Hai, dă-i drumul! spuse ea.

Mâinile lui erau în secunda următoare pe abdomenul ei.

- Ah, Mel!

Apoi o trase în brațele lui și o îmbrățișă.

- Coaptă și pregătită, spuse el. Ești atât de frumoasă!

- Să știi că sunt aici, zise Jack, din spatele barului.

Joe râse.

- Vin și la tine, prietene. În clipa asta, strâng în brațe o femeie.

- Da, zise Jack. Femeia mea.

– Îți trebuie propria femeie, spuse Mel.

Încă unul care era, la fel ca soțul ei, un bărbat mare și frumos, un înger de om, și care, deși cu siguranță era trecut de 35 de ani, nu avea nici un atașament serios.

– Așa e, spuse el.

Îi atinse nasul.

– Ce-ar fi să-mi găsești tu una?

– Mă pun pe treabă, spuse ea, strecurându-se pe sub brațele lui și înșfăcând planurile rulate de pe masă.

Le examinară împreună, apoi Jack și Joe se duseră să le discute în detaliu. Înainte să pună stâlpii de delimitare sau să traseze conturul pe pământ, Jack și Mel aveau să aștepte cel puțin două săptămâni ca să se gândească la eventuale schimbări. Joe rămase peste noapte, Grants Pass aflându-se la o distanță de patru până la șase ore de mers cu mașina, și petrecu o seară foarte plăcută cu Preacher, Paige și Mike.

Planurile rămâneau în cea mai mare parte a timpului la bar. De fiecare dată când venea cineva interesat de casa lor, cerea să vadă planurile.

– Irosiți o grămadă de spațiu cu bucătăria, spuse Doc Mullins.

– Îmi plac bucătăriile mari, răspunse Mel.

Deși nu ar fi putut spune de ce, ținând cont că Jack era cel care gătea în cea mai mare parte a timpului atunci când erau acasă și oricum de cele mai multe ori mâncau la bar.

– Lui Jack îi plac bucătăriile mari, se corectă ea.

– Băiatul ăsta! spuse Doc. Da' știu că l-ai dresat.

– Așa l-am găsit, spuse Mel.

– Îmi place baia, spuse Connie. Ce n-aș da pentru o baie ca asta!

– Tot ce-mi trebuie mie într-o baie e o gaură în dușumea, zise Ron.

Jack și Mel petrecură o mare parte din timp uitându-se împreună la planuri, cu oameni privindu-le peste umăr.

Într-o dimineață, Mel veni la bar să bea cafeaua cu Jack, care era afară, la tăiat de lemne. Îi găsi pe Preacher și Harv aplecați la rândul lor asupra planurilor.

Mel ieși pe nesimțite din bar și se duse în spate, la Jack. Se opri din treabă când o văzu apropiindu-se.

– Știi ce se întâmplă acolo? Preacher și Harv au întins planurile noastre și le examinează cu foarte mare atenție. Casa noastră a devenit un proiect comunitar.

– Știu. Dar nu te îngrijora. O să facem așa cum vrem noi.

– Dar nu te deranjează că toată lumea are o părere? Care, de obicei, este în contradictoriu cu ideile noastre?

Jack rânji mândru.

– Am angajat o echipă de excavare, spuse el. Încep treaba în prima săptămână din februarie. O să curețe și o să niveleze terenul, o să lărgească drumul. O să le spun să curețe și să stivuiască toți copacii, pentru lemne de foc.

– Se întâmplă, spuse ea. Chiar se întâmplă!

– Da. Se întâmplă.

– Jack? Nici măcar pești. Nici un fel de animal mort.

Rick curăța mașina de gheață de sub bar, fluierând.

– S-ar zice că-ți merge mai bine în ultima vreme, observă Preacher.

Rick se ridică.

– Da, e ceva mai bine. Probabil mulțumită lui Jack, care a stat de vorbă cu Connie.

– Da? Ce se petrece?

– Am stabilit câteva lucruri, spuse el. Lizzie stă cu mine. Trebuie s-o am aproape, Preach. Să o liniștesc, înțelegi?

– Sigur. Trebuie să fii atent la asta.

– Și petrecem nopțile cu bunica – cred că se simte bine să aibă oameni lângă ea. Și oricum bunica a zis mereu că într-o bună zi casa o să fie a mea. Nu este prea mult spațiu, spuse băiatul, ridicând din umeri. Dar

e suficient, pentru moment. Avem un pătuț în cameră și câteva lucrușoare pentru copil. Lizzie ajută la magazin în timpul zilei. A luat o pauză de la școală, pentru o vreme. Nu s-a mai întors după vacanța de iarnă și e mult mai fericită. Mult mai calmă. Copilul o să se nască în două luni și atunci va trebui să petreacă o vreme cu el. Ea o să rămână puțin în urmă, dar eu o să termin liceul la timp. Apoi o să ne ocupăm de diploma ei.

– Aveți de gând să păstrați copilul? întrebă Preacher.

– Nu aș putea face altceva. N-o să fie ușor. O să am eu grijă de copil cât o să fie ea la școală și, după-amiaza, când o să se întoarcă, o să pot să vin să lucrez până la 20.00 sau 21.00. N-o să încercăm să ne căsătorim până nu stăm un an sau doi împreună. Până n-o să fim puțin mai mari.

– La facultate te-ai gândit?

Rick râse.

– Nu m-am mai gândit de câteva luni.

– Ia-le pe rând, băiete! Ai o familie la care trebuie să te gândești. Apoi știi că poți oricând să te duci la facultatea de stat cât timp Liz e la liceu. Tot ce spun este că nu trebuie să te grăbești. Nu are rost să te încarci mai mult și să cazi în partea cealaltă. Ai doar 17 ani... ai timp.

– Cam asta a spus și Jack.

Preacher rânji.

– Nu mai spune!

El și Jack discutaseră despre asta. Mult.

– Doamne, spuse Rick, clătinând din cap. Voi doi... sunteți cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată.

– Și tu la fel, băiete. Trebuie doar să ai grijă să nu intri în panică. Lucrurile se pot așeza de la sine.

– Poate că așa este, spuse Rick.

– Sigur că așa e. Te descurci grozav, puștiule. Acordă-ți puțină încredere. Ne-ai făcut tare mândri de tine pe noi, ăștia bătrânii.

*

Mel intră în bar după-amiază, căutându-l pe Jack. Preacher îi spuse că era plecat la terenul lor, ca să exerseze tragerile împreună cu Mike.

– Paige unde e? întrebă Mel, privind în jur.

– S-a întins cu Christopher, cred. L-a dus la somnul de după-amiază și a spus că s-ar putea să rămână cu el.

Mel se uită la ceas. Avea 25 de minute de pierdut înainte de următoarea programare și aștepta de mult o astfel de ocazie.

Se cocoță pe un scaun, cu fața spre Preacher.

– Paige pare foarte fericită, spuse.

Pe chipul lui Preacher înflori o expresie angelică.

– Așa e, spuse el. Mă dă pe spate.

Mel râse fără să vrea.

– Îmi dai o bere de ghimbir? îi ceru ea. Vreau de mult să discut ceva cu tine...

Îi umplu un pahar și i-l așeză în față, pe un șervețel.

– Da?

– Îți amintești când, acum câteva luni, după ce băieții au fost la pescuit și la poker, Jack a avut o cădere nervoasă? S-a îmbătat, a leșinat și a trebuit să fie cărat până în pat. Ai spus atunci că uneori trecutul se furișează din urmă și că o să aibă nevoie de ceva timp ca să se simtă din nou stabil.

Preacher dădu din cap, încruntându-se ușor.

– Prin urmare... știi despre ce a fost vorba, nu? Sunt sigură că pușcașii marini vorbeau uneori despre asta.

Preacher se uita la ea.

– Stres posttraumatic. PTSD.

– A mai avut probleme? întrebă Preacher.

– Nu, a fost bine. Dar sunt atentă. Vreau să-ți povestesc ceva. E o poveste scurtă. Am avut o prietenă în L.A., la spitalul unde lucram. Era administrator și mai în vârstă ca mine. O femeie excepțională. Când am cunoscut-o, era de douăzeci de ani în a doua căsnicie. Într-o seară, la un pahar de vin, mi-a spus că prima ei căsnicie, o căsnicie foarte scurtă, fusese extrem de violentă. Tipul

o bătea măr cu regularitate. Și, deși a doua căsnicie era minunată și plină de dragoste, uneori vedea o expresie pe chipul soțului ei sau sesiza o inflexiune a vocii – lipsită de orice însemnătate la el – care aducea la viață ceva din experiența anterioară cu fostul ei soț și-i provoca reacții violente – de frică, de furie, de groază. O aducea în pragul depresiei, aproape că nu mai putea funcționa. Mi-a spus că era ca și cum sistemul nervos fusese programat să reacționeze într-un anumit fel care o ajutase să supraviețuiască în prima căsătorie. Dar se simțea prost în legătură cu felul în care reacțiile ei îl făceau să se simtă pe cel de-al doilea soț. Ca și cum ar fi făcut ceva greșit când, de fapt, trecuseră ani buni de când fusese agresată.

Preacher coborî privirea.

– Vrei să spui că aș putea să-i amintesc cumva lui Paige de nenorocitul ăla? întrebă el.

– Nu chiar, nu, zise Mel. Este mult mai subtil de atâta. Uneori, gesturi subtile și nevinovate resuscitează vremuri de demult. Pentru că...

Mel nu-și termină explicația.

După câteva clipe de tăcere, Preacher spuse:

– Pot să înțeleg. Ca atunci când un veteran aude focuri de artificii și dintr-odată are impresia că e înapoi pe front.

– Exact! spuse Mel. Apoi mai e și o chestiune legată de rușine. Prietena mea mi-a spus că uneori se simțea copleșită de rușine. E greu de înțeles de ce s-ar putea simți rușinată o femeie care nu a greșit cu nimic și care a fost doar abuzată. E rușinea la gândul că s-a lăsat prinsă într-o astfel de situație, că a permis să i se întâmple așa ceva. Nu e ceva corect sau greșit, John. Pur și simplu, este. Nu putem judeca sentimentele. John, am vrut să știi despre asta. În caz că o să te întâlnești cu o situație asemănătoare.

Preacher nu spuse nimic preț de câteva clipe. În cele din urmă, zise:

– Ar trebui să fac ceva anume?

– Nu, spuse Mel, clătinând din cap. Dacă observi o problemă cronică, comportamente pe care nu poți să le înțelegi sau să le explici, gândește-te la terapie. Poate că nimic din toate astea n-o să i se întâmple lui Paige. Îți spun acum doar pentru că există o posibilitate să se întâmple. Ar trebui să știi, să fii pregătit. Cred că trebuie să faci lucrurile care vin firesc – să o iubești. Să ierți. Să ai răbdare. Să o înțelegi. În noaptea aia, cu Jack? L-am ținut în brațe și i-am spus că totul e bine.

Din nou, Preacher nu spuse nimic preț de un minut.

– Femeia aia, prietena ta... Atunci când soțul ei a făcut ceva... Nu l-a mai iubit? Măcar o vreme?

– Nu. Nu a avut niciodată nimic de-a face cu dragostea. În plus, i-a salvat viața cu felul în care a iubit-o. Așa se întâmplă când ți-a fost foarte rău, la un moment dat. Puțin timp, contactul strâns cu realitatea, un partener solid... Întotdeauna reușea să-și revină. Cam la fel ca Jack. Ești norocos dacă ai prieteni buni lângă tine. Ești norocos dacă ești în siguranță.

Preacher zâmbi încetișor.

– Dacă ai vreodată senzația că ceva nu este bine, te rog, nu te sfii! Dă-mi voie să te ajut. Știu câte ceva despre asta.

Se uită la ceasul de la mână.

– Trebuie să-mi vină un pacient. Trebuie să plec. Voiam doar să stau de vorbă cu tine. Ia-o mai ușor, John, spuse ea, sărind de pe scaun.

capitolul 15

Wes Lassiter nu fu nevoit să meargă la tribunal. Procurorul și avocatul ajunseră la o înțelegere, dar asta nu o liniștea pe Paige.

Judecătorul era dezamăgit de Lassiter că încălcase termenii cauțiunii, o sunase pe Paige și încercase să stea de vorbă cu ea, însă până la urmă îl condamnă

la 45 de zile de închisoare, cinci ani de eliberare condiționată și 2 000 de ore de muncă în folosul comunității. Era, de asemenea, obligat să participe zilnic la câte o întrunire a Asociației Dependenților Anonimi, ordinul de protecție rămânea în vigoare, la fel și termenii custodiei. Și se duse numaidecât la închisoare.

– Știu că nu ți se pare, dar câștigi, îi spuse Brie lui Paige la telefon. A fost compromis... nu scapă cu nimic. Chiar dacă sentința de închisoare e scurtă, s-ar putea să fie îndeajuns cât să-i schimbe comportamentul. Închisoarea e urâtă. Rea și periculoasă. Iar partea cea mai bună e că trebuie să-și lichideze bunurile materiale ca să-și plătească avocatul, așa că o să primești banii care ți se cuvin.

– Nu-mi pasă de asta. Nu-mi pasă de bani. Vreau doar să fiu în siguranță.

– Știu, spuse Brie. Dar, dacă e să ne gândim mai bine, o sentință de 45 de zile cu amenințarea că judecătorul o să i-o schimbe în zece ani dacă face cea mai mică prostie e mai bine decât una de trei până la cinci ani. Sincer.

– De ce nu mi se pare așa? întrebă Paige.

– Pentru că ești speriată, spuse Brie. Și eu aș fi. Dar e de bine. Nimeni nu-l lasă să scape. Iar șansele să te sune sau să te abordeze în cei cinci ani cât este sub supraveghere sunt minime, ținând cont de ce-l așteaptă. Cu siguranță o să stea să se gândească de două ori. Și în ăștia cinci ani e posibil chiar să-și refacă viața. Nu trag prea mare nădejde că o să devină un altfel de om, dar, Dumnezeu să mă ierte, s-ar putea să-și găsească o nouă țintă. Oh, Dumnezeule mare!

– Nu știu dacă mă simt mai bine sau dacă nu e cel mai rău lucru pe care l-am auzit vreodată.

– Știu, zise Brie. Așa e în profesia noastră.

Paige fu anunțată că locuința îi fusese scoasă la vânzare și că era nevoie de semnătura ei. Avocatul îi trimise acte referitoare la lichidarea proprietăților și conturilor.

Cu banii obținuți fură închise conturile de debit și cele ipotecare.

Într-un moment de liniște, Preacher o întrebă:

- Îți faci griji în legătură cu banii?

- Nu, îmi fac griji că n-o să pot scăpa niciodată cu adevărat de el. Nu vreau să-mi mai fie frică.

- Nu știu ce pot să fac în legătură cu asta, doar să-ți promit că o să încerc cu tot ce-mi stă în putere să te apăr. Să fii în siguranță. Dar se pare că o să te alegi cu ceva bănuți - poate că n-ar strica să-i pui deoparte pentru situații de urgență? Cât despre partea cu frica, va trebui s-o luăm cu încetul. O să fac tot ce-mi stă în putință să te ajut.

- Știu asta, John. Îmi pare așa de rău că te-ai pricopsit cu o nebună care se teme și de umbra ei.

- Nu m-am *pricopsit*, spuse el, zâmbind. Nu m-am gândit niciodată așa. Eu duc o viață extrem de simplă, Paige. Nu mi-am făcut niciodată prea multe griji în legătură cu banii. Poate că ar trebui să discutăm puțin despre asta. Despre bani.

- Am putea să n-o facem? întrebă ea. Banii și obiectele... erau atât de importante pentru Wes. Îl scotea din minți dorința de a fi bogat, de a avea multe, de a părea un om de succes. Mi-a lăsat un gust atât de amar, încât, dacă sosește vreun cec prin poștă, s-ar putea să nici nu mă duc să-l încasez.

- E de înțeles, spuse Preacher. Dar nu vreau să crezi că, dacă tu și Chris veți fi familia mea, va trebui să-ți faci vreodată griji pentru viitor. Al tău sau al lui.

- Când mă uit la diferența dintre viața mea de atunci și cea de acum, mă simt mult mai bogată. Am tot ce-mi trebuie. Eu și Chris... ne e mult mai bine acum.

Preacher hotărî să lase lucrurile așa, cel puțin pentru moment. Nu discutase niciodată cu nimeni despre bani. El și mama lui fuseseră la limita clasei de mijloc, poate chiar săraci. Locuiau într-o casă din cărămizi de zgură, cu două dormitoare, împrejmuită cu un gard

anticiclon și cu un acoperiș pe care nu te puteai baza. În cartierul lor nu existau trotuare sau felinare. Mama lui îngrijea casa și o păstra drăguță, dar Preacher nu-și amintea să fi văzut o piesă nouă de mobilier în toată viața lui. Când a murit, a lăsat în urmă o poliță prin care achita căsuța, plus o asigurare de viață și o mică pensie din partea bisericii. Era doar o proprietate modestă în Cincinnati, într-un cartier în declin, plus o sumă mică de bani. Preacher avea doar 17 ani și nu-i păsa cât ar putea obține din vânzarea casei – își voia mama înapoi, voia să locuiască împreună în casa lor.

Când se înrolase la pușcașii marini fusese nevoit să renunțe, să înțeleagă că viața lui nu avea să mai fie niciodată la fel. Obținuse în total 140 000 de dolari, o avere pentru un puști de 18 ani fără altă familie decât frații alături de care se înrolase. Se simțise cam cum se simțea Paige acum – nu putuse nici măcar să încaseze cecul. Așa că făcuse singurul lucru care îi rămânea – îi pusese într-un loc sigur, cumpărase un certificat de depozit. Câțiva ani mai târziu, îi băgase în altă parte – într-un fond mutual. Pentru că nu avea nici un fel de atașament, iar banii nu însemnau nimic pentru el, nu se stresa câtuși de puțin și nu avea emoții să îi tot mute dintr-o parte în alta. Își cumpărase între timp primul computer și căuta informații pe internet – era ocupația lui preferată în timpul liber, pe lângă pescuit, vânătoare și istoria militară. Învățase câte ceva despre investiții de pe internet, apoi începu să aplice ce învățase online. În paisprezece ani, investițiile lui crescuseră în mod considerabil – suma se apropia acum de 900 000 de dolari.

Singura plăcere pe care o încercase vreodată Preacher în povestea asta fusese să privească cum crește balanța – nu avea nevoie de bani. Acum însă avea un băiat care o să meargă la facultate peste vreo cincisprezece ani. Cu puțin noroc, o să mai fie și alți copii care să meargă la facultate. Putea să continue să investească și să reinvestească, dar îi trecu prin minte să bage 200 000 de dolari

în obligațiuni, care erau sigure, ca să le aibă la îndemână, la nevoie.

Mai târziu, la momentul potrivit, o să-i spună lui Paige că, dacă nu putea să încaseze cecul obținut în urma înțelegerii de divorț, nu avea nici cea mai mică importanță. Avea într-adevăr tot ce-i trebuia. Doar că nu știa încă.

Era posibil ca Mel să fie puțin distrată - se întâmplă adeseori femeilor însărcinate. Era în Clear River, unde umpluse rezervorul Hummerului, și, în timp ce oprise la singurul semafor din oraș, se făcuse verde și ea nu se mișcase. Când în sfârșit ridicase privirea și observase că se schimbase, se auzi o bufnitură, iar Hummerul fu împins în intersecție. Când ieși din mașină, cu o mână apăsată pe spate și cu abdomenul ieșindu-i în față ca muntele Kilimanjaro, bărbatul din camioneta care o lovise se albi ca varul la față. Mel îl recunoștea - avea pe cap o pălărie de paie și aproape că o răpise cu câteva luni în urmă și o dusese într-o rulotă de lângă o plantație ilegală de canabis, ca să aducă pe lume un copil. Mel se uită la bara din spate a Hummerului. O parte era turtită de-a binelea.

- La dracu'! făcu ea.

- Ești bine? întrebă bărbatul, cu o expresie evidentă de panică.

- Da, așa cred.

- Dumnezeule mare! Nu vreau să am iar de-a face cu soțul tău, spuse el.

- Nici eu.

- Am asigurare. Am permis. Am tot ce-ți trebuie. Spune-mi doar că ești bine.

- Potolește-te, spuse Mel. Încearcă să nu o iei razna. Nu fugi și nu face vreo prostie.

- Da, spuse bărbatul agitat. Da...

Nu exista poliție locală în Clear River, așa că Mel se întoarse pe jos la benzinărie și sună la California

Highway Patrol. Îl sună pe Jack, îl asigură că e bine știind dinainte că nu o să reușească să-l convingă și o să taie muntele ca o săgeată.

Cam o jumătate de oră mai târziu, sosiră cei de la CHP și opriră în intersecție, cu luminile de avertizare pornite ca să țină traficul la distanță de accident. Când coborî din mașină, ofițerul de patrulă o găsi pe Mel așezată în Hummer, pe scaunul de lângă șofer, cu portiera deschisă și cu picioarele în stradă, ascultându-și burta cu un stetoscop.

– Oh, frate! zise el. Sunteți bine?

– Da, spuse ea, trecându-și o mână peste abdomen. Sunt bine.

– Ăăă, aveți o sarcină avansată, spuse ofițerul.

– Mie-mi zici?

– Sunteți doctor?

– Moașă.

– Atunci presupun că știți ce aveți de făcut.

Chiar în acea clipă, camioneta lui Jack opri cu scârțâit de frâne în intersecție. Coborî și se îndreptă cu pas iute spre ei. Mel se uită la ofițer:

– Ei bine, probabil că o să fie irelevant.

Jack îi aruncă o privire vechii lui cunoștințe cu pălăria de paie și se enervă pe loc. Maxilarul i se încleștă, chipul i se întunecă de furie. Mel îi puse o mână pe braț.

– Știu că, tehnic, este vina lui, dar s-a schimbat semaforul, iar eu nu am plecat. Așa că încearcă să lași deoparte sentimentele personale și lasă-l pe domnul polițist să-și facă treaba.

Jack îi aruncă o privire polițistului care îi lua datele bărbatului și spuse:

– S-ar putea să-mi fie foarte greu să-mi ignor sentimentele personale.

– Bine atunci, spuse Mel. Să încercăm măcar să fim raționali.

Patruzeci de minute mai târziu, era întinsă pe masa de examinare din clinica din Grace Valley, cu monitorul

ecografului bipuind lângă ea. Jack era agitat, dar nimeni altcineva nu era deosebit de îngrijorat. John spusese că nu strica să verifice, să fie siguri că totul era în ordine. În mod clar, fătul nu fusese traumatizat - fetița lor sălta ca o gimnastă. June Hudson și Susan Stone se uitau peste burta mare a lui Mel, privind bebelușul pe monitor în timp ce John mișca bagheta. Apoi John spuse:

- La dracu'!

- Oh, frate! spuse și soția lui.

- Nu se întâmplă prea des așa ceva, spuse June.

- Ce? spuse Jack. Ce este?

- Dar am atâtea lucrușoare roz! De la Crăciun! țipă Mel.

- Ce? făcu Jack. Ce mama dracului se întâmplă? Copilul e bine?

- Copilul e bine, spuse John. Dar cu siguranță nu este Emma. Uite - femur, femur, penis. Am dat-o în bară. Și sunt atât de bun... nu-mi dau seama cum s-a întâmplat.

- Probabil că era încă devreme, spuse June. Ar fi trebuit să mai facem una la douăzeci de săptămâni, ca să fim siguri.

- Da, dar sunt atât de *bun!* insistă John.

- Penis? întrebă Jack.

Mel se uită în ochii lui și spuse:

- Va trebui să găsim alt nume.

Jack avea o expresie tâmpă. Mel nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată așa.

- Frate, spuse el, abia șoptit. S-ar putea să nu știu ce să fac cu un băiat.

- Ei bine, am primit vestea la timp, spuse June, ieșind din sala de examinare.

- Da, chiar înainte de petrecere, adăugă Susan, venind după ea.

- Și eram sigur că am nimerit-o, zise John. Mă simt trădat într-un fel.

Mel privi în ochii soțului ei și văzu cum pe chip i se întinde încet un rânjet puternic.

– La ce te gândești, Jack? îl întrebă.

– De-abia aștept să-i sun pe fraierii mei de cumnați!

Mel era pregătită să plece de la clinică, să traverseze și să ia cina cu soțul ei, când Connie apăru în ușă, susținând-o pe Liz. Connie o ținea pe Liz de sub cot în timp ce fata își strângea abdomenul. Un lichid închis la culoare i se scurgea pe sub blugi, pe picioare și plângea.

– Doare! urlă ea. *Doare!*

– Bine, scumpo, zise Mel, venind și luând-o de cealaltă mână. Hai să vedem ce se întâmplă! Când ai fost ultima oară la dr. Stone?

– Acum două săptămâni. Oohh!

– E în travaliu? întrebă Connie.

– Posibil. O să știu într-un minut. Intră în cabinet ca să te examinez. Apoi o să vedem dacă e cazul să mergi la spital.

Mel și Connie o ajutară pe Liz să se dezbrace, scoțându-i blugii uzi și punându-i o cămașă, ca să poată urca pe masă.

– Mă ocup eu de aici, îi spuse Mel lui Connie. Vreau să văd cum stăm.

– Sună-l pe Rick! strigă Liz. Te rog, mătușă Connie! Te rog! Am nevoie de el!

– Sigur, scumpo.

Connie ieși din cameră, închizând ușa în urma ei. Mel lipi stetoscopul de burta lui Liz, deși fata se zvârcolea. Aștepta să treacă contracția, însă era una lungă și puternică. În cele din urmă uterul se relaxă, nu că asta i-ar fi adus prea multă ușurare lui Liz.

Țipetele lui Liz se mai potoliră, iar Mel se concentră să asculte, mișcând stetoscopul. Apoi îl atârnă pe după gât și scoase aparatul doppler pentru monitorizarea bătăilor inimii fătului. Îl mișcă peste burta lui Liz, cât putea mai calmă, în ciuda gemetelor și a zvârcoliturilor fetei.

– Inima bate bine? întrebă ea.

– E greu de spus în clipa de față, din cauza contracțiilor. O să ascult din nou, după ce verific cervixul.

Își puse o pereche de mănuși.

– Haide, Liz, lasă-mă să te examinez! Pune picioarele pe suporți și lasă-te în jos. Voi fi cât pot de blândă. Așa. Respiră încet și adânc.

Își introduse cu grijă mâna în canalul de naștere.

Șase centimetri. Nu, șapte. Lichid cu sânge.

– Liz, spuse ea, e timpul. O să nești curând.

Mel încercă din nou cu dopplerul, cu inima strânsă. Era cam devreme. Nu începuse nici măcar vizitele săptămânale pe care trebuia să le facă la John Stone în ultima lună. Probabil că nu avusese un consult intern de la cel pe care i-l făcuse Mel, când se întorsese în Virgin River.

Îi măsură tensiunea și-i ascultă inima.

Totul era normal, pentru situația de față. Puse din nou dopplerul.

– Ai de mult timp contracții? o întrebă pe Liz.

– Nu știu. Cred că am avut toată ziua. Dar nu știam ce sunt. A devenit din ce în ce mai rău. Nu seamănă cu contracțiile alea, Braxton. Parcă mă taie cineva cu cuțitul!

– Gata, scumpo, e în regulă. Ai simțit copilul mișcându-se mult?

– Nu. Mă doare doar foarte tare spatele... și mă doare doar din când în când stomacul. Am crezut că sunt gaze. Asta erau?

– Nu știu, scumpo. Când ai simțit ultima oară copilul mișcându-se? întrebă Mel.

– Nu sunt sigură, strigă Liz. E bine?

– Încearcă să respiri așa, spuse Mel, demonstrându-i cum să tragă aerul în piept și cum să-l dea afară. Dar Liz era prea departe pentru asta.

Mel îi arată cum să sufle aerul în pufăituri scurte și asta păru să ajute o idee.

– Așa, ține-o așa! Mă duc să mă asigur că mătușa ta Connie l-a sunat pe Rick. Bine?

– Bine. Dar să nu mă lași singură!

– Lipsesc doar un minut. Încearcă să respiri.

Mel ieși din cameră și închise ușa în urma ei.

– Connie, l-ai găsit pe Rick?

– Jack l-a trimis în Garberville să ia niște carne de vită. Ar trebui să se întoarcă în curând.

– Cât de curând? întrebă Mel.

Instinctul îi spunea că trebuia să-i spună lui Liz numaidecât – nu detecta nici o bătaie de inimă, nici o mișcare. Dar era atât de tânără și de vulnerabilă și depindea atât de mult de Rick.

– Jack a zis că în câteva minute, răspunse Connie.

– Bine atunci. Liz e în travaliu și e dilatată. Vrei să stai tu cu ea, te rog, câteva minute? Trebuie să-l sun pe dr. Stone. Nu durează mult.

Doc Mullins o interceptă pe hol.

– Ce se întâmplă? întrebă el.

Mel se aplecă spre el și-i spuse în șoaptă:

– Nu detectez bătăi de inimă și nu simt nici o mișcare. E dilatată șapte centimetri și nu-și amintește când a simțit ultima oară copilul mișcându-se.

Sprâncenele albe ale doctorului se apropiau din ce în ce mai mult, pe măsură ce Mel vorbea. Când termină, spuse:

– La naiba!

– Te duci și tu să încerci? Te rog?

– Tu auzi mai bine ca mine.

– Folosește dopplerul și încearcă oricum! Te rog! insistă ea. O să-l sun pe John. A mai văzut-o.

Doc își puse mâna bătrână pe umărul ei.

– Nu puteai face nimic.

– Știu. Dar, te rog, încearcă, Doc!

Știa însă că nu o să găsească nimic. Fătul murise în uter. Puteau să încerce să o ducă la Valley Hospital, dar, ținând cont de cât de avansat era travaliul, nu ar fi folosit la nimic – nu ar fi ajutat copilul – și până ajungeau ar fi fost oricum prea târziu pentru o epidurală, așa

că nu puteau face nimic pentru durere. Mel trebuia să se concentreze să o ajute pe Liz și să scoată copilul cât mai repede cu putință. Dar mai întâi trebuia să-l sune pe John. Din fericire, răspunse imediat și îi explică situația.

– Am văzut-o acum două săptămâni, spuse el. Era bine atunci. Este preeclamptică?

– Nu. Tensiunea e bună și n-ar folosi nimic să-i examinez urina, ținând cont că e sânge în ea. Și nu vreau să folosesc un cateter în situația de față. Dar eu spun că nu – nu văd nici un edem. A avut dureri de burtă, nu-și amintește ultima mișcare fetală și contracțiile sunt extrem de rapide – uterul muncește din greu. Era la dilatație șapte acum câteva minute.

– Tot ce poți face este să scoți copilul, spuse John. Vrei să vin acolo?

– Ce-ai putea face? întrebă Mel.

– Să scot eu copilul, Mel. Nu vreau să fii nevoită să treci prin asta, având în vedere că ești și tu însărcinată. E traumatizant.

– Pot s-o fac, spuse Mel. Dar, la naiba!

– Da, la naiba! spuse și John, cu voce înceată.

– Cel puțin pare să se miște foarte repede, spuse ea, după care închise.

Apoi îl sună numaidecât pe Jack.

– Am nevoie de ajutor, spuse. Liz e într-un stadiu avansat de travaliu și nu pot s-o duc sus.

– Vin acum, spuse Jack.

Doc ieși din sala de examinare chiar când Mel se pregătea să intre. Clătină cu tristețe din cap. „Of, Dumnezeule!" își spuse Mel. „Ar putea fi și mai greu pentru copiii ăștia? E destul de greu să ai un copil când ești prea tânăr. Să ți se nască un copil mort e groaznic."

„Fii tare", își spuse. „O să se plângă mult – trebuie să fii tare. Cineva trebuie să fie puternic. Cineva trebuie să-i ajute să treacă peste asta."

– Jack vine încoace, îi spuse lui Doc. Poate să o ducă el sus. Trimite-l imediat ce vine, da?

Apoi se întoarse în cabinet.

– Liz, trebuie să fiu directă cu tine – lucrurile merg foarte repede. Nu avem timp să te ducem la spital. O să te ducem sus, în pat. O să te ajut eu.

– Și injecția pentru durere? întrebă ea, deja transpirând abundent.

– Nu vreau să te încetinesc sau să te amețesc, scumpo. Pot să-ți dau ceva pentru durere după ce ne instalăm sus. Dar hai să mergem! O să te ajut cu respiratul. Și Rick o să ajungă curând.

Jack intră în cameră. Era prea perspicace. Expresia lui trăda că-și dădea seama că ceva nu era în regulă, chiar dacă nu știa exact ce anume. Mel se dădu la o parte și Jack se aplecă deasupra lui Liz.

– Haide, scumpo! spuse el, bând. O să te duc sus.

Când o ridică în brațe, cearșaful care o acoperea alunecă, lăsându-i fundul gol la vedere, dar Jack numai la asta nu se gândea.

– Așa, haide! Ușurel.

O duse sus, în camera în care Mel asistase prima naștere în orașul ăsta. Liz se zvârcolea și țipa când o așeză încetișor pe cearșafurile albe. Când își trase brațele de sub ea, una din mâneci îi era pătată de sânge.

– Rick? întrebă fata.

– E pe drum, Liz. Trebuie să apară în orice clipă.

– Am nevoie de el! plânse ea.

– E pe drum, scumpo, spuse Jack.

Mel încerca din nou cu dopplerul, rugându-se pentru o minune, dar nu auzi nimic. Doar contracții puternice, fără viață.

– Doc, rămâi puțin cu Liz, te rog!

– Sigur, spuse Doc.

Se duse, îi luă mâna într-a lui și începu să îi explice ce să facă.

– Hai să încercăm să respirăm, Lizzie, spuse el.

Mel ieși pe hol, împreună cu Jack și Connie.

Jack își sufleca mâneca murdară în clipa în care ușa de la intrare se dădu de perete și Rick strigă:

– Liz? Mel?

Mel puse o mână pe brațul lui Jack, dându-i de înțeles să rămână acolo.

– Suntem sus, Rick! strigă ea.

Băiatul urcă scările câte trei, cu chipul tânăr brăzdat de cute de îngrijorare. Era încordat și evident speriat.

– E prea devreme? întrebă el.

Mel luă cu o mână mâna lui Connie și cu cealaltă pe a lui Rick.

– Rick, trebuie să-ți spun ceva și am nevoie să fii mai puternic decât ai fost vreodată. Pentru Liz. O să ne ajuți să trecem de asta.

Jack se duse în spatele lui Rick și-i puse o mână puternică pe umăr.

– Copilul, Rick. Nu detectez bătăi de inimă.

Nu se obosi cu terminologia medicală. Se uită la băiatul de 17 ani și spuse:

– A murit, Rick.

– Ce? întrebă el, încruntându-se nedumerit. Ce ai spus?

– Nu detectez bătăi de inimă. Nici o mișcare. Liz e în travaliu și o să nască în curând, dar copilul n-o să fie viu.

Connie, care înțelesese din prima, începu să plângă încet, cu capul plecat, cu umerii tremurându-i. Rick avu nevoie de câteva clipe. Scutură din cap, încercând să se împotrivească.

– De ce? întrebă el. Cum?

– Nu știm, Rick. Am vorbit cu dr. Stone acum câteva minute – totul era în regulă când a văzut-o ultima oară. Liz nu pare să sufere vreo complicație. A trecut ceva timp de când a simțit mișcare. Ar putea fi câteva ore, câteva zile... Lucrurile de genul ăsta sunt rare, dar se întâmplă. Și va trebui să-i spunem.

– Am crezut că e doar liniștit aseară. Era...? întrebă Rick. Aseară, când am ținut-o în brațe, nu am... Nu, spuse el, scuturând din cap.

Ochii i se umplură de lacrimi, deși spatele îi rămăsese drept.

– Nu, spuse el din nou.

Mel îl luă în brațe. Un trup mare, solid, un tată prea tânăr, un tată îndurerat prea curând. Se sprijini de ea, clătinând din cap, spunând *nu, nu, nu, nu* la nesfârșit. Mel se gândi că poate era mai bine să refuleze aici, înainte să se ducă la Liz, însă un țipăt se auzi din camera în care era fata, iar Rick ridică brusc capul, ca și cum ar fi auzit o împușcătură. Îl văzu cum încearcă să fie curajos, să-și controleze propriile lacrimi.

– O să aibă foarte mare nevoie de tine. Mai greu de atât nu se poate.

– Poate că n-ar trebui... să-i spunem.

– Trebuie să-i spunem. E copilul ei. Poți face asta cu mine? Pentru că am mare nevoie de ajutorul tău.

– Da, spuse Rick, înăbușindu-și lacrimile și ștergându-și nasul cu mâneca. Da, cred că pot. Oh, Doamne! spuse el, pierzându-și o clipă cumpătul. Eu i-am făcut asta.

– Nu, Rick – pur și simplu, s-a întâmplat. E crud și e groaznic, dar nu e vina nimănui. Trebuie să trecem cumva peste asta.

– Dacă o ducem repede la spital? întrebă el.

– Îmi pare rău. N-ar ajuta la nimic. Haide să...

– Poate că te înșeli!

– Nu-ți poți imagina cât de mult îmi doresc să mă fi înșelat. Vino cu mine! Se apropie și trebuie să știe.

Îi luă mâna.

– Va trebui să fii lângă ea.

Îl trase în încăpere și, în clipa în care intrară, Doc ieși, lăsând-o să-și facă meseria.

– Rick! strigă Liz, întinzând brațele spre el.

Era acoperită de sudoare, părul îi era umed, iar trăsăturile, schimonosite.

Rick alergă lângă ea și o luă în brațe, o ținu lipită de el, în timp ce lacrimi tăcute i se scurgeau pe obraji. Liz era chinuită de dureri prea mari ca să se mai întrebe ce era cu el.

Când contracția trecu, Mel îi luă mâna și îi zise:

– Liz, eu și Rick trebuie să-ți spunem ceva...

Rick își ridică încet capul de pe umărul ei și se uită la ea, cu o expresie puternică, deși obrajii îi erau umezi.

– Ce? întrebă ea, slăbită. Ce s-a întâmplat?

Rick îi dădu la o parte părul de pe frunte și spuse, abia șoptit.

– Copilul, Liz. Nu e bine.

– Ce? întrebă ea din nou.

Rick îi adresă o privire imploratoare lui Mel.

– Copilul nu mai trăiește, Liz, spuse Mel, făcând mari eforturi să-și stăpânească propriile lacrimi.

– De unde știi? întrebă ea aprins, ridicându-se în pat, dintr-odată alertă și speriată. De unde știi asta?

– Nu se aud bătăi de inimă, scumpo. N-am auzit nici una.

Și apoi trupul fetei fu cuprins de o altă contracție.

– Nu poți să-i dai nimic? întrebă Rick.

Mel își puse o pereche de mănuși ca să o consulte.

– O să-i dau ceva care să-i atenueze durerea, fără să o încetinească sau să o facă să-și piardă cunoștința. Trebuie să mergem mai departe, le spuse. Lasă-mă să mă uit, scumpo! Hai, ridică genunchii! Așa, bravo! Așa. Bun, suntem aproape. Nu mai durează mult.

– De ce? întrebă Liz, printre suspine. De ce? Ce s-a întâmplat?

– Nu știe nimeni, iubito, spuse Rick. O ciudățenie a naturii – nu știe nimeni.

– Oh, Doamne, Rick!

– Sunt aici, iubito. Nu te părăsesc. Te iubesc, Liz. Te iubesc atât de mult. Trecem noi de asta.

– Nu poate nimeni să facă nimic? țipă ea.

– Ar face, dacă ar putea. Sunt aici, iubito. Nu te las.

Văzându-i cum plângeau împreună, cum se strângeau în brațe de la o contracție dureroasă la alta, Mel simțea o mândrie tragică pentru acești doi copii care se ajutau unul pe celălalt într-o experiență care era, fără îndoială, cea mai cumplită pe care o poate îndura un om – la orice vârstă.

– O să te rog să împingi într-un minut, Liz.

Se duse și deschise ușa și îl găsi pe Doc așteptând.

– E aproape timpul, spuse ea. Dilatația e de aproape zece centimetri.

Se întoarse și-i explică lui Liz cum să împingă – un proces lung și greu. Liz era fantastică și, între contracții, plângea necontrolat, cu suspine. Apoi John Stone intră în încăpere.

– M-am gândit că nu ți-ar strica puțin ajutor, spuse el. Sunt aici, dacă ai nevoie de mine.

Mel șopti un *Mulțumesc* aproape neauzit, apoi se uită la Liz și la Rick. John își puse mănușile, își pregăti clemele și foarfeca.

Liz împinse de două ori, agățându-se de Rick între contracții. Mel îi întâlni de câteva ori privirea lui Rick și observă că, în mod remarcabil, băiatul nu-și pierdea cumpătul. Se gândi în treacăt cât de mult semăna cu Jack – ochii lui erau limpezi, dar obrajii erau umezi, iar falca, încleștată. Însă în clipa în care își apropia buzele de fruntea lui Liz expresia i se înmuia și murmura cuvinte dulci, îi spunea că e acolo, că o iubește.

Mel văzu creștetul capului copilului. Avea să iasă repede, era prematur și mai mic decât media.

Ieși tot capul. Numaidecât putu vedea că se oprise din dezvoltare, că avea o culoare ușor albăstruie, dar pielea îi era intactă – copilul murise de cel mult o zi.

– Încă o dată, Liz, și s-a terminat.

Scoase un umăr.

Mel lăsă băieţelul inert, lipsit de viaţă, pe pat, între picioarele lui Liz, în timp ce John prindea clema şi tăia cordonul ombilical. Apoi înfăşură copilul într-o pătură, cu dragoste şi blândeţe, ca şi când ar fi fost viu, lăsându-i faţa la vedere. Avea ochii închişi, braţele şi picioruşele îi atârnau fără vlagă.

– Dă-ni-l! spuse Liz. Dă-ni-l!

Mel puse copilul în braţele lui Liz. Rick şi Liz îl ţinură, plângând cu capetele împreunate deasupra lui. În vreme ce umerii lui Rick tremurau în tăcere, suspinele lui Liz îţi sfâşiau inima.

Apoi Mel îi văzu cum îl scot încet din pătură, cum îl ating, cum îl examinează centimetru cu centimetru, ca şi cum ar fi avut în braţe un copil viu. Privirea i se înceţoşă şi simţi lacrimile căzându-i pe obraji. Copilul ei o lovi înăuntru.

Mel îi masă blând uterul lui Liz preţ de câteva minute, apoi veni placenta. În timp ce o examina ca să se asigure că era întreagă, îi trecu prin minte că aici trăise copilul... şi murise. Nu avea nici un sens. Când se uită la Liz şi la Rick văzu că, în ciuda faptului că lacrimile le curgeau şuvoi pe obraji, studiau bebeluşul gol, îl atingeau cu mângâieri blânde şi iubitoare, îi ţineau degetele micuţe în mâna lor.

Mel coborî privirea, copleşită.

Simţi mâna lui John pe umăr. Îi şopti la ureche:

– Ce-ar fi să mă laşi pe mine să termin?

Mel dădu din cap şi plecă. În mod normal, ar fi insistat să termine ea treaba, însă această pierdere cumplită şi intensă combinată cu faptul că era la rândul ei însărcinată schimba situaţia. Îl privi pe John examinând-o pe Liz ca să vadă dacă avea nevoie de cusături, apoi acoperind-o. Îi examină atât pe Liz, cât şi pe Rick ca să se asigure că erau bine, însă nici unul din ei nu păru să observe. Apoi John îşi puse braţul pe după umărul lui Mel şi îi spuse:

– Hai să-i lăsăm puţin singuri! Vino!

O trase afară din cameră și, odată ieșiți, Mel se prăbuși pe umărul lui și începu să plângă. John o ținu și o lăsă să se descarce. În timp ce o ținea, simți copilul mișcându-se în ea și, în ciuda dorinței lui de a fi puternic, ochii i se umeziră. În cele din urmă, Mel trase aer în piept și ridică privirea spre el. Zâmbi și-i șterse o lacrimă de pe obraz.

– Mulțumesc că ai venit.

– Nu te-aș fi lăsat să treci singură prin așa ceva, spuse John.

– Nu am fost singură, spuse ea încet. Am fost împreună cu doi dintre cei mai puternici copii pe care i-am întâlnit vreodată.

Doc transportă copilul la Valley Hospital, unde avea să se efectueze o autopsie, dar nu era ceva neobișnuit să nu se găsească o cauză evidentă a morții în astfel de situații. Liz trecuse fără probleme de naștere, în ciuda rezultatului devastator. Mel avu nevoie de câteva ore și de ajutorul lui John ca să aranjeze și să curețe totul. John îi dădu lui Liz un sedativ, iar fata adormi la scurt timp după aceea. Cam atunci se întoarse și Doc și îl găsi pe Rick întins pe patul îngust, lângă Liz, ținând-o în brațele lui puternice. Mel îi oferi și băiatului un sedativ.

– Nu, spuse acesta, cu stoicism. O să rămân treaz pentru Liz. S-ar putea să aibă nevoie de mine.

Se făcuse 22.00 când John plecă, iar Mel traversă șoseaua spre bar, trăgându-și picioarele copleșită de tristețe.

Când intră, constată nu numai că Jack era încă acolo, dar și că Paige, Preacher și Mike erau încă treji, așteptând-o ca să-i fie alături. Jack se ridică de la masă.

Mel păși înăuntru, se uită la ei și clătină din cap.

– Bieții copii! spuse ea.

Jack o cuprinse în brațe și, preț de-o clipă, o strânse la pieptul lui. Apoi Mel spuse:

– Mi-e atât de frig pe dinăuntru! Am nevoie de foc. Și de brandy. Doar o înghițitură de brandy, te rog!

Jack o conduse lângă foc și, când se așeză, Paige îi luă mâna.

– A fost rău?

– Copilul era mort înainte să se nască.

Oricui altcuiva i-ar fi spus că era foarte trist. Prietenilor ei apropiați le spuse:

– Parcă mi s-a frânt inima într-un milion de bucăți. Îmi pare atât de rău pentru ei!

Jack îi aduse lui Mel un păhărel mic de Remy. Îl duse la buze cu mâna tremurândă și sorbi, apoi îl puse înapoi pe masă. Își strânse haina în jurul ei și se întoarse cu spatele la foc.

– Nu știi niciodată unde o să găsești curajul, spuse ea. Dumnezeule, copiii ăia doi! S-au ținut unul de celălalt și au trecut prin cea mai cumplită zi din viața lor.

– Cel puțin sunt tineri, spuse Paige.

– Da, măcar atât.

Apoi încăperea se cufundă în tăcere în timp ce Mel absorbea căldura focului și sorbea în liniște jumătate din brandy. Apoi spuse:

– Jack, vreau să te duci acasă și să te odihnești. Eu o să rămân cu Liz și cu Rick în seara asta, în caz că au nevoie de mine.

Jack își îndreptă numaidecât spatele.

– Mel, poate Doc să facă asta. Sau ai fi putut să-l rogi pe John să rămână – la urma urmei, Liz e pacienta lui. Tu ești...

– O să rămân la Doc. Și aș vrea ca tu să te duci acasă și să încerci să dormi. Rick o să aibă nevoie de tine mâine.

– O să aștept aici, în caz că...

– Te rog! spuse ea. Hai să nu ne certăm în legătură cu asta! Doar știi că nu-i pot lăsa acum.

– Mel...

– M-am hotărât, Jack. Ne vedem mâine-dimineață.

Deși Preacher îi oferi lui Jack patul lui, sau cel puțin canapeaua din sufragerie, Jack făcu așa cum îi spusese Mel și se duse la cabană. Firește că nu putu să doarmă.

Într-o astfel de noapte, chiar avea nevoie să simtă burta soției lui lipită de el, să-și simtă fiul mișcându-se, viu. Dar înțelegea; Mel era la fel de încăpățânată pe cât era de puternică și, dacă ar fi venit acasă cu el, și-ar fi făcut întreaga noapte griji pentru Liz și Rick.

La 4.00 dimineața, nu mai rezistă. Se ridică din pat și se îmbrăcă. Își puse geaca și mănușile de piele și se întoarse în oraș. Parcă în fața clinicii lui Doc, chiar lângă camioneta lui Rick, coborî și se sprijini de ușă. Ar fi putut să se ducă la bar și să facă cafeaua, dar nu avea nici un sens să trezească pe toată lumea. Preacher și Paige nu trebuiau treziți, presupunând că reușiseră să adoarmă. Cu siguranță povestea îi afectase profund și pe ei.

Jack rămase acolo, fără să simtă frigul, cu respirația învârtindu-i-se într-un nor de abur deasupra capului, până ce primele raze ale soarelui de iarnă începură să se strecoare peste munte, mai bine de două ore mai târziu. O să fie acolo când ieșea Mel, după tura de veghe, și o să-i dea micul dejun și o s-o ducă acasă și o să se asigure că se odihnea. Petrecu mult timp cu privirea în pământ, întrebându-se cum fusese cu putință să se întâmple un lucru atât de crud.

Când ușa clinicii se deschise, ridică privirea. Nu Mel, ci Rick ieși pe verandă. Singurul lucru la care se putea gândi Jack era că fusese un mod cumplit de dur de a deveni bărbat. Rick rămase acolo câteva clipe, apoi coborî încet treptele verandei și ieși în stradă. Îi întâlni privirea, iar Jack văzu în ochii lui o infinită pierdere și durere.

Se apropie și-l cuprinse cu mâna pe după gât, trăgându-l pe umărul lui. Îl auzi pe Rick oftând adânc. Îl cuprinse cu celălalt braț, iar Rick capitulă. Se prăbuși peste Jack și dădu drumul lacrimilor.

– Da, prietene. Dă totul afară! Sunt aici.

– De ce n-am putut să fac nimic? întrebă Rick încet.

– Nici unul dintre noi nu putea face nimic. E îngrozitor. Îmi pare atât de rău!

Rick plânse încet, îndoliat, cu umerii tremurându-i în timp ce Jack îl ținea în brațe. Cu toate provocările acestei sarcini, cu toată tristețea legată de situația lui Rick și a lui Liz, cu toată lupta lor de a se purta cu demnitate, ca niște adulți, nimic nu i-ar fi putut pregăti pentru durerea pe care o încercau acum. Băiatul care devenise bărbat, care-și asumase întreaga responsabilitate, zăcea acum la pieptul lui Jack, zdruncinat, plângând încet, îndurerat. Sufletul îi fusese spulberat, iar Jack simți cum i se frânge propria inimă.

O singură lacrimă își croi drum pe obrazul lui țepos.

capitolul 16

Liz petrecu două nopți în camera de spital de la clinică, iar Rick rămase cu ea tot timpul. Plânseră mult și se ținură în brațe. Mel petrecu și ea mult timp acolo, încercând să-i aline cumva. Le spuse că era important să-și amintească două lucruri: că nu era nici vina lor, nici a oricui altcuiva și că nu exista nici un motiv să creadă că așa ceva se va mai întâmpla vreodată. Moartea intrauterină era extrem de rară, atunci când nu era provocată de eclampsie sau de alte complicații ale sarcinii, dar, din nefericire, se mai întâmpla din când în când.

Jack și Mel se ocupară de aranjamentele pentru îngroparea copilului. Liz vru să-l ducă acasă, în Eureka, unde crescuse ea și unde erau îngropați bunicii ei. Apoi Liz își dori să rămână cu mama ei, care devenise mult mai sensibilă la durerea tânărului cuplu, după tragedia care îi lovise. Îl invită până și pe Rick, spunându-i că era bine-venit cât de mult și cât de des își dorea să vină, pentru că Liz avea nevoie disperată de susținerea lui ca să treacă de aceste zile întunecate.

Mel era îndurerată. Cu siguranță nu era prima oară când pierdea un copil la naștere, dar când erai medic

sau moașă într-un orășel micuț, pacienții erau prietenii tăi – iar acești tineri erau foarte speciali pentru ea.

Jack, care nu prea știa cum să-și ajute soția, o duse la June Hudson, în Grace Valley, unde se strânseseră John și Susan, June și Jim și Doc Hudson. Luară o cină solemnă împreună și discutară despre cele mai rele momente din carieră, despre pierderile tragice. Era departe de a fi o ocazie veselă, dar o ajută pe Mel – îi aminti că asta era latura tristă a medicinii și că nu era singură.

În timpul cinei, Jack se gândi că și medicii aveau nevoie să-și împărtășească poveștile din război, la fel cum făceau soldații din Marină. Era un punct de echilibru; le amintea că toți aveau rolul de a se susține unul pe celălalt împărtășind victoriile și tragediile.

Rick găsea putere la Jack și Preacher, care îl supravegheau îndeaproape, petrecând ore întregi la sfârșitul zilei vorbind cu el și punându-i la dispoziție umerii lor solizi și camaraderia propriilor experiențe.

Întregul oraș părea să sufere pentru Rick și pentru Liz, dar lui Paige îi era clar că durerea lui Mel era unică. Pe măsură ce se apropia nașterea propriului copil, moment care ar fi trebuit să-i aducă o mare bucurie, era tot mai tăcută. Paige știa cum ajunsese Mel în Virgin River și cum, tocmai când se pregătea să plece, un nou-născut abandonat fusese găsit pe veranda lui Doc, iar Mel își lăsase la o parte propriile nevoi și rămăsese să aibă grijă de copil până când i se găsise un cămin. Multe săptămâni și luni după ce Lilly Anderson luase fetița în grijă, Mel se dusese la ferma Anderson ca să o țină în brațe. Legătura lor era puternică.

Așa că Paige veni într-o după-amiază la clinică și o rugă pe Mel să facă o plimbare cu ea. Spuse că avea ceva de făcut și că nu voia să se ducă singură. Conduse apoi până la ferma Anderson, iar Mel o întrebă:

– Ce căutăm aici?

– Un leac bun, spuse Paige. Haide!

Paige o cuprinse pe Mel pe după umeri și o conduse pe verandă. Când Lilly veni la ușă, Paige spuse:

– Cineva are nevoie să țină în brațe un bebeluș sănătos.

Mel îi aruncă o privire și începu să clatine din cap, dar Lilly o luă de mână și îi spuse:

– Sigur că da!

Și o trase înăuntru.

Micuța Chloe dormea, dar asta nu conta pentru Lilly. Dacă Mel avea nevoie de ceva, nu exista om în Virgin River care n-ar fi mutat și munții ca să o ajute. Chloe avea acum aproape un an. Lilly își ridică fiica din pătuț și i-o întinse lui Mel. Mel lipi ghemotocul de viață de trupul ei și găsi forță în trupușorul micuț, în oftaturile adormite. Nu era la fel ca un nou-născut, un bebeluș sănătos, proaspăt scos din pântecul mamei, dar avu efectul scontat. Lilly o lăsă pe Mel singură în camera copilului, iar Mel o legănă mult timp pe Chloe, în timp ce Paige și Lilly beau un ceai în bucătărie. Căldura vieții pe pieptul ei părea să o vindece întru câtva. Propriul bebeluș se învârtea și se lovea în ea, făcându-și simțită prezența. Și Mel era recunoscătoare pentru fiecare mișcare, chiar și pentru cele care o deranjau.

Pe drumul de întoarcere, Mel spuse:

– Cum ai știut să faci asta?

Paige ridică din umeri.

– Nu a trecut chiar atât de mult timp, Mel. Nu era la termen, dar...

Preț de-o clipă, Mel rămase fără cuvinte, șocată. Apoi se întinse și-i prinse mâna lui Paige, pe volan.

– Oh, Paige! Îmi pare atât de rău!

– Mulțumesc, Mel, dar...

– Nu, îmi pare rău! Cu toții ne-am gândit doar la cât de periculos era soțul tău, iar faptul că ai pierdut copilul nu a părut... Dumnezeule, și tocmai eu! Era copilul tău! Paige, te rog să mă ierți! Ar fi trebuit să te ajut, erai îndurerată. În schimb, mă ajuți tu pe mine.

Paige îi zâmbi dulce.

– Mă bucur mult că te-am putut ajuta. Cât despre mine, o să am altă ocazie. Și data viitoare, va fi mai sigur și mai ușor. Mai dulce.

Mel îi strânse mâna.

– Ți-am spus cât de mult mă bucur că ai venit în orașul nostru?

Odată cu prima săptămână din februarie sosi și echipa de excavare. A doua săptămână aduse două petreceri pentru bebeluș, una în Virgin River, acasă la Lilly Anderson, și a doua în Grace Valley, găzduită de June Hudson și Susan Stone.

Pe măsură ce se apropia finalul lunii și momentul nașterii, mersul lui Mel începu să se îngreuneze, dar ochii îi erau aprinși, iar ea strălucea. Joe Benson aduse planurile finale în Virgin River, iar Mel stătu lângă soțul ei, în camionetă, și privi cum erau pregătite fundațiile pentru casa lor și pentru casa de oaspeți, cu o cameră.

Pe măsură ce devenea tot mai grea cu fiecare zi, începu să fie evident că nu o să mai răspundă la multe urgențe la clinica lui Doc. Mel nu avea nici un bebeluș de adus pe lume prea curând și, deși era în oraș în fiecare zi, venea ceva mai târziu dimineața.

Iar soțul ei nu era niciodată prea departe.

Când Mel și Jack plecau împreună de la bar la sfârșitul zilei, Paige se sprijinea de Preacher și-i șoptea:

– De-abia aștept să fim și noi așa.

– Vrei să fii grasă? o întrebă el, râzând.

– Grasă, plină, gata să explodez. Mă gândesc să renunț la anticoncepționale, spuse ea.

– Oricând te simți pregătită, zise el, cuprinzând-o în brațe. Ți-am spus, sunt cu tine până la capăt.

– Hmm, ce drăguț! Mă duc să-i fac baie lui Christopher, până strângi tu și închizi barul.

– Vin într-o clipă, spuse el, lovind-o drăgăstos peste fund.

Preacher ajunsese să considere această parte a zilei magia care făcea viața să meargă mai departe. În cele mai mici detalii. Îi plăcea să-și curețe bucătăria și era întotdeauna recunoscător pentru tot ce avea. Dacă nu ar fi fost aici, angajat la barul prietenului său cel mai bun, nu ar fi găsit-o pe Paige, iar Christopher nu ar fi devenit fiul lui.

Încuie ușa și urcă în dormitorul lui Christopher. Îl găsi deja în pat, așteptând cu cartea, așa că Preacher se așeză lângă el. Chris veni mai aproape și i se urcă în brațe, ca să poată atinge paginile în timp ce Preacher citea încetișor. În scurt timp, micuțul era adormit, iar Preacher putu să-i dea un pupic de noapte bună, să-l învelească și să stingă lumina.

În camera lui, o găsi pe Paige în fața oglinzii din baie, periindu-și părul. Era îmbrăcată cu bluza de pijama, care îi ajungea până la coapse. Veni în spatele ei și-i dădu părul la o parte ca să-i sărute gâtul. Apoi își trecu mâna mare peste coapsa ei, constatând, spre încântarea lui, că era goală pe dedesubt. Nu era ca și cum ar fi trebuit să fie vizionară ca să anticipeze ce o să urmeze – o dorea tot timpul. Voia să o dorească și nu ascundea asta.

Mâinile îi urcară și mai sus pe sub cămașă, până când ținea câte un sân în fiecare mână. Își lăsă capul pe spate, pe umărul lui, și scoase un geamăt de plăcere. Își scoase mâinile și începu să-i descheie încet cămașa, uitându-se la imaginea lor în oglindă. Paige ridică brațul drept și i-l puse pe după gât. Cu cămașa descheiată și lăsată deschisă, Preacher îi prinse un sân cu o mână în timp ce pe cealaltă o scufundă în părul moale dintre picioarele. Și se uită în oglindă.

Cu capul întors, stătea sprijinită de pieptul lui, cu ochii închiși, cu un braț ridicat deasupra capului ca să-l îmbrățișeze, cu celălalt așezat ușor pe brațul cu care îi prinsese sânul. Nu îndrăznise niciodată să spere la așa ceva – că o să fie o jumătate dintr-un cuplu, un cuplu frumos, erotic, îndrăgostit, perfect. Și ceva îl luă prin

surprindere - nu părea câtuși de puțin înfricoșător. Arăta ca un bărbat îndrăgostit, care strângea o femeie cu mâinile lui puternice, dar blânde. Iar femeia asta se lăsa pradă îmbrățișării lui, era cuprinsă de dorință, avea buzele depărtate într-un oftat încet. Oftat ce avea să devină în curând puternic, pe măsură ce i se dăruia complet.

Preacher nu avusese idee că putea fi așa - atât de sexual, de încrezător, de îndrăgostit. Se aplecă și-i sărută creștetul capului.

- Iubito, o să te fac să te simți atât de bine!

- Știu, John, șopti ea. Știu.

În noaptea în care îl ascultă pe Jack foindu-se neliniștit în pat, îndurerat de pierderea copilului lui Liz și Rick, Mike Valenzuela își dădu seama că sosise timpul. Și totuși - timpul să ce? Nu voia să se întoarcă în L.A., deși trebuia să treacă și să-și vadă familia. Nu avea unde în altă parte să stea, în Virgin River.

Dar trei luni în același spațiu micuț cu Mel și Jack însemna deja prea mult - deși nu ți-ai fi dat seama că se simțeau deranjați.

În acea noapte, știu. Cei doi meritau să-și recupereze casa.

Iar asta îi dădu de gândit, iar gândurile conduseră la alte idei.

Făcuse progrese mari - brațul drept era mai puternic, umărul îl durea mai puțin. Strângea destul de bine în mână. Nu putea încă să arunce lanseta cu brațul drept, dar trăgea speranțe că o să ajungă și acolo, pentru că putea acum să tragă cu pistolul cu dreapta, atât timp cât o susținea cu stânga. Pe lângă asta, își perfecționase ținta cu stânga, atât cu pușca, cât și cu pistolul. Putea ține cu ușurință pasul cu Jack, care fusese decorat pentru viteza și precizia lui de tragere.

Aici era locul lui, realiză, fără prea mare mirare. Nu știa ce o să facă aici, dar nu prea conta, pentru că putea să iasă la pensie, dacă voia. Avea și pensie de handicap.

Iar viața aici nu costa mai nimic. Până când se schimba ceva în capul lui, își dorea această viață ușoară, într-un oraș mic și lipsit de complicații. La începutul verii, când Jack o să înceapă să-și ridice casa cea nouă, brațul și umărul drept o să-i fie suficient de puternice ca să-l poată ajuta. O să aducă pește la bar, pentru masă. O să ajute prin oraș, unde era nevoie. O să trăiască așa cum trăiseră Jack și Preacher, în mijlocul unui oraș care le aprecia munca cinstită și prietenia de nădejde.

Acum, stând în fața oglinzii dezbrăcat până la mijloc, vedea un piept musculos, umeri și brațe puternice. Partea dreaptă îi era încă mai mică decât stânga în dreptul umărului și al bicepsului, dar se înzdrăvenise considerabil și abia dacă se mai observa. Flotările erau ușoare - își redobândise pătrățelele.

Îi era mai ușor și să urineze, mulțumită unei serii de antibiotice prescrise de Mel. Dar chestia cealaltă - era posibil să o fi pierdut definitiv. Avusese două alarme false, când se trezise cu instrumentul tare. Îl prinsese cum prinde un om care se înecă un colac de salvare, plin de speranță. Dar nimic. Se pleoștise la loc, ca amintirea docilă care devenise. Îi era teamă să spere, dar, bărbat fiind, tot trăgea nădejde la o minune.

Așa că Mike se duse în Eureka, unde cumpără o autorulotă - noua lui casă. Țelul lui era să fie liber și să plece de la cabană înainte să vină copilul, ca Jack și Mel să-și poată vedea nestingheriți de viața lor. Putea să parcheze rulota oriunde era nevoie - în spatele barului, lângă cabana lui Mel, chiar și pe terenul pe care Jack urma să-și ridice casa. Când intră în oraș, trăgându-și SUV-ul după el, opri chiar în fața barului. Era sfârșitul zilei, ora cinei. Cu siguranță Preacher și Paige pregăteau masa în bucătărie, Rick servea la bar, iar Jack și Mel beau un pahar de sfârșit de zi împreună cu Doc. Prietenii și vecinii aveau să se adune curând.

Întinse dormitorul și sufrageria cu pereții extensibili și apăsă butonul de copertină pentru a obține efectul

total. Odată ce pereții erau extinși în exterior, sufrageria și dormitorul deveneau confortabil de mari. Apoi claxonă, ca să aducă pe toată lumea pe verandă.

Sări din mașină – de câteva săptămâni scăpase de baston – și rămase în fața rulotei, sprijinindu-se de ea. Mel ieși prima, cu Jack pe urmele ei.

– Noul meu apartament, spuse Mike.

– Când...? Ce...? se bâlbâi Mel.

Mike întinse mâna stângă ca să o ajute să coboare treptele. Când fu jos, o cuprinse cu un braț pe după umeri.

– Am vrut să plec din cabană înainte să vină copilul – e timpul să-i amenajați camera micuțului și o să vă ajut și eu.

– Dar unde te duci? întrebă ea, privindu-l cu ochii dintr-odată umezi.

– Nu mă duc nicăieri, scumpo. Îmi place aici. Dar îmi trebuie casa mea. Mai important, vouă vă trebuie casa voastră.

Și, când spuse asta, Mel se aruncă la pieptul lui și începu să plângă.

– Ah, făcu Mike, cuprinzând-o cu brațul sănătos. Sper că sunt lacrimi de bucurie.

Mel ridică privirea spre el.

– Nu voiam să te pierdem, șopti ea.

Își șterse numaidecât ochii.

– Doamne, îmi pare rău. Nu ai idee cum e să fii gravidă în stadiu avansat! Emoțiile mele sunt ca un carusel.

– Ah, sunt onorat, Mel. Voi doi ați fost totul pentru mine în ultimele luni. Am început să mă gândesc că sunt suficient de bine cât să mă duc acasă, apoi mi-am dat seama că aici mă simt acasă.

Mel îl strânse cu putere pe după talie.

– Mă bucur tare mult să te aud spunând asta.

– Vrei să-ți fac un tur?

– Sigur! Jack, spuse ea, adu-i pe Preacher, pe Paige și pe Rick.

Când apăru pe verandă, pe fața lui Rick se întinse un rânjet cât toate zilele care îi umplu inima lui Mike. Rick își revenise destul de bine după pierderea suferită, dar puștiul pe care foștii pușcași marini ajunseseră să-l considere un frate mai mic fusese înlocuit de un tânăr sumbru și tăcut.

- Ce naiba? întrebă Rick.

- Noua mea casă. Ce zici?

- Zic că e super!

Și sări de pe verandă să se alăture turului.

Examinară în detaliu rulota, admirându-i dotările. O bucătărie complet echipată cu un frigider de dimensiuni aproape normale, congelator, mașină de spălat vase, uscător, un dormitor spațios cu pat dublu, un șifonier mare care ocupa un perete întreg, o baie încăpătoare cu duș pentru două persoane, televizoare atât în dormitor cât și în sufragerie, cu recepție prin antenă satelit rotativă.

Suficiente dulapuri și bufete pentru un burlac și spații de depozitare dedesubt.

În scurt timp, o grămadă de oameni făceau mizerie în rulota cea nouă a lui Mike - Connie și Ron, Doc, Hope McCrea, familia Bristol și soții Carpenter. Lui Christopher îi plăcea la nebunie patul mare, din capătul rulotei.

- Unde o s-o parchezi? întrebă Preacher.

- Nu știu. Probabil lângă Jack și Mel, până-mi vine o idee mai bună. Pot oricând să parchez aici, în spatele barului, lângă pădure, unde stau băieții când vin în oraș la pescuit. Sau s-ar putea chiar să-mi caut o bucată de pământ. Dar nu încă. Deocamdată, o să stau pe unde apuc. Lângă prietenii mei.

La cină discutară despre camera copilului, pe care Mel voia să o gletuiască, să o vopsească și să o aranjeze. Mike le spuse că intenționa să plece a doua zi de dimineață, după care voia să-i ajute să pregătească încăperea pentru copil. O s-o ducă pe Mel în Ukiah, unde

era un Home Depot de unde putea alege ce-și dorea. Și, după ce camera era gata, le spuse că intenționa să se ducă în L.A. să-și vadă părinții, frații și surorile, ca să se poată întoarce când năștea Mel.

– Am de gând să fiu unul din mulții unchi ai puștiului, așa că trebuie să fiu aici când o să vină pe lume.

– Aici și trebuie să fii, spuse Mel, acoperindu-i mâna cu mâinile ei.

Patru zile mai târziu, Mel stătea în ușa celui de-al doilea dormitor al cabanei și se uita la încăperea zugrăvită în galben, cu bordură albastră, decorată cu imprimeuri micuțe de mânuțe și picioruțe albastre. Un pătuț alb și o masă pentru schimbat așteptau să-l primească pe cel mai tânăr membru al familiei Sheridan și toate păturicile, salopețelele, costumașele, șosetuțele și căciulițele fuseseră spălate, împăturite și așezate cu dragoste în dulap.

În timp ce admira încăperea, Jack intră în cabană aducând cu el cel mai frumos balansoar din lume – părea să se potrivească cu pătuțul pe care îl primiseră de la Sam. Își trecu mâna peste margini și brațe. Abia aștepta să-și legene puiul în scaunul ăsta.

În prima săptămână din martie, Paige primi un cec de peste 170 000 de dolari – ce mai rămăsese după vânzarea casei de 3 000 000 de dolari după ce fuseseră plătite datoriile și taxele.

– Aproape că nu pot să-l ating, îi spuse lui Preacher.

Preacher privea suma și se gândea cât de patetic era ca, un om care reușise să câștige suficient cât să trăiască într-un mic castel, să plătească un avans la fondul de pensie și să tragă pe nas o grămadă de praf, avea o plasă de siguranță atât de subțire. Probabil din cauza prafului.

– Lasă-l deoparte o vreme, dar să nu uiți de el, spuse Preacher. După ce trece șocul, pot să te ajut să înființezi

un fond fiduciar pentru Chris. Nu ai nevoie de banii ăștia.

– Detest simplul fapt că îi am! Tot ce mi-am dorit de la căsnicia asta, încă din luna de miere, a fost să se termine.

– Înțeleg. Într-o zi însă o să gândești practic și o să-ți dai seama că poate să iasă ceva bun din asta. Poți să folosești banii ca să-ți ajuți copiii, de exemplu.

Paige îi întinse cecul lui Preacher.

– Atunci ține-l tu! Dacă-mi trece vreodată supărarea, hotărâm împreună.

La scurt timp după această conversație, se întâmplă. Încercaseră să se pregătească, știind că era inevitabil. Wes Lassiter fu eliberat din închisoare. Procurorul regional sună și raportă că se întorsese în Los Angeles, unde urma să înceapă sesiunile obligatorii la A.A., să se prezinte la ședințele de evaluare și să execute orele în serviciul comunității. Însă tipul de serviciu în folosul comunității nu fusese încă stabilit de tribunal, ședințele de evaluare nu începuseră încă și era puțin probabil că asociația A.A. avea să coopereze cu oricine se interesa și să raporteze dacă venea sau nu la întâlniri.

– O să fim atenți, spuse Preacher. Toată lumea o să stea cu ochii în patru pe-aici, nu-ți face griji! E un oraș foarte băgăcios.

Dar ochii lui Paige se umplură de lacrimi, iar tânăra fugi în dormitor, unde plânse.

Când veni la lucru, Rick îl găsi pe Preacher sprijinit de blatul de lucru, privind în gol.

– Hei, spuse băiatul. Unde-i mititelul?

– La somn, zise scurt Preacher.

Rick își înălță capul și ascultă. Deși înfundate, suspinele lui Paige puteau fi totuși auzite.

– E totul în regulă? întrebă Rick.

– O să fie bine, zise Preacher.

Când intră în bar, Rick îi găsi pe Jack ținând în mână o foaie pe care însemna diferite lucruri și pe Mike

cocoțat pe un scaun, certându-l că nu-l lăsa pe Preacher să treacă inventarul și rețetele pe computer.

Se duse la Jack.

– Se întâmplă ceva în bucătărie, spuse. Preacher e nervos, iar Paige plânge. Am auzit-o. Mă gândesc că s-or fi certat sau ceva.

Jack și Mike schimbară o privire, apoi se ridicară și se duseră în bucătărie. Și ei număraseră zilele. Rick veni după ei.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Jack pe Preacher.

Preacher vorbi cu voce joasă.

– A ieșit. Spun că s-a întors în L.A., dar nu avem cum să verificăm. Paige e speriată. Supărată. Nu prea știu ce să fac.

– Fii pregătit pentru orice, spuse Jack. Nu așa am fost antrenați?

– Da, dar mai e și Chris. Trebuie să avem foarte mare grijă. Nu vreau să se sperie, înțelegi? Și nu vreau să se gândească că are legătură cu tatăl lui.

– Facem noi cumva, zise Jack. N-o să ținem o armă încărcată sub tejgheaua de la bar. Dacă ar avea loc un jaf în orașul vecin, am putea să mergem o vreme înarmați, până s-ar calma lucrurile. Nimeni nici nu observă aici dacă porți armă. Iar Chris ar trebui să se țină pe lângă noi – pentru că a avut loc un jaf în orașul vecin, nu-i așa?

Preacher clătină din cap.

– Nu vreau să fie speriat.

– Știu, zise Mike. Dar puțin speriat e mai bine decât puțin răpit. Trebuie să fim isteți, Preach.

– Cred că Paige mai are puțin și înnebunește, spuse Preacher.

– Ar trebui să te duci la ea, zise Jack, arătând cu bărbia în direcția apartamentului. Spune-i că o să fim nevoiți să purtăm armă o vreme, dar că n-o să lăsăm niciodată vreuna la îndemâna copilului. Și o să facem asta până o să ne simțim în siguranță, în regulă?

– Cât timp crezi că o să dureze?

– Nu știu, zise Jack. Aș putea s-o țin și-un an fără să mă deranjeze. Tu poți să gătești cu o armă la îndemână? Pentru că a avut loc un jaf în orașul vecin?

Preacher clătina din nou din cap, dar nu ca să nege, ci mai degrabă pentru că era frustrat.

– Voiam să merg o săptămână în L.A. să-mi văd familia, dar pot să rămân, zise Mike. Pot să-i văd și mai târziu pe-ai mei.

– Nu, du-te! spuse repede Preacher. Poate că ai vreun contact care să ne spună dacă e acolo și dacă face ce i s-a spus să facă. Ne-ar putea ajuta.

– Da, pot să verific, spuse Mike. O să fac un drum până acolo, să văd dacă aflu ceva, ce zici?

– Bun, zise Preacher. Mulțumesc.

– O să port și eu armă în bar, spuse Rick.

Când toți cei trei bărbați întoarseră privirile încruntate spre el, băiatul spuse:

– Ce? Am permis. De ce să nu mă implic?

– Nu, spuse Jack.

– O să-ți pară rău când o să mă prindă fără armă.

– N-o să se întâmple asta, spuse calm Mike. N-o să dea năvală în bar cu arma-n mână, ca să fie împușcat. Dacă o să facă ceva, probabil că o s-o sune pe Paige, o să-ncerce să o convingă că s-a schimbat. O s-o roage să ridice ordinul de restricție și poate să se mai gândească la treaba cu custodia. Tipul e foarte manipulator.

– A atacat-o o dată, spuse Preacher. Chiar aici, în stradă.

– Prin urmare, e normal să fim pregătiți. Și e normal să-l ținem sub supraveghere. Dar nu uitați că asta s-a întâmplat înainte să riște o sentință pe termen lung de închisoare. E un ticălos, dar e un ticălos deștept și manipulator. Hai să vedem dacă s-a dus acasă...

– Casa nu mai e, spuse Preacher. A fost vândută.

– În cazul ăsta, s-ar putea să fie destul de greu să-l găsim. Dar oricine poate fi găsit.

– Preach, spuse Jack. Du-te la Paige! Spune-i că ne ocupăm de problemă. O să facem tot ce ne stă în putință să-i ținem în siguranță pe ea și pe Chris. În cel mai bun caz, aflăm că face ce trebuie în L.A., că încearcă să-și refacă viața și noi putem să ne vedem liniștiți de a noastră. Dar nu ne dăm bătuți. Spune-i asta! Nu ne dăm bătuți prea curând.

– Da, spuse Preacher. Da.

Lui Mel nu-i fu ușor să se obișnuiască să-l vadă pe Jack cu arma la centură. Acceptase în cele din urmă faptul că toată lumea în Virgin River deținea arme – era o necesitate. Aveau probleme cu vitele, cu animalele sălbatice. Armele din remorcile camionetelor erau încărcate. Copiii erau educați de mici, învățați cum să se poarte pe lângă ele. Dar în L.A., de unde venise ea, oamenii care purtau arme erau fie polițiști, fie indivizi periculoși.

Paige, după cum era de înțeles, fusese supărată când aflase că fostul ei soț ieșise din închisoare, însă după o săptămână primi un telefon de la Mike care o liniști. Se părea că Wes era într-adevăr în L.A. și respecta termenii de eliberare condiționată. Începu să spere că poate toate măsurile astea de precauție erau exagerate.

Între timp, copilul lui Mel coborâse, astfel că o durea spatele din ce în ce mai tare. Era o femeie micuță, iar presiunea putea fi intensă, uneori. Durerile de spate veniră și trecură preț de câteva zile. Uneori era suficient să ia o pauză și să se întindă puțin. Știa că se apropie termenul.

– Cred că ar trebui să nu mai lucrezi, spuse Doc.

– Cred că o să nasc o echipă întreagă de fotbal, îi răspunse ea. Și ce-o să fac dacă nu mai vin la muncă? O să stau toată ziua la cabană și-o să mă uit la televizor?

– Odihnește-te, spuse Doc. O să regreți că n-ai făcut-o, în curând.

– Știi, în clipa de față nu-mi doresc decât un singur lucru. Nu mai visez decât la prostia aia de epidurală...

– Ce zici de o partidă de gin? După ce mă bați măr, te duci acasă și tragi un pui de somn.

– Sună bine.

Scoase cărțile, dar, înainte să le împartă, intră un pacient. Doc se ridică să vadă cine intrase pe ușă, iar Mel veni în urma lui.

Carrie Bristol își susținea de cot fiica de 13 ani, Jodie, în timp ce Jodie își apăsa mâinile pe abdomen.

– O doare rău burta, spuse Carrie.

– Hai să ne uităm, o invită Doc.

O luă înaintea lor pe hol și se dădu la o parte, ca să poată intra în cabinet înaintea lui. Câteva minute mai târziu, o chemă pe Mel.

– Posibil să fie o apendicită, spuse el.

– Au! spuse Mel.

Intră și se uită la Jodie, care ținea ochii strânși.

– E rău, ha?

– Febră, vomă, durere, spuse Doc.

– Ai lovit-o în talpă? întrebă Mel.

Dacă procedura provoca durere în apendice, era un semn.

– Sigur. Pregătește-mi o perfuzie, te rog! Cred că o s-o ducem.

– Trebuie să o operați? întrebă Carrie. Cum puteți fi siguri?

– Știi ceva? De multe ori nu suntem, spuse Mel. De fapt, de multe ori chirurgii înlătură apendicele sănătos pentru simplul fapt că e mai sigur să-l scoți și să nu fie nevoie decât să riști să nu operezi și să erupă. Dacă e timp la spital și apendicele nu e prea fierbinte, se fac câteva teste de sânge ca să se vadă dacă numărul de celule albe e crescut – ăsta e semn că apendicele trebuie scos. Dar simptomele lui Jodie sunt puternice – e mai

bine să ne grăbim și să mergem. Să lăsăm chirurgul să hotărască.

Mel scoase suportul și pregăti perfuzia. În scurt timp, erau pregătiți să o pună pe targă.

– Vrei să mă duc eu?

– La naiba, nu! spuse Doc. Carrie poate să stea în spate, cu ea. Nu vreau să mă pricopsesc și cu o naștere pe drum.

– Ne-am îndrepta în direcția corectă, îi atrase atenția Mel.

– Tu închide clinica, du-te acasă și trage un pui de somn!

– Ei, cel puțin nu o s-o duci în remorcă. Ia Hummerul, spuse ea.

– Bine. Să mergem! Carrie, ajută-mă cu targa! Melinda mai are puțin și dă pe dinafară.

Mel ieși împreună cu ei și o bătu pe mână pe Jodie.

– O să fie bine.

Rămase pe veranda lui Doc câteva minute după ce plecară. O observă pe Cheryl Chreighton legănându-se în fața bisericii închise, cu o sticlă în mână. Mel își mângâie burta și jură în sinea ei că, după ce se năștea copilul, o să găsească un mod de a o ajuta cumva pe femeia asta. Faptul că nu-i era pacientă nu avea nici o importanță. Era o ființă umană și avea nevoie de ajutor. Și, când cineva avea nevoie de ajutor, Mel ajuta.

Briza se înteți, iar vântul deveni aspru. Cerul începu să se întunece. Câteva picături mari căzură pe stradă în fața ei, iar Mel se gândi cât de mult i-ar fi plăcut o ploaie torențială într-o după-amiază leneșă. Nu-i trebuiră decât două minute ca să ajungă la concluzia că Doc avea probabil dreptate – ar trebui să-și ia liber pentru restul zilei.

O durea spatele îngrozitor. Un duș fierbinte și un pui de somn erau foarte tentante.

Se duse la bar și urcă pe un scaun.

– Bună, frumoaso! spuse Jack, aplecându-se peste bar să o sărute. Cum te simți?

– Ca o balenă, răspunse ea. Cum merge treaba pe-aici?

– E calm. Liniște. Plăcut.

– Îmi dai un suc de ghimbir, te rog?

– Imediat. Care-i treaba cu tine?

– Doc a plecat cu Hummerul să ducă o pacientă la Valley Hospital – posibil să fie apendicită. Așa că o să-mi iau liber în după-amiaza asta. Pot să iau mașina ta? Vii tu mai târziu cu Rick sau cu Preacher?

– Cred că se poate aranja. Vrei să fac o pauză și să te duc acasă? o întrebă.

– Ești drăguț, dar aș vrea să am camioneta. Nu-mi place ideea de a fi acolo fără mașină. Dacă ai nevoie de ea, pot să caut cheile lui Doc...

– Nu, ia-o! Prefer să te știu în camioneta mea.

Mel sorbi din sucul de ghimbir și ridică privirea spre tavan în clipa în care se auzi un bubuit asurzitor.

– Cred că o să fac un duș fierbinte, o să-mi pun cămașa din flanel și o să mă las legănată de sunetul ploii de pe acoperiș.

– Pot să trec să te trezesc ceva mai târziu, spuse el. O să-ți masez spatele.

– Mă scoate din minți, spuse ea, apăsându-și mâna pe mijlocul spatelui. Copilul ăsta stă pe coloana mea. Atunci când nu-mi dansează pe rinichi.

Jack îi luă ambele mâini, peste bar.

– Știu că ți-a fost greu în ultima vreme, Mel. În curând o să fie aici și o să începi să te simți mai bine.

Zâmbi drăgălaș în ochii lui.

– Știi că n-aș schimba asta pentru nimic în lume.

– E cel mai frumos lucru pe care l-a făcut vreodată cineva pentru mine, spuse el. Te iubesc atât de mult.

Ieși din spatele barului și scoase cheile din buzunar. O conduse până pe verandă.

Mel trase aer în piept.

– Simți? Nu-i așa că miroase minunat ploaia? O să ne aducă flori.

Jack îi sărută creștetul.

– Ne vedem peste câteva ore. Încearcă să dormi. Știu că nu dormi noaptea.

Mel îl bătu cu palma peste fund și coborî treptele verandei, îndreptându-se spre camioneta lui. Îi făcu cu mâna în timp ce se întorcea și o lua spre ieșirea din oraș. Spatele începu să o doară rău de tot. Vântul prinse putere și începu să bată foarte tare, lovind sălbatic ramurile de camionetă. Apoi văzu câteva fulgere strălucitoare, după care ploaia lovi cu forță parbrizul. Era la vreo 400 de metri de cabană, când o durere ascuțită îi spintecă partea din față a abdomenului. Când își duse mâna acolo, își simți uterul tare ca piatra. „La dracu'!" își zise. „Ce toantă ești! Cine te-a lăsat să fii moașă? Ești în travaliu! Travaliu posterior. De azi-dimineață! Ba chiar de ieri!"

Pe drum, chiar în fața ei, era un pin, evident doborât de un trăsnet. Și era prea târziu ca să mai oprească. Viră și reuși cel puțin să nu-l lovească frontal, dar se izbi cu partea din stânga a barei din față și roata din dreapta viră afară de pe drum.

Concentrată asupra contracției, aproape că avusese un accident. Adică, un accident mai grav. Cel puțin nu sărise airbagul – ar fi fost rău, ținând cont de stadiul avansat de sarcină.

Trebuia să se întoarcă la Jack, să se ducă la spital.

Băgă în marșarier, iar roțile se învârtiră. Încercă încă o dată, și încă o dată, balansând mașina.

„Și acum", își spuse, „chiar că am făcut-o de oaie. De ce nu am mai stat cinci minute la bar? Cât să pornească și contracția asta sănătoasă."

Nu avea ce altceva să facă decât să se ducă pe jos până la cabană și să-l sune pe Jack. Nu era departe. Nu o să-l nască pe micuțul acrobat pe pământ.

„Dar, își spuse, „o să fiu foarte, foarte udă. Și o să am un copil ceva mai devreme decât credeam."

capitolul 17

Mel trebui să treacă peste trunchiul gros al copacului prăbușit, cu tot cu ramuri, peste drum. Era o provocare, cu burta ei mare. Își luase trusa medicală, își ridicase gulerul hainei.

Era necesar să se lase în bătaia vântului, să se aplece puțin în timp ce înainta. Nu ajunsese prea departe, când o cuprinse o altă contracție. „Ah", își spuse, „nu a trecut prea mult timp de la cealaltă." Dar... la primul copil... treaba mergea încet.

Fără îndoială avea să stea în travaliu ore întregi, după care va trebui să împingă cel puțin o oră. „Nu intra în panică, e suficient timp."

Dar detesta gândul de a fi nevoită să se întoarcă la un vehicul peste copacul ăla căzut. „Ei bine", își spuse, „va trebui să mă ducă în brațe. Bine că mi-am ales un bărbat puternic."

Pe veranda cabanei, se întâmplă din nou. Încă o contracție. Numără - frumoasă și lungă. Nu încăpea îndoială - asta era.

Când intră, se duse numaidecât la telefon, fără să-și mai scoată ghetele sau haina. Ridică receptorul fără fir, tastă grăbită cifrele și așteptă. Nimic. Întrerupse legătura și ascultă. Nu avea ton.

„La naiba!", își spuse.

„Acum ai putea să plângi", își zise. Începu să se smiorcăie puțin, încercând să calculeze în ce stadiu al travaliului avea să fie peste câteva ore, când în sfârșit i-ar fi trecut prin minte lui Jack să vină acasă.

Apăsă întrerupătorul. Nimic.

Bun, cu siguranță putea să plângă, își spuse. Nu avea curent electric, nu avea telefon, nu avea doctor și nu era de față decât o moașă idioată! Și copilul venea. Venea.

Mel se așeză la masa din bucătărie, cu mâna pe abdomen, și încercă să se adune. Trase de câteva ori adânc aer în piept, ca să se calmeze. Nu avea altceva de făcut decât să se pregătească, în caz că bebelușul hotăra să se nască acasă. Era udă leoarcă de la ploaie. O să încerce să-și măsoare dilatația, ceea ce s-ar putea dovedi o provocare, având în vedere umflătura uriașă din mijloc. Dar mai întâi o să caute ceva ca să-și protejeze salteaua, o să adune niște prosoape și pături, un lighean sau o găleată, o să-și aducă trusa medicală lângă pat. O să facă un duș rapid - dacă o să reușească să-și scoată ghetele. Treaba asta se dovedea întotdeauna mai dificilă decât ar fi crezut și, înainte să ajungă la a doua gheată, veni următoarea contracție.

Găsi doi saci de gunoi, din plastic. Dădu la o parte cearșaful de pe pat și îi întinse peste saltea. Deasupra plasticului întinse două prosoape, apoi puse la loc cearșaful. Încă două prosoape peste cearșaf. Scoase mai multe perne din dulap, ca să poată să stea sprijinită. Adună lumânările din bucătărie, din sufragerie, din dormitor și le așeză pe noptieră și pe măsuța de toaletă. Oh, spera din tot sufletul să nu nască singură, la lumina lumânărilor. În mijlocul agitației, fu lovită din nou - una mare. Trebui să se așeze câteva momente pe marginea patului, până trecu. Apoi aduse păturicile pentru bebeluș și alte prosoape și le puse lângă pat.

După ce în sfârșit termină pregătirile, se duse la duș. Dădu drumul la apă ca să se facă fierbinte, își scoase hainele ude, le dădu la o parte cu piciorul, își spălă bine mâinile și aștepta cam iritată ca o altă contracție să vină și să treacă. Se lăsă pe vine, cu picioarele depărtate. Se ținu cu o mână de chiuvetă, ca să nu-și piardă echilibrul.

Strecurându-și o mână pe sub abdomen, își împinse degetele pe canalul de naștere. Era tot ce putea face.

Era o manevră extrem de dificilă. Unu, două, trei degete și mai rămânea loc... Dumnezeule! Deja șapte plus! Știu în acea clipă că nu avea să mai ajungă nicăieri.

Își trase mâna și, odată cu degetele, ieși un șuvoi de lichid amniotic, care îi curse pe picioare, pe podea.

Bun. Nu mai făcea duș.

Aruncă vreo câteva prosoape pe jos ca să absoarbă lichidul, apoi încercă să se usuce. Dacă ar fi asistat la nașterea altcuiva, ar fi pus-o pe viitoarea mamă să meargă, să se lase pe vine, să-și rotească șoldurile dintr-o parte în alta, să se folosească de forța gravitațională ca să tragă copilul în jos și afară - dar de data asta jocul era complet diferit. Voia pe cineva lângă ea - măcar pe Jack, de preferat pe John Stone sau pe Doc.

Cămașa ei de noapte din flanel, de bunicuță, ar fi fost o alegere nepotrivită pentru o naștere, așa că luă unul din tricourile largi ale lui Jack. Îl ridică în jurul sânilor, urcă în pat peste două prosoape groase și moi, își acoperi burta cu cearșaful și speră să țină în frâu travaliul o vreme. Suficient ca să vadă cineva camioneta de lângă copacul căzut. Suficient ca să încerce cineva să o sune și să constate că picase linia.

Scoase stetoscopul din geantă și ascultă, recunoscătoare, bătăile puternice și regulate ale inimii bebelușului.

Slavă Domnului că Jack era veteran de război. Pentru prima oară, ar fi putut fi util. Simți o altă contracție și se uită la ceas. Două minute. Așteptă - peste mai puțin de trei minute, încă una. Și la fiecare contracție și mai mult lichid amniotic era împins afară din corpul ei. Încă două minute - Dumnezeule mare, băiatul ăsta voia să iasă ca vijelia din ea.

Jack încercă să o sune pe Mel, ca să se asigure că ajunsese fără probleme la cabană, pentru că furtuna se înteți se serios imediat după ce ea plecase. Dar nu răspunse nimeni.

Poate că-i lua ceva mai mult, din cauza ploii. Mai încercă peste zece minute, dar nici de data asta nu răspunse nimeni.

– A răspuns? întrebă Rick.

– Nu încă. A spus că vrea să se ducă acasă și să facă un duș, să se bage în pat. Probabil că e la duș.

Se apropia ora cinei și erau câteva persoane în bar. Jack le duse băuturile, apoi se întoarse la telefon. Nici un răspuns.

– E posibil să fi oprit telefonul? întrebă Preacher.

– Probabil. Ca să nu o sun din zece în zece minute să o întreb cum se simte.

Paige se pregătea să bage chiflele în cuptor. Râse.

– Jack, te-ar suna dacă ar avea nevoie de tine.

– Știu, spuse el.

Dar formă iar numărul. Nimic.

Peste puțin timp, se învârtea agitat prin încăpere.

– Crezi că ar putea să doarmă dacă telefonul ar suna întruna? întrebă Preacher.

– Aș fi surprins dacă ar reuși să doarmă, spuse Jack. O doare foarte rău spatele.

– Sper că nu e în travaliu posterior, spuse Paige, absentă. Mie mi s-a întâmplat, cu Christopher. E groaznic.

– Și-ar da seama dacă ar fi în travaliu.

– Da, presupun. Dar eu nu mi-am dat, spuse Paige. M-am prins abia când s-a mutat în față și atunci eram deja foarte dilatată.

Jack îi aruncă o privire îngrozită lui Preacher, lui Rick. De cât timp plecase? De o jumătate de oră? De-o oră?

– Gata, am plecat! spuse Jack. Haide, Rick, să mergem!

– O să fie bine, Jack! spuse Paige.

– Știu, zise el, dar chiar în timp ce vorbea își punea în fugă haina și ieșea în zbor pe ușa din spate, cu Rick după el.

Jack se duse la mașina lui Rick, pe partea șoferului, pentru că nu putea să stea în dreapta. Era prea agitat,

prea îngrijorat. Rick îl lăsă în pace, știind că nu era acum momentul să se certe cu el. Îi aruncă cheile, iar Jack porni motorul, băgă în viteză și ieși din oraș înainte ca Rick să apuce să închidă portiera.

Erau zece minute lungi până la cabană și în tot acest timp Rick încercă să-l calmeze.

– Știe ce face, spuse el. Nu trebuie să-ți faci griji pentru Mel... ar fi sunat.

Jack nu spuse nimic. Zbura pe șosea, luând curbele strânse în viteză și cu viraje strâmte. După tot ce i se întâmplase, Rick simți cum începe să-l cuprindă și pe el panica. Încercă să nu se dea de gol.

– Știi că totul o să fie...

Rick se opri la mijlocul propoziției în clipa în care Jack frână cu scârțâit în spatele propriei camionete, care era cu partea din față înfiptă într-un copac căzut.

– Dumnezeule! spuse el, sărind din camioneta micuță a lui Rick și alergând spre a lui. Mel! strigă, deschizând portiera din dreptul șoferului.

Negăsind pe nimeni înăuntru, se uită după sânge, după geanta ei. Nu se vedea nimic așa că o rupse la fugă, sărind peste copacul căzut și țâșnind spre cabană.

Năvăli în casă și alunecă pe podeaua de lemn, aproape căzând în fund. Ghetele și hainele îi erau ude leoarcă de la ploaie și noroi.

– Mel! strigă.

– Jack! îi răspunse ea cu o voce chinuită.

Văzu o lumină palidă venind dinspre dormitor și se duse spre ea. Mel era ridicată pe perne, în mijlocul patului, cu cearșaful tras peste ea.

– Se întâmplă, îi spuse.

Veni numaidecât și îngenunche lângă ea.

– Te duc acum. Te duc la spital.

– Prea târziu, spuse ea. Nu pot să mai plec nicăieri acum – travaliul e prea avansat. Dar poți să-l aduci pe John, vezi dacă poate să vină...

Gemu când o cuprinse o contracție și-i prinse mâna lui Jack.

– Nu merge telefonul, zise. Întoarce-te în oraș, sună-l pe John, spune-i că mi s-a rupt apa și sunt la opt. Poți să ții minte?

– Am înțeles.

Dădu fuga înapoi la Rick și-i repetă mesajul, apoi băiatul dispăru. Jack se întoarse la Mel și o luă de mână.

– Spune-mi ce să fac!

Contracția trecu, iar Mel oftă.

– Bun. Ascultă-mă! Șterge cu mopul mizeria pe care ai făcut-o, înainte să aluneci și să-ți rupi gâtul. Pune-ți niște haine uscate, vezi dacă poți să mai aduci niște lumină aici și apoi o să vedem cum stăm. O să dureze ceva. Poate că John o să ajungă la timp. Uf, spuse ea, lăsându-se pe spate. Nu știu când am fost mai fericită să te văd.

Pe față îi apăru o strâmbătură de durere și începu să respire cu icnete scurte și superficiale, gâfâind în timp ce el stătea degeaba, privind-o neputincios. Când își reveni, spuse:

– Jack, fă ce ți-am spus!

– Da, zise el. Sigur.

Pentru început se duse să ia un prosop din baie, ca să șteargă apa și noroiul pe care le adusese în casă și îi găsi hainele aruncate în grabă, chiloții ușor pătați de sânge și prosoapele ude lăsate grămadă pe jos. Dădu totul la o parte cu piciorul, făcând o potecă în baie. Alese mopul din bucătărie, cu care șterse dâra de apă care se întindea de la intrare până în dormitor. Își lăsă ghetele lângă ușă. Își scoase grăbit blugii și cămașa, le aruncă peste grămada de prosoape și haine ude, își puse haine și șosete curate și uscate și se întoarse lângă ea.

– Mai avem alte lumânări? îl întrebă.

– Nu, din câte știu eu.

– Dar lanterne?

– Da, am vreo două.

– Adu-o pe cea mai puternică. Dacă începe să vină înainte să ajungă John, poate reușesc să-ți țin lanterna.

– Să *mi-o* ții? Mie?

– Jack, nu suntem decât noi doi aici. Unul dintre noi trebuie să-l împingă afară, celălalt să-l prindă. Care parte o vrei?

– Oh, spuse el și se duse după lanternă.

I-o aduse și-i arătă cât e de puternică băgându-i-o direct în ochi. Mel se strâmbă, iar Jack o opri.

Mel se frecă la ochi.

– Of, Doamne! Poate c-ar fi mai bine să-l împingi tu. Eu sunt mai calmă. Da, votez pentru tine, spuse ea.

Jack se lăsă într-un genunchi, lângă ea.

– Melinda, cum poți fi sarcastică în momentul ăsta?

– Dar tu? Cum poți să ai un bar și să nu ai strop de alcool în casă? spuse ea, cu răsuflarea tăiată. Aș fi putut să beau un păhărel. Uneori, încetinește travaliul.

– O să avem o sticlă la îndemână la următorul.

– Vorbești de parcă o să se întâmple, spuse ea. Ce ridicol!

– Cred că realizările mele vorbesc de la sine. Dar, Mel, eu vreau doar să-i fac, nu și să-i nasc.

– Te înțeleg, prietene, spuse ea, apoi fu cuprinsă de o altă contracție.

Încercă să respire corect, dar contracțiile deveneau tot mai grele – mai lungi și mai apropiate. Se uită la ceas.

– Of, frate! spuse, cu răsuflarea tăiată. După experiența asta, o să fiu o moașă mult mai empatică. Aiiii!

– Ce să fac? întrebă Jack.

– Trage-ți un scaun... Sau ceva. Asta e tot, deocamdată.

Jack se duse în camera copilului și aduse balansoarul. Îl puse lângă ea și se așeză pe margine, aplecat spre ea.

– Ai lovit copacul? o întrebă, luând un prosop de pe pat și ștergându-i blând sudoarea de pe frunte.

– Puțin. Am avut o contracție, prima mai serioasă, și mi-a distras atenția. Și m-am trezit brusc cu copacul în mijlocul drumului.

– Deci nu asta ți-a declanșat travaliul?

– Nu. Cred că am fost în travaliu toată ziua, fără să-mi dau seama. De-aia mă durea așa de tare spatele.

– De-asta sunt aici. Paige a spus că așa i s-a întâmplat și ei.

– Noroc cu ea, atunci. Ahhhh! țipă.

Își prinse mijlocul și se crispă într-o altă contracție. Părea că nu se mai termină. În cele din urmă, se relaxă la loc pe perne, închise ochii și-și potoli respirația.

– Oh, Doamne, e mai greu decât pare. Cel puțin nu mă mai doare spatele.

– Aș vrea să pot face asta în locul tău.

– Nu numai tu!

Închise ochii o clipă. Două minute mai târziu, începu o nouă contracție. Gâfâi până se termină. Jack se duse la baie și udă o cârpă, apoi se întoarse și-i șterse fruntea și gâtul.

– E plăcut, spuse ea.

– Trebuie să-l aștepți pe John, zise el.

– Fac tot ce pot, Jack.

O ținu de mână și-i șterse fruntea în timpul altor câtorva contracții, murmurând:

– Totul e bine, scumpo. E bine...

Apoi Mel răbufni:

– Știu și eu că e bine! Nu mai spune asta întruna!

Oh, auzise de partea asta – atunci când faci tot ce poți, dar ea tot te urăște.

– Iartă-mă, zise ea. E doar starea de tranziție.

– Starea de tranziție? repetă el.

– Se apropie.

Când trecu următoarea contracție, spuse:

– Ceva s-a schimbat. Cred că a început să coboare. Am senzația că într-o clipă...

Înainte să-și termine propoziția, simți o nevoie atât de puternică să împingă, încât aproape că o ridică din pat. Păru să se stăpânească, apoi se opri, gâfâind.

Două minute sunt un timp foarte, foarte lung când treci prin așa ceva. Când te uiți la cineva care trece prin așa ceva. Când trecu, se prăbuși la loc pe perne, fără să mai reușească să-și regleze respirația.

– Jack, spuse ea, cu răsuflarea tăiată. Va trebui să te uiți. Ia lanterna și luminează planșeul pelvian! Vezi dacă s-a deschis canalul de naștere. Spune-mi dacă-l vezi venind.

– De unde să știu după ce mă uit? întrebă el.

Mel îl privi chiorâș, cu ochii mijiți.

– Are păr, spuse, pe un ton țâfnos.

– Hai, nu te enerva! Nu fac chestia asta de obicei.

Își ridică și-și depărtă genunchii, în timp ce Jack lumina cu lanterna.

– Uaaa! făcu el.

Ridică privirea spre ea. Era cam palid la față.

– Arată-mi cât de mult, așa! spuse ea, arătându-i un cerc format din degetul mare și arătător.

Jack îi răspunse arătându-i un cerc mai mare decât cel pe care îl arătase ea.

– Mămică! făcu ea.

Jack opri lanterna.

– Melinda, vreau să-l aștepți pe John...

– Dacă-mi mai spui o dată să-l aștept pe John *mor!* strigă ea. Jack, ascultă-mă! O să nasc copilul. Punct. Iar tu o să fii atent și o să mă ajuți! Ai priceput?

– Ah, Melinda...

Îi prinse încheietura și-și înfipse unghiile în ea.

– Crezi că eu asta mi-am dorit?

Jack se gândi o clipă să încerce să-i sugereze, din nou, să încerce să aștepte. Dar știa că nu el era pe scaunul șoferului de data asta. În plus, abia rezista impulsului de a se uita la încheietură ca să vadă dacă-i dăduse sângele. I-ar fi fost imposibil să o facă să asculte de vorbă bună.

Întotdeauna se pricepuse să execute ordine – o s-o facă din nou.

– 'Nțeles! zise el.

– Bun, uite cum o să facem! Întinde o pătură la picioarele patului, acolo jos. O pătură mică, pentru copil. Bine?

– Bine.

– Bun. Din geanta mea, scoate două cleme și o foarfecă. Para de aspirare. O să avem nevoie de un lighean pentru placentă – merge și un bol sau o cratiță mai mare. Apoi du-te la baie, suflecă-ți mânecile și freacă-ți mâinile până la cot cu săpun, mult săpun, și clătește-te cu apă cât poți mai fierbinte. Șterge-te pe un prosop curat. După ce termini, când te întorci, cercul o să fie mai mare. Bine?

– Bine.

Deschise geanta. Trebui să-i arate mai multe obiecte, înainte să-i confirme că găsise o clemă. Para de aspirare era un mister total. În timp ce acest proces era în desfășurare, Mel se încordă din nou, cu un geamăt gutural. Se prinse de coapse și împinse până ce se înroși la față. Jack luă lanterna să inspecteze, luminând planșeul pelvian. Dumnezeule mare! își spuse. Cercul ăla cu păr care era capul fiului lui se făcea tot mai mare. Presupunea că nu avea nici un rost să-i mai spună să se oprească.

– Cât timp mai avem? întrebă el.

– Du-te! Spală-te! Nu pierde vremea!

– Gata, zise el.

Dar era groaznic să stea la chiuvetă și să se spele în timp ce ea era în dormitor, gemând, strigând și împingând copilul lui afară din ea. Ar fi vrut să-i strige să se oprească, dar știa că ar fi enervat-o.

Când se întoarse lângă pat, întinse mâna după lanternă, dar Mel strigă:

– Nu! Nu o atinge! Ia un prosop curat! Dă-mi-o mie!

Jack privi în jur și, după ce localiză prosoapele de lângă perna ei, luă lanterna și i-o întinse ei. Mel făcu un efort să se ridice în capul oaselor și ținu lanterna îndreptată în jos.

– La dracu', Mel! făcu Jack.

Credea că știe la ce se referă. Se prăbuși la loc pe perne și se uită la ceas. Trecuse aproape o oră de când plecase Rick. Unde naiba era John?

– Vine, Jack, spuse ea cu voce slabă.

Jack îi luă lanterna din mână cu prosopul și spuse:

– Dă-mi-o mie!

O sprijini pe un prosop răsucit în așa fel încât să lumineze scena nașterii și spuse:

– Bun, acum poți să te gândești la un singur lucru.

– Că nasc? întrebă ea.

– La două lucruri, se corectă el. Că nești și să-mi spui mie ce să fac.

La următoarea contracție, Mel se ridică în capul oaselor, își prinse coapsele, iar capul copilului, coroana, deveni mai mare.

– La dracu'! spuse din nou Jack.

Încă trei contracții și ieși întreg capul copilului.

– Oh, Doamne! făcu Jack.

– Jack, uită-te după cordonul ombilical în jurul gâtului copilului. E mov și seamănă cu o frânghie. Ahhh! făcu ea, cuprinsă de o altă contracție. Folosește-ți degetul arătător să vezi dacă poți să simți ceva în jurul gâtului. Ahhhhh!

Chiar în acea clipă, ușa de la intrare se trânti de perete.

– John! zbieră Jack. John, hai odată!

John apăru ud leoarcă și mișcându-se într-un ritm mult prea lent pentru Jack. Jack dădu să se ridice, dar John spuse:

– Treci la loc, băiete!

Examină scena.

– Bun! Ai pipăit să vezi dacă simți cordonul?

– Da, dar ce dracu' știu eu?

John lăsă haina să-i cadă de pe umeri. Luă lanterna și o aduse mai aproape.

– Frumos, zise. Jack, pune mâinile acolo. O să-l scoată. Fii gata!

– Ți-ai ieșit din minți? întrebă Jack, ajuns la capătul răbdării.

– Ești deja acolo, Jack. Acum.

Se uită peste genunchii ridicați ai lui Mel.

– Împinge puțin, Mel, spuse John.

Mel gemu și împinse, iar copilul alunecă, moale ca o plăcintă.

– Ține-l cu fața în jos, cu mâinile pe piept și masează-i spatele, spuse John.

Înainte ca Jack să apuce să facă ce-i spusese, copilul începu să plângă.

– Ah, bine! zise John, apoi întinse o pătură peste abdomenul lui Mel. Ați făcut treabă bună. Pune-l aici! Hai să-l uscăm, să-l înfășăm și să-l punem la căldurică.

Mâinile lui Jack tremurau în timp ce făcea ce-i spunea John, ștergând trupul micuț al fiului său. Mel se chinuia să-l vadă, întinzând degetele spre el, să-l atingă. Preț de-o clipă, Jack rămase paralizat. Transfigurat. Înainte să pună pătura pe el, îl privi cuprins de adâncă uimire. Fiul lui. Ieșit direct din burta soției lui. Gol, acoperit de mâzgă, țipând în gura mare – cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. Dădea agitat din mânuțe și piciorușe, gurița îi era deschisă și urla. Ce micuț e! își spunea Jack, când John zise:

– Doamne, Melinda, da' știu că-i mare! Unde l-ai ținut?

– Oh, spuse Mel. Mă simt mult mai bine acum.

John intrase în sfârșit în joc și-i masa blând uterul lui Mel.

– Ce femeie! spuse el. Nu ai nevoie de cusături.

Prinse clemele pe cordonul ombilical, îi întinse foarfeca lui Jack și-i arătă unde să taie. Jack, amorțit

de un eveniment în care se simțise complet neputincios, făcu așa cum i se spusese, eliberând bebelușul.

– Bună treabă! zise John. Dă-i copilul lui Mel, Jack! Mă duc să mă spăl și te ajut să cureți.

John dispăru în baie în timp ce Jack ridica drăgăstos copilul. Când îi întinse copilul, Mel trase tricoul în sus. Lipi obrăjorul micuț de sânul ei cald, și mângâie cu vârfurile degetelor căpșorul perfect. Bebelușul se opri din plâns și păru să caute ceva. Mel ridică privirea spre Jack și-i zâmbi.

– Haide, micuțule, gânguri ea senină, complet concentrată asupra fiului ei. Hai, fă-ți treaba! Oprește sângerarea, scoate placenta!

Își ciupi sfârcul ca să intre în gura bebelușului, încercând să-l ademenească. Jack se simți copleșit de emoție. Nu știa dacă o să înceapă să cânte sau să leșine. Se lăsă în genunchi ca să fie mai aproape și o privi pe Mel gâdilând gurița și obrazul bebelușului cu sânul, apoi copilul întoarse instinctiv capul, prinse vârful și începu să sugă.

Iar Mel spuse:

– Oh, văd că ești foarte priceput.

Apoi se uită la Jack, care rămăsese vrăjit. Zâmbi slab și spuse:

– Mulțumesc, dragule.

Se aplecă mai mult, cu capul lângă cel al fiului său.

– Dumnezeule mare, Melinda! spuse el, fără suflare. Ce am făcut?

O oră mai târziu reveni curentul, iar Preacher era pe veranda lui Jack, vrând să afle noutăți. John o curățase pe Mel și spălase copilul, îl ajutase pe Jack să întindă cearșafuri curate pe pat și era gata de plecare.

– Nu are nici un rost să-i scoatem din casă pe vremea asta, spuse John. Sunt bine amândoi. Tu ai nevoie de un sedativ? îl întrebă pe Jack, râzând.

– Sincer, nu mi-ar strica. Ai cumva niște whisky în geanta aia?

– Nu că ar merge?

Îl bătu pe Jack cu palma pe spate și îi spuse:

– Ai făcut treabă bună, prietene! Sunt foarte mândru de tine.

– Da? Crezi c-am avut de ales? Ea a făcut totul.

– Arată-i copilul unchiului Preach. Eu mă duc acasă. Și cred că ai o tonă de rufe de spălat.

– Chiar că, râse Jack.

Jack aduse copilul în sufragerie și-l lăsă pe Preacher să arunce o privire.

– Tu l-ai adus pe lume? întrebă uriașul.

– N-a fost ideea mea, zise Jack.

Pe fața lui Preacher apăru un rânjet uriaș.

– Se pare că te-ai descurcat.

– Chiar și așa, nu vreau să repet experiența, spuse Jack.

Dar zâmbi.

– Paige unde e? Chris?

– Rick a rămas de pază, spuse Preacher. Cu arma mea. Mi se pare că e un pic cam prea fericit.

– Zău? Atunci ar fi cazul să te întorci, ca să-l dezarmezi.

Jack puse bebelușul înapoi în leagăn, lângă Mel, a cărei față revenise la trăsăturile blânde și frumoase de dinainte de travaliu. Merse prin toată casa și strânse haine, prosoape, cearșafuri. Spălă rufele, făcu curat, aranjă întreaga casă. La ora 21.00 se auzi o bătaie ușoară în ușă și, când deschise, văzu că Preacher se întorsese. Ridică o sticlă.

– M-am gândit că poate ai nevoie de un sedativ, spuse el.

– Da. Intră! Să nu faci zgomot!

Jack găsi două pahare, iar Preacher aplecă sticla peste ele. Apoi ridică paharul, Jack îl ridică pe-al lui, iar Preacher șopti:

– Felicitări, tati!

Jack dădu paharul peste cap și, când reveni la poziția normală, avea ochii umezi.

– Soția mea, șopti el. Nu ai habar cât de greu a fost. A fost fantastică. M-am uitat la ea – a fost mai puternică decât am fost eu vreodată. Apoi, când i-am dat copilul, când l-a pus pe fiul meu la pieptul ei...

Mai luă o înghițitură de whisky.

– Când a început să-l alăpteze a intrat în altă lume – era atâta pace și dragoste și... Dumnezeule!

– Da, spuse Preacher. Dumnezeu a fost acolo.

Preacher deschise brațele și-și îmbrățișă prietenul, bătându-l pe spate.

– Nu am văzut așa ceva niciodată în viața mea, șopti Jack.

Preacher prinse brațele lui Jack în mâinile lui puternice și-l scuturâ ușor.

– Sunt foarte fericit pentru tine, prietene.

Apoi plecă, iar Jack închise fără zgomot ușa în urma lui.

La miezul nopții, Jack stinse majoritatea lumânărilor și se așeză în balansoarul de lângă patul ei. Patul lui. Ridică bebelușul la pieptul lui Mel la 2.00 dimineața și privi vrăjit cum îl hrănește câteva minute de la ambii sâni, îl face să râgâie, după care i-l întinde înapoi lui Jack, spunându-i somnoroasă să-l schimbe.

Îl schimbă.

La 5.00 dimineața, repetă procesul și puse iar bebelușul în brațele mamei lui, privi din nou cum este hrănit. Din nou îl schimbă și îl curăță. Îl ținu în brațe și-l legănă timp de o oră, înainte să-l pună înapoi în pătuț. La ora 8.00 procesul se repetă cu aceiași pași, dar Jack nu dormise nici măcar o oră. Urmărise fiecare respirație a fiului său, privise cum îi saltă și îi coboară pieptul, întinsese frecvent mâna ca să-i atingă căpșorul perfect.

La 9.00 dimineața, auzi sunet de fierăstrău electric și ieși pe verandă. Nu putea vedea prea departe din cauza copacului căzut, dar știa ce se întâmplă – Preacher elibera drumul.

La prânz, Mel se ridică din pat. Rămase uluit când o văzu ridicându-se în șezut, punându-și picioarele pe podea, ridicându-se și întinzându-se.

– Ah! spuse ea. Cred că o să fac un duș.

– Te simți bine? întrebă el.

– Mă simt mult mai bine.

Își duse o mână la spate.

– Nu mă mai doare spatele.

Se duse în brațele lui, îl strânse cu putere și îi spuse:

– Mulțumesc, Jack. Nu aș fi reușit fără tine.

– Ba eu cred că te-ai fi descurcat.

O măsură din priviri.

– Ce s-a întâmplat?

– După ce am văzut tot ce-ai făcut aseară, nu pot să cred că te ții pe picioare.

Mel râse încet.

– E uimitor, nu? Felul în care trupul unei femei se poate deschide ca să scoată un copil de mărimea asta? Nu-ți dai seama încă, dar ai trecut printr-o experiență minunată. Ți-ai adus pe lume propriul copil.

O sărută pe frunte.

– Ce te face să crezi că nu-mi dau seama?

Îi atinse fața.

– Ai dormit vreun pic?

– Nu pot să dorm, spuse el, clătinând din cap. Încă-mi fac prea multe griji.

– Ei, poate că totuși îți dai seama. Mă duc să mă spăl, după care am treabă.

– Ce treabă? întrebă el. Am spălat eu rufele.

Mel râse.

– Jack, nu am mâncat nimic. Și ai de dat niște telefoane. Trebuie să te duci în oraș. Am auzit drujbe – crezi că au reușit să-ți scoată mașina?

– E în fața cabanei.

Mel clătină din cap.

– Locul ăsta... Felul în care oamenii acționează din instinct, fără să fie rugați... Gata, mor de foame! Mă duc să mă spăl.

Când ieși de la duș, găsi un bol de supă fierbinte așteptând-o.

– Sigur o să fii bine dacă rămâi singură aici? o întrebă el.

– Pot să mă descurc de acum încolo, cowboy, spuse ea, atacând supa.

Jack dădu grăbit telefoanele, în timp ce Paige și Preacher îi puneau tot felul de bunătăți la pachet – o tocană delicioasă, pâine, sendvișuri, fructe și plăcintă. Luă repede câteva lucruri din bucătărie – ouă, brânză, lapte, suc. Nu putea să stea prea mult departe de ei – se întoarse grăbit la cabană. Îi găsi pe amândoi dormind, așa că alimentă focul și se întinse pe spătarul canapelei, cu picioarele întinse în față, pe cufărul ce servea drept masă de cafea. Un fel de moleșeală îl cuprinsese, de parcă ar fi luat un tranchilizant. Avea senzația că ajunsese în rai, atât de plăcut era totul.

Două ore mai târziu, îi simți degetele trecându-i prin păr și deschise ochii. Stătea lângă el, pe canapea, cu copilul în brațe.

– A mâncat? întrebă Jack.

– Și a mâncat și iar a mâncat și iar a mâncat.

– Dă-mi-l mie, spuse el, întinzându-se după copil.

Îi sărută capul.

– Doamne! spuse el. Încă nu-mi vine să cred. Știi cum mă simt? Ca și cum n-am fost niciodată fericit până acum, pentru că asta e atât de... E mult mai mare decât orice fericire pe care am simțit-o vreodată.

Îi atinse obrazul.

– Nimeni nu a făcut atât de mult pentru mine, Melinda.

– Mă bucur să aud, Jack, spuse ea, râzând.

– Sărută-mă, spuse și se aplecă spre ea.

Îl sărută, acoperindu-i buzele cu un sărut iubitor.

– Ai dat telefoanele?

– Aha. O să vină Joey, dar sper că nu te superi – am rugat-o să ne lase câteva zile. Vreau să fiu singur cu voi, o vreme.

– E în regulă. Până o să revii cu picioarele pe pământ. Cum stau lucrurile la bar? N-ar trebui să fii acolo, pentru Paige?

– Ron și Bruce fac cu rândul, se învârtesc pe acolo. O să mai cobor cu picioarele pe pământ? Nu știu de ce nu-mi vine să cred c-o să se întâmple.

– O să se întâmple, spuse ea. Dar sper că nu imediat. Îmi placi foarte mult așa. Dulce și copleșit.

– Și eu mă plac așa.

După școală, Rick veni la cabana lui Mel în loc să se ducă la muncă. Bătu încetișor la ușă, iar Mel îi deschise. Îi zâmbi dulce.

– Ești bine? o întrebă.

– Minunat, spuse ea, în șoaptă.

Duse un deget la buze, îl luă de mână și-l trase înăuntru.

– Să nu faci gălăgie, șopti ea. Vino aici!

Îl conduse în sufragerie. Jack dormea pe canapea, cu picioarele pe cufăr. Mel îi arătă un scaun.

– Dă-mi geaca și ia loc, spuse.

Rick își scoase și-i întinse geaca și avu grijă să nu scoată nici un sunet cât timp Mel lipsi din cameră. Se întoarse în câteva clipe, cu micul ghemotoc. Se duse la Rick și-i puse copilul în brațe. Apoi se lăsă într-un genunchi, foarte agilă pentru o femeie în starea ei, și-l cuprinse pe Rick cu brațul pe după umeri. Chipul ei era aproape lipit de al lui.

Rick ținu în brațe viața cea nouă, fiul lui Jack, și-i admiră capul frumos și rotund, și gurița roz, în formă de inimă. Bebelușul se foi puțin în brațele lui, scoțând sunete adorabile.

Jack deschise ochii, dar nu se mișcă. Privi în cealaltă parte a camerei și îl văzu pe Rick ținând în brațe copilul și pe Mel ținându-l în brațe pe Rick. Obrajii lui Rick sclipeau ușor.

– Așa trebuie să fie, șopti Rick.

– Așa o să fie, îi șopti Mel la rândul ei.

Îl sărută încet pe obraz.

– Toate la timpul lor.

Apoi se duse la canapea și se cuibări lângă Jack. Brațul lui se ridică automat ca s-o lipească de el și rămaseră așa, toți patru, timp de aproape o oră.

capitolul 18

Mike Valenzuela avea un prieten la departamentul de eliberări condiționate, pe care îl folosea adesea ca sursă de informații pe vremea când lucra în poliție și se ocupa de bandele de cartier. Era un mod excelent de a-i urmări pe membrii care fuseseră eliberați din închisoare și se întorseseră în stradă. Deși nu mai lucra acum, nu era prea complicat să pună câteva întrebări în legătură cu un individ ieșit prin eliberare condiționată.

Mike fusese un ofițer foarte respectat. Colegii aveau încredere în el.

– Își respectă programările săptămânale și aduce dovada de prezență la ședințele A.A., le spuse Mike lui Paige și lui Preacher. Lucrează două seri pe săptămână la o cantină pentru săraci și încearcă să-și obțină înapoi vechea poziție.

– La o cantină? întrebă Paige, clătinând din cap. Greu de imaginat.

– Ei, ce urmează o să-ți fie mai ușor să-ți imaginezi. Deja încearcă să-i convingă să-i reducă numărul de ore în serviciul comunității și să-i reducă întâlnirile cu ofițerul supraveghetor de la una pe săptămână la una

pe lună. Și... locuiește cu o femeie pe care a cunoscut-o la clinică.

– Oh, Doamne! spuse Paige. Brie a spus că s-ar putea întâmpla așa ceva...

– Este chiar previzibil, zise Mike. Relațiile sunt descurajate în primul an după dezintoxicare – orice fel de relație, dar în special cu un alt fost dependent. Și totuși se întâmplă tot timpul. Paige, este imposibil să credem că a uitat de tine, însă în clipa de față pare să fie preocupat să-și diminueze sentința. Și poate și de noua femeie din viața lui.

– Nu a sunat, zise Paige. Credeai că o s-o facă.

– Așa este, zise Mike. Dacă misiunea lui ar fi fost să recâștige custodia copilului sau să te convingă să mai dai o șansă relației dintre voi, mă așteptam să te sune înainte de orice altceva – un telefon l-ar fi enervat pe judecător, dar, dacă punea piciorul în Virgin River ca să te hărțuiască sau să te amenințe, ar fi ajuns după gratii. E un argument destul de convingător – mai ales pentru cineva care a fost deja acolo. Nu e frumos.

– Crezi că putem să ne relaxăm? întrebă ea.

– Poate doar o idee. Încercați să rămâneți alerți. Cred că o să vină iar pe aici, într-o zi. Indivizii de genul lui poartă pică, rareori renunță la obsesii, iar eu, personal, nu cred că se pot schimba. Însă în clipa de față e ocupat. S-ar putea să treacă zece ani până o să auzi din nou de el.

Preacher o cuprinse cu brațul și o lipi de el.

– Chiar și așa, poți să mai verifici din când în când?

– Absolut, le promise Mike. În fiecare săptămână.

Preacher se aștepta ca Paige să se simtă măcar o idee mai ușurată. Nu încăpea îndoială că Mike le adusese vești bune. Dar o găsi posomorâtă. Poate chiar puțin deprimată. La sfârșitul zilei, în clipele lor speciale împreună, o trase lângă el, îi ridică bărbia și o întrebă:

– De ce nu ești măcar puțin fericită? Pentru că nu poți să ai încredere în el? În Wes?

– Oh, nu pot. Nu putem. Dar ideea e că s-ar putea să nu scap niciodată de el și acum am adus pacostea asta și în viața ta. Toată nebunia și toate problemele. Poate chiar pericolul... Oh, John... Ce afacere proastă ai făcut cu mine!

Îi zâmbi și-i atinse buzele cu ale lui.

– Sper că nu crezi nici măcar o secundă că eu simt așa. Paige, nu mi-ar păsa nici dacă ai avea o ceată de huni sălbatici pe urmele tale. Ziua în care tu și Chris ați venit în viața mea a fost o adevărată minune pentru mine. Nu aș schimba asta pentru nimic în lume.

Paige îl strânse în brațe.

– Știi că ești cel mai dulce bărbat de pe fața pământului?

Preacher râse.

– Vezi, asta este. Până la tine, eram doar un pescar cu un cârlig. Și uită-te la mine acum!

Zâmbea cu gura până la urechi.

– Acum nu sunt doar cel mai dulce bărbat de pe fața pământului, ci și cel mai bun amant din lume.

Ăsta era farmecul lui John. O putea face numaidecât să se simtă bine, doar spunându-i ce gândea. Un lucru îl înțelegea fără nici un dubiu la el – spunea ceea ce simțea.

– Așa crezi, ha? îl întrebă ea, zâmbindu-i la rândul ei.

– Ei, hai să vedem dacă mi-am îmbunătățit tehnica! Ce zici?

Joey fu prima care sosi când bebelușul, David, avea doar cinci zile. Apoi bunicul Sam, care încercă din răsputeri să nu se bage în sufletul lor, dar descoperi că nu se putea ține la distanță. Mike, încă parcat lângă cabana lui Mel și a lui Jack, se mută pe canapeaua din rulotă și-i dădu lui Sam patul lui. Apoi, pe rând, sosiră surorile și cele câteva nepoate ale lui Jack. Zi după zi, aproape toți locuitorii din Virgin River veniră în vizită, aducând o caserolă de mâncare, o prăjitură sau

o farfurie cu fursecuri. Săptămânile de vizite și sărbătoare părură să treacă repede. Singura din familia lui Jack care nu venise încă era Brie, dar era prinsă cu unul dintre cele mai mari procese din cariera ei – un proces de viol care se transformase într-un circ mediatic.

Luna mai aduse soare strălucitor, și flori, și căprioare în curte. Și un bebeluș care era atât de mult ținut în brațe, încât aproape că nu era nevoie să i se mai schimbe cearșafurile din pătuț. Jack începuse să se întrebe dacă alte femei mai născuseră înaintea lui Mel, pentru că nu văzuse niciodată o transformare atât de mare. Atât de uluitoare. Scăpă repede de cea mai mare parte a kilogramelor acumulate în timpul sarcinii, mulțumită dietei minune a alăptatului. Prima dată fața ei frumoasă își recăpătă forma ovală cu pomeți înalți și strălucea de fericire. Totul la ea părea mai luminos. Deși ea se plângea că mai avea mult până să-și recapete silueta, din punctul de vedere al lui Jack nu arătase niciodată mai sexy. Îi adora trupul, mai ales după ce o ajutase să aducă pe lume copilul lor. Burta i se retrase treptat, iar sânii îi erau plini și ridicați. Râdea ușor și te făcea să vrei să râzi cu ea. Și, când îl ținea la sân pe fiul lui, părea să strălucească de parcă ar fi existat o lumină înăuntrul ei. Pentru Jack, era o minune. Era îndrăgostit până peste cap.

Și simțea că moare. Tăia din ce în ce mai multe lemne și încerca să evite să o vadă pe Mel la duș. Avea un efect îngrozitor asupra lui. Se trezea tânjind după vremurile în care o ridica pe sus, o ducea în brațe și o așeza pe patul lui. Înfometat. Iar ea îi răspundea cu propria foame, care era impresionantă. Se surprinse dorindu-și să fie ceva mai sălbatici, să se întoarcă la pasiunea de la început, dinainte ca David să înceapă să crească în ea; de dinainte să simtă că trebuia să o protejeze de forța dorinței lui.

Acum când o săruta și-și deschidea buzele sub ale lui, gemea atât de profund, încât își dădea seama. Și atunci îi șoptea încetișor:

– Curând, Jack. Foarte curând.

Nu mi se pare deloc curând, își spunea el. Se transformase într-un bărbat egoist, lipsit de răbdare.

Apoi se termină procesul, și sosi Brie. Avea nevoie de puțină odihnă ca să se recupereze după procesul care se sfârșise prost pentru ea; avea nevoie să stea cu fratele, cumnata și nepoțelul ei. Deși se bucura întotdeauna să-și vadă sora, mai ales să o vadă revenindu-și după un proces lung și dezamăgitor și recâștigându-și încrederea în sine în urma divorțului, singurul lucru care îi trecu de data asta prin minte lui Jack fu că acum trebuia să mai aștepte cel puțin încă o săptămână.

Brie constată că viața schimbase în multe feluri cabana micuță a fratelui ei. Mel și Jack țineau copilul lângă patul lor, iar noaptea și dimineața devreme îl auzea mișcându-se, agitându-se, apoi auzea murmurele blânde ale fratelui și cumnatei ei. Ar fi trebuit să știe că Jack o să se trezească de fiecare dată când se trezea David, că o să-l schimbe și o să i-l ducă apoi lui Mel, în pat.

O altă schimbare era rulota din poiană.

În orele de dinaintea zorilor se strecura uneori afară din cabană și se așeza pe unul din scaunele de pe verandă, ascultând acordurile dulci ale chitarei spaniole care ieșeau pe fereastra deschisă din cealaltă parte a curții. El nu știa că era acolo, că asculta, că muzica lui o emoționa. Mâna dreaptă încă îi mai dădea puțin de furcă atunci când o apăsa pe coarde, dar cu stânga ciupea și zdrăngănea foarte bine. Se oprea adeseori ca să o ia de la început. Brie își imagina că, după ce-și recupera complet mâna dreaptă, muzica lui avea să fie absolut magnifică.

Uneori se lăsa pe spate, închidea ochii și-și imagina că îi cânta ei Mike. Îl cunoscuse cu ani în urmă,

în Sacramento, înaintea ultimului serviciu al lui Jack în Irak. Brie fusese proaspăt căsătorită atunci. Îl văzuse din nou la nunta lui Jack și Mel – aproape că se putea spune că erau vechi prieteni. Numele lui, de fapt, era Miguel – știa asta. Deși se născuse în Statele Unite, reușise să-și păstreze rădăcinile culturale, nu se îndepărtase de romantismul țării lui. Se simțea asta în felul în care cânta.

Trecuseră mai bine de șase luni de când o părăsise Brad. În curând avea să fie pregătită să accepte puțină atenție din partea unui bărbat. Dar o să fie mai precaută de data asta. Nu avea de gând să se încurce cu un alt bărbat care să nu fie în stare să-i rămână alături. Brie știa foarte bine cum era Mike – era de mult timp prieten cu Jack și era un Don Juan incorigibil. Probabil că se considera întruchiparea ideii de *latino lover*. Auzise că avusese două soții și sute de iubite. Nu era de mirare. Era frumos și sexy. Femeile îi cădeau probabil la picioare. O să se delecteze cu muzica și cu visele – bărbatul în sine era clar o otravă.

Vizita lui Brie era minunată. Cu bebelușul după ele, ea și Mel se plimbau printre arborii de sequoia, se duceau în Grace Valley să-și vadă prietenii, făceau cumpărături în magazinele din orașele mai mari, de pe coastă, vizitau localnicii. Mel își purta copilul cu o ușurință extraordinară, într-o eșarfă înfășurată în jurul corpului. Și, când avea nevoie de o pauză, o lărgea doar atât cât să i se potrivească lui Jack și dădea copilul tatălui său. Oamenii din Virgin River se obișnuiseră să fie serviți la bar de un bărbat cu un bebeluș într-o eșarfă.

Într-o seară obișnuită când la bar se servea cina, Mel îi lăsă pe Brie și pe Mike singuri la masă și-l pasă pe David soțului ei, ca să se ducă la toaletă. De câte ori soția lui îi dădea fiul, ochii lui Jack căpătau o expresie caldă, plină de dragoste și de mândrie în clipa în care lua copilul. Și, în timp ce-și privea soția îndepărtându-se,

o altă expresie îi apărea pe chip. Privirea îi cobora pe fundul ei, dar maxilarul îi era încordat.

– Fratele meu! îi spuse Brie într-o zi lui Mike, în timp ce stăteau unul lângă celălalt la bar. Nu aș fi crezut niciodată că o să-l văd așa, cu o soție și un copil. Pare beat de fericire. Deși, din când în când, mi se pare că surprind o expresie îngrijorată. Poate că se simte copleșit de obligații.

– Eu n-aș fi sigur că asta este, spuse Mike, care văzuse și el expresia lui Jack. Am patru frați căsătoriți. Bărbații vorbesc.

– Și despre ce vorbesc? întrebă Brie.

În loc de răspuns, Mike întrebă:

– Cât are David acum?

– Aproape șase săptămâni? De ce?

Mike zâmbi și-i acoperi mâna lui Brie.

– Ce-ar fi să vii mâine cu mine la pescuit? Poți să împrumuți echipamentul lui Mel. Putem să rămânem câteva ore bune la râu.

Brie își trase mâna de sub a lui.

– Mulțumesc, dar eu și Mel o să...

– Poți să le spui lui Mel și lui Jack că o să fii plecată ore întregi, la pescuit, spuse el. *Ore întregi.*

– Dar...

Mike își dădu ochii peste cap.

– Brie, îți garantez că te-ai simți bine.

Se aplecă spre el.

– Ascultă, Mike, trebuie să înțelegi ceva. Am venit aici să-i văd pe Mel și pe Jack, nu ca să...

Mike se uită la bar și văzu că Mel se întorsese și lua înapoi copilul.

– Ar trebui să-i lăsăm singuri vreo câteva ore. Crede-mă, nu mă gândeam la noi doi. Mă gândeam *la ei.*

Brie privi peste umăr, către fratele și cumnata ei. Se sărutară scurt, peste căpșorul copilului. Se uită înapoi la Mike.

– Crezi?

– Am mai văzut privirea asta. Dacă vii mâine cu mine la pescuit, când ne întoarcem n-o să mai vezi expresia asta chinuită pe chipul fratelui tău. Cea mai mare parte a cutelor o să dispară. Sunt destul de sigur.

– Și dacă nu-mi place pescuitul? spuse ea.

– Spune doar că mergi la pescuit. O să găsim altceva de făcut. Ceva care să dureze *ore întregi.*

Brie se aplecă spre el.

– Iei și chitara? șopti ea.

El îi răspunse cu o privire șocată.

Când Mel se întoarse la masă, Brie spuse:

– Mel, ai fi cumplit de dezamăgită dacă m-aș duce mâine la pescuit cu Mike? Și dacă aș împrumuta echipamentul tău?

– Nu, spuse Mel, clătinând din cap. E în regulă. Hei, nu știam că-ți place să pescuiești!

– Ei bine, o să primesc o lecție gratuită, zise ea. Dacă nu te superi, cred că o să lipsim cam toată ziua.

– Nici o problemă. Ești gata să mergem acasă acum?

– Sigur, zise Brie. La ce oră, Mike?

– Cam pe la 10.00? Îl rog pe Preacher să ne pregătească un prânz la pachet.

După ce femeile plecară, Mike se duse la bar.

– Îmi dai o cafea? îl rugă pe Jack.

– S-a făcut, spuse acesta, umplând o cană.

Preacher apăru din bucătărie cu o ladă de pahare, pe care o băgă sub bar.

– Hei, Preach, îmi faci o favoare? întrebă Mike.

– Ce-ți trebuie, prietene?

– O duc mâine pe Brie la râu. Să pescuim puțin. Ne pregătești prânzul la pachet? Ceva drăguț – ca să dau și eu bine, înțelegi? Poate pui și o sticlă de vin bun în coș?

– Sigur, zise Preacher, rânjind.

Jack luă un pahar și, cu un prosop, șterse picăturile de apă.

– Ai de gând să-ți faci de cap cu surioara mea? întrebă el. Pentru că a trecut printr-o perioadă grea și nu are nevoie...

– Nu, Jack, râse Mike. Nu-mi fac de cap cu nimeni, crede-mă! Dar m-am gândit că, dacă o țin ocupată vreo câteva ore, poate-ți faci *tu* de cap cu mama copilului.

Ochii lui Jack se mijiră.

Mike sorbi din cană.

– O s-o țin cât durează somnul bebelușului, spuse el. Poate chiar două somnuri.

Jack se aplecă spre Mike.

– Ai face bine să nu-ți bați joc de sora mea! Nu uita că eu te cunosc și știu cum joci femeile pe degete. Dar de data asta e vorba de sora mea.

Mike râse.

– Crezi că am chef să mai fiu împușcat o dată? Prietene, îți garantez că toate astea au rămas în trecut. Îți promit că o să mă port cu Brie ca și cu o soră! Nu ai motive de îngrijorare.

– În trecut, ha? Și cum s-a întâmplat asta?

– Cu trei gloanțe.

Mai bău puțin din cafea, lăsă cana pe bar și vârî capul în bucătărie.

– Preach! strigă el. Vin după coșul de picnic mâine pe la 10.00. Bine?

Lui Jack i se părea ciudat că se simțea mai puțin încrezător că poate câștiga afecțiunea soției lui acum, decât atunci când îi făcuse curte. Regreta profund că nu-i spusese nimic în legătură cu faptul că puteau fi o vreme singuri – o greșeală tactică majoră. Ar fi trebuit să aibă un răspuns din partea ei, pentru că-l îngrozea gândul de a se duce la cabană înfierbântat, doar ca să i se spună că era prea curând, că nu era pregătită.

Dar nu spusese nimic, punându-și speranțele într-o abordare romantică. Intenționa să o surprindă în mijlocul zilei, să o seducă. Știuse că Brie o să fie plecată

cu Mike mai toată ziua, iar Mel nu era timidă. Ar fi putut să-i sugereze să profite de situație. Dar nu o făcuse.

Cum știe un bărbat când e soția lui pregătită pentru sex, după ce a născut un copil? Știa că sângerările post-partum încetaseră de mult, pentru că el arunca în fiecare zi gunoiul în remorca mașinii, ca să-l ducă la groapa de gunoi din oraș. Iar mișcările lui Mel, la început încete, erau din ce în ce mai agile. Nu se mai plângea de dureri și de trei săptămâni nu mai stătea minute lungi în baia fierbinte.

Cu cât se apropia mai mult de cabană, cu atât se gândea mai mult la toată povestea. Avea o programare la John Stone în mai puțin de o săptămână, ca să se asigure că totul era normal după naștere - cu siguranță aștepta răspunsul doctorului.

Când ajunse, o găsi terminându-i băița lui David, în bucătărie.

- Măi, măi, spuse ea, zâmbind. Nu te văd prea des pe aici dimineața.

- E liniște la bar, spuse el.

- După ce termin aici, trebuie să-l hrănesc pe David și să-l pun la culcare, spuse ea.

Apoi gânguri, și zâmbi, și se strâmbă la copil, total absorbită de nevoile acestuia.

- Apoi mă ocup de tine, adăugă.

Din nou, fața-i era lipită de a lui David, îl pupa și scotea tot felul de sunete ciudate.

Jack ieși pe verandă. Se așeză pe trepte, cu capul plecat. Se simțea ca o brută. Ca un taur în călduri care era pe cale să fure laptele de la gura copilului. Nu așa îți cereai drepturile conjugale - nu săreai cu prima ocazie să profiți de soția ta.

Trase aer în piept și începu să-și țină o predică. „Bea o cafea cu soția ta", își spuse. „Petrece puțin timp cu ea, vorbește cu ea, sugerează-i discret, ca un gentleman, că de-abia aștepți să o ai iar în patul tău. Întreb-o dacă așteaptă să-i dea voie doctorul și, pentru Dumnezeu,

nu te grăbi! Acordă-i tot timpul de care are nevoie - totul o să fie mai bine așa." Dacă era prea înfierbântat nu câștiga nimic de data asta - mintea ei era la copil.

- Ce faci acolo?

Se întoarse și o văzu în ușa cabanei, îmbrăcată doar cu o cămașă de-a lui. Simți că o să-i explodeze inima. Îi privi pieptul plin, picioarele subțiri.

- Nici măcar nu ți-ai scos ghetele. Puteam să jur că ai venit ca să te refamiliarizezi cu trupul soției tale.

Jack înghiți în sec.

- O să se-ntâmple? întrebă el, timid.

Spera.

- Și-ncă cum! zise ea.

Se răsuci pe călcâie și intră înapoi în casă.

Ghetele îi rămaseră pe verandă, cămașa în sufragerie, pantalonii fură scoși și aruncați în ușa dormitorului.

Mel stătea întinsă pe pat, abia acoperită de cămașa lui.

Începu să-i deschidă încet nasturii, pornind de sus. „Ușurel, ușurel", își spuse. „Mai întâi ar fi bine să afli cu ce ai de-a face. Tocmai a născut un copil."

Se întinse lângă ea, o lipi de el și, sărutând-o în timp ce o ținea în brațe, o întrebă:

- Vrei să facem asta? Ești sigură?

- Jack, n-o să mai fiu niciodată exact așa cum am fost înainte să nasc. Trupul meu s-a schimbat.

- Glumești, nu? Mie trupul tău mi se pare uimitor. După tot ce-ai făcut - în mod ciudat, aproape că sunt invidios. Ador acest trup.

Mel râse.

- Știi ultimele două sau trei luni?

- Da?

- Toate lucrurile pe care le-am fi făcut dacă n-aș fi fost însărcinată în stadiu avansat?

- Da?

– Crezi că am putea să le facem acum? Pe rând. Până când suntem pe punctul să leșinăm de epuizare. Te rog?

– Oh, da!

Deschise cămașa și-și arătă trupul gol, pe care Jack i-l admiră lacom. Era mai plină, mai rotundă, mai voluptuoasă. Trupul ei era acum mai bogat parcă și asta-l scotea din minți.

– Hai, băiete, dă-i drumul! Mai am puțin și înnebunesc de cât de mult te doresc.

– Melinda, spuse el, umplându-și mâinile cu trupul ei. Ți-am spus cât de mult îmi place să fiu însurat cu tine?

– Șșșt! Arată-mi!

Mike nu ceruse sticla de vin ca să o relaxeze pe Brie sau ca să o facă să vorbească. I se păruse doar un detaliu drăguț, având în vedere că era aproape sigur că n-o să pescuiască. Și avusese dreptate. Trecură printr-un pâlc de sequoia și coborâră în partea de jos, mai puțin adâncă a râului, unde malul era lat și presărat cu pietre mari. Întinse o pătură pe un bolovan uriaș de lângă marginea râului, sub crengile unor copaci înalți. Nu prea aveau ce altceva să facă la un picnic decât să vorbească și, la insistențele ei, să încerce să cânte la chitară. Muzica lui era atât de aspră, încât detesta să o supună la chinul de a o asculta, însă Brie nu părea să observe multiplele lui greșeli. Se sprijini de bolovan și închise ochii, cu buzele curbate într-o jumătate de zâmbet, ascultându-l. În alte vremuri, Mike ar fi avut-o întinsă pe pătură până acum – dar asta în alte vremuri.

Era greu să vadă în femeia asta atât de micuță și de tânără unul dintre cei mai duri procurori din Sacramento Valley. Purta o pereche de blugi strâmți și mocasini, o cămașă bleu cambrată, legată în talie. Își lăsase părul liber – o coamă deasă, șaten-deschis, care îi cădea pe spate aproape până la mijloc. Avea un ten impecabil, ca de fildeș, care cu siguranță se simțea ca mătasea sub atingerea unui bărbat. În timp ce îi cânta, își lăsă ochii

calzi și căprui să se închidă treptat; buzele trandafirii i se întinseră în semn de apreciere.

Brie tremură înfiorată de o adiere de vânt, iar Mike lăsă chitara deoparte. Se duse la mașină și-și luă geaca de pe bancheta din spate. I-o duse, i-o puse pe umeri și privi cu ochii încălzindu-i-se cum și-o strânge pe lângă corp. Apoi o văzu cum îi miroase gulerul și se înmuie. Nu se gândea la ea ca la o soră.

– Judecând după felul în care cânți, ți-ai recuperat aproape complet brațul, spuse ea.

– Aproape, zise el, așezându-se la loc pe pătură. Cred că o să-mi revin sută la sută, sau foarte aproape.

– Toate celelalte s-au vindecat, nu?

– Nu chiar toate, se surprinse el mărturisind. Din când în când, nu reușesc să găsesc cuvintele potrivite și-mi fac griji să nu am ceva la cap. Dar eu observ lucrul ăsta mai mult decât alții, așa că s-ar putea să exagerez. Și am fost împușcat în zona inghinală. Un loc urât.

– Oh, spuse ea.

Își dădea seama că nu voia să întrebe.

– Nimic care să-mi pună viața în pericol, spuse el.

„Nimic pentru care să-ți faci griji", ar fi vrut să adauge. „Nu trebuie să te duci la Jack și să-l întrebi dacă mi l-a zburat glonțul."

– Și te gândești să rămâi aici?

– De ce nu? spuse el, ridicând din umeri. Prietenii mei sunt aici. E multă liniște. Nimeni nu te stresează.

Râse ușor.

– M-am săturat de stres. Am trăit în lumea ta. Când eram la poliție, am lucrat cu mulți procurori. Ai, câți? 30, 31 de ani? Și bagi oamenii după gratii pentru tot restul vieții?

– Cât pot mai mulți. Și am 30 de ani. Și deja am fost măritată și sunt divorțată.

– Hei, nu e tocmai o cicatrice pe față, Brie. Din câte mi-a povestit Jack, nu a avut nici o legătură cu tine.

– Și ce ți-a povestit Jack? îl întrebă ea.

Mike coborî privirea. Gafa numărul doi, își spuse. Mai întâi glonțul din zona inghinală, acum divorțul.

Se uită la ea.

– Jack spunea că Brad a vrut să divorțeze. Că ai fost devastată.

– Brad m-a înșelat cu prietena mea cea mai bună, spuse ea. M-a părăsit și s-a mutat cu ea și trebuie să-i plătesc pensie alimentară. Soțul ei îi plătește și el pensie alimentară și pensie pentru îngrijirea copilului. I-am dat un cec gras pentru jumătatea lui de casă și știi ce mi-a spus? A spus: „Brie, sper să putem rămâne prieteni".

Râse amar, un râs în care se simțea toată greutatea furiei ei.

– Ah, *Dios!* spuse Mike. Îmi pare rău că s-a întâmplat așa. *Tu no mereces esto.* Nu meriți asta, îi traduse. Ce au unii bărbați? întrebă el, nervos. De ce ar face cineva așa ceva?

Râse cu tristețe.

– Cel puțin eu n-am făcut una ca asta, zise el, mai mult pentru sine.

Apoi se întrebă cum reușise să scape de această indiscreție.

– Sunt sigur că ai și tu destule greșeli care ar trebui să-ți fie iertate, spuse ea.

– Știi ceva, Brie? Am făcut atât de multe greșeli, că le-am pierdut șirul. Și știu foarte bine că n-o să-mi fie iertate niciodată. Și dacă am făcut un milion de greșeli, am avut cel puțin tot atâtea scuze. S-ar putea ca Brad să ajungă în situația mea – să ajungă să regrete amarnic. Când o să fie prea târziu.

– Polițiștii! pufni ea, cu un oarecare dezgust. Sunteți ceva de groază.

– Ah, haide! Nu sunt doar polițiștii! Deși, trebuie să recunosc, când ai o uniformă șmecheră și o armă, ai mare trecere la fete. Dar dacă s-a dovedit a fi genul ăsta de om, ți-e mai bine fără el.

– Fostelor tale soții le este mai bine fără tine?

– Habar nu ai! răspunse el, clătinând rușinat din cap.

– Nu e cine știe ce consolare.

– Brie, ești frumoasă, deșteaptă și puternică. Un bărbat care a putut să înșele o femeie ca tine pur și simplu nu te merită.

Se întinse și-i acoperi mâinile cu ale lui.

– Ești prea valoroasă, Brie, ca să te pricopsești cu unul ca ăsta.

Își trase mâinile de sub ale lui.

– Și tu ce ai făcut de ți-ai stricat căsniciile?

– Am fost complet iresponsabil, spuse el. Știam cum să fiu iubit, dar nu și cum să iubesc. Cred că bărbaților le trebuie mult timp să devină bărbați. Femeilor le e mai ușor – voi cel puțin vă maturizați înainte să îmbătrâniți.

– Așadar, crezi că ai început în sfârșit să te maturizezi?

– Posibil, spuse el, ridicând din umeri. Ți se schimbă perspectiva când ești la un pas de moarte.

– Și dacă ai putea să o iei de la capăt? Ce ai schimba?

Mike se gândi o clipă.

– Pentru început, nu m-aș mai însura atât de repede. Nu până nu aș întâlni femeia potrivită, atunci când aș ști, fără nici cea mai mică îndoială, că ea e aleasa. Jack a făcut lucrurile bine – a evitat orice angajamente până și-a găsit sufletul-pereche. La fel și Preacher, deși nu sunt sigur că el a făcut-o conștient. Este limpede că ei au găsit femeia cu care o să-și petreacă întreaga viață, pe care o s-o iubească întotdeauna, deși nu s-a întâmplat prea devreme pentru nici unul dintre ei. Și nu le-a fost nici unuia ușor. Eu nu am așteptat. Eu am fost jucător, vânător – dar cred că jocul și vânătoarea erau mai importante decât câștigul.

Își ridică sprâncenele negre.

– Recunosc că am fost prost. Oh, *mija*, nu știi ce aș da să o pot lua de la început!

Se aplecă înspre ea și îi spuse:

– Dacă aș avea o femeie ca tine în viața mea, cred că aș ști să o prețuiesc.

Brie râse.

– Dumnezeule, ești atât de evident! Te dai la mine!

Unele obiceiuri dispar greu, își spuse Mike. Dar era suficient de aproape cât să-i simtă mirosul dulce, iar asta îl amețea puțin.

– *Dios, no!* N-aș îndrăzni. Te admir doar, atâta tot.

– Ei bine, poți să nu mă mai admiri. N-o să mă apropii nici la 100 de kilometri de încă unul ca tine.

– Încă unul ca... mine?

– Ai avut două soții și un milion de alte femei. Nu e ceva cu care să te lauzi, Mike.

Se lăsă pe spate, se sprijini în mâini și îi zâmbi.

– Preț de câteva clipe, am crezut că mă placi.

Brie ridică sprâncenele.

– N-o să mă las păcălită de un bărbat care mă vrăjește.

Mike ridică din umeri.

– Dacă se-ntâmplă, eu n-o să-ți trădez secretul, Brie, spuse el, zâmbindu-i.

– Este un loc frumos, spuse ea. De ce nu sunt pescari aici?

– Apa e prea mică pentru peștii mari. Aici vin tinerii când vor să fie singuri, zise el. Aici, unde găsești iarbă moale, copaci înalți și bolovani mari după care să te ascunzi. Râul șoptește alături, iar ei își șoptesc în ureche. Piatra aia de care te sprijini acum... a văzut niște lucruri delicioase.

– Cel mai delicios lucru pe care o să-l văd eu astăzi este prânzul pregătit de Preacher, zise ea, dar zâmbi când o spuse.

– Slavă Cerului! o necăji el. Recunosc că începusem să mă îngrijorez. Mă întreb, dacă ți-aș da vin și muzică și ai începe să mă seduci, cum aș...

– Cum ai scăpa din încurcătură? întrebă ea, amuzată.

– Nu chiar, *mija*.

Rânji.

– Cum aș face să nu mă omoare Jack.

– Nu o interpreta greșit, Mike, nu e ceva personal, dar nu Jack îmi controlează mie viața. Așa i se pare lui. Dar nu e așa.

– Frații ăștia mai mari, zise Mike. Sunt extrem de enervanți.

Apoi, redevenind serios, spuse:

– Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat, Brie. Divorțul și procesul... Nu știu prea multe detalii, dar Jack a spus că a fost o experiență cumplită pentru tine.

– A fost groaznic, zise ea.

Își trase părul de sub gulerul gecii lui și și-l scuturâ pe spate, ridicând privirea. Mike se surprinse dorindu-și ca vreo câteva fire să fi rămas acolo când o să-i dea geaca înapoi.

– Sunt mulți oameni periculoși care trebuie băgați după gratii, unii mai răi decât alții. A fost greu să pierd procesul ăsta... unul din cele mai mari din cariera mea. Era violator în serie. Și am pierdut. A scăpat și e vinovat până-n măduva oaselor. Dar n-o să mi se mai întâmple asta vreodată.

– Ce s-a întâmplat?

– Martorii mei, victimele, au fugit ca iepurii. Nu am nici o dovadă, dar îmi imaginez că le-a amenințat. Dacă o să mai am vreodată o șansă, o să-l bag la închisoare pe viață. Dar infractorii de genul ăsta au un stil... o să dispară din oraș, așa fac toți.

– Ai fost foarte puternică și numai pentru că l-ai înfruntat, spuse Mike, cu admirație. Ești fantastică!

Se ridică și-i întinse mâna.

– Ești bine-venită să te întorci la un moment dat și să-mi frângi inima, *mija*, spuse el. Acum însă, hai înapoi în oraș! O să bem o cafea și-o să le mai lăsăm îndrăgostiților o oră împreună.

– Nu mă interesează să frâng nici o inimă, spuse ea, luându-i mâna ca să se ridice.

Dar, când erau amândoi în picioare, nu-și trase mâna din mâna lui. Ar fi trebuit să-i dea drumul și să se aplece

să ia pătura de jos, dar nu voia să-i lase mâna mică și moale, dar pe care o simțea atât de puternică într-a lui. Îi zâmbi.

– Cred că ultima oară când m-am simțit copleșit pentru că țineam o fată de mână aveam 13 ani. Cred că te-ai pricepe de minune să frângi inimi.

Nici acum ea nu-și trase mâna, nu întrerupse vraja.

El fu cel care îi dădu drumul în cele din urmă, se aplecă să închidă coșul și să ia pătura de jos. O împături și i-o întinse.

– Îți mulțumesc pentru ziua de azi, Brie.

– A fost o zi plăcută, spuse ea, cu un zâmbet sincer. Nu mi s-a părut că ai avut vreo problemă să găsești cuvintele potrivite.

Și, își spuse Mike, nu există cuvinte pentru ce încep acum să simt...

Paige ieși pe ușa din spate a barului cu o pungă de plastic în mână, legată bine pentru ca mirosul de gunoi să nu atragă animalele din pădure. Traversă curtea largă, nepavată, unde ea, John, Jack și adeseori Rick își parcau mașinile. Ghena era așezată sub un copac mare și bătrân și era folosită de toată lumea de pe stradă, nu doar de cei de la bar. Ridică încet capacul greu, dar, înainte să apuce să arunce punga, încheietura îi fu prinsă ca într-o menghină și fu trasă brusc într-o parte, în așa fel încât să nu fie văzută nici de la bar, nici din stradă. Punga de gunoi căzu pe jos, iar Paige simți ceva tare și rece sub bărbie. Cu răsuflarea tăiată, privi în ochii letali ai fostului ei soț, care îi ridica bărbia cu țeava unei puști.

– Mi-ai ușurat foarte mult treaba, spuse Wes Lassiter, cu voce joasă și periculoasă. Credeam că va trebui să intru după tine. Ai de ales. Poți să vii cu mine în clipa asta, frumușel și în liniște, sau putem intra amândoi înapoi în bar, de unde, după ce o să trag în stânga și-n dreapta și-o să împușc pe cine se nimerește, o să-mi iau fiul.

– Wes, șopti ea. Dumnezeule, nu!

– Tu mi-ai făcut asta, Paige. Întotdeauna ai reușit să mă provoci, să mă scoți din minți. Pe toți dracii, m-ai trimis *la închisoare!*

– Te rog! îl imploră ea încet. Orice...

– Haide, Paige, pune-mă la încercare! Ești doar tu în clipa de față. Sau noi trei și el dispare din peisaj.

Paige clipi. Strânse ochii, iar lacrimile îi șiroiră pe obraz. În loc să se roage ca John să-i audă și să vină, se rugă să nu se întâmple asta. Dacă era numai ea, Christopher avea să fie bine. John n-o să lase să i se întâmple nimic, John o să-l crească bine.

Se lăsă condusă la o camionetă veche, ascunsă în spatele ghenei. Wes o împinse spre portiera din dreptul șoferului, apoi se strecură lângă ea.

– Wes, spuse ea cu vocea tremurată, cu lacrimile curgându-i pe obraji. O să înrăutățești foarte mult lucrurile. Nu doar pentru mine, ci și pentru tine.

Se întoarse spre ea. Ochii lui erau mijiți, dar chiar și așa i se vedeau pupilele dilatate. Era drogat.

Râse crud.

– Nu prea cred, Paige, zise. În sfârșit o să scap din porcăria asta.

Porni mașina, întoarse în spatele ghenei și plecă în direcția opusă barului, în loc să treacă pe lângă el. Paige privea încordată, dar nu văzu pe absolut nimeni pe stradă, nici o persoană ieșită pe verandă. Și, din câte își putea da seama, nimeni nu o văzuse pe ea.

Știa că nu are nici un rost să încerce să-l convingă cu argumente logice. Era mai rău decât orice coșmar pe care îl avusese vreodată. Știa că John n-o să lase să treacă prea mult timp până o să iasă pe ușa din spate a bucătăriei și o să vadă sacul de gunoi abandonat pe jos. Se hotărî – o să sară din mașină și, dacă o să supraviețuiască, o să fugă.

Dar nu înainte să fie suficient de departe de oraș. Nu înainte ca John să apuce să-și dea seama că se întâmplase

ceva înfiorător și să se poată proteja – să-l poată proteja pe Christopher.

Wes nu vorbea. Ținea pușca pe genunchi și stătea aplecat în față, strângând volanul în mâini. Cu maxilarul încleștat și cu ochii mijiți – o expresie pe care și-o amintea prea bine – gonea pe șosea. Amortizoarele camionetei erau proaste, scaunul tare, iar Paige sălta dintr-o parte într-alta. Coborau de pe munte, îndreptându-se spre Autostrada 101, care îi putea duce în oricare dintre orașele învecinate de unde se aprovizionau – Garberville, Fortuna sau Eureka. Sau chiar până în L.A., dacă nu se opreau. Trecură pe lângă doar vreo câteva mașini, nici una pe care să o recunoască.

După zece minute în care conduse în tăcere, Wes ieși la Alderpoint și urcă înapoi muntele, îndreptându-se spre Virgin River. Drumul ăsta nu îi ducea direct în Virgin River, ci ocolea localitatea. Cel puțin știa vag pe unde se află. Cu o mișcare bruscă și disperată, prinse mânerul portierei și încercă din toate puterile să deschidă ușa. Se uită după un buton de blocare, împingând în același timp în portieră. Însă nu se deschise. Apăsă butonul micuț de pe ușă, de lângă fereastră – sus și jos, sus și jos. Mișcă mânerul, împinse. Nimic.

Își simți antebrațul prins cu putere și întoarse ochii înlăcrimați și îngroziți spre Wes. Acesta o privi cu ură, apoi încruntarea i se dizolvă într-un rânjet.

– E blocată, Paige. Cât de prost mă crezi?

Paige înghiți cu greu și întrebă:

– Intenționezi să-ți lași fiul fără mamă?

– Absolut, spuse el, cu un calm înfricoșător. Dar nu înainte să mă asigur că-l las și fără un potențial tată vitreg.

– Dumnezeule! șopti ea, slab. De ce, Wes? John nu are nimic de-a face cu tine.

– Nu? întrebă el. În afară de faptul că mi-a luat familia? Că mi-a întors familia împotriva mea?

– Nu, spuse ea, scuturând din cap. Nu asta s-a întâmplat, Wes. Am fugit de tine.

– Sigur că da, Paige. Și, dacă n-ar fi fost insul ăsta, ai mai fugi și-acum. Ai fugi și iar ai fugi, iar eu te-aș găsi și iar te-aș găsi. Dar ceea ce ai făcut tu când ai terminat-o definitiv cu mine și, pe toți dracii, m-ai trimis *la închisoare!* – asta a făcut *el.* Știm amândoi că tu nu ești în stare.

Întoarse capul spre ea și rânji cu răutate.

– O să vină după tine, știi foarte bine.

Sunt o momeală, își spuse Paige. Nimic mai mult decât o momeală.

– Nu m-ar deranja să pun mâna nici pe celălalt, spuse Wes. Pe Sheridan.

Paige se simți cuprinsă de un sentiment straniu. Se ridica de undeva dinăuntrul ei. *Tu nu ești în stare!* Gândul că nebunul ăsta periculos și violent, lipsit de conștiință, era în stare să-l rănească pe John, era în stare să-și rănească și propriul fiu bolborosea în ea ca uleiul pe foc. Frica i se transformă încet în furie.

– O să arzi în iad, șopti ea.

Însă Wes nu o auzi peste zgomotul motorului bătrân.

Când intrară, Brie și Mike găsiră barul pustiu, dar îl puteau auzi pe Preacher în bucătărie și, chiar și așa, din altă cameră, vocea-i părea agitată. Mike se duse în bucătărie și-l găsi plimbându-se dintr-o parte în alta cu telefonul în mână, vorbind mai repede decât își amintea Mike să-l fi auzit vreodată – Preacher nu spunea niciodată prea multe și, când o făcea, vorbea încet și măsurat. Nu și acum. Înainte să înțeleagă despre ce era vorba, auzi:

– S-a întors Mike. Vino și tu! Acum.

Preacher închise telefonul și se uită la Mike.

– Ceva nu e în regulă. S-a întâmplat ceva. Paige. A ieșit să ducă gunoiul și a dispărut. Gunoiul e acolo, pe jos, lângă tomberon, și ea nu s-a întors în casă. Chris

doarme sus, iar eu nu pot să plec. L-am sunat pe Jack – se întoarce în oraș.

– Pe Connie ai sunat-o? Pe Doc?

– Da, nu e la ei.

– Acum cât timp? întrebă Mike.

– Cincisprezece minute sau mai puțin. M-aș fi uitat mai curând afară, dar întindeam niște cocă și m-am gândit că poate a trecut pe lângă mine și s-a dus la noi în cameră. Trebuie să ies pe stradă, să văd dacă e pe undeva...

– Da, bine. Vin și eu, spuse Mike. Brie, rămâi tu aici? Rămâi cu Chris?

– Nu e bine, spuse Preacher, clătinând din cap. Nu e bine deloc. Ea nu face așa ceva. Întotdeauna spune unde se duce. Este foarte, foarte atentă.

Mike și Brie se uitară unul la celălalt. Brie se încruntă.

– Du-te și vezi dacă nu e prin vecini!

Băgă o mână în poșetă și-și scoase portofelul. Îl deschise, scoase o carte de vizită și ridică telefonul din furcă. Preacher ieși iute pe ușa din spate.

– La ce te gândești? o întrebă Mike.

Îl privi fix, cu o expresie încordată.

– Că nu e deloc bine, așa cum a spus el. Du-te și întoarce-te repede! Poate vă ajută vreun vecin să bateți pe la uși. Eu o să dau niște telefoane. Poate aflu ceva.

Mike o luă în cealaltă direcție, înapoi la SUV-ul lui. Descuie torpedoul și scoase revolverul, ca să-l aibă pregătit. Îl prinse la centură și-l ajunse apoi din urmă pe Preacher. Până ajunseră la casa lui Joy și la cea a soților Carpenter, găsiseră deja două femei care se oferiseră să bată ele la uși, ca ei doi să se poată întoarce la bar.

– Aveți grijă să întrebați oriunde mergeți dacă cineva a văzut vreo mașină necunoscută sau dacă a auzit ceva neobișnuit, le instrui Mike.

Când se întoarseră, Jack tocmai cobora din camionetă, urmat de Mel, cu bebelușul la piept. Rick opri în spatele barului, prezentându-se la muncă după ore.

Intrară toți împreună și o găsiră pe Brie la bar, cu o expresie foarte îngrijorată.

– Bun, spuse ea. Procurorul regional o să contacteze șeriful și poliția locală din orașele mai mari. Cineva o să încerce să-l localizeze pe Lassiter în L.A., să vadă dacă poate fi găsit. Am raportat dispariția lui Paige. Poate că rezolvăm totul cu doar câteva telefoane. Între timp, să vedem dacă nu cumva o găsim pe aici.

Lui Preacher îi căzu fața.

– Oh, Doamne! spuse el, cu răsuflarea tăiată. El a fost. Sunt sigur că el a fost...

– Nu știm dacă a venit aici, Preacher, spuse Brie.

– Este singurul lucru care s-ar fi putut întâmpla. Paige nu ar dispărea în felul ăsta. Pentru Dumnezeu, mașina ei e aici! Geanta. *Copilul* ei!

– Nu există nici o dovadă că s-ar fi petrecut ceva ilegal. Încă, spuse Brie.

Băgă din nou mâna în geantă și de data asta scoase un Glock de 9 mm. Îl scoase din toc și verifică dacă era încărcat, apoi îl băgă la loc – mai întâi în toc, apoi în geantă.

– Voi, bărbații, ar trebui să vă duceți să căutați prin oraș. Sunați la fermele din apropiere de la Connie și de la Doc, ca linia din bar să rămână liberă. Cineva să se uite și în biserica aia veche, cu foarte multă grijă, spuse ea. Eu și Mel o să stăm aici, cu Chris. Și, dacă apare vreo problemă, mă descurc eu.

– Porți armă? o întrebă Mike, pășind spre ea.

– Hmm. Era necesar, spuse Brie. Și da, știu s-o folosesc. Și nu, nu mi-e frică s-o fac.

Preacher era deja afară pe ușă când Jack întrebă:

– Necesar?

– Nu e ceva neobișnuit să fii amenințat, spuse ea. Nu în meseria mea. Oamenii pe care îi pun sub acuzație sunt periculoși, adeseori violenți. Și poate că-ți amintești că nu mai am un bărbat înarmat în casă.

– Brie...

– Nu acum, Jack.

– Da, spuse el nefericit.

Ideea că surioara lui mai mică era amenințată nu făcea decât să sporească tensiunea pe care o simțea deja. Era de acord cu Preacher – se întâmpla ceva rău de tot. Paige se relaxase o idee, dar tot se ferea să plece prea departe de Preacher – nu trecuseră decât vreo opt săptămâni de când Lassiter ieșise din închisoare. Se duse la Doc ca să-l sune pe Jim Post și să-i spună să vină în Virgin River din Grace Valley, pentru cazul în care erau nevoiți să extindă căutările. Jim lucrase la departamentul de narcotice înainte să se retragă și să se însoare cu June Hudson și știa multe despre taberele ascunse din munți.

După o oră, nu găsiseră nimic în oraș și nici cei de la fermele din apropiere la care sunaseră nu văzuseră și nu auziseră nimic. Apoi, însă, vestea proastă veni la telefon. Câteva cercetări scoseseră la iveală faptul că Wes Lassiter cumpărase un bilet de avion către Eureka din L.A., cu o zi în urmă. Nu avea cum să ia o armă cu el decât dacă o băga pe ascuns și în mod ilegal în bagajul de cală, însă închiriase o mașină. Și în acea dimineață fusese raportat un furt de mașină în Fortuna. Dispăruse Fordul unui fermier, model '83, de culoare cafenie. Bărbatul spusese că avea o pușcă în portbagaj.

– A luat-o, spuse Preacher. Asta e, a luat-o.

– Dacă așa e, o să găsească mașina închiriată la mică distanță de proprietatea fermierului, zise Brie. Poliția din Fortuna cercetează chiar în clipa asta.

Preacher se duse direct în apartamentul lui, în vreme ce toți ceilalți rămaseră uitându-se unii la alții. Peste cinci minute, se întoarse și puse două veste, puști și pistoale pe una din mese. Adusese și geci, și lanterne, pentru că se lăsa seara, iar noaptea era rece și întunecată. Era gata să se pună în mișcare, fie că avea, fie nu informații suplimentare.

Mike se duse la mașină și se întoarse cu pușca și cu veste antiglonț. Nu avea nici un motiv să aibă o vestă antiglonț în mașină, dar, pe vremea când se ocupase de bandele de stradă, avusese întotdeauna una la el, în caz că în zona lui începea un schimb de focuri. De când fusese eliberat Lassiter, era pregătit.

Jack clătină din cap și se duse să ia echipamentul din mașina lui. În timp ce aruncase lucrurile în spate, fusese convins că Paige o să apară. Că o să se dovedească că era doar prin vecini, luând ceaiul pe verandă cu Lydie Sudder, bucurându-se de o după-amiază însorită. Însă reacția lui Preacher îl îngrijorase. Prietenul lui nu avea obiceiul să exagereze, iar Jack voise să fie pregătit, în cazul în care se petrecuse totuși ceva sinistru.

Mel spusese:

– Oh, zău așa! Nu ți se pare cam mult?

– Sper să fie, răspunsese el. Sincer, sper să fie.

Când se întoarse în bar, îl găsi pe Rick punându-și una din vestele antiglonț.

– Ăăă, Rick, mă gândeam că femeile ar putea avea nevoie de un bărbat în oraș...

– Adu-l pe Doc, zise Rick, punându-și vesta care, fiind a lui Preacher, era mult prea mare pentru el și strângându-i închizătorile cu velcro. Doc poate să ajute aici. Trage destul de bine.

Acum, în timp ce-și punea propria vestă, Jack i se adresă lui Preacher:

– Spune-mi care e planul tău!

– Îmi pare rău, Jack. Am capul gol. Tot ce știu e că trebuie să încerc să o găsesc.

– Sigur. Bun, uite cum facem! Șeriful, ofițerii de patrulă și departamentul forestier vor primi descrierea lui Paige și a mașinii. Ei vor controla drumurile, așa că noi o să ne întoarcem în pădure. O să căutăm urme proaspete în noroi sau tufișuri culcate la pământ care să arate că a trecut un vehicul pe acolo. Dacă e cu mașina aia veche, n-o să iasă de pe drum. O să-l așteptăm pe Jim

Post. Cunoaște bine zona – poate chiar mai bine decât noi. O să căutăm locuri de campare, dovezi că cineva a trecut pe acolo, poate chiar o mașină ascunsă...

– Ar putea fi departe acum, îl întrerupse Rick.

– Nu, nu se duce departe, spuse Preacher. Nu poate să ajungă prea departe cu Paige după el. Paige s-a schimbat de când era cu el – nu mai face tăcută ce-i spune. Fanfaronul ăsta cu casa lui de 3 000 000 de dolari n-o să dea fuga înapoi în L.A., la cine știe ce fundătură, cu o femeie pe care o consideră femeia lui. Dacă e cu el, înseamnă că a răpit-o. Nu fuge. Se ascunde. O să facă ceva rău.

– S-ar putea ca Preacher să aibă dreptate, spuse Mike. Rick, avem nevoie de hărți cu ținuturile Trinity și Humboldt. Du-te la Connie și ia-o de la ea! O să stabilim un traseu, o să fixăm puncte de întâlnire. În felul ăsta ne putem regrupa aici, pentru noi informații. Jack, ai vreo câteva lăzi de apă îmbuteliată?

– Sigur.

– Preacher, găsești poze cu Paige pe undeva? Poate la ea în portofel?

– O să mă uit, spuse el, plecând numaidecât.

Oamenii se puseră din nou în mișcare, trecând la treabă.

Trecuseră aproximativ patruzeci de minute în care adunaseră arme și studiaseră hărți, când sosi Jim Post, deja echipat – cu vesta antiglonț vizibilă pe sub cămașă, cu arme de ambele părți. Se uita la traseele de căutare și la punctele de întâlnire, când telefonul sună în bucătărie. Brie se duse să răspundă și se întoarse în bar cu o expresie sumbră.

– Nu am vești bune. Băieții din Fortuna au găsit mașina închiriată. Mă tem că el trebuie să fie în camioneta furată.

Preacher se duse la Mel, care-și sălta agitată bebelușul pe umăr.

– Mel, Chris trebuie să se trezească în orice clipă. Poți să ai tu grijă să nu se îngrijoreze, nu?

– Sigur, zise ea.

Își puse mâinile mici pe fața lui și spuse:

– O să fie bine.

Preacher închise ochii o clipă.

– Deja nu e bine, Mel.

– John? se auzi o voce firavă.

Chris stătea în pragul ușii bucătăriei, ținând în mână jucăria preferată – ursul cu piciorul din flanel în carouri.

– Ce faci, John?

Chipul lui Preacher se topi într-un zâmbet blând și se duse la băiețel. Îl ridică în brațe.

– Mă duc la vânătoare, spuse el. O mică partidă de vânătoare.

– Unde e mama?

Preacher îi sărută obrăjorul îmbujorat.

– O să se întoarcă în curând. Are puțină treabă. Iar tu o să rămâi cu Mel și cu Brie cât suntem noi plecați la vânătoare.

În timp ce conducea, Wes vorbea. Nu se uita la Paige – ochii i se învârteau haotic, ca și cum ar fi încercat să găsească ceva. Paige se întrebă dacă era din cauza drogurilor sau dacă se pierduse între dealuri, pentru că avea adeseori senzația că se învârt în cerc. Wes intra pe un drum, apoi fie se întorcea, fie dădea cu spatele. Însă în tot acest timp, Paige asculta.

Află cât de mult detesta viața pe care o ducea acum în L.A. Femeia nu avea pentru el decât un singur scop – îi asigura un loc în care să stea. Și în nici un caz n-o să dea el raportul în fiecare săptămână unui maimuțoi, n-o să se ducă în fiecare zi la întâlnirile alea idioate – dar știa cum să le joace jocul. Și îl testau aleatoriu pentru droguri, spuse.

– Știai? Vor să fac pipi în pahărel în mod regulat.

Apoi râse.

– Sunt multe locuri de unde poți să faci rost de pișat curat.

Și atunci Paige își dădu seama – Wes reușise să fie mereu cu un pas în fața lor în ultimele două luni. Lua ceva și, dacă nu înnebunise deja de tot, drogurile îl duceau vertiginos pe acest drum.

Paige nu răspunse. Asculta și privea. În general era întuneric aici, în pădure, pe drumurile întortocheate, însă începuse să apună și soarele. Deși era luna mai, era frig noaptea în pădure, iar Paige tremura. Nu avea habar unde sunt.

– Ai idee cum e în închisoare?

Întoarse brusc fața spre ea.

– Ai văzut vreodată un film cu închisori, Paige? E mai rău decât în cea mai rea închisoare pe care ai văzut-o vreodată în vreun film.

Paige ridică bărbia, gândindu-se: „Te-au *bătut*, Wes? Cum a fost? Ha?"

Dar nu spuse nimic.

– Încă nu pot să cred că mi-ai făcut așa ceva. Pe toți dracii, nu pot să cred! De parcă n-ai fi știut cât de mult te iubesc. Dumnezeule, ți-am dat totul! Ți-ai imaginat vreodată că o să trăiești într-o casă ca aia pe care ți-am cumpărat-o? Te-ai gândit vreodată? Te-am luat din maghernița aia și te-am adus într-un loc decent, un loc stilat. Ce ți-a trebuit vreodată și nu ți-am dat?

Și o ținea tot așa. În timp ce-l asculta, primul gând care îi veni în minte fu că Wes era complet rupt de realitate. Iar asta o șoca și o speria în același timp. El chiar credea că o casă frumoasă și câteva lucruri drăguțe puteau face abuzul tolerabil.

Se gândi la John – la John cel bun și iubitor. Își aminti ce-i spusese despre frică. „Te învață să pari curajos." Fiecare mușchi din trup părea să-i tremure pe măsură ce furia o cuprindea tot mai mult. N-o să îngăduie ca nebunul ăsta care pierduse contactul cu realitatea să-l ia pe omul ăla atât de drăguț din viața ei, din viața lui Chris.

Apoi următorul lucru de care-și dădu seama – nu spusese absolut nimic despre Christopher. Doar la început, când o răpise, și asta ca să o șantajeze, nu că l-ar fi interesat soarta fiului său. Nu-și dorise niciodată un fiu, nu-și dorise niciodată copii. Nu o atinsese din punct de vedere sexual cât fusese însărcinată; de parcă bebelușul i-ar fi afectat concentrarea. Întotdeauna nu fusese vorba decât despre ei doi. Ar fi trebuit să-și dea seama că scopul bătăilor crunte fusese să o facă să piardă copilul. Era o minune că-l avea pe Chris.

Wes urcă pe un drum cu multe serpentine care se oprea pe un mic povârniș, cu doar câțiva copaci. Privind în jos, Paige putea vedea nu doar drumul întortocheat care urca dealul, ci și drumul de legătură de mai jos. Observă o mașină care dispăru de cealaltă parte a muntelui.

– Ar trebui să fie bine aici, spuse el, oprind motorul.

– Bine pentru ce? întrebă ea.

O privi lung și, deși avea o expresie crudă, îi mângâie obrazul cu mâna. Blând. Paige se cutremură sub atingerea lui. Nu o lovise încă și asta făcea el cel mai bine.

– De ce nu ai fugit? întrebă ea, în șoaptă. Dacă nu voiai să ajungi iar la tribunal, poate chiar înapoi la închisoare, de ce nu ai fugit? Ai bani, Wes. Poate că ai fi scăpat.

Wes pufni în râs.

– Nu prea înțelegi cum stă treaba cu eliberarea asta condiționată, nu? Mi-au confiscat pașaportul. În plus, cu cât m-am gândit mai mult – la noi doi – cu atât mi-am dat seama că o să fie mai bine așa. O s-o terminăm așa.

Îi zâmbi cu jumătate de gură, apoi băgă mâna sub scaun și scoase o rolă de bandă adezivă.

– Haide, Paige! Plecăm de-aici.

Jack, Preacher, Jim Post, Mike și Rick plecară pe la patru, la aproximativ o oră de la dispariția lui Paige. Lăsară în urmă schița unei hărți, pe care erau marcate

aceleași puncte de întâlnire precum cele de pe harta care era la Jack. Trasaseră cercuri din ce în ce mai largi pe lângă Virgin River. Dacă nu găseau nimic numaidecât, intenționau să se întoarcă în oraș la 20.00, apoi din nou la miezul nopții, ca să vadă dacă Paige se întorsese sau fusese găsită de poliție. Însă nici unul nu avea de gând să renunțe până nu o găseau.

Plecară cu două mașini și se duseră mai întâi pe dealurile din nordul orașului. Parcară lângă o curbă largă și, cu lanterne în mână, intrară pe jos în pădure, căutând orice fel de urmă.

Ori de câte ori dădeau peste câte o casă sau peste câte un vehicul, se opreau și arătau o poză cu Paige și le dădeau oamenilor descrierea camionetei furate și a lui Wes Lassiter.

Când se întoarseră în Virgin River la ora 20.00, îi găsiră pe Buck Anderson împreună cu cei trei fii ai lui, pe Doug Carpenter și pe Fish Bristol, pe Ron și pe Bruce și pe încă vreo câțiva bărbați. Toți se uitară la hartă și de data asta o porniră spre Autostrada 36, care urca în munții din Trinity County. Brie le spuse că nu primise nici o veste de la departamentul șerifului sau de la patrula de poliție.

Deși cele mai multe mașini își continuară drumul, Jack, Preacher și Jim se opriră în Clear River. În timp ce Preacher și Jim discutau cu oamenii de pe stradă, Jack intră într-un local pe care îl vizitase frecvent în alte vremuri - un mic bar la care servea o chelneriță cu care avusese o legătură înainte ca Mel să apară în viața lui. Remarcă cu oarecare tandrețe felul în care ochii femeii se luminară în clipa în care îl văzu intrând. Charmaine era o femeie frumoasă, mai mare cu vreo zece ani decât Jack și una dintre cele mai inimoase persoane pe care le cunoștea.

- Hei, prietene. A trecut ceva timp.

- Charmaine, spuse el, dând din cap. Nu am venit într-o vizită de plăcere. O femeie din orașul nostru

a dispărut, spuse el, arătându-i o poză. Presupunem că a fost luată de fostul ei soț, un bărbat abuziv, recent eliberat din închisoare. Femeia, Paige este numele ei, e iubita bucătarului meu.

– Oh, Doamne, Jack! E îngrozitor.

– Toată lumea o caută. Pot să mă bazez pe tine să răspândești vorba printre toți cei care vin să bea un pahar aici?

– Sigur că da.

Și Jack îi descrise camioneta furată, îl descrise pe fostul soț și-i spuse că, deși nu erau sută la sută siguri, cel mai probabil era că el o luase. Lui Paige îi era frică de el și nu ar fi plecat singură. Își lăsase mașina și geanta în urmă.

– O să spun oricui e dispus să asculte, îi promise ea.

– Mulțumesc.

Dădu să plece, apoi se întoarse.

– Sunt însurat acum.

Charmaine dădu din cap.

– Am auzit. Felicitări!

– Avem un copil. Băiat. Are șase săptămâni.

Charmaine zâmbi.

– În cazul ăsta, înseamnă că ți-a ieșit.

Jack dădu din cap.

– Altfel ai fi fost terminat.

– Asta așa e. Dacă reușești să mă ajuți cu ceva în povestea asta, Charmaine, o s-o consider o favoare personală.

– N-o s-o fac pentru tine, Jack. Cu toții ne ajutăm unii pe alții în astfel de situații. Pun pariu că e frig afară, deși e aproape vară. Sper că fata e bine.

– Da, spuse el. Și eu sper.

Când plecă, un bărbat în geacă de blugi, cu o pălărie de cowboy din paie, coborî de pe scaunul din celălalt capăt al barului și se apropie de Charmaine.

– Cine era?

– Ai chef de vorbă acum? întrebă ea, zâmbind și ștergând barul. Probabil că ai auzit – a dispărut o femeie

din Virgin River. Îl bănuiesc pe fostul soț, recent ieșit din închisoare. Posibil să conducă un Ford '83, cafeniu.

– Chiar așa?

Își termină berea, lăsă o bancnotă de zece dolari, își duse degetele la pălărie și ieși din bar.

Paige înțelese acum ce se întâmpla. Wes o așeză pe pământ, cu spatele lipit de un copac și îi legă mâinile în față, cu bandă adezivă. Îi prinse și gleznele între ele și-i lipi o bucată peste buze.

– Îți stă bine așa, Paige, zise el. Măcar acum nu mai ești obraznică.

Prinse două lanterne de ea, ca să o facă să lumineze în întuneric. Apoi, preț de mai bine de-o oră, stătu pe pământ, nu departe de ea, și vorbi despre dezamăgirile vieții lui, de la copilăria nefericită pe care o avusese până la perioada scurtă petrecută în închisoare – deși, dacă l-ai fi auzit, ai fi putut jura că fuseseră câțiva ani buni. Avea multe să-i reproșeze în legătură cu căsnicia lor – se părea că, în mintea lui, totul fusese numai și numai din vina ei. Ea îl făcuse să o lovească, cu văicărelile și comentariile ei. Dar vorbea încet. Avea calmul și atitudinea stoică a unui sinucigaș.

Ajunsese la concluzia că Paige o să-l atragă pe John în căutarea ei, poate și pe Jack. Nu erau prea departe de oraș și de-aia i se păruse că se învârtiseră în cercuri. De sus de unde erau, puteau vedea orice mașină apropiindu-se.

Când termină de vorbit, Wes lăsă camioneta în vârful dealului, unde putea fi ușor văzută. Se întoarse la ea, porni lanternele și se duse între copaci, de unde să-i poată vedea venind pe eventualii salvatori. Intenționa să-l împuște pe John, apoi pe Paige, apoi să se împuște și el.

– M-am săturat de mascarada asta, spuse el. Ai câștigat.

Zâmbi.

– Într-un fel.

Deși nu putea răspunde din cauza bucății de bandă adezivă de pe gură, Wes nu o putea opri să gândească. Și în gând îi spunea: „Habar nu ai cum e John. Cum sunt prietenii lui. Nu sunt doar mai puternici decât tine, sunt și mai deștepți". Apoi închise ochii și se rugă: „Te rog, Doamne, ajută-i să fie mai deștepți decât au fost vreodată".

Când luna apăru pe cer, echipa de căutare conținea mai bine de douăzeci de bărbați. Unii dintre ei bombăneau, spunând că nu are nici un rost să bată pădurea în căutarea lui Paige, care ar fi putut deja să fie în San Francisco sau poate chiar în drum spre Los Angeles. Și, dacă era într-adevăr ținută prizonieră în pădure, ar putea să fie imposibil să o găsească - putea să se piardă în întinderea vastă, fără să dea vreodată de urma ei.

- Te temi că n-o s-o găsim, Preach? întrebă Rick.

- Mă tem să n-o găsim prea târziu, spuse el.

Străbătuseră drumuri de munte, drumuri forestiere vechi, cărări și poteci, luminaseră cu lanterna în râpe și hăuri, dar nu găsiseră nimic. În spatele mașinii lui Jack erau hamuri și corzi, pentru cazul în care ar fi văzut ceva într-o vale și ar fi trebuit să coboare în rapel pe o muchie abruptă, însă, până acum, nu fusese necesar. Cei mai mulți dintre ei erau epuizați, dar Preacher nu se lăsa și, atât timp cât el mergea înainte, prietenii îi erau alături.

Un bărbat care nu avea alt nume în afară de Dan bea o bere la un bar din Clear River când auzi despre o căutare în zonă și i se păru că văzuse mașina ceva mai devreme. Probabil că nu era un singur Ford cafeniu prin dealurile astea, însă văzuse un bărbat și o femeie înăuntru. Bărbatul strângea destul de intens volanul în mână, privind încordat prin parbriz, conducând nervos. Dan era un fin observator și remarcase că nu era ceva în regulă, înainte chiar să audă de posibila răpire.

Dan era un cunoscut cultivator ilegal de marijuana din zonă. Se împrietenise o idee cu ceilalți cultivatori, de-a lungul timpului. Erau un grup aparte. Nu aveau încredere în nimeni. Se adulmecau ușor unii pe alții – cumpărau aceleași produse ca fermierii, cărau găinaț de pasăre în camionete până la câmpurile lor, scoteau bancnote soioase din buzunarele din spate, dar *niciodată* nu-și arătau unul altuia plantele sau locurile în care cultivau. După aproximativ trei ani, Dan intrase în cercul lor.

Cei mai mulți trăiau lângă plantațiile lor, dar Dan prefera să angajeze oameni. Asta-i lăsa libertatea să se miște în voie în loc să rămână fixat într-un singur loc. Îi permitea totodată să înființeze mai multe terenuri de cultură în toate cele trei ținuturi. Și să locuiască în altă parte, departe de toți oamenii cu care făcuse atâtea eforturi să se împrietenească.

Dan nu se oferi să se alăture căutării – s-ar putea să aibă o problemă cu asta. Nici nu menționă că aruncase de unul singur o privire în jur. Dar fusese de câteva ori în barul din Virgin River și o văzuse pe femeie – iubita bucătarului. Soția proprietarului, moașă, îi făcuse o favoare cu ceva timp în urmă – o femeie care lucra pentru el îl luase prin surprindere când intrase în travaliu, iar Dan se gândise că ar fi fost bine să-i aducă pe cineva să o ajute. Și până la urmă fusese al naibii de bine că o făcuse. Fără ajutorul lui Mel Sheridan, copilul nu ar fi trăit. Ca să nu mai spună că îi lovise mașina nu cu mult timp în urmă și fuseseră foarte civilizați în legătură cu întreaga poveste.

Petrecuse mult timp bătând cărările munților de pe aici și se orienta foarte bine. Se gândi să arunce o privire prin locuri la care poate că alții nu s-ar fi gândit. Dacă găsea ceva, poate că returna favoarea. Anonim.

Știa exact unde să-și ascundă mașina ca să nu fie văzută de pe drum, unde se găseau drumurile și potecile abandonate. Nu purta întotdeauna armă, însă de data

asta o luă la el. Dacă femeia fusese într-adevăr răpită de un fost soț periculos, era posibil ca lucrurile să ia o întorsătură urâtă.

Noaptea era întunecată, dar Dan știa unde se duce și ținea lanterna în jos, pe luminozitate minimă. Din când în când, vedea convoiul de mașini învârtindu-se ceva mai jos, așa că știa că nu căutau în același loc și era suficient ca să-l facă să meargă mai departe.

Femeia aia, iubita bucătarului, îi păruse o fată drăguță, cam de aceeași vârstă și înălțime cu soția lui Dan. Fosta soție acum, dar, chiar și așa, nu-și imagina ce ar fi făcut dacă i-ar fi fost luată de lângă el în felul ăsta. Probabil că ar fi înnebunit.

Luna începuse să urce pe cer în clipa în care dădu peste camionetă și peste femeie. O singură privire fu îndeajuns ca să-și dea seama că nu era ceva în regulă. Ce rost avea să lași o femeie legată de un copac, cu lanternele pornite care să o lumineze, cu mașina la vedere? Decât dacă era o capcană. Se gândi că poate era moartă, cu dinamită prinsă pe ea, dar apoi o văzu mișcându-se. Își înălță capul, tremură și-și sprijini spatele de copac. Poate că era vie, cu dinamită prinsă pe ea – gândul ăsta îi întorcea stomacul pe dos.

De unde era, nu putea vedea pe nimeni altcineva acolo. Se uită pe ferestrele mașinii – nimeni.

Băgă lanterna la centură și, fără nici un sunet, coborî cu spatele pe drumul de pământ. Până jos, până când putu să se întoarcă spre stânga și să înceapă să urce din nou.

Cel mai evident loc în care să caute ar fi fost chiar în fața ei.

Odată ce ajunse în capătul cărării și se pregăti să o ia în sus, se lovi de două provocări. Prima – nu putea folosi lanterna și era întuneric beznă. A doua – nu putea să se împiedice sau să alunece pe întuneric și să facă zgomot, în caz că avea dreptate și cineva stătea cu ochii pe ea.

Se hotărî să facă un ocol larg în jurul ei și, dacă nu găsea pe nimeni, să se apropie și să evalueze situația. Să caute un fel de capcană prinsă de ea.

Abia începuse să urce, când luna, înaltă și plină, lumină calea în fața lui – lucru pentru care era extrem de recunoscător. De fiecare dată când vântul mișca ramurile pinilor înalți, făcându-i să șoptească și să geamă, făcea cu băgare de seamă un pas.

De două ori rupse o rămurică sub talpă și atunci se opri în loc și ascultă. Nemișcat ca o stană de piatră; nici măcar nu mai respira.

Nu urcase prea sus pe deal când își dădu seama că era cineva în vârf, ascuns în spatele unui copac. Auzi mașini apropiindu-se și înălță capul. La adăpostul zgomotului de motor, coborî repede înapoi la drum. Se ascunse în pădure, la marginea drumului și le făcu semn folosind lanterna.

Jack coborî fereastra.

– Ce mama dracului...?

– Aici e, spuse Dan, în șoaptă. Treci încet de dealul ăsta, în așa fel încât să lași impresia că mergi mai departe. Acolo sus, pe stânga, este o zonă liberă. Duceți mașinile acolo, coborâți pe jos, apoi vă conduc eu. Opriți lanternele! Sunt acolo sus, spuse el, smucindu-și capul în direcția dealului. Haide!

Preacher se aplecă în față.

– Ea e bine?

– Cred că da, deocamdată. Haide, haide... Să nu-i atragem atenția. *Treceți* de deal!

Jack băgă în viteză și o luă din loc în timp ce bărbatul de la marginea drumului direcționa cea de-a doua mașină cu lanterna.

Dan așteptă câteva momente, apoi îi auzi venind pe jos. Când cinci bărbați fură adunați în jurul lui, le spuse:

– Are un plan. Femeia e legată și lăsată la vedere, iar pe el l-am zărit printre copaci. Se ascunde. Nu l-am văzut foarte bine, dar sunt convins că are o armă. Și așteaptă.

Drumul ăsta vechi urcă până în vârf, unde și-a parcat mașina. Cineva poate să vină după mine prin spatele dealului – dar nu e potecă. Se pricepe vreunul din voi să calce ușor și fără zgomot?

– Eu, spuse Jim.

– Vin și eu după tine, sunt destul de bun, zise Mike.

– Bine, ocolim și urcăm. Voi, băieți, urcați pe aici, încetișor. Poate cu o singură lanternă, cu lumina redusă și îndreptată spre pământ. Lăsați-ne să o luăm înainte – noi nu avem potecă. Cu puțin noroc, ne întâlnim sus.

Înainte să-i conducă pe Jim și pe Mike prin spatele dealului, Dan își simți geaca prinsă în pumnul lui Jack.

– De ce faci asta?

– Hei, eram în barul din Clear River când ai intrat, spuse el defensiv. Cunosc foarte bine dealurile astea. Nu crezi că...

Jim Post își puse brațul solid între Jack și Dan și spuse:

– Să trecem la treabă. Hai! Ne lămurim mai târziu ce și cum.

Și astfel echipa se despărți – Jack, Preacher și Rick o luară pe drum, unul în spatele celuilalt, cu Preacher în frunte, mișcându-se o idee prea repede, în timp ce Mike, Jim și Dan ocoleau dealul, ca să urce prin spatele lui Lassiter. Urcușul era ușor pentru grupul lui Preacher, mai puțin pentru Jim și Mike, care-și croiau drum printre tufe și mărăcini.

De îndată ce ajunse în vârful dealului, Preacher văzu camioneta cea veche. Se opri în loc și se ghemui și continuă să înainteze astfel, cu Jack și Rick în spatele lui. Și, nu departe, o văzu sprijinită de un copac, cu bărbia lăsată în piept. Ar fi putut fi moartă sau adormită.

În clipa în care Preacher o văzu pe Paige lângă copac, îi rosti numele într-o șoaptă uluită. O apucă fără să stea pe gânduri înspre ea. Jack îl preveni în șoaptă să nu se ducă și dădu să-l prindă de umăr, dar rată. În clipa în care auzi pașii grei ai lui Preacher îndreptându-se spre

ea, Paige ridică bărbia. Ochii ei erau măriți de groază. În clipa următoare niște brațe îi prinseră gleznele, iar Preacher se prăbuși la pământ și începu să alunece la vale. Se auzi o împușcătură și o durere ascuțită, ca o tăietură de cuțit, îi sfâșie bicepsul stâng. Se prăbuși ca un bolovan și începu să se rostogolească împreună cu Jack.

Nu se auzi o a doua împușcătură, dar era agitație între copaci. Rick rămase în spatele camionetei, cu arma pregătită, dar neavând încotro să o îndrepte. Sunetele dintre copaci sugerau că era posibil ca Lassiter să încerce să fugă, dar, cu puțin noroc, avea să fie prins de Mike și de Jim.

Preacher lovi din picioare, se desprinse de Jack și începu să se târască spre Paige cu o viteză incredibilă. Se duse în spatele copacului și-și întinse brațele lungi, o prinse cu mai multă putere decât o făcuse vreodată și, fără să stea să o dezlege, o trase în spatele copacului, în siguranță, lângă el. Își puse mai întâi degetele pe bucata de bandă adezivă care îi acoperea gura.

– O să te doară, scumpo, îi șopti, apoi trase repede și cu putere.

Paige strânse ochii și, curajoasă, nu scoase nici un sunet. Apoi spuse:

– John, te așteaptă! Vrea să ne împuște pe amândoi.

Preacher scoase briceagul din buzunar și-i tăie repede legăturile de la mâini și de la glezne.

– Nebunul dracului! șopti el, în timp ce tăia banda.

Se uită pe lângă copac. Fără îndoială, cineva cobora în fugă dealul. Poate că fusese deja prins și se zbătea ca să scape.

Paige îi atinse umărul și partea de sus a brațului. Găsi sânge.

– Ești rănit, șopti.

Îi puse degetul pe buze, apoi rămaseră amândoi nemișcați, ascultând.

Zgomotul dintre copaci slăbise în intensitate și era acum doar un foșnet. În afară de asta, noaptea era cufundată în tăcere.

Trecură câteva clipe încordate, apoi se auzi un strigăt:

– Hei! Băiatul rău e la pământ. Venim cu el.

Paige șopti:

– Nu e vocea lui Wes.

Preacher se uită din nou pe lângă trunchiul copacului. Îl văzu pe Jack întins pe burtă, cu pușca ridicată și îndreptată în direcția copacilor. Bărbatul care îi condusese pe Jim și pe Mike în sus pe deal își pierduse pălăria, dar se apropia printre copaci, cărându-l în spate pe Wes, îndoit de la mijloc și lipsit de cunoștință. Îl aruncă grămadă la pământ, apoi clătină din cap.

– Complicat, spuse el.

Preacher o ajută pe Paige să se ridice, ținând-o precaut în spatele lui.

– Ce dracu' ai făcut? întrebă Jack, ridicându-se mai întâi în genunchi, apoi în picioare.

– La naiba! făcu străinul. Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o să reziști până ajungeam în dreptul lui. Nu ți-am spus să aștepți? Până ajungeam sus, pe la spate?

Se lăsă pe vine, scoase cătușele din spatele curelei și-i prinse lui Wes mâinile la spate.

Jim apăru următorul dintre copaci, ținând în mână două puști – a lui și a ghidului lor. În urma lui venea Mike. Amândoi gâfâiau.

Jack se uită la el.

– E mort?

– Neah!

Încă avea lanterna în mână.

– Dar o să-l doară capul al dracului de tare. Bine că nu m-a văzut – nu pot să fiu amestecat în asta. Din motive evidente.

– Te bazezi pe mulți oameni să te acopere. Cineva s-ar putea să spună din greșeală adevărul.

– Ei, se mai întâmplă. N-ar fi prima oară când trebuie să mă mut. Dar îți spun – viața e frumoasă aici și acum. Aș prefera să nu fiu amestecat în povestea asta.

Wes Lassiter zăcea lipsit de cunoștință, cu fața la pământ. Mike Valenzuela se apropie de Dan, încă gâfâind.

– L-ai lovit?

– Păi, băiatul vostru a provocat o diversiune și nu aveam suficientă lumină ca să trag...

– Ai cătușe la tine? întrebă Mike.

Dan rânji.

– Da, știi tu... E sexy. Ar trebui să-ncerci.

– S-ar putea, zise Mike.

Dan se uită la Jack.

– Dacă am face un schimb aici? Lanternele?

Scoase o cârpă din buzunar și șterse amprentele de pe lanterna lui.

– Nu asta, spuse Jack. Pe asta am folosit-o când mi-am adus fiul pe lume.

Zâmbi.

– Nu am găsit o moașă.

Dan râse.

– M-am gândit că-ți sunt dator. Măcar o dată. Dar serios acum – n-ar trebui să fiu implicat.

– Ia-o pe a mea, spuse Jim Post.

Jim îi aruncă lanterna lui Dan și o prinse pe cealaltă în același fel.

Dan își atinse fruntea.

– La naiba, mi-am pierdut pălăria, spuse el. O să fie bine acum, nu-l mai scapă nimeni de închisoare. N-o să mai ai probleme. Am auzit că pedepsele pentru răpire sunt uriașe.

Se răsuci pe călcâie și începu să coboare dealul, printre copaci.

După ce sunetul pașilor lui se pierdu în depărtare, totul rămase câteva clipe cufundat în tăcere. Apoi bărbatul de pe pământ începu să se miște și să geamă. Preacher scoase un mârâit și-și trase piciorul în spate, dar se opri

și nu-l lovi cu o gheată în spatele căreia se aflau 115 kilograme de furie pură.

Jim Post înclină capul în direcția în care dispăruse bărbatul cu care făcuse schimb de lanterne.

– Îl cunoști?

– Nu, spuse Jack. A venit să bea ceva la bar, cu niște dolari rulați, duhnind a iarbă. Apoi a dus-o pe Mel pe un câmp de marijuana ca să aducă pe lume un copil și am crezut că o să-mi pierd mințile, atât m-am speriat de tare. Următoarea dată când l-am văzut, i-am spus că nu pot să permit așa ceva.

Ridică din umeri.

– Mi-a spus că Mel nu a fost în pericol, dar că povestea n-o să se repete. Și acum asta.

– Asta, zise Post.

– Cea mai trăsnită parte din relația noastră, până acum, spuse Jack.

– Ce-i drept, a urcat dealul ceva mai repede decât noi, spuse Jim. Probabil că v-a auzit când ați ajuns în vârf, pentru că și-a aruncat pușca și a rupt-o la fugă, printre tufe. Am auzit împușcătura, apoi lupta. Și-a asumat un risc considerabil. Dacă tipul ăsta s-ar fi priceput ceva mai bine, putea să se întoarcă asupra omului nostru. A prietenului nostru.

– Este un bun prieten de-al meu, spuse Preacher.

Paige ieși din spatele lui, iar Preacher o cuprinse cu brațul sănătos pe după umeri. Celălalt îi atârna pe lângă corp, sângerând.

Jim îi privi pe rând pe fiecare în ochi.

– Eu l-am lovit în moalele capului, înțeles? Suntem toți de acord? Pentru că amicul nostru cu pălărie... cred că nu e ceea ce pare să fie.

– N-ar trebui să lăsăm legea să hotărască asta? întrebă Jack.

Jim Post lucrase sub acoperire în munții ăștia, în comerțul de canabis, când o cunoscuse pe June și se îndrăgostise.

– Lasă asta în seama mea, bine? Încă mai am vreo câteva cunoștințe. Lasă-l în pace! Îi suntem datori.

– Cel puțin o dată, spuse Paige.

Wes Lassiter se trezi la spital, legat cu cătușele de pat, fără să aibă habar cine-l lovise. Pretinse că nu-și amintea că-și răpise soția și că era, firește, victimă și nu agresor în întreaga poveste.

Dar erau mulți martori – de la Paige la oamenii care o căutaseră și până la bărbatul care îl găsise cu arma îndreptată spre Paige, care era cu mâinile și cu picioarele legate – Jim Post.

O mărturie care, în mod ciudat, n-avea să fie niciodată solicitată. Asistentul procurorului regional le promise că nu o să accepte nici un fel de înțelegere – pentru numeroase încălcări ale termenilor de eliberare condiționată, nerespectarea unui ordin de protecție, răpire și tentativă de crimă – însă în cele din urmă o făcu. 25 de ani de închisoare fără drept de eliberare condiționată pentru răpire, urmând ca pedeapsa pentru celelalte capete de acuzare să fie pronunțată ulterior – de data aceasta cu drept de eliberare condiționată. Dar Wes Lassiter avea să fie un om foarte, foarte bătrân înainte să aibă măcar posibilitatea să solicite eliberarea condiționată. Dacă s-ar fi ajuns la proces, ar fi fost posibil să fie condamnat pe viață, fără posibilitate de eliberare.

Paige și întreg orașul Virgin River erau extrem de recunoscători.

Deseori Paige se trezea în toiul nopții cu un strigăt pe buze, tremurând ca varga de frică. John o lipea de el și îi spunea:

– Sunt aici, iubito. Sunt aici. O să fiu întotdeauna aici.

Se liniștea. Era în siguranță.

– Chiar s-a terminat, șoptea ea.

– Și avem tot restul vieții noastre înainte, îi răspundea el, întotdeauna.

capitolul 19

Rick își luase liber de la bar în după-amiaza zilei de absolvire ca să se ducă în Eureka și s-o vadă pe Liz. Îi întrebase pe Jack și pe Preacher dacă puteau să rămână până la ora închiderii – voia să discute ceva cu ei, când se întorcea în oraș.

Când intră în bar, era aproape ora 21.00.

– Mulțumesc că m-ai așteptat, Jack, spuse el. Preacher e încă în bucătărie?

– Da. Ce mai face Liz?

– Se descurcă. S-a întors la fostul ei liceu – la școala de vară, ca să recupereze. Și vorbește și cu consiliera de acolo.

Ridică din umeri.

– Are uneori niște zile foarte triste, dar pare să se țină bine. Mai bine decât am crezut c-o s-o facă.

– Mă bucur să aud asta, spuse Jack.

Rick urcă pe unul din scaunele de la bar.

– Am 18 ani acum, spuse el. Știu că nu e încă legal, dar ce-ai zice să bem un pahar împreună? Tu, eu și Preach'. Putem?

– Sărbătorim ceva? întrebă Jack, luând trei pahare.

– Da. M-am înrolat.

Mâna lui Jack îngheță în aer. Trebui să facă un efort să ducă mișcarea până la capăt și să pună paharele pe masă. Izbi cu palma în peretele care despărțea bucătăria de bar, ca să-l aducă pe Preacher.

– Am fi putut să discutăm despre asta, spuse Jack.

– Nu era nimic de discutat, răspunse Rick.

– Ce naiba...? începu Preacher, apărând din bucătărie cu o expresie îngrijorată.

– Rick s-a înrolat, zise Jack.

De la îngrijorare, expresia lui Preacher trecu la uluire.

– Ah, Rick, ce mama naibii?

– O să bem pentru asta, dacă reușești să-ți revii, spuse Rick.

– N-o să-mi fie ușor să beau pentru așa ceva, spuse Preacher.

Jack umplu paharele cu whisky de calitate.

– Vrei să ne spui ce-a fost în capul tău?

– Sigur. Trebuie să fac ceva greu, zise el. Nu pot să mă trezesc în fiecare dimineață sperând că o să fie o zi mai puțin tristă. Am nevoie de ceva dur. Ceva care să-mi arate ce am. Să-mi arate din nou cine sunt.

Se uită cu ochi limpezi mai întâi la Jack, apoi la Preacher.

– Pentru că nu mai știu.

– Rick, puteam să-ți găsim ceva greu care să nu fie chiar atât de periculos. Țara asta e în război. Pușcașii marini sunt trimiși pe front. Nu toți se întorc.

– Uneori, nu reușesc nici măcar să iasă din pântecul mamei, spuse Rick încet.

– Ah, Rick... făcu Preacher, lăsând capul în jos. A fost un an foarte greu.

– Da. M-am gândit la multe. Să merg la școală, să colind țara vreme de-un an, să mă fac tăietor de lemne, să intru în construcții... Aș putea să o implor pe Liz să se mărite cu mine – dar se pare că ea nu are decât 15 ani.

Zâmbi trist.

– E tot ce am putut să fac, Jack. Preach. Dacă stai să te gândești, am fost crescut în spiritul pușcașilor marini.

– Carevasăzică nu e destul de rău că te înrolezi, dar mai și dai vina pe noi pentru asta? spuse Jack.

Rick rânji.

– Dacă mă descurc, voi o să primiți toate laudele.

Nici unul nu mai spuse nimic preț de câteva clipe, apoi Jack zise:

– Ne dai preavizul?

– Nu tocmai, Jack. Plec numaidecât. Speram să mă duci la autobuz, în Garberville.

– Ce înseamnă numaidecât?

– Mâine.

– Ai depus jurământul? întrebă el, iar Rick încuviință din cap. Nu mai avem timp nici de-o petrecere de rămas-bun?

Rick clătină din cap.

– Singurul lucru de care am vrut să mă asigur e că Liz este de acord. Altfel nu puteam să plec.

– Și...?

– Nu e încântată, dar a devenit mult mai dură. Spune că o să-mi scrie, dar, știți ce? Este atât de tânără! După ce voi fi dispărut de ceva vreme din peisaj o să aibă șansa să o ia de la început fără povestea asta prin care am trecut împreună care să planeze mereu ca un nor negru deasupra ei. Mai că aș fi mai fericit dacă nu mi-ar scrie deloc. Ar însemna că merge mai departe cu viața ei.

– Vrei să meargă mai departe? întrebă Preacher.

– Este unul dintre motivele pentru care trebuie să fac asta. Nici eu nu știu. Cine poate spune ce am avut eu și Liz? În afară de un copil care nu a trăit.

Coborî privirea.

– Mă străduiam atât de mult să fac tot ce puteam, încât n-am stat niciodată să verific, să-mi dau seama ce aș simți dacă nu ar exista nici un fel de presiune. Și ea la fel. Nu e cinstit față de ea.

– Dar facultatea, Rick? întrebă Preacher. Mă gândeam că, dintre noi trei, măcar unul să aibă facultate.

– E timp, dacă o să vreau să fac asta. Nu m-am înrolat pe viață. Doar pentru patru ani.

– Un lucru vreau să știu eu, spuse Jack. Nu faci asta pentru că ți-a intrat în cap ideea idioată că ne-ai face mândri pe noi doi, nu? Pentru că știi că deja suntem mândri de tine. N-am putea fi mai mândri. Înțelegi asta, da?

Rick zâmbi.

– Asta m-a ajutat să trec prin tot ce-am trecut. Nu, nu despre asta e vorba. Cred că, dacă mai plâng mult, o să mor pe dinăuntru. Trebuie să plec. Să fac ceva. Să încep

ceva important. Trebuie să atac ceva care să nu cedeze, care să riposteze.

– Armata o să riposteze, Rick, spuse Preacher.

– O să riposteze dur, așa cum vrei.

Jack ridică paharul.

– Bem pentru asta?

– Putem, zise Rick. Spuneți-mi că mă susțineți! Că-mi respectați alegerea.

– Ești bărbat acum, Rick. Te-ai gândit bine și ai luat o hotărâre. În cinstea ta!

Băură. Preacher lăsă capul în jos și suspină.

– Mă omori, să știi.

Rick se întinse peste bar, îl prinse pe uriaș de brațul sănătos și-l scutură zdravăn. Înghiți cu greu.

– O să aveți voi grijă de bunica? Să aibă tot ce-i trebuie?

– Ea ce a spus, Rick? îl întrebă Jack.

Rick ridică brav bărbia.

– A spus că înțelege. Este o femeie foarte mândră. Nu vrea să pierd vremea aici, având grijă de ea. Și știe că mi-a fost foarte greu – că trebuie să trec peste ce s-a întâmplat. În orice fel pot.

– E o femeie bună, spuse Preacher. O să avem grijă de ea.

– Mulțumesc.

Rick se ridică de pe scaun.

– Voi o să fiți bine?

– Hei, zise Jack. Suntem băieți mari. La ce oră plecăm?

– La 7.00 dimineața. Vin aici.

Dimineața veni mult prea curând pentru toți trei. Rick veni cu geanta de voiaj, dar nu putu să scape de adunarea de la bar. Mike venise să-i ureze rămas-bun. Și doar nu era să-l lase Mel să plece fără să-l îmbrățișeze cu lacrimi în ochi. La fel și Paige, și Doc. Până și Chris se trezise cu noaptea-n cap și, deși era încă în pijama, se prinse de gâtul lui Rick și fu nevoie să fie desprins cu forța. Erau și Connie, și Ron, cu lacrimi

în ochi. Preacher aproape că-l omorî când îl strânse cu brațul lui ca de urs.

– Doamne! spuse el. Să ai mare grijă!

– Ei, e doar etapa de inițiere. Ce pot să-mi facă? Dar, da, Preach, o să fiu atent. Nu trebuie să-ți faci griji.

Le fu greu să vorbească în drum spre Garberville. Jack simțea o durere puternică în piept. Și un nod în gât.

– Sunt foarte încântat, Jack. Pentru prima oară în luni întregi sunt entuziasmat de ceva. Tu mai ții minte cum te-ai simțit când te-ai dus prima oară?

– Mort de frică.

– Da.

Rick râse.

– Și mie mi-e puțin frică.

– Rick, o să încerce să te facă să nu mai simți durerea. O să crezi că e ceva personal. Nu e.

– Știu.

– O să vrei să pleci și n-o să poți.

– Știu.

– Nu ești obligat să lupți, să știi. Sunt două unități – soldații de pe front și echipa de suport. Nu ești obligat să lupți, dacă nu ești sigur.

– Tu ai fost sigur? întrebă Rick.

– Nu, băiete.

Jack se uită la el. Rick era înalt. Puternic.

– Nu, Rick. Nu am fost sigur până nu am terminat antrenamentele speciale și nici măcar atunci. Pur și simplu, în acel moment mi se părea că asta vreau să fac și m-am dus știind că era posibil să mă înșel. Dar tot m-am dus.

– Așa e și la mine. Doar un sentiment. Dar, la naiba, e atât de bine să simt din nou ceva! Ceva care să nu doară.

– Da, spuse Jack șoptit. Îmi imaginez.

La autobuz își luară rămas-bun cu o ultimă îmbrățișare lungă.

– Ne vedem după ce termini inițierea, spuse Jack. O să te descurci. Sunt mândru de tine.

– Mulțumesc, zise Rick.

Și, deși ochii lui Jack erau umezi, ai lui erau limpezi. Era din nou încrezător, avea un țel, o direcție. Poate că semăna puțin cu Jack, la vârsta lui.

Rick îi aruncă geanta șoferului și urcă. Jack rămase pe trotuar până ce autobuzul dispăru. Apoi se duse și găsi un telefon public. Băgă un pumn de monede în aparat și formă numărul.

Răspunse Sam.

– Alo, tată?

Sprijinit de telefon, își lăsă capul pe braț.

– Tată?

– Jack. Ce s-a întâmplat?

– Tată, cred că știu cum te-ai simțit. Atunci când m-am înrolat la Pușcașii Marini. Cred că ai vrut să mori.

La începutul lui iunie, întreaga familie Sheridan veni în masă în Virgin River. Închiriaseră rulote, cumpăraseră corturi sofisticate. Și tot atunci sosiră și foștii camarazi ai lui Jack și Preacher – de data asta unii din ei veniseră cu familiile. Zeke veni cu Christa și cu cei patru copii ai lor, inclusiv un bebeluș nou-născut. Josh Phillips veni cu Patti și cu bebelușii. Corny cu Sue și cu cele două fete. Tom Stephens veni din Reno, dar fu nevoit să-și lase familia acasă. Joe și Paul sosiră și ei din Grants Pass.

Toată lumea campă pe terenul unde urma să se ridice noua casă Sheridan. Fură aduse ATV-uri și biciclete pentru ciclism montan, ca lumea să aibă cu ce să se distreze. Cu câteva zile în urmă, fuseseră montate mese de picnic, două grătare uriașe și toalete ecologice. Jack își petrecuse ultimele două luni pregătind cheresteaua și, cu o zi înainte, printre mâncare, băutură și râsete, bărbații ridicaseră cadrul noii case pentru Mel și Jack.

Dar nu era tot ce se întâmpla cu ocazia acestei reuniuni. Fiindcă era toată lumea prezentă, mai sărbătoreau un eveniment special. O nuntă.

Paige și Chris erau la Mel, unde Paige se aranjă și se îmbrăcă cu o rochie simplă și drăguță, cu model floral, și-și puse o pereche de sandale cu tocuri înalte. În acest timp, bărbații și femeile din familia Sheridan măturau fundația casei celei noi și atârnau ghirlande pe grinzi. Fură închiriate scaune pliabile și montate pe pajiște – o sută de scaune și tot nu aveau să ajungă. Cu siguranță avea să vină mai toată lumea din oraș.

– Nu te-am văzut niciodată mai frumoasă, îi șopti Mel lui Paige. Ai emoții?

Paige clătină din cap.

– Câtuși de puțin.

– Când ai știut? o întrebă Brie. Când ai știut cu certitudine că era absolut perfect pentru tine?

– Nu imediat, recunoscu ea. Nu voiam să am de-a face cu nici un bărbat care susținea că poate să-mi poarte de grijă, din motive evidente. Dar John s-a mișcat foarte încet.

Râse.

– *Foarte* încet. M-a cucerit cu felul în care cuta dintre sprâncene îi dispărea în clipa în care mă vedea sau cu felul cum vocea îi devenea mai tandră și mai blândă atunci când vorbea cu mine. M-a cucerit cu precauția, cu timiditatea lui. Unui bărbat așa ca John nu-i e ușor să-și exprime sentimentele. Trebuie să fie complet sigur. Când în sfârșit a ajuns să-mi spună că mă iubește, credeam c-o să mor și n-o să apuc clipa asta. Dar este un bărbat atent și nu se răzgândește.

– Cum a făcut-o? fu curioasă Brie. Cum te-a cerut?

– Hmm...

Stătu o clipă pe gânduri.

– Ei bine, am discutat despre asta o vreme – despre un angajament oficial, odată ce se liniștea lucrurile. Mi-a spus de Crăciun că vrea să fie cu mine pentru totdeauna, că vrea să ne mărim familia – și voiam și eu același lucru. Dar, dacă e vorba de momentul exact când m-a cerut de nevastă, ei bine, curăța cartofi.

S-a oprit din treabă și s-a uitat la mine, de partea cealaltă a bucătăriei. Părul îmi stătea ca naiba, eram transpirată din cauza cuptorului și spălam vase. Mi-a spus: „Când o să te simți pregătită, vreau să ne căsătorim. Îmi doresc din tot sufletul să fii soția mea".

– Hm, făcu Brie, neimpresionată. Cred că te-a dat pe spate.

– Chiar da, spuse ea, cu un oftat. John e singurul om pe care l-am cunoscut care poate să se uite la mine în momentul în care arăt și mă simt cel mai rău și tot să mă considere perfectă.

Mel îi luă mâna.

– Haide! Aproape am întârziat. Trebuie să plecăm acum.

Femeile îi puseră pe Chris și pe David în Hummer și o porniră spre locul de casă. Pe marginea drumului lărgit erau parcate o sumedenie de mașini, iar în vârful dealului erau și mai multe vehicule și rulote. Mel urcă cu mașina până în vârf și parcă lângă structura care avea să fie într-o zi casa ei. Mesele de picnic erau încărcate cu mâncare, structura de lemn a casei era împodobită cu ghirlande de flori, iar scaunele de pe fundație erau toate ocupate, în timp ce și mai mulți oameni stăteau în picioare, în curte.

Fumul se ridica de la grătarele încinse, iar copiii alergau care-ncotro. O ceremonie, un picnic, o petrecere și puțină joacă.

Și, de data asta, Preacher nu gătise absolut nimic.

Paige, Mel și Brie coborâră din Hummer. Cineva le înmână numaidecât niște buchete simple și-l luă pe David din brațele lui Mel, ca aceasta să poată participa la ceremonie. O floare fu prinsă la buzunarul cămășii lui Christopher, care venise cu Ursu la subsuoară.

Nu aveau muzică, dar nu era o nuntă tradițională – nu trebuia să semene cu alte nunți, pentru că John și Paige voiau ca această zi să reflecte cine erau ei – niște oameni simpli și recunoscători, care se iubeau unul

pe celălalt mai mult decât iubeau evenimentul în sine. Barul nu era suficient de mare, iar biserica era închisă de ani buni. John fusese cel care spusese: „După ce ridicăm structura casei lui Jack, nu numai că o să vină toți cei la care ținem, dar o să aibă și loc". Cine se căsătorește la o fermă? fusese primul gând al lui Paige. Apoi, imediat după - oameni ca mine și ca John.

Însă așa cum arăta locul acum, plin de flori, era atât de frumos, încât, preț de-o clipă, uită să mai respire. În partea stângă era o priveliște nesfârșită, în dreapta se ridicau munții maiestuoși. Era o biserică în aer liber, plină de prieteni.

Chris mergea în fața ei, înspre scândura care ducea spre fundație. Mel și Brie o țineau fiecare de câte o mână. Le zâmbi oamenilor - erau mult mai mulți decât se așteptase. Nu trimiseseră invitații - postaseră un anunț în bar că toți cei dornici să participe erau bine-veniți - și veniseră cu zecile. Firește, era emoționată să vadă cât de mult o respectau, însă și mai mult simțea prețuirea pe care i-o acordau lui John, Preacher. Era un om care schimba viețile tuturor celor pe care îi întâlnea, nu doar pe a ei.

Cum fundația casei era ridicată, nu putea vedea decât oaspeții așezați pe scaune și pe cei care stăteau în picioare. Chris o luă înainte, străbătând în fugă scândura și intrând pe culoarul nupțial. Paige făcu același drum cu grijă, cu domnișoarele de onoare în spatele ei.

Apoi îl văzu. În picioare, în față, în locul în care avea să fie montat șemineul. Chris stătea în fața lui; mâinile lui John erau pe umerii băiatului. Jack și Mike erau lângă el. Chiar și de la distanță, văzu cum i se luminară ochii. Era uriaș, probabil că ajungea la doi metri încălțat. Astăzi, pentru prima oară, purta cămașă cu gulerul închis până sus, iar Paige bănuia că blugii erau noi. Dar se îndoia că John deținuse vreodată o cravată. Înainte să apuce să ajungă lângă el, la altarul improvizat, John se dezlipi de cavalerii lui și veni spre ea. Îi întinse mâna

și o conduse restul drumului. Nu se mai mișca încet, nu când era vorba de ea. Omul ăsta îi salvase viața, îi schimbase viața. Era un om bun până în adâncul sufletului. Era puternic, era autentic.

Era magnific.

mulțumiri

Mulțumirile mele Pamelei SF Glenn, CNM, MS – fără a cărei experiență și cunoștințe de moașă această poveste nu ar fi fost posibilă. Ai întreaga mea recunoștință pentru că ai analizat fiecare manuscris în parte, cu ochi agili și penel nemilos, ținându-mă pe calea cea dreaptă. Și lui Sharon Lampert, RN, WHNP, pentru că mi-ai împărtășit din experiența de asistentă de îngrijire sanitară feminină, dar în special pentru că ai ridicat telefonul oriunde erai ca să-mi răspunzi la întrebări delicate despre anatomia feminină, direct și cu sinceritate. Sunt convinsă că există încă oameni care vorbesc despre ce au auzit la magazin sau la salon. Pasiunea și devotamentul cu care voi două vă tratați pacientele sunt o inspirație, ajutându-mă enorm în crearea personajului unei asistente dedicate, care este în același timp moașă certificată.

Îi mulțumesc lui Paul Wojcik pentru că mi-a povestit despre experiența lui în cadrul Unității Pușcașilor Marini și lui Richard Gustavson, RN, cu 23 de ani în rezervă la Marină. Vă mulțumesc fiecăruia dintre voi pentru că ați citit manuscrisul și mi-ați oferit neprețuita voastră perspectivă.

Lui Kris Kitna, șef de poliție în Fortuna, California, îi mulțumesc pentru informațiile valoroase legate de implementarea legii locale, ca să nu mai vorbim de tot ajutorul în ceea ce privește detaliile despre vânătoare, pescuit și arme de foc.

Lui Kate Bandy, cea mai bună asistentă pe care o poate avea un scriitor, prietena mea bună de mulți ani. Îți mulțumesc nu numai pentru că ai citit manuscrisul și mi-ai oferit sugestii, dar în special pentru că m-ai însoțit într-o palpitantă excursie de cercetare în Humboldt

County. Fără tine m-aș fi rătăcit... sau aș fi alunecat într-o prăpastie.

Lui Denise și Jeff Nicholl – vă mulțumesc că ați citit primele versiuni, că v-ați luat notițe extinse și ați răspuns la un milion de întrebări. Prietenia și susținerea voastră pe parcursul întregului proces au însemnat enorm pentru mine.

Multe mulțumiri lui Nellie Valdez-Hathorn pentru ajutorul cu limba spaniolă.

Printre alți primi cititori al căror punct de vedere a fost de o importanță crucială se numără Jamie Carr, Laurie Fait, Karen Garris, Martha Gould, Pat Hagee, Goldiene Jones și Lori Stoveken – vă sunt profund îndatorată pentru comentariile și sugestiile voastre.

Uriașe mulțumiri lui Clive Cusstler, Debbie Macomber și Carla Neggers pentru că au citit și au comentat cărțile din seria Virgin River. Faptul că v-ați făcut timp, cu programul vostru atât de încărcat, este un compliment imens pentru mine.

Uriașe mulțumiri lui Valerie Gray, editorul meu, și Lizei Dawson, impresarei mele, pentru implicarea voastră în a mă ajuta să creez cea mai bună serie cu putință. Munca și dedicația voastră au făcut o imensă diferență – vă sunt recunoscătoare.

Lui Trudy Casey, Tom Fay, Michelle Mazzanti, Kirty Price și întregului personal din circuitul bibliotecilor publice din Henderson – vă mulțumesc pentru susținerea și încurajarea monumentală. Nu am cunoscut niciodată funcționari publici mai muncitori și mai motivați.

Și, în cele din urmă, îi mulțumesc lui Jim Carr pentru iubirea și susținerea sa. Și, Dumnezeule, mulțumesc pentru că gătești! Îmi pare rău că nu am știut cu ani în urmă că poți face asta.